

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

MEZARIN DİBİNDE

bir GECE AVCISI romanı

JEANETTE FROST

"GECE AVCISI SERİSİNE RESMEN BAĞIMLIYIM. EVLEN BENİMLE BONES!"

Gena Showalter, *New York Times* çoksatarı yazar

BAZI ŞEYLER
MEZARDA KALMAZ...

MEZARIN DİBİNDE

Yarı vampir Cat Crawfield'in hayatının en güzel zamanlarıydı. Ölümsüz sevgilisi Bones'un da yardımıyla ölümlüleri kanun dinlemeyen ölümsüzlerden başarıyla koruyordu. Ne var ki Kedick'in, gerçek kimliğini acımasız kan emicilerden saklamak için peşpeşe taktığı maskeler biraz eskimişti! Kedick için tehlike çanları çalıyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, Bones'un geçmişinden çıkıp gelen bir kadın onu mezara gömmeye kararlıydı. Hem de bu kez sonsuza kadar! Cat, intikam peşindeki bir vampirin ağına düşse de, ne yapıp edip Bones'a yardım edecekti. Birlikte ölümcül bir büyüyü durdurmaya çalışırken, özel ajanlık yetenekleri bu kez Cat'in imdadına koşmayacaktı. Bütün vampir içgüdülerini sonuna kadar kullanmak zorundaydı. Kendini ve Bones'u, mezardan da beter bir sondan kurtarmak istiyorsa tabii!

"BAŞTAN ÇIKARILMAMAK BİLMEYEN BİR HEYECAN."

Melissa Marr

www.artemisayinlari.com

"ZEKAYLA YAZILMIŞ DİYALOGLAR,
GÜÇLÜ BİR KADIN, BÜYÜLEYİCİ BİR ERKEK VE OKURA
UYKUYU UNUTTURACAK DOZDA AKSIYON."

Melissa Marr

"CAT, BEŞ SANİYEDE
KALBİNİZİ İLE GEÇİRECEK."

Cheyenne McCray

**"YÜZÜN, DUYGUSAL VE TEK KELİMEYLE BÜYÜLEYİCİ!
MEZARIN DİBİNDE BİRİNCİ SINIF BİR ROMAN...
JEANİENE FROST'U OKUNACAKLAR LISTENİZDEN AYIRMAYIN!"**
Lara Adrian

MEZARIN DİBİNDE

Bir Gece Avcısı Romanı

JEAN PIERRE FROST

İngilizce'den Çeviren:
Mehmet Karaosmanoglu

ABG/107

AB/281

AÇ/20

A/55

MEZARIN DİİNDE
JEANETTE FROST

Orjinal Adı: *At Grave's End*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Topdemir

İngilizce Aşından Çeviren: Menet Karamanoglu

Türkçe Düzenleme: Solina Silahlı

Son Denetim: Alp Özalp

Yazıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Tasarım: HarperCollins, US

Grafik: Keren Yardımcı

1. Baskı: Mart 2011

ISBN: 978 - 605 - 4377 - 94 - 7

Sertifika No: 10905

Jeanette Frost © 2009

Avon Books, HarperCollins Publishers

*Bu kitabın Türkçe yayını hakları Alcala Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Yayıncısından izin alınmadan
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayıncısından izin alınmadan
kısım ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çerçedilemez ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Çakıoğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editon@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftçavuşlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşı / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MEZARIN DİBİNDE

Bir Gece Avcısı Romanı

JEAN-PIERRE FROST

YARGILAMADAN KABUL EDEN,
KOŞULSUZ SEVEN, SİNİRLENMEK YERİNE GÜLÜMSEYEN
VE KENDİNDEN ÖNCE BAŞKALARINI DÜŞÜNEP EŞİME.
BEN ÇOK ŞANSLI BİRİYİM.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Tanrı'ya teşekkür etmeliyim. Hiç kimse korkularımı, şikayetlerimi ve aklımdan geçen sayısız düşünceyi bana terapi hapları vermeden böyle bir sabırla dinlemezdi.

Sonra, öykülerimde bana doğru yolu gösteren, desteğini ve ilgisini hiç eksik etmeyen editörüm Erika Tsang'a en içten teşekkürlerimi sunarım.

"Bir kasaba gerekir," deyimi kitaplar için de geçerli olmalı, bu yüzden kitabıma yine harika bir kapak hazırlayan Thomas Egner'e sonsuz teşekkürler; kitaplarımın tanıtımını yapan Buzzy Porter'a; ayrıca Carrie Feron, Liate Stehlik, Esi Sogah, Karen Davy ve kendini işine adanmış Avon Books/HarperCollins ekibine, sayamadığım birçok nedenden ötürü teşekkür ederim.

Bu öyküyü güzelleştiren izlenimlerini benimle paha biçilmez bir hızda paylaşan Melissa Marr, Ilo-

JEANINE FROST

na Andrews ve Tge Shokker'a teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca fan sitemin kuruluu sırasındaki yoğun çalışmalarından dolayı Tge Shokker, Erin Horn ve Marcy Funderburk'e teşekkür borçluyum. Mtisiniz kızlar!

Gece Avcısı fanlarına, desteğinin ve heyecanınız bir harikaydı. Hepinize çok teşekkür ederim! Siz olmasanız bunların hiçbirini yapamazdım.

Eğime, anneme, babama ve aileme. Yazabilecek kadar akllı başında ve yeni şeyler üretebilecek kadar deli kalmama yardımcı oldunuz (sadece bir şakaydı! Belki). Melissa Marr'a tekrar teşekkürler, çünkü engebeli yollar ancak dostlarla açılır.

BİR

ADAM GÜLÜMSERKEN YÜZÜNE BAKMAYA DEVAM ettim. Gözleri çok hoş bir buz mavisiydi. Sibirya kurtlarının gözlerini animsatiyordu ama yanımda oturan kişi bir hayvan değildi. Tabii, bir insan da sayılmazdı.

"Artık gitmeliyim, Nick," dedim. "İçki için çok teşekkürler."

Kolumu okşadı. "Bir tane daha iç. Güzel yüzünü biraz daha seyredelim."

"Tamam. Barmen..."

"Dur tahmin edeyim." Bu gürültülü ses barın öteki tarafından gelmişti. Tanımadığım bir yüz bana sırttı. "Cin tonik, değil mi, Melek?"

Kabresin.

Nick donakaldı. Sonra yapmasından korktuğum şeyi yaptı, kaçmaya başladı.

"Kırmızı alarm!" diye bağırdım ve kaçan adamın peşinden koşmaya başladım. Siyahlar içindeki silahlı askerler müşterileri kenara iterek bara doluştu.

Nick kaçarken tuttuğu insanları üstüme fırlatıyor, çılgık atan insanların vücutları bana çarpıyordu. Bu da nişan alıp Nick'in kalbine gümüş bir bıçak fırlatmamı zorlaştırıyordu. Bıçaklarımdan biri Nick'in göğsüne saplandı, ama kalbine isabet ettiremeyecek kadar ortalamıştım. Bu insanların çöp gibi yerlere atılmasına izin veremezdim. Nick insanları çöp gibi görebilirdi. Ben öyle görmüyordum.

Takımım dağılıp tüm çıkışları tuttu. Bir yandan da içerde kalan müşterileri Nick'ten korumaya çalışıyorlardı.

Nick barın diğer ucuna ulaştı ve kendini kaybetmişçesine etrafına baktı. Bir tarafta gümüş bıçaklarımla yaklaşan ben, diğer tarafa da Desert Eagle tabancalarını doğrultmuş adamlarım.

"Etrafın sarıldı," diye zaten bildiği bir şeyi söyledim. "Beni sinirlendirme, sinirlendiğimde güzelliğim uçup gider. Kızları bırak."

Nick, iki kızı da boğazından yakalamıştı. Kızların gözlerindeki dehşeti görünce içim öfkeyle doldu. Sadece korkaklar rehinelere arkasına saklanırdı. Ya da Nick gibi katiller.

"Gitmene izin verirsiniz kızlar hayatta kalır, Melek," diye ukladı Nick. Sesinde artık romantizm yoktu. "Bilmiydim. Senin, bir insan için fazla mükemmel. Kalbin atsa ve gözlerin gri olmasa da."

MEZARLIK DİSİNDE

"Renkli lens bunlar. Modern bilim harika bir şey, değil mi?"

Nick'in buz mavisi gözleri vampir yeşiline dönüştü ve köpek dişleri ortaya çıktı.

"Bir kazaydı," diye bağırdı. "Onu öldürmek istemedim, sadece biraz fazla almışım."

Kaza mı? Dalga geçiyordu herhalde. "Kalbinin yavaşlaması seni uyarırdı," diye karşılık verdim. "Bana kazadan falan bahsetme. Ben bir vampirle beraber yaşıyorum ve bir kere bile *yanlışlıkla* bir şey yapmadı."

Nick'in iyice beti benzi attı. "Yani sen buradaysan..."

"Aynen öyle, dostum..."

İngiliz aksanıyla konuşuyordu ve ses tonu ölümcüldü. Görünmez güç dalgalarını vücudumda hissettim. Adamlarım Bones'a, yani en çok güvendiğim -ve sevdiğim- vampire yol açtı.

Umduğumun aksine, Nick'in bakışları yerinden oynamadı. Gözlerini benden hiç ayırmadan, kendine saplanan bıçağı çekip kızlardan birinin göğsüne sapladı.

Bir an nefesim kesildi. Nick kızı bana fırlattığında onu yakaladım.

"Kıza yardım et!" diye Bones'a bağırdım ama Bones, Nick'e doğru hamle yapmıştı. Eğer Bones onu iyileştirmesse, kız bu yarayla sadece birkaç saniye yaşardı.

Bones bir küfür edip yönünü değiştirdi ve Nick'i kovalamayı bırakıp kızın yanında diz çöktü. Ben de küfrederek Nick'in arkasından fırladım. Silah sesleri duyuldu ama sadece birkaç kere. Hala kapılara ulaşmaya çalışan müşteriler

vardı ve Nick diğer kızı bir kalkan gibi tutuyordu. Bu yüzden takımım serbestçe ateş açamazdı. İkimi de bunu iyi biliyorduk.

Nick, yerçekimine karşı koyan bir sıçrayışla kalabalığın üzerinden atladı ve tuttuğu kızı bir silahmış gibi adamlarımdan birine fırlattı. Asker bir şey yapmadan üzerine düşen kızla beraber yere kapaklandı ve Nick bu fırsatı kullanarak düşen askerin silahını elinden aldı.

Üç bıçak daha fırlattıysam da çevremde beni iteleleyen insanlar yüzünden iyi nişan alamamıştım. Bıçaklar sırtını değtiğinde Nick feryat etti, ancak kalbini yine ıskalamıştım. Nick bana döndü ve ateş etti.

Eğilirsem, o kurşunların benim yerime etrafımdaki insanlara isabet edeceğini farkettim. O insanlar benim gibi yarı vampir olmadıkları için büyük ihtimalle ölecekti. O yüzden kendimi sıktım... ve birisi beni olduğum yerde döndürdü. Kendimi Bones'un göğsüne gömülmüş bir şekilde buldum. Bones'un vücudu üç kez titredi. Bana sıkılan kurşunları o yemişti.

Bones beni bırakıp arkasına döndü ve Nick'in üzerine atıldı. Nick bu sırada başka bir rehine yakalamaya çalışıyordu ama yeterince hızlı değildi. Bones ona öyle sert girişti ki ikisi birden arkalarındaki duvarı delip geçti. İnsanların üzerinden atlayarak onlara doğru koştum ve Bones'un bacağına Nick'in göğsüne saplayıp çevirdiğini gördüm.

Rahatladım. Kalbe saplanıp çevrilen bir bıçak, Nick için son perde anlamına geliyordu. Herhangi bir vampir için böyleydi bu.

MEZARIN DİSİNDE

Bones emin olmak için son bir kez daha çevirdiği bıçağını çekip çıkardı. Gözleri benim üzerimdeydi.

"Kanaman var," dedi. Yüzünde endişe çizgileri vardı.

Yanağıma dokundum. Nick beni yavaşlatmak için insanları hız tımsekleri gibi kullanırken, birisinin kemeri, ayakkabısı ya da bir yeri yanağıma kanatmıştı.

"Vurulan sensin ve benim üzerimdeki bir çizdiği mi dert ediyorsun?"

Bones yanıma gelip yüzüme dokundu. "Ben anında iyileşiyorum, tatlım. Sen iyileşmiyorsun."

Dediğinin doğru olduğunu bilmeme rağmen, yine de kendimi rahatlatmak için sırtına dokundum ve pürüzsüz derisini hissettim. Mermilerin yara izleri gitmişti.

"Lafı açılmışken, burada iyileştirmen gereken düzinelerce yaralı insan var. Benim çizdiğimi sonra halledersin."

Bones bu dediğimi duymazdan geldi ve başparmağını dişiyle kanatıp kesiği önce yanağıma, sonra ağzıma değiirdi.

"Benim için sen hep önceliklisin, Kedikik."

Başka kimse bana böyle hitap etmezdi. Annem için, ben Catherine'dim. Takumum bana Cat derdi. Yaşayan ölüler için ise ben Kızıl Melek'tim.

Kanı yaladım. Onunla tartışmak faydasızdı. Ayrıca, ben de Bones'a karşı aynı duyguları besliyordum.

"Tamam," dedim. Yanağımdaki yanma hissi geçmişti. "Paketleyelim burayı."

Nick'in adamlarımdan birinin üzerine attığı kız az ileride yatıyordu. Bones onu gözleriyle tarayınca yaralı olmadığını gördü ve bir başkasına geçti.

"Bu... o bir..." diye kekelemeye başladı kız. Bones'un köpek dişlerini ve parlayan yeşil gözlerini görmüştü.

Kızın omzuna dokundum. "Merak etme. On dakika sonra bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

"A-ama ne..."

Kekelemeye devam eden kıızı bırakıp diğer insanlarla ilgilenmeye başladım. Neyse ki Nick dışında kimse ölmemiş gibi görünüyordu. Bones, rehin alınan diğer kıızı iyileştirmişti. Şimdi sadece göğsünde bir kan izi ve gömleğinde bıçağının bıraktığı bir delik vardı. Şanslıydık.

"Hasar raporu?" diye sordum Cooper'a. Cooper bana fırlatılan müşterilerden birinin yanına eğiliyordu.

"Çok kötü değil, komutanım. Kırklar, ezikler, çürükler, her zamanki gibi."

Bones'un, yarası ciddi olanlara zorla kanından birkaç damla içeriğini izledim. Hiçbir şey vampir kanı gibi iyileştirmezdi.

"Bir kırmızı alarm daha var, tatlım," dedi Yüzbaşı Juan. Odanın diğer ucunda, Dave'in tuttuğu diğer geveze vampiri gösterdi. Dave takımımızın diğer yüzbaşısıydı ve bir gulyabaniydi. Bu sayede kurtulmaya çalışan vampiri yerde tutabiliyordu. Takımındaki hiçbir insan bunu başaramazdı.

Başımınla onayladım. "Maalesef."

Juan iç çekti. "Bu arka arkaya üçüncü kez oluyor. Farklı saç ve göz rengine rağmen seni saklamak kolay değil."

Bilmediğim bir şeyi söylemiyordu. Bones'un bana baktığını gördüm. Yüz ifadesi neredeyse *ben sana söylemiştim* diye bağırıyordu.

MEZARIN DİNDİRE

Son aylarda işler daha tehlikeli hale gelmişti. Yaşayan ölümler dünyasında, onları avlayan yarı-vampir bir insan olduğunu çok fazla kişi biliyordu. Ve neye benzediğini de biliyorlardı.

Yakalanmış vampire kötü kötü baktım. "Kamufajımı bozduğun için teşekkürler."

"Sadece sana bir içki ısmarlamak istemiştim," dedi vampir süratle. "Sen olduğundan bile emin değildim, ama tennin... bir insan için fazla mükemmeldi, nefes alsan bile. Ve kolunu kaldırdığında aslında kızıl saçlı olduğunu anladım. Oradaki tüyler sarı değildi."

İnanamayarak kolunu kaldırdım ve tıraşlanmış koltuk altına baktım. Daha önce bunu hiç duymamıştım.

Dave de koltuk altını inceledi. "Haklı. Tabii, koltuk altına bakacakları kimin aklına gelirdi ki?"

Gerçekten de kimin aklına gelirdi? Siniirle bir elimi sarıya boyanmış saçlarımda gezdirdim. Artık deneyebileceğim bir renk kalmamıştı. Siyah ve kumralı da denemiştim. Hedeflerimi yanıltmak için farklı renklerde lensler de kullanmıştım, ama son zamanlarda hiçbir işe yaramıyordu.

"Juan, şunları tutsana," dedim ve ona bıçaklarımı verdim. Birkaç kez göz kırptıktan sonra kahverengi lenslerimi çıkardım. Ah, nihayet! Gece boyunca beni rahatsız etmişlerdi.

"Görebilir miyim?" diye sordu vampir. "Birisinden duymuştum ama bana gösterebilir misin?"

Dave vampiri daha sert tuttu. "O bir sirk ucubesi değil."

| JEANINE FROST

"Değil miyim?" diye iç çektim ve gözlerimin parlamasına izin verdim.

Gözlerim zümrüt farlar gibi parlıyordu. Tıpkı diğer tüm vampirlerin gözleri gibi. Melez olduğumun tartışılmaz kanıtıydı bu.

"O halde, konuşmaya başla. Seni neden öldürmeyelim?"

"Adım Ernie. Two-Chain'in soyundan geliyorum. Two-Chain, Bones'un arkadaşı. Bu yüzden beni öldüremezsin."

"Senin gibi arkadaşı varken insan düşmanı ne yapsın?" dedi Bones kızgınlıkla. Yaralı insanları iyileştirmeyi ve beyinlerini yıkayarak son dakikalarda olanları unutturmayı bitirmişti.

"Adını bağırarak onun boynuna bir hedef tahtası asmış kadar oldun," diye devam etti Bones. "Bu yüzden hayallerini koparıp onları sana yedirmeliyim."

Başka insanlar için, bu öylesine bir laf olurdu. Bones için öyle değildi. O asla blöf yapmazdı. Anlaşılan Ernie de Bones hakkında bilgi sahibiydi. Bacaklarını birbirine yapıştırdı.

"Lütfen öyle bir şey yapma." Tartışmaktan yalvarmaya geçmişti. "Niyetim ona zarar vermek değildi. Kabil üzerine yemin ederim."

"Peki," dedi Bones soğukça. "Ama eğer yalan söylüyorsan, seni kurtarmak için vampirlerin yaratıcısından daha fazlası gerekecek. Kedicik, onu paketleyip merkeze götürmek istiyorum. Böylece gerçekten Two-Chain'in adamlarından olduğunu onaylayana kadar gözaltında kalabilir."

MEZARIN DİNİNDE

Bones, iş söz konusu olunca benim emirlerimi dinliyordu, çünkü işin başındaki bendim. Kişisel vampir işlerinde ise Bones iki yüzyılla benden daha yüksek rütbeliydi.

"Tabii. Kapsülden nefret edecek ama."

Bones vahşice güldü. Vampirleri merkeze götürmenin başka bir vampir için ne kadar nahoş bir tecrübe olduğunu biliyordu.

"Eğer yalan söylüyorsa kapsül dert etmesi gereken son şey olacak."

Cooper yanıma geldi. "Komutanım, kapsül hazır."

"Onu bağlayıp yerleştirin. Olay mahallini de olabildiğince çabuk kontrol altına alın."

Yardımcı komutanım Tate Bradley kulübe girdi. Çivit mavisi gözleriyle odayı taradı ve beni gördü.

"Cat, üçüncü kez tanınıyorsunuz."

Sanki bilmiyordum. "Daha iyi bir kulak değiştirme yolu bulmamız gerekecek. Önümüzdeki haftaki işten önce."

Söylediklerim Tate'i tatmin etmemiş gibiydi. "Aldığın bu riskler yüzünden öleceksin. Bir gün birisi seni tanıyacak ve sana içki ısmarlamak yerine silah çekecek. Bu iş senin standartların için bile fazla tehlikeli hale gelmeye başladı."

"Bana ne yapacağımı söyleme, Tate. Komuta bende, o yüzden bana babalık yapmaya kalkma."

"Sana karşı hislerimin babacan olmadığını biliyorsun."

Gözümü bile kırpmama fırsat bırakmadan Bones, Tate'i boğazından yakalamıştı ve onu havada sallandırıyordu. Tate'in söylediği beni o kadar rahatsız etmişti ki, Bones'a onu bırakmasını söylemeden önce birkaç saniye bekledim.

| JEROME FROST

Eğer Tate'i birkaç yıldır tanımasaydım, beni kullanarak Bones'a yem attığı için onu ben boğazlardım.

Tate kıvrınmak veya dövüşmek yerine sadece yüzünü biraz ekşitip hafifçe gülümsedi.

"Ne yapacaksın, Mezarıcı?" dedi bozuk bir sesle. "Öldürecek misin beni?"

"İndir onu, Bones. Onun tavırlarından daha büyük sorunlarımız var," diye devam ettim. "Burada işimizi bitirip Ernie'nin soyunu kontrol edeceğiz ve Don'a rapor verdikten sonra eve döneceğiz. Hadi, ayışığından yiyoruz."

Bones, "Bir gün, sınırı fazla aşacaksın," diye hırladı ve Tate'i yere bıraktı.

Tate'e uyarıcı bir bakış attım. Benim de endişem oydu. Tate benim arkadaşımdı ve onu önemsiyordum, ama onun bana karşı hissettikleri çok farklıydı. Son zamanlarda Tate'in hislerini göstermek için özel bir çaba harcaması da işleri kolaylaştırmıyordu. Özellikle Bones yakınlardayken.

Bu bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Vampirlerin paylaşımcı oldukları söylenemezdi. Şu ana kadar aralarında gerçek bir kavga çıkmasını engellemiştim, ama Tate, Bones'un sabrını gerçekten taşırsa, Tate'in pişmanlık duymaya fırsatı bile olmadan öleceğini biliyordum.

"Senatör Thompson, kızının katilinin cezalandırıldığını duyunca sevinecek," dedi amcam ve patronum Don Williams. Hepimiz onun ofisinde oturuyorduk. "Cat, seni yine tanımlaşlar. Bu üçüncü kez oluyor."

MEZARIN DİBİNDE

"Bir fikrim var," diye bir tavsiyede bulundum. "Tate ve Juan'la birlikte çatıya çıkıp bunu yüksek sesle anons edin isterseniz. Üçüncü kez olduğunu biliyorum, Don!"

Konuşma tarzım onu kızdırmadı. Don hayatımın ilk yirmi iki yılında yoktu, ama son beş yılının tam merkezindeydi. Birkaç ay öncesine kadar onun akrabam olduğunu bile bilmiyordum. Don aile bağımızı benden saklamıştı, çünkü anneme tecavüz eden vampir -söylediğine göre- onun kardeşiydi.

"Başka bir kadını yem olarak kullanmalıyız," dedi Don. "Takımı sen yönetmeye devam edebilirsin, Cat, ama oltanın ucunda seni sallandırmak artık fazla riskli. Bones'un da bana katıldığını biliyorum."

Şiddetli bir kahkaha attım. Ben babamı ne kadar seviyorsam Bones da benim her gün hayatımı tehlikeye atmamı o kadar seviyordu.

"Tabii ki katılıyordur. İşimi bıraksam Bones senin mezarının üstünde dans ederdi."

Bones tek kaşını kaldırdı, ama söyledigiime karşı çıkıyormuş gibi bir hali yoktu.

"Sen Bones'un Don'ı da topraktan çıkarmasını isterdin, Cat," dedi Dave alaycı bir gülümsemeyle.

Ben de elimde olmadan gülümsedim. Dave iş başında öldürüldükten sonra Bones'un Dave'e yaptığı aynen oydu. Vampir kanının güçlü bir iyileştirici olduğunu biliyordum ama ölmek üzereyken biri vampir kanı içerse, onun bir gulyabani olarak geri getirilebileceğini bilmiyordum.

Don öksürdü. "Öyle bile olsa, herkes senin yem olarak işine devam etmenin çok tehlikeli olduğunu biliyor. Etrafındaki insanları düşün, Cat. Ne zaman bir kırmızı alarm olsa onların da ölme ihtimali artıyor."

Haklıydı. Bu gece buna örnekti. Vampirler ve gulyabaniler köşeye sıkıştıklarında çok gözü kara olabiliyordu. Pek rehine almadığını da bildiklerini düşünürsek, ölümlerine beraberlerinde bir sürü insanı da öldürmekten çekinmezlerdi.

"Kahretsin." Yenildiğimi kabullenmiştim. "Ama cinsiyetçi kuralların yüzünden takımımızda hiç kadın yok, Don ve haftaya yeni bir iş var. Bu kadar kısa zamanda bir kadın asker bulup, ona vampirlerin ve gulyabanilerin gerçek olduğunu söyleyip, kendini koruyabilmesi için de eğitim haraketine hazır hale getiremeyiz."

Bu söyledığım üzerine bir sessizlik oldu. Don eliyle kaşlarını çekiştirmeye başladı, Juan ısıklık çaldı, Dave de boynunu kütürdetti.

"Ya Belinda?" diye önerdi Tate.

Ağzım açık ona baktım. "Ama o bir katil."

Tate homurdandı. "Evet, ama askerlere karşı iyi bir eğitim oyuncağı oluyor. İyi hal göstermeye devam ederse, onu on yıl içinde bırakacağımıza söz verdik. Belki de onu işlere götürürsek, iddia ettiği gibi yeni bir sayfa açıp açmadığını görebiliriz."

Bones hafifçe omuz silkti. "Riskli olsa da Belinda bir vampir olduğundan bu iş için yeterince güçlü. Ayrıca yem olarak kullanılacak kadar çekici ve hiçbir eğitime ihtiyaç duymaz."

MEZARIN DİBİNDE

Belinda'yı sevmiyordum ve bunun tek sebebi beni öldürmeye kalkışması değildi. Bones'la geçmişleri vardı. Bones'un bir doğum gününde Belinda'nın, Annette isimli başka bir vampirin ve iki başka kızın olduğunu biliyordum. Ve konuşmak için toplanmadıklarını da...

"Don?" diye sordum.

"Belinda'yı önümüzdeki hafta deneyeceğiz," dedi sonunda. "Eğer işi yapamazsa onun yerine başka birini buluruz."

Vampirleri yakalamak için yem olarak bir vampir kullanmak. Benim gibi bir yarı vampiri kullanmak kadar deliceydi bu.

"Konuşmamız gereken bir şey daha var," dedi Don. "Bones üç ay önce bize katıldığında belli şartlar altında gelmişti. Bugüne kadar, operasyonumuza sağlayacağı en büyük katkıya ihtiyaç duymamıştık."

Gerildim, çünkü ne demek istediğini biliyordum. Sonunda, Bones sıklıkla bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Anlaşmamızdan geri dönmeyeceğim. Kimi vampire dönüştürmemi istediğini söyle."

"Beni."

Bu kelime Tate'in ağzından çıkmıştı. Bakışlarını ona çevirdim.

"Sen vampirlerden nefret ediyorsun!" diye patladım.

"Neden bir vampire dönüşmek isteyesin ki?"

"Ondan nefret ediyorum," diye hemen onayladı Tate. "*Bir vampirin karakterini, o kişinin kendisi oluşturur*, diyen sendin. Yani Bones bir insan olsaydı da ondan nefret ederdim."

Çok hoş, diye düşündüm. Hala Tate'in niyetinin şokundaydım. Yaşayan ölümlerle ilgili daha az önyargılı olmasına sevinmiştim. Ne demezsin.

Bones, Don'ı şöyle bir süzdü. "Onu değişime hazırlamam için zaman lazım, ama bir şeyi kesinleştirelim." Dikkatini tekrar Tate'e verdi. "Bu, onun seni sevmesini sağlamayacak."

Başka yöne bakmak zorunda kaldım. Bones, endişelendiğim konuyu dile getirmişti. *Umarım Tate'in vampire dönüşme kararının benimle ilgisi yoktur*, diye düşündüm. *Lütfen böylesine aşırı bir şey benim için yapmayın*, dedim içimden.

"Seni bir arkadaş olarak seviyorum, Tate." Sesim yumuşaktı. İnsanların önünde bunu söylemekten nefret ediyordum, ama hepsi Tate'in nasıl hissettığını zaten biliyordu. Tate son zamanlarda hiç utangaç davranmıyordu. "Hatta en iyi arkadaşlarımdan birisin. Ama seni sadece bir arkadaş olarak görebilirim."

Don boğazını temizledi. "Bones'un veya senin gerçek bir endişeniz yoksa, Tate'in kişisel hislerinin konuyla alakası yok."

"Benim endişem, kararının arkasındaki sebep," dedi Bones. "Ya onu benden almadığı zaman -ki emin ol dostum alamayacaksın- çaresizliğe düşerse? Soru aynı - bunu kendisi için mi istiyor, yoksa onun için mi? Eğer yanlış sebepten dolayı bunu yaparsa, pişman olmak için sürü zamanı olacak."

Sonunda Tate konuştu. "Sebeplerim benimdir ve bu sebeplerin mesleğime duyduğum bağlılığa hiçbir etkisi olmayacaktır."

MERAKIN DİBİNDE

Bones dudaklarını inceltip gülümsedi. "Yüz yıl sonra mesleğin ve patronun ortadan kaybolacak, ama sen hala benim yarattığım bir şey olacaksın. Ben sana kendi soyunu başlatma izni verene kadar veya sen bana meydan okuyup beni yenene kadar, bana bağlılık yeminin olacak. Böyle bir anlaşma yapmak istediğine emin misin?"

"Bununla başa çıkabilirim," dedi Tate sadece.

Bones omuz silkti. "O zaman anlaştık. Eğer her şey yolunda giderse, yakında yeni bir vampirin olacak, Don. Söz verdiğim gibi."

Don'un yüzünde hem bir ekşilik, hem de bir tatmin ifadesi vardı. "Umarım pişman olmam."

Ben de aynı şeyi umuyordum.

İKİ

YATAĞIMIZDA YALNIZ UYANDIM. UYKULU GÖZ-
lerle etrafıma bakınca Bones'un yatak odasında ol-
madığını gördüm. Merakla alt kata indim ve onu salonda-
ki koltukta buldum.

Bones pencereden dışarıya, uzaktaki dağ sırtlarına baki-
yordu. Vampirler heykel gibi hareketsiz oturabilirdi ve Bo-
nes bir sanat eseri kadar güzeldi. Saçı, ayışığında koyu kahve-
rengiden daha açık görünüyordu. Gittiğimiz işler sırasında
daha az dikkat çekmek için, bir dönem sarıya boyadığı
saçlarını tekrar doğal rengine çevirmişti. Ayın gümüş ışıkları
Bones'un kristal rengi derisinin çukurlarını ve kıvrımlarını
okşuyordu. Kara kaşları neredeyse gözlerinin rengindeydi.
Başını çevirip beni gördüğünde, üzerine gölgelerin düştüğü
elmacık kemikleri daha mükemmel bir hal aldı.

"Selam." Üzerime geçirdiğim sabahlığın kuşağını sık-
tum. Havada bir gerginlik vardı. "Bir sorun mu var?"

MEZARIN DİİNDE

"Hiçbir sorun yok, tatlım. Birazcık heyecanlıyım aslında."

Bu söylediği dikkatimi çekti. Yanına oturdum. "Sen hiç heyecanlanmazsın ki."

Bones gülümsedi. "Sana vermek istediğim bir şey var. Ama isteyecek misin bilmiyorum."

"Neden istemeyeyim ki?"

Bones koltuktan kalktı ve yanımda diz çöktü. Hala anlamamıştım. Diğer elindeki küçük, siyah kutuyu görünce bende nihayet jeton düştü.

"Catherine." Ben de jeton düşmeseydi bile, gerçek adı mı ilk kez kullanması benim için bir ipucu olurdu. "Catherine Kathleen Crawfield, benimle evlenir misin?"

Bones'un bunu bana sormasını ne kadar çok istediğimi o ana kadar farketmemiştim. Evet, vampir yasalarına göre evlenmiştik, ama Bones'un elini kesip benimkinin üzerine koyması ve onun karısı olduğumu ilan etmesi, küçük bir kızken hayal ettiğim beyaz gelinlikli düğünlere pek benzemiyordu. Ayrıca, Bones bunu kendi adamları ve Ian'ın adamları arasında devasa bir kavga çıkmasını engellemek için yapmıştı.

Bones'a bakınca, çocukken kurduğum tüm hayaller uçu gitti. Bones bir masal prensi değildi. İnsanken jigololuk, vampirken de kiralık katillik yapmış biriydi, ama hiçbir masal prensesi benim gibi hissetmemişti muhtemelen. Delicesine aşık olduğum adam tek dizinin üstünde çökmüş, eşi olmamı istiyordu. Hissettiğim duygular yüzünden boğazım düğümlendi. Nasıl bu kadar şanslı olabiliyordum?

| JEANINE FROST

Bones şakayla karışık sabrı tükeniyormuş gibi bir ses çıkardı. "Sessiz kalmak için bula bula bu zamanı mı buldun? Mahsuru yoksa bir cevap verir misin? Bu bekleyiş beni öldürüyor."

"Evet."

İçimi doldurup taşan neşe ile gülmeye başlarken gözlerimde yaşlar belirdi. Soğuk ve sert bir şey parmağıma geçti. O anda her şeyi bulanık gördüğümünden tam seçemiyordum ama bir kırmızılık yakalamıştım.

"Bundan beş yıl önce bir yüzük yaptırmıştım," dedi Bones. "Zorda kaldığım için seninle evlendiğimi düşündüğünü biliyorum, ama bu doğru değil. Niyetim başından beri seninle evlenmekti Kedicik."

Bones'u yıllar önce terkettiğime bininci kez pişman olmuştum. Onu koruduğumu sanıyordum. Ama gereksiz yere ikimize de acı çektirmekten başka işe yaramamıştı.

"Bana evlenme teklif edeceğin için nasıl heyecanlanabilirsin, Bones? Ben senin için ölürüm bile. Senin için yaşamayacağımı mı düşündün?"

Beni derin derin öptü ve nefesim kesildiği zaman durup dudaklarına fısıldadı.

"Benim planladığım şey de aynen bu."

Daha sonra, onun kollarında gün doğumunu beklerken, uyuklu bir sesle sordum.

"Evlenmek için kaçmayı mı, yoksa kocaman bir düğünü mü tercih edersin?"

Bones gülümsedi. "Vampirleri bilirsin, yavrum. Şatafatlı bir gösteriyi her zaman severiz. Hem vampir düğünü-

müzün sana gerçek bir düğün gibi gelmediğini biliyorum. Gerçeğini yapmak daha iyi."

"Vay be, büyük bir düğün. Yemek şirketine mönüü nasıl açıklayacağız acaba? Ana yemek seçenekleri: İnsanlar için dana eti veya deniz mahsulleri, gulyabaniler için çiğ et veya vücut parçaları... ve vampirler için barda bir fiçi sıcak, taze kan. Annemin yüzünü hayal edebiliyorum."

Bones'un dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve ayağa kalktı. Odanın diğer tarafına girmesini ve cep telefonunda bir numara çevirmesini merakla izledim.

"Justina."

Annemin adını duyar duymaz Bones'a doğru koşmaya başladım. Bones bir yandan depar atarak benden kaçıyor, bir yandan da gülmemeye çalışarak konuşmaya devam ediyordu.

"Evet, ben Bones. Ama çok ayıp sözler bunlar... Himm, hislerimiz karşılıklı, eminim..."

"Ver şu telefonu bana," diye bağırdım.

Beni duymazdan gelerek kaçmaya devam etti. Babamla tanıştığundan beri, annem tüm vampirlerden patolojik bir hırsla nefret ediyordu. Bones'u daha önce öldürtmeye çalışmıştı -iki kere- ve Bones'un bu küçük çaplı intikamdan çok zevk aldığı söylenebilirdi.

"Aslına bakarsan Justina, katil bir ceset olmamla ilgili konuşmak için aramamıştım... Hayır, yozlaşmış bir fahişe olmamla da ilgili değil. Annemin bir fahişe olduğunu söylemiş miydim hiç? Söylemedim mi? Bak şu işe, bizim nesilde fahişelik çok eskilere dayanır..."

Bones, anneme geçmişî hakkında küçük bir bilgiyi daha sunarken derin bir nefes aldım. Annem şu anda ağzından köpükler saçıyordu muhtemelen.

"Sana güzel bir haber vermek için aradım. Kızına evlenme teklif ettim ve kabul etti. Tebrikler, artık resmen damadın olacağım. Sana şimdiden anne demeye başlayabilir miyim, yoksa düğünü beklememi mi istersin?"

Havada uçarak Bones'un üzerine atladım ve nihayet onu devirmeyi başardım. Bones öyle bir gülme krizine girmişti ki elinden telefonu alabildim.

"Anne? Orada mısın? Anne...?"

"Biraz beklemen gerekebilir, Kedici. Annen galiba bayıldı."

Hiçbir zaman anne olamayacağım için, içimin bir pişmanlık duygusuyla dolduğu zamanlarım vardı. O zamanlar babam, yaşayan ölüye dönüşmesinin üzerinden çok geçmediği için, annemi hamile bırakmayı becermişti fakat genelde vampirler üreyemezdi. Ve yapay dölleme ile genetik bozukluklarımı bir çocuğa geçiremezdim ya da bir çocuğu evlat edinerek onu tehlikeli yaşamıma sokamazdım.

Şimdilik anne olmadığımı memnundum. Vampirler ve gulyabanileri avlarken birçok korkunç şey görmüştüm, ama sadece şekerle beslenen, bir bilgisayar oyunundan bir başkasına koşarken çığlıklar atan çocuklarla baş başa kalmak... Asıl korkutucu olan oydu.

Bones, Chuck E. Cheese'in dışarısındaydı. Şanslı piç. Dışarıda beklemesinin sebebi gücüydü. Başka vampirler

onun yaklaştığını, örneğin içeride olduğunu hissedebiliyordu. Bu yüzden Bones genelde foyamız meydana çıkana ve hedefimiz avlandığını anlayana kadar mekânın dışında bekliyordu. Yaşayan ölülerin çoğunun yaydığı enerji dalgası bende yoktu. Bu enerji vampirin gücüne göre değişirdi ve statik elektrik gibi de olabilirdi, elektroşok gibi de. Benimse atan bir kalbim vardı ve nefes alıyordum. Bu sayede zararsız görünüyordum; en azından başka şeylere bakmayı akıl edemeyenler için.

Bu amaçla, neredeyse tüm tenimi örtmüştüm. Bu sefer yem değildim, o yüzden her zamanki sürtük kıyafetimi giymeme gerek yoktu. Belinda ise dar bir kot pantolon ve göbeğini açıkta bırakan bir bluz giymişti. Saçını yapurmuş, makyaj yapmıştı. Bu ender bir durumdur, çünkü Don'un esiri olduğundan beri pek dışarı çıkmıyordu.

Sarı saçları, dolgun dudakları ve göz alıcı kıvrımlarıyla Belinda'ya bakan kimse onun bir vampir olduğunu düşünmezdi. Hem hava hala aydınlıktı. Vampirlerle inanan insanlar bile, vampirlerin sadece geceleri dışarı çıkabildiklerini sanırdı. Vampirlerin tabutta uyumaları, dini sembollerden korkmaları ve tahta bir kazıkla öldürülebilecekleri gibi, bu da yanlış bir inanıştı.

Yanımdaki küçük çocuk koluma asıldı. "Acıktım," dedi. Kafam karıştı. "Ama az önce yemek yedin."

Gözlerini devirdi. "O bir saat önceydi, bayan."

"Bana anne de, Ethan," diye hatırlattım. Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirip cebimden biraz daha para çıkardım. Şu ana kadar çıktığımız en garip iş buydu muhte-

melen. Don'ın, dekor olarak kullanmak için on yaşındaki bir çocuğu nereden bulduğunu hiç bilmiyordum. Ama Ethan'ın bizimle gelmesini sağlamıştı. Eğer yanımızda bir çocuk olmadan Chuck E. Cheese'de saatler geçirseydik, ya pedofil olduğumuzu düşüneceklerdi, ya da hedefimiz vampir avcısı olduğumuzu anlayacaktı.

Ethan birkaç banknot ayırmama fırsat vermeden elimdeki paraların hepsini kaptı.

"Teşekkürler!" dedi ve pizza tezgahına yöneldi.

Eh, en azından bu oldukça gerçekçi görünüyordu. Gün boyunca ebeveynlerine aynı şeyi yapan çocuklar görmüştüm. Dün de öyleydi. Tanrım, burada geçirdiğimiz iki gün boyunca yiyecek ve oyunlar için jeton satın almaktan, bir haftalık içki paramdan daha çok para harcamıştım. Neyse ki harcanan para benim değil, devletin parasıydı.

Chuck E. Cheese tek katlıydı. Bu sayede Belinda'nın dibinde olmadan onu göz hapsinde tutabiliyorduk. Giriş kapısının solundaki oyunlardan birini oynuyordu. Tam ortadaki çembere bir topu daha mükemmel bir şekilde isabet ettirdi. Makinenin ışıkları yanıp söndü ve aletin kenarından hediye fişleri çıkmaya başladı. Belinda'nın ayağının dibinde bir tomar fiş vardı ve etrafına hayranlıkla onu izleyen babalar ve çocuklar toplanmıştı.

Ama üç hafta önce Chuck E. Cheese'e gelen bir aile kaybolmasına rağmen etrafta başka vampir yoktu. Buradaki müşteriler bunu bilmiyordu tabii ki. Güvenlik kameralarından biri park yerinde yeşil yeşil parlayan bir çift göz

MEZARIN DİBİNDE

yakaladığı için, Don ailenin kaybolmasında vampirlerin parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Yaşayan ölümler avlandıkları yerlere bir kereden fazla gelmeyi severlerdi. Bu beni hep çok şaşırtmıştı. Eğer vampirler ve gulyabaniler olay mahalline hiç dönmeselerdi, amcamın özel Milli Güvenlik birimi işsiz kalırdı. Bazı vampirlerin, aynı yere iki kere düşmeyen yıldırım kadar bile akli yoktu.

Cep telefonum titremeye başladı. Kemerimden çıkardım, telefona baktım ve gülümsedim. 911 sayısı ekranda yanıp sönüyordu. Bunun anlamı, park yerinde bir vampir görüldüğüydü. Gözümü Ethan'dan ayırmadan Belinda'ya yaklaştım. Koluna dokunduğumda bana rahatsız olmuş gibi baktı.

"Gösteri zamanı," diye mırıldandım.

"Çek elini üzerimden," dedi. Tatlı gülümsemesi yüzünden kaybolmamıştı.

Elimi çekmek yerine kolunu daha çok sıkıttım. "Eğer bir şey deneyecek olursan, seni öldürürüm. Tabii önce Bones öldürmezse."

Belinda'nın gözleri bir saniye için yeşile döndü, sonra omuz silkti. "On yıl daha geçsin, seninle uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Kolunu bıraktım. "Ever öyle. O yüzden hak etmediğin bu anlaşmayı bozmamaya çalış."

"Benden uzaklaşsan daha iyi olmaz mı, Melek?" diye çok alçak bir sesle tısladı. "Balıkları korkutup kaçırarak isemezsin, değil mi?"

Belinda'ya soğuk, ölçülü bir bakış attuktan sonra sırtımı dönüp uzaklaştım. Söylediğimde ciddiydim. Eğer Belinda bir numara yapmaya kalkışıp buradaki çocuklardan birini bile tehlikeye atarsa, onu öldürürdüm.

Ethan'a doğru yürürken cep telefonum yine titredi. Ek-rana bakıp içimden homurdandım. Bir 911 daha. Demek ki iki vampir vardı. İyi haber değildi bu.

Ethan'a ulaştım. Hem onu, hem de kapıyı gözümün önünde tutmak istiyordum. Kısa süre sonra, hareketleri ve tenleri çok farklı iki adam içeri girdi.

Chuck E. Cheese'in içine sinirle bir kez daha göz gezdirdim. Burası içeride bu kadar çocuk varken yaşayan ölülerle dövüşmek için seçilebilecek en kötü yerd. Eğer yem ben olsaydım, vampirleri otoparka çekerek etraftaki insanları tehlikeden uzaklaştırdım. Ama Belinda büyük ihtimalle bunu o kadar umursamayacaktı. Anlaşılan ona yardım etmem gerekecekti.

Ethan'ın elini tuttum. "Zamanı geldi," dedim ona.

Mavi-yeşil gözleri kocaman oldu. "Kötü adamlar geldi mi?" diye fisildadi.

Don'ın Ethan'a -veya çocuklarının bu işe bulaşmasına izin veren, çıldırmış ebeveynlerine- ne tür "kötü adamlar"ın peşinde olduğumuzu açıkladığını sanmıyordum. Ben de anlatmaya niyetli değildim.

"Gözümün önünden ayrılma, tamam mı?" dedim. Sesim yumuşak ama otoriterdi. "Her şey iyi gidecek."

Başıyla onayladı ve cesaretini topladı. "Tamam."

Ne kadar iyi bir çocuk.

MEZARIN DİBİNDE

Cep telefonum tekrar titredi ve ekranda bir çift numara daha belirdi.

911-911

"Hay, s... Kahretsin." Tam zamanında kendimi tutmuştum.

Ethan bana bakıp gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu?"

Elini daha sıkı tuttum. "Yok bir şey."

Yalandı tabii ki. Başımı kaldırıp üçüncü bir vampirin kapıdan içeri girdiğini gördüm. Sonra da dördüncüsü geldi. Belinda'nın elindeki topu atmadan önce durup onlara bakarak kocaman gülümsediğini gördüm.

Felaket bir gün olacaktı.

ÜÇ

VAMPİRLERİN BELİND'A'YI FARKETMESİ PEK uzun sürmedi. Belki de onu görmeden önce kokusunu almışlardı, çünkü içeri girer girmez ona yanaştılar. Ethan'ın elini sıkıca tutarken Belinda'nın selamlaşmak dışında bir şey deyip demediğini duymaya çalışıyordum. "Bu bir tuzak" ya da "Melek burada" gibi şeyler. Henüz öyle bir şey söylememişti. Belinda sadece flört ediyordu ve burada birini yemeyi düşünüp düşünmediklerini soruyordu.

"Başka neden burada olalım ki?" dedi vampirlerden biri ukalaca. "Oyuncak fareleri toplamaya gelmedik."

Diğerleri güldü. Bense dişlerimi sıkıyordum. Piçler.

"Buraya birisiyle mi geldin?" diye sordu başka bir vampir. Bir yandan Belinda'yı baştan aşağı süzüyordu.

"Tanıştığım bir yavru ve onun çocuğuyla buradayım," dedi Belinda ilgisizce. "Kızı alabilirsiniz, ama çocuk benim."

MEZAKIN DİNİNDE

"Gösterece bize onları," dedi siyah saçlı vampir.

Belinda bana işaret ettiği anda kafamı çevirip yüzümde sahte bir gülümseme ile Ethan'a bakıyormuş gibi yaptım. *Merak etme. Sana hiçbir şey olmayacak.*

"Boğazlı kazak ve kot giyen şu sarışınla elini tuttuğu çocuk. Onlar."

"Güzelmiş," dedi kumral olan ve hemen ekledi, "ama senin kadar değil tabii ki."

"Teşekkürler." Belinda'nın sesinden, vampirin geri adım atışının yeterli olmadığı anlaşılıyordu ama daha fazla üstelmedi. "Normalde nasıl yapıyorsunuz bu işi? Çocuklardan birini yakalayıp kaçıyor musunuz?"

"Şuradaki adamı görüyor musun?" Uzun boylu, zayıf vampir, çalışanlardan birine işaret etti. "Ona birkaç bakış attıktan sonra kıyafetlerini çalacağım."

"Neden birinin giydiklerini çalabilirsiniz ki?" diye sordu Belinda inanamayarak. Ben de gözümü onlara çevirdim. Aynı şeyi ben de merak ediyordum.

"Giydiklerini değil, Chuck E. Cheese kostümünü çalacağız," diye sırtarak cevapladı vampir. "O kostümle hiç şüphe uyandırmadan çocukların seni takip etmesini sağlayabilirsin. Ebeveynleri farketse bile, içimizden biri onlara bir bakış atıyor. Onlar da her şeyin yolunda gittiğine inanarak evlerine gidiyor. Çocuklarının kaybolduğunu anlamaları aşağı yukarı bir gün sürüyor ve nerede kaybettiklerini hatırlamıyorlar."

"Onları teker teker dışarı çıkarıp kamyonun arkasında depoluyoruz," diye ekledi başka bir vampir. "Bu mevsim-

de orası yeterince soğuk olduğu için ölüp bayatlamıyorlar ve gözlerimizin gücü sayesinde içerideyken ses de çıkarmıyorlar."

Ethan'ın elini o kadar sıkışmış ki acı içinde bağırdı. Elimi gevşettim ve hiddetten gözlerimin parlamasını engellemeye çalıştım. Bu herifleri bir an önce öldürmek istiyordum.

Belinda gülümsedi. "Chuck E. Cheese kostümü giyen bir vampir mi? Bunu görmem lazım."

Diğer vampir de sırttı. "Burada bekle, tatlım. Bu gösteriye bayılacaksın."

Tam da o anda, sahnede duran robotlar sentetik bir şekilde canlanıverdi. Çocuklar neşe içinde çığlıklar atmaya başladı. Vampirlerden birinin, daha önce gözüne kestirdiği çalışanın peşinden sahne arkasına gittiğini gördüm. Ben de onu takip etmeye niyetlenmişim, ama o sırada duyduğum şey yüzünden onun peşinden gide-medim.

"Şimdi acıkım, yiyecek birini bulacağım," dedi kızıl-kahverengi saçlı vampir ve diğerlerinden uzaklaştı.

Ethan'ın elini bıraktım. Belinda, Ethan'ın kendisinin olduğunu belirtmişti. Şu anda orada, en güvende olan çocuk oydu. Ethan'ın göz hizasına eğildim.

"Şu oyunu görüyor musun?" En yakınımızdaki oyunu gösterdim. "O oyunu oynat ve ben veya daha önce tanıştığın adamlardan biri yanına gelene kadar yerinden kıpırdama. Söz mü?"

Ethan başıyla onayladı. "Söz."

MEZARIN DİNİNDE

"Aferin sana," diye mırıldandım. Ethan oyunun başına gitti ve tüm jetonlarını çıkardı. Soğuk bir öfkeyle diğer vampirin av arayışını izledim.

"Tüm ekipler, hazır olun," diye fısıldadım cep telefonuma. Bu iş aniden çirkinleşebildi.

Vampir, gözleriyle sahipsiz çocukları tararken, ben de gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bozuk para makinesinin yanında jetonlarını toplayan genç bir oğlan vardı. Çocuk, oyunlar arasında dolaşıp hepsine göz gezdirirken, vampir de onu izliyor, arkasından yaklaşıyordu. Bir köşeye yaklaşıklarında elini çocuğun omzuna koydu.

Çocuk yukarı baktı. Tek yapması gereken de buydu. Vampirin gözleri bir an için yeşil ışıkla parladı ve alçak sesle bir şey söyledi. Başka hiç kimse farketmedi bile. Çocuk, hiç tereddüt etmeden vampirin peşinden bir odaya girdi.

Ben de peşlerinden gittim. Vampir en tenha yeri seçmişti. Burası bozuk oyunlar için bir depoydu. Vampir, çocuğun önünde diz çökmüştü. Vampirin gözlerinden çıkan yeşil ışığın parlaltısını çocuğun yüzünde görebiliyordum. Çocuk kaçmaya veya bağırmağa yeltenmiyordu bile.

Şimdi onu ısıracak. Hemen burada ve cesedini şu kırık makinelerden birinin arkasına saklayacak. Ebeveynleri onun tehlikede olduğunu bile farkedemedi, çocuk ölecek.

Kızıl-kahverengi saçlı vampir eğildi. Belli ki ne ebeveynlerden, ne Tanrı'dan, ne de onu durdurabilecek birinden korkuyordu. Gümüş bıçaklarımdan birini çıkardım ve ileri adım attım. *Küçük dostumla tanış, gıı herif!*

"Neler oluyor?"

Hemen arkama döndüm. Sesi duyduğum anda bir insana ait olmayan gücü hissetmiştim. Chuck E. Cheese kostümlü vampir arkamdaydı. Kocaman, sahte fare kafasını bir tarafa yatırmıştı. Diğer vampir, ellerini çocuğun üzerinden çekti ve gözlerini kısarak bıçağıma baktı.

"Gümüş," diye mırıldandı.

Foyamız ortaya çıkmıştı. "Çabuk gelin!" diye çağlık attım -Bones'un sesimi duyacağını biliyordum- ve bıçağı fırlattım.

Bıçak sapına kadar vampirin göğsüne girdi. Neredeyse aynı anda ben de vampirin üzerine atlayıp onu devirdim ve bıçağı birkaç kez çevirdim. Tam o sırada ağır bir şey benim üzerime kapaklandı. Ağır ve yumuşak bir şey. Chuck E. Cheese kostümlü vampirdi bu.

Yuvarlandım, bacaklarımı karnıma çektim ve bir tekmeyle vampiri üzerimden attım. Vampir bir bilgisayar oyununa o kadar sert çarptı ki, makinenin arkasındaki pencere kırıldı. Tate'in, "Milli Güvenlik, kimse kıpırdamasın!" diye bağırdığını duydum ve mükemmel bir nişanla vampir Chuck E.'nin kalbine birkaç bıçak daha fırlattım. Vampir geri adım attı ama yere düşmedi. Kahrrolası kostüm çok kalın olmalıydı.

Kıyafetlerimin altından birkaç bıçak daha çıkarıp onun üzerine atladım. Vampir, dev fare kostümüne rağmen, elinden geldiğince dövüşüyordu. Ben yerde yuvarlanırken bıçaklarımdan birini onun kostümünü delecek kadar derine saplamaya çalışıyordum. O ise hareketleri kısıtlı olmasına rağmen beni yenmek için çabalıyordu.

"Chucky'yi rahat bırak!" Bir çocuğun ağlamaya başladığını duydum. Başka çocuklar da bağırmağa başladı.

Aman Tanrım, bu çocuklar ciddi psikolojik sorunlar yaşayacak. Deli bir kadın, bayıldıkları bir karakteri bıçaklayarak öldürmeye çalışıyor. Bones hafızalarını silmezse yıllarca kabus görecekler.

Ama o anda buna odaklanamazdım. Darbeler indirmeye devam ediyordum ki başka bir kavganın başladığını duydum. Öteki vampirler. Sonunda bıçağı, vampirin hareketсіz kalmasını sağlayacak kadar derine sapladım ve son bir kez çevirdim.

Başımı kaldırıp çocukların ve ebeveynlerinin dehşete düşmüş ifadelerini gördüm, ama bu Chucky'nin gerçek Chucky değil, kötü kalpli ikiz kardeşi olduğunu açıklamaya zaman yoktu. Sarışın vampir bağırarak odanın diğer ucundan benim üzerine doğru koşuyordu. Bu sırada yolundaki büyük ve küçük insanları neredeyse tekmeleyerek uzaklaştırıyordu. Bir bıçak daha çıkarmak için davrandığımda sadece birkaç bıçağım kaldığını farkettim ve ben de ona doğru hamle yaptım. Ona bıçak fırlatma riskini göze alamazdım çünkü eğilirse arkasındaki kişi vurulurdu. Hayır, bu teke tek bir dövüş olmalıydı. Gözlerim yeşil yeşil parladı. *Gel bakalım, Sarışın, neyin varmış görelim.*

Gözlerimin parladığını görünce tereddüt etti, ama sadece bir an için. Belinda'nın bir kenarda siyah saçlı vampirle dövüşüğünü göz ucuyla gördüm. Ona malum sebeplerden dolayı silah vermemiştik, ama bize karşı değil de, bizim için dövüşüğünü görmek beni rahatlatmıştı.

Sarışın vampirin ardında, geri kalan son vampiri gördüm. Dişlerini gösterip o da bana doğru koşmaya başladı. Sonra bir an kapiya baktı.

"Kahretsin," dediğini duydum. Geri döndü ve sahne arkasına doğru kaçmaya başladı.

Onu korkutan şeyin ne olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Bones'un içeri girdiğini hissetmişim zaten. Ama tam o anda öteki vampir bana vurduğu için, arkasındaki vampirin kaçışını zevkle izleyemedim.

"Sen onu al, ben Sarışın'ı hallederim," diye seslendim ve boğazıma ulaşmaya çalışan köpek dişlerinden kendimi kurtardım.

"Tamam, yakalarım o herifi," diye hırlıladı Bones ve hala sahnede şarkılar söyleyip espriler yapan robotların arkasında kayboldu.

Yediğim ve attığım darbelerin arasında, "Şu işi dışarı taşıyalım, millet!" diye emir verdim. Çocuklar veya ebeveynlerden biri rehlin alınmadan acilen dışarı çıkmalıydık.

Çabucak Belinda'nın tarafına baktığımda, siyah saçlı vampiri sertçe dışarı taşıdığını gördüm. Aynı zamanda ona bir şey söylüyor gibiydi, ama bu karmaşa içinde ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sert bir darbe yiyince dikkatimi tekrar önümdeki sarışın vampire vermek zorunda kaldım. *Biraz daha ileri git, diye düşündüm. Seni de düzinelerce çocuğun önünde öldürmek istemiyorum. Zaten yeterince kabus görecekler.*

Vampir, bilgisayar oyununun camda bıraktığı deliğin önüne geldiğinde ona hücum ettim. Ağzından korunmak

MEZARIN DİBİNDE

için başımı eğmiştim. İkimiz de camdan dışarı, otoparka çıktık ve asfaltın üzerinde birbirimize vurmaya devam ettik. Sadece iki bıçağım kalmıştı. Chucky'nin kalın derisinde o kadar fazla bıçak kaybedeceğimi düşünmemiştim. Doğru anı bulduğumdan emin olmalıyım.

"Anne, durdur onları," diye ağlıyordu bir çocuk. İçimden küfrettim. Vampirleri haklamak için olabilecek en kötü yeri burası. Duyduğum kadarıyla adamlarım, ebeveynlerle çocukların panik içinde otoparka kaçmalarını güçlüklerle engelleyebiliyordu. Dave, Belinda'nın güreştiği vampiri bir kapsüle yerleştirmek için emirler veriyordu. Akıllı adam. Kapsülden bir tehlike oluşturamazdı ve onu götürüp istediğimiz zaman ona bir kazık çakabilirdik.

Boynumu kırarak bir kroşeden eğilerek kurtuldum. O sırada, artık diğer vampirle uğraşmasına gerek kalmayan Belinda'nın, acemilerden biri olan Zachary'yi aniden yakalayıp dişlerini boynuna geçirdiğini gördüm.

"Tate, durdur onu!" diye çaresizce bağırdım. Belinda Zachary'yi bıraktığında, Zachary kan fışkıran boynunu tutarak yere düştü. Ve Belinda kaçmaya başladı.

Silah sesleri, küfürler ve koşan adamlarımın ayak seslerini duydum.

"Serbest kalmış düşman var, çevre bölgeyi güvenlik altına alın!" diye bağırdı Cooper.

Önümdeki vampire ölümcül bir bakış attım. "Buna zamanım yok," diye hırladım ve hücum ettim. İkimiz birden yere devrildik. Yumruklarıyla bana vuruyordu ama kendimi korumadım bile. Darbeleri aldım ve bir elimle ağzımı boğa-

zımdan uzakta tutarken diğer elimle bıçağımyı kalbine sapladım. Bıçağı üç kere çevindikten sonra vampir ölmüştü.

Ölü vampirin üstünden indim. Kaburgalarım acıyordu ama ağrıyan yanlarımyı tutmama zaman yoktu. Sol tarafımdan gelen itiş kakış seslerini duyunca başımı o yöne çevirdim ve kapsüle tıkmak üzere olan siyah saçlı vampirin en yakınındaki iki askeri yere fırlattığını gördüm. Çıkışları korumayan askerlerin çoğu Belinda'nın peşinden gitmiş, sadece Zachary'nin yanına çökenler kalmıştı. Vampir de bu fırsatı kullanmıştı.

Dave vampirin üzerine atladı, ama vampir eğilerek kendini yere atıp bir penguen gibi karnının üzerinde kaydı, sonra da ayağı kalkıp kaçmaya başladı.

Ben de koşmaya başladım. Belinda'nın peşinden giden Tate ve Cooper'in sesini duyabiliyordum. Ama insan oldukları için, Belinda'ya yetişme şansları yoktu.

Bir saniye içinde kararımı verdim ve Belinda'yı kovalamayı tercih ettim. O, daha büyük bir tehlikeydi. Takımındaki herkesin ismini biliyordu. Don'un organizasyonunun ince ayrıntılarını da biliyordu ve merkezin güvenlik sistemini birilerine detaylı bir şekilde anlatabilirdi. Bunları yapmasına izin vermezdim.

Elimden geldiğince hızlı koşarak kısa sürede Tate'le Juan'a yetiştim. Belinda'yı göremiyordum, ama duyduğum fren sesleri ve bağırışlardan, ilerideki otoyolda karşıdan karşıya geçtiğini anlamıştım.

Nefes nefese Tate'in yanından geçerken, "Arabayı alın," dedim. "Beni takip edin!"

Çağrı aletimde bir verici vardı ve arabayla daha hızlı takip edebilirlerdi. Ayrıca polis işimize karışırsa, onlarla da ilgilenebilirlerdi. Fren seslerinin geldiği yöne doğru koşup bir kavşaktan karşıya geçtim ve Belinda'nın yan sokaklardan birine girip kaybolduğunu gördüm. *Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın*, dedim kendi kendime.

Daha da hızlı koşmaya çalıştım ama her adımda kaburgalarım kırılacak gibiydi. Belinda'nın birinin evine dalıp bir rehine almaya kalkışmamasını umuyordum. Belki de beni ve takımı, böyle bir girişimden sonuç alamayacağını bilecek kadar tanıyor. Hayır, hiçbir eve girmedim, ama deli gibi koşmaya devam ettim. Ben de lanet okuyarak ona yetişmeye çalışıyordum.

Belinda hiç duraksamadan bir çitin üzerinden atladı. En azından uçabilen bir Usta vampir değildi. O zaman gerçekten hiç şansım olmazdı. Ben de çiti neredeyse onun kadar hızlı bir şekilde aştım, ama çitin sivri, metal bir parçası bacağımı kesti ve benim yaralarım onun kiler gibi anında iyileşmiyordu. Bazı günler yaşayan ölülerin iyileşme becerilerini kısıkanıyordum. Keşke vampire dönüşmeden o becerileri elde etmenin bir yolu olsaydı.

Ona yeterince yaklaştığımda bıçaklarımı attım. Sadece iki bıçağım kaldığı için iyi nişan almalıydım. Bıçaklar Belinda'nın sırtında doğru bölgeye saplandı. Belinda sendeledi. Yere düşmedi. Kahretsin, kalbini iskalamıştım! Dengesiz zeminde koşarken hareketli bir hedefi vurmamak, kısa mesafede sabit bir hedefi vurmamak kadar kolay değildi.

Kendime not: Kovaladığın kişiye bıçak fırlatma becerisi üzerine daha fazla çalışma yap.

Ama bıçaklar onu yavaşlatmaya başlamıştı. Tüm bu koşuşturma, bıçaklardan birini tehlikeli bir şekilde kalbine yaklaşıyordu muhtemelen. Üstelik durup onları sırtından da çıkartamıyordu. Aynı hızda koşarken eliyle bıçaklardan birinin sapını kavramaya çalıştı, bu çaba bıçağı daha da derine itmekten başka bir işe yaramadı. Belinda yine sendeledi, ben de daha hızlı gitmeye çabaladım. *Neredeyse yakalayacaksın... gaza bas, Cat, kaçmasına izin veremessin!*

Gücümü toplayıp son bir depara kalktım ve Belinda'yı ayak bileklerinden yakalayıp düşürmeyi başardım. Arkasına dönüp herhangi bir et parçasına dişlerini geçirmeye çalıştı. Dişlerini umursamayıp kendimi onun üzerine attım ve tüm ağırlığımı göğsüne verdim.

Belinda anında hareketsizleşti. Büyük, peygamber çiçeği mavisi gözleriyle bir an için gözlerimin içine baktı, sonra da gözkapakları kapandı ve kısa bir çığlık attı. Hala sırtında duran bıçaklar kalbine girmişti.

Risk almaya niyetim yoktu. Belinda'yı yüzüstü döndürüp iki bıçağı da sertçe çevirdim ve altımda vücudunun tamamen gevşediğini hissettim. *On yıllık anlaşmayı kabul etmiydin*, diye düşündüm soğukkanlılıkla. *Bak, ne- lere sebep oldun.*

Bir çığlık duyunca nerede olduğumu farkettim. Belinda ve ben birisinin bahçesinin kenarındaydık. Yaşlı bir kadın olan ev sahibi, arka bahçesinde iki kadının ölümüne dövmesine kızıştı anlaşılan.

İç çektim ve yere oturdum. "Hadi durma, polisi ara. Daha iyi hissedersin." Polis asla bana dokunamazdı nasılsa. Don'un referansıyla böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Ayrıca Tate ve diğerleri de birazdan gelirdi. Bahse girelim Bones da kısa sürede yetiştirirdi. Onun vericime ihtiyacı yoktu. Kokumu takip ederek beni bulabilirdi.

Kadın, "Katil," gibi bir şey geveledi ve kapıyı çarparak evine girdi. Birkaç saniye sonra polisi aradığını duydum.

Belinda'nın yanında, çimenlerin üzerinde sabırla bekledim. Polisi aramadan önce dehşetle bana bakan birkaç komşuya da nezaketle selam vermeyi unutmadım. Üç dakika bile geçmemişti ki, Bones'un koşarak geldiğini gördüm. Beni görünce yavaşladı ve son metreleri yürüyerek geldi.

"İyi misin, tatlım?"

Başımın onayladım. "Birkaç çizik ve ezik, ciddi bir şey yok. Senin kovaladığın vampire ne oldu?"

Yanımda yere çöktü. "Şu anda cehennemde Belinda ile selamlaşıyorlardır."

İyi. Biri kaçmayı becerdi belki, ama üçü kaçamadı ve o üçünün en tehlikeli olanı şu anda öğleden sonrası güneşinde çürüyordu.

"Zachary?"

Bones başını iki yana sallayınca derin bir nefes aldım. *Keşke Belinda'yı tekrar bıçaklasam ve ona bunu hissettirmenin bir yolu olsa*, diye düşündüm.

Birkaç saniye sonra fren sesleri duyduk. Juan ve Tate koşarak yanımıza geldi.

JEANINE FROST

Üstümdeki çimleri ve toprağı temizleyerek ayağı
kalktım.

"Gördüğünüz gibi çocuklar, Belinda kovuldu."

DÖRT

DİĞER VAMPIR KAÇMIŞTI. DAVE ONU KAPSÜLE yerleştiremediği için kendini suçluyordu ama Belinda Zachary'ye saldırdığında Dave'in dikkati dağılmıştı. Belinda'nın amacı da buydu zaten. Bones son vampirin işini bitirene kadar Zachary kan kaybından ölmüştü. Zachary bir çeşit vasiyet de bırakmıştı; iş sırasında ölürse, insan dışı bir şey olarak geri getirilmek istemiyordu. Biz de hüzünle dileğini yerine getirdik ve onu gömdük.

Ethan'ın yetim olduğunu öğrendim. Ebeveynlerinin, benim oğlum rolünü oynamasına neden şiddetle karşı çıkmadığı anlaşıyordu. Don'dan bir daha hiçbir çocuğu böyle tehlikeli görevlerde kullanmayacağına ve Ethan'a iyi bir aile bulacağına dair söz vermesini istedim. Eğer Don yaşayan ölülerle savaşıyor gizli bir devlet birimini yönetebiliyorsa, bir yetime yuva bulması çok zor olmamalıydı.

Sonunda Tate'in Vampir-günü gelmişti. Herkes merkezdeydi. Sadece bir kişi, uçağı rötat yaptığı için eksikti. Bones'un ilk yarattığı vampir Annette, Tate'e yardım etmek için geliyordu.

Bu benim fikrimdi. Annette, Bones'un geçmişinden korkutucu bilgiler vererek beni korkutmaya çalıştığından beri Bones onunla pek konuşmamıştı, ama ayrı düşmelerinin Bones'u rahatsız ettiğini biliyordum. Bu yüzden Annette'in Bones'la dönüşümlü olarak Tate'in hücresinde kalabileceğini söyledim. Tate dönuştükten sonra bir hafta boyunca açlığını kontrol edemeyebilirdi. İlk göreceğı damarı ısırmaya kalkabileceğinden, nabızı atan hiç kimse ilk günlerde ona yardım edemezdi. Dave yardım etmeye zaten gönüllüydü, ama üçüncü bir kişi Bones'a daha fazla zaman bırakırdı. Ve Annette'e yakılmış köprüleri onarması için bir şans verilirdi. Ne kadar da barışıldım, değil mi?

Şimdi heyecanlanmışım. Yarım saat içinde Bones, Tate'i öldürecek ve onu geri getirecekti. Isırılmaktan, yeniden doğmaya kadar geçen süre bir veya birkaç saati bulabilirdi. Bones bu işi en güçlü olacağı zamanda, gün batımından sonra saat sekizde yapacaktı. Bir vampirin, bir insanı vampire dönüştürmesinin çok zorlayıcı bir şey olduğunu duymuştum. Ama daha önce hiç bunu kendi gözlerimle görmemiştim.

Her zamanki gibi, Don kameralar kurduymuştu. Ölüm anını ve beyin dalgalarını izleyebilmek için Tate'in göğsüne ve başına elektrotlar bile takırmıştı. Bones bu yüksek teknoloji kurulumunu görünce başını iki yana salladı ve inter-

netten de yayın yapıp yapmadıklarını sordu. Don'ın umrunda değildi. Eline geçebilecek tüm bilgileri araştırmaları için kullanmaya niyetliydi. Bu konuda hiç utanması yoktu.

Tate, titanyum kilitlerle korunan bir odadaydı. Oda da çok ölümcül gözükten, aynı metalden yapılmış kelepçeleri olan bir ameliyat masası bile vardı. Bones, Don'a bu önlemlerin aşırıya kaçtığını söyledi, ama Don, Tate'in cinnet geçirip kaçmasından korkuyordu. Tate o masaya yatırılıp bağlanmıştı. Elektrotların kolay takılabilmesi için sadece bir şort giymişti. Onu insan olarak son bir kez görmek için odaya girdim.

Bir buzdolabında, Tate'in ilk birkaç öğünü olacak kan torbaları vardı. Çivit mavisi gözlerine bakıp yatağını dikleştirdim.

"Tanrım, Tate." Sesim titriyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Gülümsemeye çalıştı, ama gülümseyişinde her zaman ki derinlik yoktu. "O kadar korkma, Cat. Gören de ölmek üzere olan sensin zanneder."

Elimi yanağına koydum. Tene benimki kadar sıcaktı ama bundan sonra öyle olmayacaktı. Tate iç çektii ve başını bana döndürdü.

"Garip bir yolculuk oldu, değil mi?" diye mırıldandı. "Vampirlere inanmadığım zamanları hatırlıyorum. Şimdi ise onlara katılmak üzereyim ve nefret ettiğim bir orospu çocuğu bana liderlik edecek. Kaderin cilvesine bak!"

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Tate. Fikrini değiştiren tüm plandan vazgeçeriz."

Derin bir nefes daha aldı. "Vampire dönüşüğümde daha güçlü, daha hızlı olacağım ve öldürülmem zorlaşacak. Takımın buna ihtiyacı var... senin de öyle."

"Sakın bunu benim için yapma Tate." Sesim hararetinden titriyordu. "Bunu benim için yapıyorsan, hemen kalk o masadan."

"Bunu yapacağım," diye tekrar etti. O da hararetle konuşuyordu. "Karanımı değiştiremezsin, Cat."

Bones içeri girerek cevap vermeme engel oldu. "Zamanı geldi, Kedicik."

Bir üst kattaki gözlem odasına gittim. İçerideki kameraları buradan izleyebiliyorduk. Amcam yerine oturmuş, ekranı seyrediyordu. Juan, Cooper ve Dave de odaya girdi. Ekrandan gözlerimi ayıramıyordum. Bones gerçek bir yırtıcı hayvanın zarafetiyle Tate'e yaklaştı. Tate'in nefes alışları ve kalp atışı hızlanmaya başladı.

Bones yüzünde hiçbir duygu olmadan Tate'e baktı. "Umduğun şeyi kazanmayacaksın, dostum, ama geri kalan günlerini bu kararın doğrultusunda yaşayacaksın. Son bir kez soruyorum, bunu istiyor musun?"

Tate uzun uzun nefes aldı. "Beni aylar boyunca öldürmek istedin. Al işte şansın. Yap şu işi."

Bir saniye sonra Bones'un dişleri Tate'in boynundaydı. Makinelerde Tate'in tavan yapan nabzını gördük. Tate kasları kesildi. Bones'un, arkadaşımın hayatını emişini izlerken Dave elimi tuttu. Bones'un solgun boğazının çalışmasını ve kanı derin derin içişini görebiliyorduk. EKG monitöründen gelen sesler yavaşlayıp azaldı. Bones sonunda ka-

MEZARIN DİBİNDE

fasını kaldırdığında ara sıra ötmekten başka bir şey yapmıyordu.

Bones ağzının kenarındaki kan damlalarını yaladı ve bir bıçak çıkartıp kendi boynunda bir yarık açtı. Sonra da Tate'in kafasını tutup yaraya bastırdı. Yaranın kapanmaması için hala bıçağın ucunu boynunda tutuyordu.

Tate'in ağzı kıpırdadı. Önce güçsüzce kanı yaladı, sonra daha büyük bir canlılıkla emmeye başladı. EEG monitörü alarm vermeye başladı. Bones bıçağı bıraktı ve Tate, gözleri kapalı, Bones'un boynunu ısırdı. Bones, Tate'in başını tuttu ve Tate onu ısırmaya devam ederken kılımı bile kıpırtmadı. Tate dakikalar boyunca emmeye devam etti ve kalp atışlarının arasındaki süre gittikçe uzadı. En sonunda sadece... sessizlik oldu.

Bones, Tate'in ağzını çekip uzaklaştırdı ve sendeleyerek geri adım attı. EEG monitörü deli gibi çalışırken, EKG monitöründe sadece düz bir çizgi vardı. Tate'in vücuduna, kelepçelerini bile zorlayan müthiş bir titreme geldi. Sonra da hareketsizce geri yattı. Ölmüştü, ama kalkmayı bekliyordu.

Saatler acı verircesine yavaş geçti. Bones hücre zemininde oturuyordu. Dinleniyordu sanki ama uyumadığını biliyordum. Ara sıra bakışları, hareketsiz yatan Tate'e kayıyordu. Tate'in etrafındaki enerji değişimlerini hissedip hissedemeyeceğini merak ettim. EEG'nin hissettiği kesindi. Tüm bu zaman boyunca ötüp durmuştu. Bones'un susmak bilmeyen o aleti kırmak istediğinden emindim.

Bones paketlenmiş kandan nefret etmesine rağmen, -Tate öldükten sonra? Bayıldıktan sonra? Tate'in şu anki durumuna ne denirdi ki?- kan torbalarından ikisini içmişti. Neden insanları ısırmak yerine torbalanmış kan içmediğini sorduğumda, paket kanın tadını bozuk süte benzetmişti. Ama Tate'in içtiği kandan sonra Bones'un yeniden dolması gerekiyordu ve içtiğinin lezzeti o kadar önemli değildi.

Juan esnedi. Saat geceyarısını geçmişti ve o ana kadar sadece Tate'in yatışını izlemiştik. Ama kimse gözlerini ekrandan alacak gibi değildi.

"Siz biraz uyuyabilirsiniz, bir değişiklik olursa sizi çağırırım," diye bir öneride bulundum. Geç saate kadar uyanık olmaya alışıkım. Yarı vampir olmanın iyi tarafları da vardı.

Don bana yorgun ama kararlı bir bakış attı. "Hayatta olmaz dersem sanırım herkesin niyetini dile getirmiş sayılırım."

Çevremdekiler onaylayan sesler çıkardı. Yenilmiş bir ifadeyle omuz silktim ve dikkatimi tekrar ekrana verdim.

Tek uyarım Bones'un ayağa kalkması oldu. Sonra birden Tate'in sırt üstü yatan bedeni, kaynar suya atılmış gibi hareket etmeye başladı. Gözleri açıldı, tüm kaslarını kullanarak kelepçelerini kırmaya çalıştı ve o kadar vahşi bir şekilde uludu ki koltuğuma yapıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı Don. Uykusu o anda kaçtı.

Tate'in çığlığı inanılmaz bir şekilde daha da gürtütlü hale geldi. Çıldırması gibi kafasını sallamasına rağmen, ağzının açık olduğunu gördüm... ve ortaya çıkan köpek diş-

leri görülebiliyordu. Bir yandan sanki cehennemden yeni gelmiş gibi ulumaya devam ediyordu.

Bones, yeni vampirlerin içlerini yakan, hiçbir mantığı olmayan bir susuzlukla uyandıklarını söylemişti. Şimdi de bu gerçeği gözlerimle görüyordum. Tate nerede olduğunun veya kim olduğunun farkında değildi sanki. Hapsediği odayı bakışlarıyla tararken, gözlerinde benliğinden hiçbir iz yoktu.

Arkadaşımı bu halde görürken yaşadığım panikten Bones'ta eser yoktu. Buzdolabına gidip birkaç kan torbası çıkardı ve Tate'e yaklaştı.

Tate'in çılgınlıklarından Bones'un ne dediğini duymadım ama torbalardan birini Tate'in ağzına bırakırken dudaklarının kıpırdadığını gördüm. *Mama, mama, mı diyor*, diye düşündüm. Yoksa şerefe mi?

Farketmezdi. Tate torbadan içmedi, torbayı dişleriyle parçaladı. Yüzü kan içinde kalmıştı ve insandan çok kocaman, beyaz bir köpekbalığına benziyordu. Bones hiç rahatsız olmamış bir ifadeyle ve parmaklarını Tate'e kapırmamaya dikkat ederek Tate'in yüzünden plastik torbanın parçalarını topladı. Sonra da Tate'in ağzının üzerine bir torba daha bıraktı. Bu torba da ilkinin akıbetine uğradı.

Başka tarafa baktım. Rahatsız olmuştum. Bu anlam-sızdı, çünkü ne olacağını biliyordum, ama bir başkasından duymak ve gözlerimle görmek farklı şeylerdi. Sağım-da Juan'ın da ekrana bakmadığını gördüm. Eliyle şakağını ovalıyordu.

"O hala kendisi."

Tate'in çığlıklarından sonra Dave'in sesi çok yumuşak gelmişti. Dave başıyla ekrana işaret etti.

"Gördükleriniz inanması gerçekten zor şeyler ama Tate hala o vücudun içinde. Bu sadece geçici bir durum. Yakında kendine gelecek."

Tanrım, buna inanmak istiyordum. İnanmamam için de bir sebep yoktu, ama şu anda Tate gördüğüm en vahşi vampirden daha korkunç görünüyordu. Anlaşılan arkadaşımı böyle görmeye hazır olduğumu düşünmememe rağmen, aslında hazır değilmişim.

Tate'in gözlerindeki çıldırmış bakış kaybolana kadar beş torba içmesi gereki. Tabii delice atladığı için ilk iki torbadaki kanın çoğu yüzüne ve omuzlarına dökülmüştü. Nihayet yüzü kan içindeyken Bones'a baktı ve onu tanımış gibi göründü.

Tate'in ilk sözleri, "Canım acıyor," oldu.

Sesindeki soğuk çığlığı duyunca gözlerine yaşlar doldu. O kısa cümleden çaresizlik akıyordu.

Bones başıyla onayladı. "Zamanla geçecek, dostum. Bu konuda bana güvenmelisin."

Tate kendi vücuduna baktı. Diliyle crişebildiği kanları yalıyordu. Sonra durdu ve kameraya baktı.

"Cat."

Öne eğildim ve onun beni duymasını sağlayacak düğmeye bastım.

"Buradayım Tate, hepimiz buradayız."

Tate gözlerini kapadı. "Beni böyle görmeni istemiyorum," diye mırıldandı.

MEZARIN DİRİNDE

İlk söylediğimden şimdi utandığım için sesim hınlıtlı çıktı. "Sorun değil, Tate. Sen..."

"Beni böyle görmeni istemiyorum!" diye hırladı ve tekrar kelebeklerine asıldı.

"Kediciik." Bones ekrana baktı. "Bu onu sinirlendiriyor. Kan çılgınlığını yenmesi böyle daha zor. Deddiğini yapsan iyi olur."

Suçluluk duygum daha da arttı. Bu bir tesadüf müydü, yoksa Tate onu izlerken iğrendiğimi bir şekilde anlamış mıydı? Kötü bir arkadaş olmanın yanı sıra, ne kadar berbat bir liderdim.

"Gidiyorum," dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. "Sen... iyileştiğinde görüşürüz, Tate."

Odadan çıktım ve Tate tekrar çılgılık atmaya başladığında arkama bakmadım.

Masamın başında oturup boşluğa bakarken cep telefonum çaldı. Arayanın annem olduğunu görünce tereddüt ettim. Hiç onunla uğraşma havamda değildim. Ama bu kadar geç bir saatte ayakta olması garipti, o yüzden telefonu açtım.

"Alo, anne."

"Catherine." Annem duraksadı. Parmağımı masama vurarak bekledim. Sonra öyle bir şey söyledi ki neredeyse sandalyemden düşüyordum. "Düğününüze gelmeye karar verdim."

Telefonumun ekranına tekrar bakıp arayanın gerçekten annem olup olmadığını kontrol ettim.

Nihayet konuşabildiğimde, "Sarhoş musun?" dedim.

Annem iç çekti. "Keşke o vampirle evlenmeseydin, ama aramıza girmesinden artık bıktım."

Uzaylılar onu kaçırıp yerine bir ikizini koydular herbalde,
diye düşündüm. Tek açıklama bu olabiliirdi.

"Düğünüme mi geleceksin?" diye söylediğini tekrar etmek zorunda kaldım.

"Öyle demedim mi şimdi?" dedi her zamanki hafif kızgınlığıyla.

"Eec... Harika." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Afallamıştım.

"Düğün planlamasında yardımım gerekiyor mu?" diye sordu. Sesi hem meydan okur, hem de tereddüt eder gibiydi.

Ağzım açık dinliyordum. "Çok sevinirim," diyebilirdim.

"Güzel. Akşam yemeğine gelebilir misin?"

Üzgünüm, gelemem, demek üzereydim ki duraksadım. Tate, onun kana susamışlığını izlememi istemiyordu. Bones öğleden sonra havaalanından Annette'i alacaktı. Bones, Annette'i almaya gittiğinde ben de anneme uğrayabilirdim. Sonra burada buluşurduk.

"Akşam yemeği yerine geç bir öğle yemeğine ne dersin? Saat dörtte mesela."

"Olur, Catherine." Yine duraksadı, bir şey daha söylemek ister gibiydi. *Bir Nisan!* diye bağırmasını bekliyordum aslında, ama kasım ayındaydık. "Dörtte görüşürüz."

Gün doğumunda Bones ofisine girdiğinde hala şaşkınlıktan dilim tutulmuş haldeydim. Önce Tate'in vampire dönüşmesi, şimdi de annemin bir vampirle evlenmem fik-

MEZARIN DİBİNDE

rini kabullenmesi... Bugün gerçekten unutulmayacak bir gündü.

Bones havaalanına giderken beni anneme bırakıp son-
ra almayı teklif etti, ama kabul etmedim. Annemin tepesi
atarsa -her zaman olası bir ihtimal- elimin altında bir ara-
bam olsun istiyordum ve ilk doğru düzgün ana-kız konuş-
mamızın Bones'un garip bir vampirle geri dönmesiyle bo-
zulmasını istemiyordum. Annem aynı anda o kadar sayıda
köpek dişini idare edemezdi ve Annette en iyi gününde bile
beni sinirlendirebiliyordu.

Ayrıca, anneme Annette'in kim olduğunu nasıl anlata-
cağımı hayal edebiliyordum. Anne, bu Annette. Bones bin
yedi yüzü yıllarda jigololuk yaparken para karşılığı onu
düzüyordu, ama iki yüz yıl kadar yattıktan sonra arkadaş
kalmaya karar verdiler.

Evet, Annette'i anneme tanıştırmam için önce beynimi
aldırmam gerekiyordu.

Arabama binerken Bones'a şaşkınlığımı ifade ettim.
"Benimle bugün konusunu konuşmak istediğine hala ina-
namıyorum."

Bones bana ciddi bir bakış attı. "Seninle ilişkisini asla
yok sayamaz. Şeytanla bile evlensen ondan kurtulamazsın.
Annen seni seviyor, Kedcick, çoğu zaman bunu belli ede-
mese bile." Sonra da pis pis sırıttı. "Bir saat sonra seni cep-
ten arayayım mı? Böylece annen başının etini yemeye baş-
larsa acil bir durum olduğunu söyleyip kaçabilirsin."

"Ya 'Tate'le ilgili bir acil durum olursa?" diye endişemi
dile getirdim. "Belki de gitmemeliyim."

"Arkadaşın iyi. Şu anda kalbine gümüş bir kazık saplamak dışında hiçbir şey ona zarar veremez. Git anneni gör. Onu ısırmanı istersen beni çaldır."

Gerçekten merkezde yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tate en azından birkaç gün daha kilit altında tutulacaktı ve malum sebeplerden dolayı planlanmış işlerimiz yoktu. Annemin, aramızdaki bozukluğu bitirmek isteyip istemediğini görmek için daha iyi bir zaman olamazdı.

"Cep telefonunu yakınlarda tut," dedim şakayla karışık. Sonra da yola koyuldum.

Annem merkeze yarım saatlik bir mesafede oturuyordu. Hala Richmond'da olsa da daha kırsal bir bölgeye taşınmıştı. Yeni mahallesi, Ohio'da büyüdüğümüz yeri hatırlatıyordu ama bir sorun çıkarsa el altında olacağı kadar Don'a yakındı. Evinin önüne park ettim ve kepenklerinin boyanmaya ihtiyacı olduğunu farkettim. Son geldiğinde de böyleler miydi? Onu görmeye en son ne zaman gelmiştim?

Arabadan iner inmez donakaldım. Tüylerim diken diken oldu ve bunun buraya en son aylar önce geldiğini hatırlamamla alakası yoktu.

Evden gelen enerjiye bakılırsa annem evde yalnız değildi. Ne var ki içerideki diğer kişinin kalbi atmıyordu. Elimi çantama götürdüm. Çantamda her zaman birkaç gümüş bıçak taşırdım, ama soğuk bir kahkaha beni durdurdu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım, küçük kız." Bu nefret ettiğim ses arkamdan gelmişti.

MEZARIN DIŞINDE

Annemin evinin ön kapısı açıldı. Annem kapıda belirdi ve arkasında siyah saçlı, tanıdık gibi görünen ve annemin boynunu tutan bir vampir vardı.

Arkamdaki vampirin babam olduğunu anlamam içinse arkama dönmeme gerek yoktu.

BEŞ

BABAM MAX, OTUZ METRE İLERİDE, AĞAÇLARIN arasında duruyordu. Kızıl saçları rüzgarda dalgalanıyordu ve benimkilerle aynı olan gözleriyle bana bakıyordu. Ama asıl dikkatimi çeken, Max'in omzundaki roketatardı. Diğer elinde ise bir tabanca vardı. İki silah arasındaki uyumsuzluk neredeyse isterik bir şekilde gülmeme sebep oldu.

"Sen daha park etmeden arabayı havaya uçuracaktım," dedi Max canayakın bir ses tonuyla. "Ama sonra yalnız olduğumu gördüm. Ve hangi baba kıızıyla biraz vakit geçirme şansını kullanmaz ki?"

İlk denemede başarılı olmazsan tekrar tekrar dene. Ay-lar önce beni öldürmeleri için iki kiralık katil tuttuktan sonra Max bana bunu söylemişti. Bones benimle vampir tarzı evlendikten sonra Max artık böyle denemelerde bulunmaz diye düşünmüştüm ama anlaşılan yanılmışım.

"Efendin nerede Max?" diye sordum düz bir sesle. "İlan mı kaldı? Aylar önce ondan kurtulduğum için hala bana kızgın mı?"

"İlan mı?" Max güldü. "Atamı salla gitsin, ona ihtiyacım yok. "Yeni bağışçılarım var. Küçük kız ve onlar da seni ölü görmeyi benim kadar istiyor."

Bıçaklarıma uzanmayı tekrar düşündüm. Max'in yüzüne buz gibi bir gülümseme yerleşti. Gülümsememiz bile baba-kız olduğumuzu belli ediyordu.

"Ben seni vurmadan önce silahlarına ulaşabileceğini mi sanıyorsun? Belki ulaşabilirsin. Ama önce bu roket annenin üzerinde patlar ve çok yazık olur."

Dişlerimi sıkıttım. Max ve diğer vampir birbirlerine tam ters yöneydi. Birini indirebilecek kadar hızlı olsam bile, ötekini annemi öldürmeye zamanı olurdu.

"Neden içeri geçmiyoruz? Sanırım ailece bir konuşma yapmanın zamanı geldi," dedi Max silahıyla işaret ederek.

İkisi de bu kadar uzaktayken hiçbir şey yapamazdım. Eve doğru yürümeye başladım ama gülüşü beni durdurdu. "Önce çantayı yere bırak küçük kız ve çantayı bana doğru tekmele. Yavaşça."

Sayırsız farklı saldırı yöntemi aklımdan geçti, ama annem için endişelendiğimden hepsini kafamdan attım. *Keşke sadece Max burada olsaydı. Keşke buraya gelmeden önce üzerine birkaç silah daha saklasaydım. Keşke çağrı sinyali yollayan bir saatim daha olsaydı, böylece Bones bağımızan belada olduğunu anlardı.*

Çantamı yere bıraktım ve ayağımın kenarıyla Max'e doğru tekmeledim. Max homurdanıp yaklaştı ama iki silahını da üzerimden ayırmıyordu.

"Seni biraz daha saygılı birine dönüştürelim," dedi ve tetiği çekti.

Mermi karnıma girdi ve yere düştüm. Acıyı hissetmem için birkaç saniye geçmesi gerekti, ama acı amansız bir şekilde beynime ulaştı.

Arkamda diğer vampirin kıkırdadığını duydum. Vampirin sesi, silahın atış sesinden biraz daha gürültülüydü. Max'in silahı susturuculuydu.

"İçeri," diye yönlendirdi beni. "Yoksa bir sonraki mermi bacağına girecek."

Yumruklarımın karnımda kanayan yarayı kapatmaya çalışarak eve doğru sendeledim. Max arkamızdan kapıyı kapatır kapatmaz bir daha ateş etti. Bu kez beni uyluğumdan vurmuştu.

İkinci mermide bir çığlık attım ve yere kapaklandım.

"O kadar eğlenceli ki dayanamadım," diye sırıttı Max ve silahı anneme doğru salladı. "Bir ses daha çıkartırsan bir sonraki mermi annene girer."

Max annemi vurmayı çok isterdi. Annemin boş bakan, donmuş yüz ifadesi dikkatimden kaçmamıştı. Max, gözlerinin yeşil parlaklığını kullanarak onun itaat etmesini sağlamıştı. Annem kapıyı açıp babamı gördüğünde ne kadar korktuğunu düşününce, hiddetim hissettiğim acıya yaklaştı.

Neyse ki içimdeki hiddet dalgası kısa sürdü. Acı, mide bulantısı ve baş dönme dalgaları bana teker teker vuruyordu.

MEZARIN DIŞINDE

Max hayatı organları ve atardamarları vurmamıştı belki, ama şu halimle iki vampirle birden dövüşüp annemi kurtaramazdım. Yarı vampir olmasaydım şimdiye kadar kayılmıştım.

Bones. Onu hep benim güvenliğim konusunda parano-yaklık yapmakla suçlardım, ama anlaşılan ben haksızdım. Evet, merkezde beni bulamayınca endişelenecekti. Büyük ihtimalle hemen buraya gelirdi, fakat Max'in yüz ifadesine bakılırsa o zaman çok geç olacaktı.

"Fırsatını bulduğunda beni öldürmeliydin," dedi Max bana bakarak. "Bahse girerim o gece Ian'ın yerinde *Bones*'la evlenmek yerine beni öldürmediğin için şimdiki pişmansındır."

İşim bitse bile -ve henüz bunu kabullenemesem bile- ona hak veremiyordum.

"Senden ne kadar nefret ettiğimi hiç söylemiş miydim, Max?" demeyi başardım. Belki onu oyalayabilirdim. Beni yavaş yavaş öldürmeyi istemesini sağlayacak kadar kızdırabilirdim.

Diğer vampir güldü. "Yürekli kızmış," dedi. Annemin saçını okşarken beni izliyordu. "Yazık olmuş."

Siyah saçlı vampiri daha önce nerede gördüğümü hatırladım. O gün Chuck E. Cheese'den kaçan vampirdi bu!

"Sen," dedim.

Gülümsedi. "Tekrar görüştüğümüze ben de sevindim."

Max roketatari yere koydu, ama bu şimdi işime yaramazdı.

"Calibos," dedi, "kızım yerinden kıpırdarsa, annesini öldür."

Bu ölümcül emirden sonra Max mutfığa gitti. Karnım-daki yaraya basınç uygulamaya devam ediyordum, ama bacağımdan daha kötü kanıyordu. *Kahretsin, Max*, diye düşündüm acı içinde. *Son yapacağım şey bile olsa öldüğümü göreceğim.*

Ve gerçekten de öyle olacak gibiydi.

Annem hala boş gözlerle ileri bakıyordu. Onun dışında yaralı olmadığımı görmek beni biraz rahatlatmıştı. Max'in Calibos dediği diğer vampir elini annemin göğsüne götürdü ve sıkıttı. Derin bir hırıltı çıkardığını duyunca sırttı.

"Sinirlerimize hakim olalım," diye mırladı ve elini daha aşağı indirdi.

Max mutfaktan geri gelip Calibos'a kötü kötü baktı. "Onu değil," dedi kısaca. "Zaman kalırsa Cat senin olabilir, ama Justina benim."

Aman Tanrım. Kararlılığım geri geldi. Max'in hayatta olmasına izin veremezdim. Onu öldürmeye çalışırken annemle benim ölümümüze sebep olmasın bile... Annemi tanıyordum. Bir vampirin, özellikle Max'in ona tecavüz etmesinden önce ölme tercih ederdi.

Babam neşeli bir ses tonuyla bana, "Onu uyandırmanın zamanı geldi, öyle değil mi?" diye sordu. Silahını Calibos'a verdi ve kılını kıpırdattıysam beni vurmasını söyledi. Sonra da annemin yanına gitti. Max mutfaktan getirdiği dört bıçaktan biriyle başparmağını kesti ve parmağını annemin ağzına götürdü.

"Uyan bakalım, sabah oldu Justina," dedi ve kanı dudaklarına sürdü.

Annem kanı yalayıp gözlerini kırıştırdı ve çığlık attı.

Max eliyle annemin ağzını örttü. Acıyı unutup bir plan yapacak kadar odaklanmaya çalıştım. *Hadi, Cat, düşün! Buradan bir çıkış yolu olmalı.*

"Merhaba, güzelim," dedi Max ve yüzünü anneminkine yaklaştırdı. "Şimdi elimi çekeceğim ama atacağın her çığlık için kızımızdan bir şey keseceğim. Anlaşıldı mı?"

Annemin gözleri bana döndü ve büyüdü. Max'e dönüp başıyla onayladı. Max elini indirdi.

"Böylesi daha iyi. Şimdi, kedicüğümüz eğlenemizi bozmasın diye..."

Max ellerinde bıçaklarla bana yaklaştı. O bıçakları kapmayı her şeyden daha çok istiyordum ama kendimi tuttum. Calibos silahı bana doğrultmuştu ve annem ısırtma mesafesindeydi. Son duruşun henüz sırası değildi.

Max gülümseyerek eğildi ve bileğimi yakaladı. "Sen öleceksin," dedi. Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Ama annen ölümünü izlediğini unutmasın diye onu hayatta bırakacağım. Ama bana karşı koyarsan, küçük kız, senin işini bitirmeden önce ona tecavüz edip onu öldüreceğim. Onu kurtarmayı ne kadar istiyorsun?"

Babamdan nefret ettiğim kadar hiç kimseden nefret etmemiştim. Max yine de ikimizi birden öldürebilirdi, ama benim önümde üç seçenek vardı. Dahice bir plan yapıp ikimizi de kurtaracaktım. Max'in bana çektireceği işkencenin uzun sürmesini umup Bones'un gelmesini bekleyecektim...

ya da o bıçakları kapmaya çalışacaktım ve Max'in sözünü tutması riskini göze alacaktım. Max'in dediğini yapabileceğini biliyordum. Ondan her şeyi beklerdim.

"Bittiği zaman onu bırak gitsin," dedim yumuşakça. A veya B planını seçmiştim.

Max gülümsedi. "Akıllı kız." Elleriyle bileğimi okşadı. "Neden buraya yalnız geldin? Bones nerede?"

Yalan, içine bir miktar gerçek katıldığında daha inandırıcı olur. "Merkezde. Dün gece takımından birini vampire dönüştürdüğü için kana susamışlığı geçene kadar onun yanında kalıyor."

Max gülümsemesi daha da genişledi. "Tate."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Babam güldü. "Bunu nereden mi biliyorsun? Belinda, Calibos'a bilgi verdi. Anneni bulduğumda tek yapmam gereken seni davet etmesini sağlamaktır. Belinda'ya kocaman bir teşekkür borçluyum."

Belinda. Mavi gözlü kaltağı hafife almışım. Şimdi Belinda'nın Calibos'u, Chuck E. Cheese'den çıkarırken ona ne söylediğini biliyordum. Takımım dışında kimsenin bilmediği ve Belinda'nın bildiği şey neydi? Tate'i dönüştürecekimiz tarih ve zaman. Belinda ben öldüğümde Max'in bunu nasıl başardığını kimsenin çözemeyeceğini düşünmüştü. Ama kendisinin de öleceğini hesaba katmamıştı.

Bir baş dönmesi dalgası daha geldi üzerime. İç kanamam da vardı muhtemelen, çünkü bu hissettigiime sadece yerdeki kanım sebep olamazdı.

"Teşekkür etmene gerek kalmadı, Max, çünkü o öldü."

MEZARIN DIŞINDE

Omuz silkti. "Yazık olmuş. İyi kızdı."

"Max."

İkimiz de döndük. Annem aynı yerde duruyordu. Yanaklarından hafifçe gözyaşları akıyordu. Daha önce ağladığını hiç görmemiştim.

"İstedğin benim," dedi hırıltılı bir sesle. "Catherine'i ben büyüttüm ve tanıştığı her vampirden nefret etmesini öğrettim. Onu bırak. Bu seninle benim aramızda."

İki kere vurulmak değil, annemin bu söyledikleri gözlerimi yaşarttı. Onca zaman beni sevmediğini düşünmüştüm. Ve şimdi annem en çok korktuğu vampire kendini sunuyordu.

Max yeşil gözleriyle ona baktı. "Seninle hesabımız bitmedi, Justina. Bir melezin babası olmak başıma ne kadar iş açtı biliyor musun? Beni gördüğü yerde döven, tanımadığım kişiler oldu! Seni öldürürsem hiçbir korumam olmaz. Onu öldürmekse bana yeni arkadaşlar kazandıracak. Bones'u da öldürmemi istiyorlardı ama elimdekiyle yetineceğim."

Bu yeni arkadaşların kim olduğunu sormak üzereydim ki Max bıçaklardan birini bileğime sapladı. Bıçak etimi delip geçmiş, bileğimi yere çivilemişti. O an soluğum kesildi, ama çığlık atan annem oldu.

"Durdur şunu!"

Max sırtıttı. Diğer bıçakları benden uzakta tutuyordu. "Teşekkürler Justina. Şimdi sayende bir şeyler kesmeye başlayabilirim."

Calibos iç çekti. "Bu çok sıkıcı. Bugün eğlenceli bir şey yapacak mıyım?"

Max bir bıçak daha çıkarıp anneme anlamlı bir bakış attı ve bıçağın ucunu derime değdirdi. "Hadi, dövüş benimle. Annenin ölmeden önce acı çekmesini sana izletmem için bir sebep ver bana," diye fısıldadı.

Dişlerimi sıkıtm ve bıçağı öteki bileğime yavaşça batırırken karşı koymadım. İlk bıçaktan bile daha çok acımıştı. Annem de acı çekiyormuşçasına inledi.

"Lütfen." Sesi zor duyuluyordu ve elini Max'e doğru uzatmıştı. "Lütfen başka bir şey yapma. Bu benim hatam, onu rahat bırak!"

Max annemi duymazdan geldi. "Zampara vampirin ne zaman geri dönmeni bekliyor?" diye sordu.

Bones'un merkezden havaalanına gitmesi yirmi dakika sürerdi. Arabayı hızlı kullanırsa belki daha çabuk giderdi. Annette'in bavullarını alıp geri dönmesi de on beş dakika alırdı. Bones merkeze geri dönünce beni arar mıydı? Cep telefonumu titreşimde bırakmışım ve telefonum hala dışarıda, çantamda olduğu için arasa bile duymazdım. Bones neden geri dönmediğimi merak edene dek saatler mi geçecekti?

Yüz ifademden bir şey belli etmemeye çalışarak, "Üç saat içinde," dedim.

Max'in dudaklarına adı bir gülümseme yerleşti. "Bunun bir saat anlamına geldiğini varsayacağım. Ama endişelenme. O bir saat dolu dolu geçecek. Bir de bunu alacağım."

Max parmağımdan nişan yüzüğümü çekip çıkardı. Yüzüğü ışığa tutup sırtıttı.

"Beş kırat olmalı," dedi beğendiğini belli eden bir tavırla. "Bu bana rahat rahat iki milyon kazandırır."

"O bir yakut," diye tersledim. Nişan yüzüğümü onun elinde görmekten nefret ediyordum.

Max güldü. "Aptal küçük kız, bu bir elmas. Kırmızı elmaslar dünyada en ender bulunan taşlardır ve bu taş yüz yıldır Bones'un elindeydi. İlan yıllardır ondan bu taşı satın almak istiyordu. Ama artık buna ihtiyacın olmayacak."

Max bluzumun önünü kesti ve bunu Calibos için yaptığını söyledi. Bileklerimin ağrısı, bacaklarımdaki ve karnımdaki acıyla birleştiği için bayılmak üzereydim. Yaklaşan karanlığa karşı koymaya çalıştım.

Annem ileri atıldı. Calibos onu yakalayıp sertçe sarstı.

"Hayvansınız siz," diye tısladı annem.

"Hakaretler de bağırarak sayılır," diye karşılık verdi Max ve güldü. "Bu benim oyunum ve kuralları ben koyarım. Cat'ten iki şey keseceğim. Üçüncüyü sen seçmek ister misin?"

Max'ın omzunun üzerinden annemin gözlerine baktım. Gözleri kocaman açılmıştı ve dolu doluydu. Başımı hafifçe iki yana salladım. *Lütfen yapma. Bu durumu düzeltemezsin. Fırsat bulduğunda sadece kaç.*

Annem sessiz teşviklerimi duyamıyordu tabii ki. Max bıçağının ucunu kullanarak kot pantolonumun yan tarafını kesti.

"Buradan başlayacağım," dedi ve kalçamın bir tarafını avuçlayıp üçüncü bıçakla aniden yukarı doğru kesti.

Çığlık atmamak için dudakımı o kadar sert ısırırım ki ağızma kan tadı geldi. Calibos kıs kıs güldü. Max kestiği deri parçasını ganimetmiş gibi havada tuttu.

"Güzel dövmeymiş," dedi ve deri parçasını bir kenara attı. "Belki onu Bones'a yollarım, böylece onda bir yedeği bulunur."

Bones'un kolundaki çapraz kemik dövmesinin aynısını yaptırdığım yerde şimdi açık, kanayan bir yara vardı. Annem bu sefer bağırmadı ama titreyip derin bir nefes çekti.

"Seni seviyorum, Catherine," diye fısıldadı.

Başımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım, çünkü Max'in ağladığını görüp tatmin olmasını istemiyordum. Annemin bunu bana en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordum. İlkimiz de ölmek üzereyiz sanıyordu muhtemelen.

"Onu tutmaktan sıkıldım, onu bayıltacağım," dedi Calibos ve yeşil gözlerini anneme çevirdi.

"Kes şunu," dedi Max kamçı gibi bir sesle. "Bunu o da görmeli. O da bilmeli."

Calibos sabrı taşmış gibi bir ses çıkardı, sonra annemi pencerenin önündeki perdelerin yanına götürdü. Perdelerden birini tutup çekti ve ortadan ikiye bölüp bir ucunu annemin boynuna bağladı.

"Max," dedim uyararak.

Max eliyle sertçe başıma vurdu. "Şşt, Calibos'un aklından ne geçtiğini görmek istiyorum."

Calibos perdenin diğer ucunu havaya atıp ikinci kattaki tırazbanlardan geçirdi. Annem debeleniyor, vampirin gü-

üne karşı koyamıyordu. Beni yere çivileyen bıçaklara karşı kendimi zorlamaya başladım. Max neredeyse düşünmeden bileğime bir bıçak daha sapladı ve karnımdan vurulduğum yere bir yumruk attı.

Duyduğum acı büyük ihtimalle beni bir dakika için ba- yıltmıştı, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda annem bir sandalyenin üzerindeydi. Perdenin bir ucu boynuna, diğer ucu da üst kattaki tırabzana bağlanmıştı. Perde zaten gergindi ve sandalyenin bacaklarından biri yoktu.

"Böylece hem o izleyebilir, hem de ben eğlenceye katılabilirim," dedi Calibos ve yülüşükçe sırttı.

Max tasvip eden bir şekilde gülümsedi ve dikkatini tekrar bana verdi.

"Sana ne yapacağımı bilmek istiyor musun, küçük kız?" dedi. Sohbet eder gibi konuşuyordu. "Sana edebildiğim kadar işkence ettikten sonra seni küçük parçalara ayıracağım. Bones'un seni bir gulyabani olarak canlandırması ihtimalini ortadan kaldırmalıyız, değil mi?"

Zalim herif aptal değildi. Eğer Max beni sadece öldürseydi, yarı vampir kanım sayesinde beni bir gulyabani olarak hayata döndürmek zor olmazdı. Ama parçalara ayrılmışsam öyle bir seçenek kalmazdı.

"Kurallar aynı. Bakalım sen çığlık atmadan ne kadar dayanacaksın. Sen her bağırıldığında ben de Justina'dan bir parça keseceğim," dedi.

Max'ın yumrukları karşısında kafam bir yay ucuna tuturulmuş oyuncak gibi bir o yana bir bu yana gitmeye başladı. Ağzımın içi kanla doldu ve dudagım yarıldı. Dilimi

ısırdım ve hiç ses çıkarmadım. Birkaç dakika sonra kulaklarımdaki çınlamadan bana vurduğunda çıkan sesleri bile duyamıyordum. Bir süre sonra Max durdu.

"İnatçı kaltak. Himm, bakalım şimdi de sessiz kalabilecek misin..."

Cebinden bir çakmak çıkarıp yaktı ve alevini açabildiği kadar açık koluma tuttu. Tüm vücudum titremeye başladı ve beyhude bir şekilde kıvrandım. Ağzımdan sadece hırıltılar çıkıyordu. Bu hayal edilemez acıyı birkaç dakika çektikten sonra artık çığlığımı daha fazla içimde tutamadım.

Max hoşuna gitmiş gibi güldü. Bir yandan kustuğumun hayal meyal farkındaydım.

"Sanırım bu Justin'a'nın bir parmağına mal olacak," dedi. "Ona başka neler kaybettireceksin?"

"Beni öldürsen bile, Bones seni bulacak," dedim nefes nefese. Her yerimden ter akıyordu ve kolum inanılmaz bir şekilde acıyordu. "İnan bana, seni bulduğunda çok pişman olacaksın."

Calibos ve Max, espri yapmışım gibi güldü. "O vampir senin için bir savaş başlatmaz." Max sırttı. "Bones'un seninle evlenmesinin tek amacı atamıza nispet yapmaktır."

Bu yüzden mi Max bu işi yapacak kadar kendine güveniyordu? Yeni arkadaşlarının onu yeterince koruyacağına ve Bones'un benimle sadece Ian'ı sinirlendirmek için evlendiğine inandığından mı?

"Bones sizi bulacak. Bundan emin olun."

Sesindeki harareti duyunca rahatsız bir şekilde etraflarına baktılar.

"Zavallica," dedi Max sonunda. "Beni korkutup seni hayatta bırakmamı sağlamaya çalışıyorsun ama işe yaramayacak. Calibos, yine de dışarı çık ve bekçilik yap. Ne olur ne olmaz, belki zampara sevgilisi erken gelmeye karar verir."

"Ama onunla oynama şansım olmadı," diye itiraz etti Calibos ve bana öyle bir baktı ki olduğum yerde titredim.

"Senin de sıran gelecek," diye tersledi Max. "Ama bu işi ben ayarladım, o yüzden öncelik bende."

Calibos kapıdan çıkarken bana gülümsedi. "Birazdan görüşürüz şekerim."

Max ayağa kalktı ve ağır adımlarla anneme doğru yürüdü. Annem boynundaki perde yüzünden nefes alabilmek için parmak uçlarında duruyordu. Altındaki sandalye ise üç ayağı üzerinde sallanıyordu. Elleri de perdenin başka bir parçasıyla bağlanmıştı. Max annemin parmaklarını inceleyip sırttı.

"Hangisini kaybedeceksin, Justina? Bir bakalım, bu tutmuş," şarkı söyler gibi bir sesle annemin parmaklarını saymaya başladı, "bu kesmiş, bu pişirmiş..."

Kullanabileceğim bir fırsat için zihinsel olarak kendimi hazırlamaya çalıştım. Vampirlerden biri dışarıdaydı ve en büyük şansım buydu. Ama odaklanmakta güçlük çekiyordum. Darbe alma konusunda yıllardır birçok tecrübe edinmiştim, ama o kadar çok yaram vardı ki bayılmaya gittikçe daha çok yaklaşıyordum.

Annem gözlerimin içine baktı... ve üzerinde durduğu sandalyeyi tekmeledi.

"Kahretsin," diye atıldı Max ve annemi tek elle havada tutmaya çalıştı. "Niye yaptın şimdi bunu?"

Diğkatinin dağıldığı o bir saniyede tüm gücümle bileklerimi beni tutan bıçaklardan kurtarmaya çalıştım. Ederimin parçalandığını hissediyordum. Bir elimi kurtarmıştım ki Max arkasına döndü.

"Ne oluyor?"

Annemi bıraktı. Annem boynundan sallanıyordu ve ayakları havadaydı. Bu sırada ben hissettiğim acıyı düşünmemeye çalışarak diğerkolumu da kurtardım. Bıçaklardan birini yakalamaya çalıştım, ama bileklerim o kadar hasarlıydılar ki hiçbir şey tutamıyordum. Bıçakları tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım ve Max'in üzerine atılmayı seçtim. Ona çok sert bir şekilde kafa atıp yere düşmesini sağladım. *Sadece biraz kana ihtiyacım var. O zaman dövüşebilecek kadar iyileşirim*, diye düşündüm ve vahşice onu ısırmaya çalıştım.

Duyduğum ani gürültü yüzünden başımı hemen pencereye çevirdim. Son gördüğüm şey parçalanmış camlardı. Sonra boynumda acı bir yanma hissettim ve her yer karardı. Aynı anda atılan çığlıklar duyduğumu sandım ama her şey birden çok uzakta gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordum. Tüm o acıdan kurtulmak büyük bir rahatlamaydı.

Islak bir şeyin boğazımdan geçtiğini hissettim ve kendime gelmeye başladım. Öksürüp tükürmeye çalıştım, ama beceremedim. Akan sıvı durmayınca yutmak zorunda kaldım. Tekrar tekrar.

"Sakın ölmesine izin verme!" diye annemin çığlık attığını duydum sanki, sonra da yakınımda, çok yakınımda Bones'un sesini duydum.

"Hadi tatlım, iç! Hayır, daha fazlasını içmelisin..."

Sıvı ağzımdan taşıyordu ve neredeyse boğuluyordum. Etrafımdaki şekilleri seçebilmeye başladım. Ağzım kanlı bir boyuna dayanmıştı. Onu itmeye çalıştım ama öksürerek yutmaya devam ediyordum.

"Kes şunu," diyebildim sonunda.

Birisi beni geri tuttu. Dayandığım boğaz, Bones'un boğazıydı. Kızaran tek yeri boynu değildi. Vücudunun neredeyse tamamı kırmızıydı.

"Aman Tanrım, Kedicik," Bones nefes verdi ve boğazımı okşadı.

"Catherine," diye ağladı annem. Kafamı çevirdiğimde onun sendeleyerek bana doğru geldiğini gördüm. Boynuna bağlanan perde duruyordu, ama perdenin diğer ucu urabzana bağlı değildi artık. Max'in boğuk küfürlerini ve İngiliz aksanıyla cevap veren bir kadın sesi duydum.

"Sakın kıpırdama, seni küçük pislik."

"Onu yakaladın mı?" diye sordu Bones. Sesi gerçekten buz gibiydi.

Annette'in sesi hiç duymadığım kadar hiddetliydi. "Yakaladım, Crispin."

Annem bana ulaştı. Bana sarılıyor, beni Bones'un kollarından çekip almaya çalışıyor, bir yandan da boynumu kontrol ediyordu.

"İyileştirdi mi? İyi misin Catherine?"

| E A N I E N E F R O S T

O anda etrafımdaki onca kanı farkettim. Kan sadece Bones'un üzerine gelmemişti. Benim üzerime, çevreme, hatta yandaki duvara bile sıçramıştı.

"Ne oldu?" diye sordum. Aynı anda hem başım dönüyordu, hem hayatta olduğumuz için uyuşuk bir minnettarlık hissediyordum. Odadaki kan izleri de beni ürkütüyordu.

"Max boğazını parçaladı," diye yanıt verdi Bones. Yeşil gözlerinde rahatlama ile hiddetin garip bir karışımı vardı. "Onunla işimi bitirene kadar, bir an önce onu öldürmemi dileyecek."

ALTI

DON, ONU ARADIKTAN ON BEŞ DAKİKA SONRA bütün takımla beraber annemin evine ulaşmıştı. Bilinen tüm trafik kurallarını ihlal etmişlerdi muhtemelen, ama hiçbir yerel polis onları durduramazdı.

Bones ve Annette, Max'i kapsüle bağlamıştı. Max'i Don'a teslim ediyorduk, şimdilik. Bones, Max'i alması için sonradan birisini yollayacağını söylemişti. Bones'un ses tonunu duyunca amcamın itiraz etmediğine sevindim. Hem Don'ın da Max'i uzun süre elinde tutmak isteyeceğini sanmıyordum. Max kapsüle yerleştirilirken iki kardeşin birbirine attığı bakışlar o kadar fazla yaşanmışlıkla doluydu ki, Max daha lanet etmeye başlamadan Don gözlerini kaçırarak zorunda kalmıştı.

Çok kan kaybettiğim için bana birkaç litre kan verdiler. Bones'un kanı yaralarımı iyileştirmişti, ama nabzım hala çok yavaş atıyordu.

Bones'a titrek bir gülümseme ile, "Ucuz atlattım," dedim. Onun arabasında otuyordum. Bir havluyla üzerimdeki kanı elinden geldiğince silmişti. Biraz sonra yola çıktık. Bones burada gereğinden fazla kalmak istemiyordu, çünkü Max ve Calibos'un planlarından başka kime bahsettiklerini bilemezdik.

Bones gözlerime derin derin baktı. "Seni bir şekilde geri getirdim, Kedici. Ya bir vampir ya da bir gulyabani olarak sonrasında benden nefret edeceksen bile."

"Max istediğini yapmayı getiremezdin," diye mırıldandım. "Beni küçük parçalara ayıracaktı."

Bones dişlerinin arasından öyle bir tısladı ki tüylerim diken diken oldu. Sonra kendini kontrol etmeyi başardı.

"Bunu unutmayaacağım," dedi kısaca.

İçimden o kadar çok duygu geçiyordu ki... Rahatlama, panik, kızgınlık, coşku ve Bones'a sarılıp onu tekrar gördüğüme ne kadar sevindiğimi söyleme arzusu. Ama kendimi kaybetmek için zaman yoktu. Bu yüzden tüm o hisleri içimde bir yere kapattım. *Kendine gel, Cat, yapacak çok iş var.*

Annem arka koltuktaydı. Merkeze gitmeyi kabul etmemiştir, her ne kadar orada fazla kalamayacağını söylesek de. Don herkesi oradan çıkartıyordu. Max annemin evini bulduğuna göre, merkezin de nerede olduğunu bildiğini tahmin ediyorduk. Don, Max'in bu bilgiyi başka vampirlere aktarmış olabileceğinden korkuyordu. Don'un operasyonlarında o kadar çok vampir öldürülmüştü ki, bazı vampirler merkeze uğramak isteyebilirdi.

MEZARIN DIŞINDE

Annem, Bones ve benimle beraber gelecek, Don daha sonra ona kalacak yeni bir yer bulacaktı. Tüm takımımızı yeni bir yere yerleştirdikten sonra.

"Üzgünüm Catherine," diye geveledi annem gözlerime bakmadan. "Seni aramak istemedim. Kelimeleri söylediğimi duyuyor kendimi durduramıyordum."

İç çektim. "Bu senin hatan değildi. Max zihnini kontrol ediyordu. Senin yapabileceğin bir şey yoktu."

"Şeytan gücü," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Bones sertçe. "Sana tüm vampirlerin şeytan olduğunu söyleyen Max değil miydi? Tüm bu yaşananlardan sonra hala sana yalan söylemediğine inanıyor musun?"

"Max sana o zaman her ne söylediysen," diye ekledim, "inanmak zorunda kalmıştın. Tıpkı beni aramak zorunda kaldığın gibi. Vampirler başka bir tür, anne, şeytan değil. Şeytan olsalardı şimdi nasıl hayatta olurdun? Daha önce iki kere Bones'u öldürtmeye çalıştın ama bugün senin hayatını o kurtardı."

Annemin yüzü hissettiği duygularla karışmıştı. Yirmi sekiz yıldır inandığı şeyin yanlış olabileceği düşüncesini kabullenmek muhtemelen çok zordu.

"Baban hakkında sana yalan söyledim," dedi sonunda. Sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duyamıyordum. "O gece, o bana bir şey yapmadı... ama ona izin verdiğime inanmak istemedim. Onun insan olmadığını gördükten sonra..."

Annemin kabul ettiği şeyi duyunca bir an için gözlerimi kapadım. Annemin bana gebe kaldığı gece tecavüze uğra-

madığından zaten şüpheleniyordum ama nihayet gereken onayı almıştım. Sonra gözlerimi açıp ona baktım.

"On sekiz yaşındaydın. Max, şeytanın çocuğunu doğuracağına seni inandırmıştı, çünkü sana tüm vampirlerin şeytan olduğunu söylemek ona göre komikti. Bu onun piçin teki olmasını değiştirmez tabii ki. Babamdan bahsetmişken..." Kolumdaki serum iğnesini çıkardım ve Cooper'ın bana bıraktığı ceketı giydim. Kendi ceketim yırtılmış, kan içinde kalmıştı. Arabadan indiğimde başım bile dönmüyordu. Vampir kanı ve üç torba insan kanı içmek ne kadar da iyi hissettiriyordu. Üzerimde bir yara izi bile yoktu. Oysa bir ceset torbasında olmalıydım.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Bones. Hafifçe kolumu tutuyordu.

"Babama hoşçakal diyeceğim," diye cevap verdim ve yolun ortasında gümüş bir yumurta gibi duran kapsüle doğru yürüdüm.

"Açın şunu," dedim Cooper'a. Cooper, kapsül özel minibüstümüze yüklenmeden önce başında nöbet bekliyordu.

Dış kilitleri açtı. Kapsülün kapağı açıldığında gözlerini başka yöne çevirmedi. Ben de gelmeden önce Cooper'ın da biraz vampir kanı içtiğini anladım. Bir vampirin bir insanın beynini kontrol etmesini engellemenin tek yolu, o insanın da vampir kanı içmesiydi. Tabii vampir kanının insanları üzerinde başka yan etkileri de vardı.

Babam birkaç yerinden, sivri gümüş parçalarla kapsüle sabitlenmişti. Bu parçaların uçları kancalıydı ve babam kurtulmak için debelenirse kalbi -ve birkaç başka yeri- par-

MERAKIN DİSİNDE

çalanacaktı. Kapı kapandığı zaman kılını bile oynatamazdı, çünkü kapsülün iç yapısı hareketi engelliyordu. Sivri gümüşler içerideki vampirin kanını ve gücünü emiyordu. Tüm bunları biliyordum, çünkü bu kapsülü ben tasarlamıştım.

Bones gözlerini Max'ten ayırmıyordu. "Hadisene dostum, tek bir kelime et de ne olacağını gör," dedi. Sesi kadife gibi yumuşak ve bir mezar kadar korkutucuydu.

"Şimdi, babacığım, *Ben sana demiştim* demek bile yetersiz kalıyor," Max'e kötü kötü gülümsedim. "Bu yüzden bana önceden söylediğin şeyi ben de sana söyleyeceğim: Fırsatın olduğunda beni öldürmeliydin."

Sonra Bones'a döndüm. "Neden onu bir yere götürüyoruz ki? Onu şimdi öldürüp bir daha hiç düşünmemeyi tercih ederim."

"Onu dert etmene gerek yok," dedi Bones, aynı buz gibi ses tonuyla. "Bir daha hiç dert etmene gerek yok. Ama o bu kadar kolay kurtulamayacak."

Bones uzanıp Max'in yüzüne dokundu. Hafif bir dokunuştı ama Max'in yüzü sanki Bones onun yanığını bıçakla kesmiş gibi kasıldı.

"Yakında görüşeceğiz dostum. Sabırsızlanıyorum."

Annette yanıma geldi. Şampanya rengi gözleriyle Max'e baktı. Yüzünde yaşının getirdiği hafif çizgiler vardı. Bones onu vampire döndürdüğünde Annette otuz altı yaşındaydı. Ama on sekizinci yüzyıl çok farklı bir zamandı. Bu yüzden kırk beş yaşında gösteriyordu. Yine de kendine iyi bakmıştı. Her zamanki kusursuz görünümünün aksine,

sarı saçlarının bir kısmı topuzundan kurtulmuştu ve elbisesi dağılmış görünüyordu.

"Şimdiden fazlasıyla yoğun bir gün geçirdik," dedi.

Burnumdan bir homurtu çıkardım. İşkenceyle dolu bir öğleden sonrasını "yoğun bir gün" olarak tarif etmek tam Annette'e göre idi.

"Onu tekrar paketleyin," dedim Cooper'a. Babama daha fazla bakmak istemiyordum. Hatta bir daha asla bakmak istemiyordum.

Cooper verdiğim emre itaat etti ve kapsülün kapağı tekrar kapandı. O sırada korkutucu bir düşünce aklıma geldi.

"Calibos'a ne oldu? Burada Max'ten başka bir vampir daha vardı."

"Kafası orada," dedi Bones ve ağaçlara doğru işaret etti, "ama geri kalanı biraz daha uzakta."

Bunu duyunca soğuk bir tatmin hissi vücudumu kapladı. "Buraya gelmeyi nasıl akıl ettin?"

"Havayolu şirketi Annette'in bavullarını kaybetmiş." Bones neredeyse dalgınlıkla konuşuyordu. "Geç kalacağımızı ve Annette'e birkaç yeni kıyafet alacağımızı söylemek için iki kere seni aradım. İlkisine de cevap vermedin. Senin arayanlara her zaman cevap verdiğini bildiğim için arabaya atlayıp hemen buraya geldim. İki kilometre öteden çiğliklerini duydum. Arabayı durdurdum ve Annette'le beraber yürüyerek eve yaklaştık. Dışarıda bekleyen herifi bulduk. İçeride kaç kişi olduğunu bilmediğimiz için ikimiz aynı anda pencerelerden içeri daldık."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. Annem ve ben hayatta olmamızı Annette'in bavullarının kaybolmasına mı borçluyduk? Kaderin cilvesi.

"Bahse girerim keşke bavullarımı bagaja vermeseydim diyorsundur," diye Annette'i iğneledim.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Pek sayılmaz, canım. Az önce Ian'ı aradım," diye devam etti. Şimdi benden çok Bones'a anlatıyordu. "Max'ın yaptığını öğrenince küplere bindi. Max'ı kendi soyundan reddediyor."

Bir vampirin kendi soyundan birine verebileceği en büyük ceza buydu. Yani artık Max'ın başına ne gelirse gelsin, başka bir vampiri ilgilendirmeyecekti. Babamın geleceği oldukça karanlık görünüyordu.

Ian'ı çok sevmememe rağmen, "Max, Ian'ın bundan haberi olmadığını söyledi," diye ekledim. "Benim ölmemi, en az onun kadar isteyen yeni arkadaşlar edindiğini söyledi."

Bones başıyla hafifçe onayladı. "Şimdi eve gidiyoruz tatlım. Max'ın bu işi düzenlemesine kimin yardım ettiğini bulacağız ve her birini öldüreceğiz."

Evimiz bir tepenin üzerinde, büyük bir kulübeydi. Kurşungeçirmez camlarından dağ sırtları görülmüyordu. Yerleşimden o kadar uzaktaydık ki hiçbir komşumuzla henüz tanışmamıştık. Bu sayede de evimizin yanındaki helikopter iniş pistini birilerine açıklamak zorunda kalmamıştık.

Annette ilk planladığımız gibi Tate'e yardım etmek için Don'la beraber gitti, ama Bones onlarla gitmeyi reddetti. Amcama önceliklerinin değiştiğini söyledi, amcam da anla-

makta zorlanmadı zaten. Onunla ilgilenen iki yaşayan ölü varken Tate sorun olmazdı. Max'in dediklerine göre, benim güvenliğim daha hassas bir konuydu.

Evime girdiğimde kedin üzerine atlayıp bacaklarıma yapıştı. Bir haftadan önce döneceğimizi düşünmediğim için otomatik yemek makinesini hazırlamıştım. Ama şimdi kediciğim kuru mama yerine benim artıklarını yiyecekti. Beni gördüğüne sevinmesine şaşmamalı.

Annem hiç Bones'la ikimizin evine gelmemiştii ama üzerimdeki kanı bir an önce yıkamak istediğim için ona evi pek gezdiremedim.

"Burası misafir odası," diyerek onu alt kattaki yatak odasına götürdüm. "Dolapta birkaç parça kıyafet var, istediğini giy. Ben bir duş alacağım."

Bones peşimden üst kata geldi. Cooper'ın bana verdiği ceket, kanlı sutyenimi ve pantolonumu çıkardım. Bir daha bu kıyafetleri görmek istemiyordum. Bones da kızıl lekeli gömleğiyle pantolonunu çıkarıp bir köşeye attı ve benimle beraber duşa girdi.

Su ilk önce buz gibiydi. Bu mevsimde suyun ısınması birkaç dakika sürüyordu. Soğuk su tenime değince titredim. Bones beni kollarıyla sardı ve soğuk suyla benim arama geçti. Su ısındığında ve Bones beni suya doğru döndürdüğünde hala titriyordum.

"Bugün öleceğimi düşündüm."

Sesim kısıkta. Bones beni daha da sıkı tuttu.

"Artık güvendesin Kediciğim. Ve böyle bir şey bir daha olmayacak, sana söz veriyorum."

MEZARIN DİRİNDE

Cevap vermedim ama bu sözü Bones'un bile tutamaya-bileceğini düşünüyordum. Gelecekte ne olacağını kim bile-bilirdi ki? Bu sadece babamın benden -ve annemden- intikam almasıyla ilgili değildi. Max bu işi bir ödül karşılığında yapıyordu. Soru ise, bu ödülü kimin verecekti.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Bones haklıydı, o anda güvendeydim. O yanımdaydı ve tek odaklanmam gereken bu andı.

En azından şimdilik.

Biz eve varalı bir saat olmuştu ki başkaları da gelmeye başladı. Önce beni korumaları için Don'un yolladığı Juan ve Cooper geldi. İkisinde de bir düzine vampiri öldürmeye yetecek kadar gümüş bıçak ve silah vardı.

Bones ise güvenlik önlemi olarak tanımadığım üç vampiri çağırmıştı. Rattler adlı vampir bana genç bir Samuel Elliott'ı hatırlattı. Zero, buz gibi gözleri ve uzun sarı saçlarıyla bir albinoya benziyordu ve Tick Tock'un siyah teni, siyah saçları ve siyah gözleri vardı. İçimden onlara Kovboy, Tuz ve Biber diye isim taktım.

Sonra Spade geldi. Bones ona Charles diye hitap ediyordu. Ama Spade diğer herkesin ona ceza kolonilerinde geçirdiği yıllarda kullandığı lakapla hitap etmesini istiyordu. Bu onun bir zamanlar ne kadar çaresiz olduğunu unutmamasını sağlıyordu. Bones ise bir Aborijin mezarlığında vampir olarak hayata döndüğünde ismini seçmişti. Vampirler isim konusunu karmaşık hale getirmeyi kesinlikle seviyordu.

Hemen sonra gelense gulyabani Rodney'di. Hemen yemek yapmaya başlayarak kendini Juan'a sevdirdi. Ben yemek yemeden yatmayı tercih ettim, ama tabii ki hiç rahat uyuyamadım. Rüyalarımda annemin boynundan asılışını ve babamın beni vururkenki yüzünü görüp durdum.

Öğleden sonra Don da geldi. Mutfak masasında Juan, Cooper, annem ve Bones'la beraber oturuyorduk. En önemli konu dışında her şeyden konuşuyorduk. Amcamı gördüğüme şaşırmıştım aslında. Bir merkezden yeni bir merkeze geçişi yönetmekle meşgul olduğunu sanıyordum.

"Patronun okulu astığını biliyor mu?" diye sordum.

Don neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Fazla kalamam ama birkaç şeyin üzerinden geçmek... ve senin nasıl olduğunu görmek için geldim."

İşle ilgili konuları telefonla da sorabileceği için gelişinin daha çok beni görmekle ilgili olduğunu tahmin ettim.

"Burada olduğuna sevindim," dedim. Söylediğimde ciddiydim. İlişkimize ters bir şekilde başlamıştık belki -hem de çok ters- ama annem dışındaki tek ailem Don'dı.

"Gel kahvaltı et," diye teklif ettim ve ocağın yanındaki yiyecekleri gösterdim. "Rodney evde olduğunu bile bilmediğim yemekler yaptı."

Don yemeklere şüpheyle bakınca Rodney güldü.

"Bir gulyabaninin vejetaryen menüsü bu," diye Don'ı rahatlatı. "Markette bulamayacağın hiçbir şey kullanmadım."

Don, yine de tereddüt etmesine rağmen tabağını doldurdu ve masaya oturdu. Minik bir ısırık alışı, yutuşu-

MEZARIN DIŞINDE

nu... ve kocaman bir parça daha alışını izledim. Evet, Rodney harika bir aşçıydı.

Bones'un cep telefonu çaldı. İzin isteyip telefonu açtı ve kısık bir sesle konuşmaya başladı. Juan, Cooper ve Don taşındığımız yeni merkezle ilgili konuşmaya başladıkları için Bones'un söylediği birkaç kelimeyi duyabildim sadece. Her şeyi taşıyıp tekrar işler hale getirmek zor olacaktı.

Bones odaya geri geldi ve telefonunu kapattı. Omuzlarına bir gerginlik yerleşmişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu gece biraz dışarı çıkmalıyım, Kedidik, ama dert edecek bir şey değil."

"Telefondaki kimdi? Gece ne oluyor?"

Bones kelimeleri özenle seçer gibiydi. "Arayan benim efendimin efendisi, Mencheres'ti. Gösterimde kendisinin de bulunacağını onaylıyordu."

İç çektim. "Bilerek üstü kapalı konuşuyorsun, Bones. Ne gösterimi? Neden bahsediyorsun?"

Diğer vampirler bir anda odanın dekoruyla ilgileniyormuş gibi davranmaya başladı. Bones'un yüzündeki ifadeyi anlamaksa imkansızdı.

"Benim, Ian'ın ve diğer önemli Usta vampirlerin soylarını Max'in işkencesini izlemeleri için çağırıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Herkesin önünde babamı dövmek için bir toplantı mı düzenliyorsun?"

"Max ve Calibos'a her kim yardım ettiyse benim vereceğim tepkiyi dert etmedi. Bazı kişilerin, benim seni umursamadığımı veya artık yumuşadığımı düşündükleri belli."

Ama sana zarar vermeyi düşünen birine ne olacağını yakında herkes görecek."

"Söylediğinin bir mantığı var," dedi Don. "Bir kişiyi örnek olarak cezalandırmak başkalarına da bir uyarı olur. Ama bu gece Max'i öldürmen başka bir saldırıyı ertelemekten öteye gidemez, Bones. Bunun tekrarlanmaması için bu işin arkasında kimin olduğunu bulman gerek."

"Çok haklısın, eski dostum," diye onayladı Bones. "Ama Max'i öldürmeyeceğim. Onu hayatta tutup zalimce ve sıradışı bir cezanın gerçek anlamını ona göstereceğim. Sonunda Max'in benliği tamamen kırıldığında onu öldüreceğim. O noktaya gelmeden önce, yıllar sürecektir acılar bekliyor onu. Şahsen, on yıllar sürmesini umuyorum."

Bu acımasız açıklama karşısında Don'un rengi soldu. Rodney, Spade ve diğer üç vampir ise hiç şaşırma benzemiyordu.

Annem Bones'a bakıyordu. Sonra gülümsedi. "Bunu görmem lazım."

"Dalga geçiyor..." diye başladım ama Bones elini kaldırdı.

"Bekle, Kedikik, bu annenle benim aramda. Justina, eğer gelersen oradaki tek insan sen olursun. Hakaretlerini sadece orada cezalandırılan vampire yönelmelisin. Bunu kabul ediyor musun?"

Annem saçını arkaya attı. "Bunun için uzun süre bekledim. Bana uyar. El sıkışıp anlaşalım."

Bones annemin elini sıkı ve annem ilk defa bir vampire kendi isteğiyle dokunmuş oldu. Hem de sonradan elini kıyafetinin üzerine silmedi.

"O zaman anlaştık. Juan ya da Cooper, ikinizden birinin de gelmesini istiyorum. Gördüklerinizi onun takımına da anlatın ki ona ihanet etmeyi düşünen olursa başına ne geleceğini bilsin. Don, sen gelmiyorsun. Kardeşinin başına gelecekleri görmene gerek yok."

Ben *Eynah* diye düşünürken annem ayağa kalktı. Kuvurucu bir sesle Don'a, "Max senin kardeşin mi?" diye sordu.

Don annemin kızgınlığı karşısında kılını bile kıpırdatmadı. "Evet. Onun yüzünden bu operasyonu başlattım. Kardeşimi ve onun türünden herkesi öldürmek istiyordum. Bunun için yeğenimi bile kullandım ve ona amcası olduğumu söylemedim. Gerçeği öğrendiğinde Bones söyledi. Bu yüzden birine sinirleneceksen, bana sinirlen, Cat'e değil."

Nabız atmayan yaratıklarla dolu bir odada söylenebilecek cesur sözlerdi bunlar. Spade, Don'a iğrenmiş bir bakış attı. Rodney ise sadece dudaklarını yaladı. Şüphesiz Don'ın üzerine tuz ve biber döktüğünü hayal ediyordu.

"Carherine'i bulduğunda onun yeğenin olduğunu biliyor muydun?" diye sordu annem inanamayarak.

Don iç çekti. "Max'le tanıştığın gecedan kalan polis raporunu okudum. Senin tasvirinden o olduğunu anladım, sonra da genetik olarak çok farklı bir çocuk doğurdun. Evet, Cat'in yarı vampir olduğunu -ve yeğenim olduğunu- başından beri biliyordum."

Annem acı acı güldü. "O zaman ikimiz de onu bencil çıkarlarımız için kullandık. Şu vampir bile ona atlesinden daha iyi davrandı."

Bones'un kaşları kalktı. "Justina, bu sanırım şu ana kadar bana söylediğin en güzel şey."

Ben de şaşırmıştım, ama konudan uzaklaşıyorduk.

"Bu gece ben de seninle geliyorum," dedim. Bones'un listesine beni almadığını farketmiştim.

Bones'un yüzü sertleşti. "Hayır, Kedicik, gelmiyorsun."

Duyduklarıma inanmadım. "Dövülen, vurulan, bıçaklanan, kesilen ve yakılan bendim, unuttun mu? Tabii ki geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun," diye tekrarladı Bones keskin bir sesle. "Eğer Max'e hakkı olandan biraz da sen vermek istiyorsan, harika, ama bunu başka bir zaman yaparsın. Bu gece değil."

Sebebini nihayet anladım. Bones, Max'e yapacaklarını kaldıramayacağımı düşünüyordu. On altı yaşından beri kan içinde yaşayan biri olarak, şimdi birden yaşayan ölülerin çirkin tarafını görmeyi kaldıramayacak mıydım?

"Bones, ben narin bir çiçek değilim. Kaldıramayacağım bir şey görmeyeceğim."

"Ever, göreceksin," diye karşılık verdi Bones. "Eğer gelirsen dehşete kapılırsın, çünkü oradakilerin dehşete kapılmasını sağlayacağım. Yoksa bu şey amacına ulaşmaz. Hayır, Kedicik. Senin en sevdiğim yönlerinden biri şefkat duygun, ama bu kez şefkat duygun aramıza girer. Sen gelmiyorsun ve son sözüm bu."

Duyduklarıma hala inanamıyordum. İçimdeki acı ve sinir birbiriyle yarıştıyordu. Bones nasıl olur da benim neyi

kaldırıp neyi kaldıramayacağıma karar verebilirdi? Bunun bir ilişki olması gerekiyordu, bir diktatörlük değil.

"En sevdiğim yönlerinden biri neydi biliyor musun?" diye sordum. İçimde bir ihanete uğramışlık hissi yükseliyordu. "Hiçbir zaman benden büyükmüş gibi davranmadın. Evet, benim yaptığım ve gördüğüm her şeyi sen daha önce yaptın, ama hep bana eşitmiş gibi davranırdın. Şimdi ise sen de Max'in yaptığı gibi, bana küçük, zavallı bir kızmışım gibi davranıyorsun. Küçük toplantınıza bensiz mi gitmek istiyorsun? Tamam. Ama orada göreceklerim, şu yaptığın kadar aramıza girmezdi."

"Kedilik..." dedi Bones ve bana uzandı.

Yanından geçip üst kata çıktım. Alt katta Juan boğazını temizledi. Rattler sakinleşmem için süre tanımakla ilgili bir şey fısıldadı. Don öksürdü ve birilerini araması gerektiğini mırıldandı. Bones başka bir şey demedi ve peşimden de gelmedi.

YEDİ

Hissettiğim acı gün boyunca dinmedi. Odamdan çıkmadım ve kimseyle konuşmak istemedim. Özellikle Bones'la... O da beni rahat bıraktı ve üst kata çıkmayı bile denemedi.

Hava kararmaya başlarken surat asmaya devam edemeyeceğime karar verdim. Duşumu alıp alt kata indim. Rodney akşam yemeğini hazırlamıştı. Eti nereden bulunduğunu bilmiyordum. Birini markete yollamıştı muhtemelen.

Don, annemle beraber masaya oturmuştu. Bana soğuk bir şekilde gülümsedi. "Rodney'yi takıma açıcı olarak alsak mı diye düşünüyorduk. Verimliliği yüzde otuz oranında artıracağını tahmin ediyorum."

Homurdandım ve Bones'un kapının önünde veranda da olduğunu gördüm. "Daha da fazla artırabilir. Takımdan bahsetmişken, yeni üssümüz nerede?"

"Tennessee'de. Eskiden CIA'n kullandığı bir bomba sığınagında. Bazı temel yapılanmaları halledersek, bir iki hafta içinde orada tekrar işe başlarız. Yeraltı güçlendirmele-ri sayesinde bu üs en güvenli tercihimiz oldu."

"Bence de. Ne zaman oraya gidiyorsunuz?"

"Bu gece." Don, anneme işaret etti. "Sizin de orada kalacak yeriniz olur. Ayrıca Max'in, arkadaşlarınız Denise ve Randy'nin evlerini de bulabileceği riskine karşı onları da yeni evlere taşıdık."

"Tanrım, bunu düşünmemiştim bile!" diye haykırdım. Aptal gibi davranmışım. En iyi arkadaşımın ve kocasının güvenliğini nasıl unutabilirdim?

Don iç çekti. "Kafanda başka şeyler vardı. İşkence edile-ri ve ölümün kıyasına gelen bir insan için bu normal."

Rodney benim ve annemin önüne birer tabak koydu. Annem, tabağı Rodney'nin kafasına geçirmek yerine yeme-ği yemeye başladığında neredeyse bayılıyordum. Vampir-lerden biri onun şikayetlerinden bıkp onu birazcık ısırmış mıydı acaba?

Annem şaşırılmış bakışlarını yakaladı. "Yemeğe ne koy-duğünü gördüm," diye kendini savundu.

Rodney, hakarete uğramış gibi davranmak yerine sadece güldü. "Bir şey değil, Justina."

Annemin, bir gulyabaninin hazırladığı yemeği yişiini hayretle izlemek yerine dikkatini başka bir şeye verdim. "Don, yeni merkeze gidiyorsan ben de seninle geliyorum."

Bones bu sırada verandada yürüyor ve cep telefonuyla konuşuyordu. Söylediğimi duyunca yürümeyi kesti.

Don önce pencereden dışarı, sonra da bana baktı. "Sence bu akıllıca mı?"

"Beni kovmazsan bugün oraya gidip takımımı kontrol edeceğim," diye sözünü kestim. "Takımımın bana ihtiyacı var." Belli ki Bones'un bu gece bana ihtiyacı yoktu.

Dışarıda kısık sesle edilmiş küfrü duymazdan geldim. Don ellerini açtı. "Tabii ki seni kovmayacağım. Adamlarının seni gördüklerine sevineceklerinden eminim."

"Zero, Tick Tock, Ratler, siz de onunla gideceksiniz," dedi Bones. İçeri girmeye veya sesini yükseltmeye zahmet etmedi. Vampirler onu rahatlıkla duymuştu.

"Tate'i yeni yere nasıl götürdünüz?" diye sordum ve bekçilerim hakkında bir yorum yapmadım. Kana susamış, yeni bir vampiri bir yere götürmek zordu muhtemelen.

Don öksürdü. "Elimizdeki tek seçeneği kullandık. Onu kapsüle koyduk."

Ağzım açık kaldı. "Ölebilirdi ama."

Don'ın ifadesi donuklaştı. "Bu Tate'in fikriydi. Takıma karşı nasıl bir tehlike oluşturacağını biliyordu. Güvenle yeni merkeze vardı ve şimdi yine Annette'le Dave'in yanında. Annette'in dediğine göre Tate açlığını kontrol etmekte oldukça yol kat etmiş."

Tate vampire dönüştürüleli bir gün bile olmamıştı.

"Vay canına."

Bones tekrar içeri girdi. Başımı kaldırmadan yemeğime odaklandım. Yemeğim bittiğinde tabağımı yıkayıp buluşuk makinesine yerleştirdim ve tekrar odama yöneldim.

"Bir saniye, Kedidik," dedi Bones. Merdivenlerin ortasında durdum. Işıktaki parlayan bir şeyi bana tuttu. "Bunu geri istiyor musun?"

Sol elime baktım ve bir utanç duygusu vücudumu kapladı. Yüzüğümü unutmuştum. Aman Tanrım, aklıma başıma toplamam gerekiyordu. Önce Denise ve Randy'nin güvenliğini düşünmemiştim, şimdi de Max'in nişan yüzüğümü çaldığını unutmuştum. İşkence edildim ve ölümün kıyısına geldim bahanesini her durumda kullanamazdım. Bones'un bana aptal, küçük bir kızmışım gibi davranmasına şaşmamalı, öyleydim çünkü.

"Teşekkürler," dedim ve gözlerine baktım. "Tabii ki geri istiyorum."

Bu gece beni yanına almamasına ne kadar kızsam da, kalıcı bir öfke duymuyordum. Bones'un beni kurtarılabilecek bir prenses gibi görmemesi için savaşıyordum ama ilişkimiz konusunda pes etmem söz konusu olamazdı. Ne şimdi, ne de sonra.

Bones neredeyse gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Merdivenleri çıktı. Elimi uzattım ama bana yüzüğü vermek yerine parmağıma yüzüğü geçirdi. Serin teninin bana değmesi, gücünün o tanıdık hissi... O anda tek yapmak istediğim kendimi onun kollarına atıp etrafımdaki dünyayı unutmaktı.

Ama ikimizden ve hissettiklerimizden daha önemli şeyler vardı. Benim bir vampire aşık olmamın ilişkimizin en kolay tarafı olacağını nereden bilebilirdim ki? Onun bir ya-

JEANIE FROST

şayan ölü olmasının, önümüzdeki en büyük engel olduğunu düşündüğüm zamanları hatırladım. Şimdi ise durum çok daha vahimdi.

"Şimdi gidiyorum, Kedici. Don yerinizi bana bildirecek. Sonra seni alacağım."

Elimin onun elinden kaymasına izin verdim. "Ne zaman peki?"

"Gün doğumundan önce ama çok önce değil."

Saat daha sekiz bile olmamıştı. Bones, Max için uzun bir parti planlamıştı. "Anladım," diyebilirdim sadece.

Uzun bir nefes çekti. Belki de kokumdan duygularımı okumaya çalışıyordu. "Seni seviyorum," dedi sonunda ve karşılık vermemi beklemeden gitti.

Ben mırıldanarak ona karşılık verdiğimde zaten merdivenlerden inmişti.

"Ben de seni seviyorum."

Yeni binanın içinde göz gezdirdim. "Sıcak bir binaymış. Bir bomba sığınağı olduğunu düşünürsek."

"Birinin burayı bulması çok daha zor," dedi Don. "Dışarıdan özel bir havaalanı gibi görünüyor ve yeraltında çok geniş bölümleri var. Bitene kadar her gün yeni eklemeler yapacağız."

"Beğendim."

Rattler, Zero ve Tick Tock da merakla etraflarına bakıyordu. Don üç yabancı vampirin bana eşlik etmesi fikrine çok da bayılmamıştı ama Bones'la tartışmanın iyi bir fikir olmayacağını biliyordu. Rodney, Cooper ve annem,

MEZARIN DIŞINDE

Bones'un kanlı okul gezisine katılmıştı. Juan onlarla gitmemiştir ve bizimle beraber yeni merkezi inceliyordu.

"Takım nerede?" diye sordum.

"Yeraltındaki dördüncü katta. Yeni eğitim odasına engelleri taşımakla meşguller."

Yutkundum. Her şeyi eski haline getirmek çok uzun sürecekti ve hepsi benim suçumdu. Merkezimizin yerini keşfetmiş katil bir babası olan bendim nasılsa.

"Ben aşağı iniyorum. Geliyor musun?"

Don başını iki yana salladı. "Hayır. Aktarmaların yolunda gidip gitmediğini kontrol edeceğim."

Onun yanından ayrılıp asansörlere yöneldim. Juan ve üç yaşayan ölü bekçim peşimden geldi. İki saat boyunca, çalışanların eşyaları taşımalarına yardım ettim. Üç yaşayan ölü korumam bu noktada işe yaradı. Ne de olsa isteseler sırtlarında araba bile taşıyabilirlerdi. En ağır eşyaları onlara taşıttık, ama şikayet etmediler. Yine de beni korumaları söylendiğinde bunu hayal etmediklerinden emindim. İple tırmanma platformunu yerine yerleştiriyorduk ki Don içeri girdi. Yanına gelmem için bana işaret etti. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Sorun ne?" diye sordum hemen ve kaçırdığım bir arama oldu mu diye cep telefonumu kontrol ettim.

"Hiçbir şey. Biraz ofisime gelsene. Görmem gereken bir... şey var."

"Neden herkes esrarlı davranmanın havalı olduğunu düşünüyor?" diye sordum. Don cevap vermedi. Arkasına döndü, ben de onu takip etmek zorunda kaldım. Bekçi kö-

peklerim de yaptıkları işi bırakıp peşinden geldi. Keşke benim takımım da bu kadar söz dinleseydi.

Don'ın ofisine vardığımızda hala homurdanıyordum. Kapısı kapalıydı. Kapıyı hızla çekip açtım ve olduğum yerde kaldım.

Karşımda Tate vardı. Yeşil halkalarla çevrili çivit mavisi gözleri ve bastırıldığı kırık kalbiyle bana bakıyordu. Saatime baktım. Geceyarısını sadece birkaç dakika geçmişti. Tate vampire dönüştürelili daha bir gün olmuştu.

"Kısa süreliğine dışarı çıkarılabilecek kadar açlığını yendi," dedi Annette. O da Tate'in biraz arkasında duruyordu. "Gerçekten kayda değer."

Tate bana bakarken gözlerinden pembe yaşlar süzülüyordu.

"Kendimi asla affetmeyeceğim, Cat. Belinda'yı yem olarak kullanma fikrini ben öne sürmüştüm ve bu yüzden ne-redeyse ölüyordun. O kadar üzgünüm ki..."

Yüzüne dokundum ve pembe gözyaşlarını sildim. "Senin suçun değil, Tate. Kimse böyle olacağını bilemezdi."

Elime uzandı. "Max'in seni yakaladığını duydum. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmek zorundaydım."

Tate beni tuttu ve o kadar sert kucakladı ki, eminim vücudumda ezikler oluştu. Yeni kuvvetine alışkın olmadığından, büyük ihtimalle bunun farkında değildi.

Onu ittim. "Tate... beni fazla sıkıyorsun."

Beni o kadar çabuk bıraktı ki olduğum yerde sendeledim. "Tanrım, hiçbir şeyi doğru yapamıyorum!"

Üç vampir bekçimin çok yakında durduklarının farkındaydım. Enerjileri havada birbirine girmişti. Kar,

MEZARIN DİBİNDE

kömür ve kovboy temalı vampirler saldırmak üzereydi sanki.

"Rahatlayın, çocuklar," dedim onlara.

"Yeni bir vampire bu kadar yaklaşmalısın," dedi Rattler. "Güvenli değil bu."

Tate'in gözleri yeşile döndü. "Bu herifler de kim?"

"Bones biraz aşırı korumacı davranıyor. O buraya gele-
ne kadar benim gölgem olacaklar."

Annette başını bir yana eğdi. "Crispin, Max'le bu gece
mi ilgilenecek?"

"Evet. Ve bunu yaparken onu görmeyi kaldıramayaca-
ğımı düşünüyor. Ama Cooper ve annemin gelmesini iste-
di. Benden daha dayanıklı olduklarını düşünüyor muhte-
melen."

"Daha doğrusu, onların kendisi hakkında ne düşün-
düklerini umursamıyor," diye yanıtladı Annette.

"Onun tarafını tutacağımı biliyordum," diye dudak
büktüm.

Sarışın Zero'nun Tate'e yaklaştığını gördüm ve rahatsız
olduğumu belli edercesine iç çektim.

"Yeter ama, beni ısırmayacak, rahat olun."

"Senin sinirin ve kokun onu heyecanlandırıyor," diye
karşılık verdi Zero. "Çok yeni olduğu için böyle tahriklere
karşı açlığını uzun süre bastıramayabilir."

Tate'e bakiş attım. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu ve et-
rafındaki havadan sanki kıvılcımlar çıkıyordu. Vay be. Bel-
ki de Beyazlı haklıydı.

Tate hırlıladı, "Ona asla zarar vermem."

| JEANINE FROST

Birkaç dakikadır bir şey söylemeyen Don, sonunda konuştu, "O zaman odana dön ve bunu kanıtla."

Tate kendine hakim olamadan ona döndü. Havayı uzun uzun kokladı ve burnundan nefes verdi.

"Haklısın. Bu odada nabızı atan herkesin kokusu çok güzel gelmeye başladı. Tamam. Kutuya dönüyorum. Pişman olmaktan iyidir."

Yanımından geçerken bana sürtündü ve uzun bir nefes daha çekti. "Bal ve krema gibi kokuyorsun, Cat. Bu gece boyunca nefes almaya devam edeceğim, belki teninin kokusunu birazcık daha alırım diye."

Kahretsin. Neden böyle şeyler söylüyordu ki?

Tick Tock'ın eli, belindeki bıçağa gitti. Zero neredeyse ayağına basarak önüne geçti. Rattler ise başını iki yana salladı.

"Böyle konuşmaya devam edersen ikinci kez ölürsün, çocuğum."

Tate ona soğuk bir bakış attı. "Bu sözü her duyuşumda daha da korkunç geliyor." Sonra da gitti ve onu hücreesine götürülecek olan asansöre yöneldi.

Boğazımı temizledim. "Hiç de garip olmadı, değil mi?"

Annette'in ağız büzüldü. "Tate'in yanına gitmeden önce seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Omuz silktim. "Tabii. Ne konuda?"

Etrafına bakındı. "Özel."

"İyi, o halde ofisime gel."

Üç Dışlek peşimizden gelmedi. Herhalde Annette'i bir tehlike olarak görmüyorlardı. Burada benimle kavgaya etmek için en çok sebebi olan Annette'ti oysa.

Özel konuşacakmışız gibi kapıyı kapattım, ama yaşayan ölülerin kapının öteki tarafından da her şeyi duyacağını biliyordum. "Evet, ne oldu?"

Annette odadaki iki sandalyeden birine oturdu. "Crispin seni bu işten uzak tutma konusunda haklı, Cat. Her ne kadar sen ona hala bozuksan da."

Gözlerimi devirdim. "Hiç başlama."

Bana bakmaya devam etti. "On dört yaşındayken, o zamana kadar tanıdığım en gaddar, en iğrenç adamla zoraki evlendirilecektim. Üçüncü gecede, Abbot, oda hizmetçilerinden birinin yatakta bize katılmasını istedi. Ben karşı çıktım, o da beni dövdü. Ondan sonra ne zaman yatağımıza bir kadın getirse hiç sesimi çıkarmadım. Birkaç yıl sonra, Bayan Genevieve isimli bir düşes, kocası yokken Abbot ve beni malikanesine davet etti. Abbot'ı ilaçla bayıltı ve bana bir sürprizi olduğunu söyledi. Kapıyı vuruldu ve genç bir adam içeri girdi. Kim olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Bunu dinlemek zorunda mıyım?" diye sözünü kestim. "Her ne kadar ilginç görünse de, Bones'la sevişmenizi dinlemek istemiyorum."

Elini sallayıp beni susturdu. "Konuyu bağlayacağım. Crispin ve ben, ikimiz de içinde bulunduğumuz durum yüzünden kapana kısılmıştık. Boşanmak o zamanlar sadece kralların yapabildiği bir şeydi ve kadınlar sadece üremek için kullanılan makinelerdi. Bir çocuğum oldu ama çocuk kimdendi, bilmiyordum, çünkü hem Crispin hem de Abbot'la yatıyordum. Ama çocuk doğarken, Abbot ebe çağırmayı reddetti. Bebek ters dönmüştü. Kanamadan nere-

deyse ölüyordum ve göbek bağı çocuğumun boynuna dolandığı için bebeğim boğularak öldü."

Rahatsızlığım geçmişti. İki yüz yıl geçmesine rağmen, Annette'in sesindeki acıyı hissedebiliyordum. "Üzgünüm," dedim içten bir şekilde.

Bir kere başını salladı. "Ölü doğan çocuğumdan dolayı bir daha hamile kalamadım ve aylarca hasta düştüm. Ben iyileşmeye çalışırken Crispin gizlice benimle ilgileniyordu. Çok geçmeden hırsızlıktan tutuklandı. Bayan Genevieve benim için yargıçla özel bir buluşma ayarladı. Yargıcı Crispin'i asmaması, onun yerine Güney Galler'deki kolonilere yollaması için ikna ettim. Crispin'in iyiliklerine karşılık elimden tek gelen buydu."

"Teşekkür ederim."

Daha önce Annette'e hiç teşekkür etmemiştim. Artık bu noktada etmeliydim. Evet, Annette'le sorunlarımız vardı, ama o -ve düşününce, lan- olmasa Bones on sekizinci yüzyılın ötesine geçemeyecekti.

"On dokuz korkunç yılın ardından bir gece yatak odamın kapısına biri vurdu. Abbot kapıyı açtı ve birisi onu geri savurdu. İçeri giren başlığını çıkardı ve onun Crispin olduğunu gördüm. Hem de onu son gördüğümden beri hiç yaşlanmamıştı.

"Crispin beni ve çektiğim acıları unutmadığını söyledi. Sonra Abbot'ın vücudundaki tüm kemikleri kıldı. Onu öldürdükten sonra Crispin bana neye dönüştüğünü gösterdi ve bana iki seçenek sundu. Abbot öldüğü için, ona ait olan her şey bana kalacaktı ve hayatımın geri kalanını bu

MEZARIN DIŞINDE

konakta geçirebilecektim. Ama benim için burası da başka bir kafes olacaktı. Ben de Crispin'in sunduğu diğer seçeneği tercih ettim. Beni vampire dönüştürdü ve o günden beri beni koruyor."

Bir damla gözyaşını silmek için duraksadı. "Şimdi asıl konuya gelelim. Sen güçlüsün, Cat, ama zalim değilsin. Hiddetlenmediği veya zorda kalmadığı sürece Crispin de zalim değil, ama şu anda hem hiddetli, hem de zorda kalmış durumda. Görecelerkin seni yaralayabilir, ama o her şeye rağmen ne gerekiyorsa yapar. Crispin kendini suçluyor. Bir bakıma da haklı. Vampirler korktukları şeye saygı gösterir. Acımak, güçsüzlük sayılır. Bunu yapmasına izin verecek kadar sev onu, gururuna mal olsa bile."

Ayağa kalktı. Tate'le gün boyunca bir odada kapalı kalmasına rağmen, sanki kuaförden yeni çıkmış gibi mükemmel görünüyordu.

"Kafamı karıştırıyorsun," dedim sonunda. "Bones'la aramı düzeltmek neden senin umrunda ki? Kısa süre önce aramızı bozmak için elinden geleni yapmıştın."

Kapıya giderken durdu. "Çünkü onu seviyorum. Onun artık benim olamayacağını bilsem bile, mutlu olmasını istiyorum."

Ofisten çıktı ama benim çıkabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Annette'ten nefret ederken her şey çok daha kolaydı. Şimdi ise o haklıydı ve onu dinlemem gerekiyordu.

SEKİZ

BONES GECEYARJISINI ON GEÇE GELDİ. HELİKOPTERİN inişini izlemek için dışarı çıktım. Helikopteri Cooper kullanıyordu. Araçtan ilk inen Bones oldu. Sonra annem, Rodney ve Cooper indi. Cooper hayalet gibiydi. Anneminse sıkılmış bir hali vardı.

İlk sözleri, "Bu gerçekten eğiticiydi," oldu. "Catherine, bir vampirden bir parçayı kaç kere kesersen kes, yenisinin çıktığını bana hiç söylememiştin."

Ne hoş. "İyi vakit geçirdin mi diye sormama gerek yok sanırım," diye mırıldandım. "Bu Noel'de sana hediye bulmak çok kolay olacak herhalde."

Annem somurttu. "Hep böyle dalga geçmek zorunda mısın? Her neyse, yorgunum ve biraz uyumak istiyorum."

Elimle işaret ettim. "Kışla şu tarafa."

Annem küçümseyen bir bakış attı. "Kışlayı senin Don'la ilk işe başladığın zamanlardan hatırlıyorum. Bir tabutta

MEZARIN DİSİNDE

uyumak gibiydi ve ben bir vampir olmadığuma göre teşekkürler almayayım."

"Anne." Dişlerimi sıktım. "Bu geçici. Sana yakında yeni bir yer bulacağız. Bones ve benimle kalabilirsin diyeceğim, ama yine o vampir konusu açılacak."

"Bir otel bulabilirim," diye ısrar etti.

"Max'in seni bulduğu isimle bir oda mı tutacaksın?" diye karşıladım. "Hayır. Don sana yeni bir kimlik ve yeni bir ev bulacak... o zamana kadar..."

"Benimle kalabilir."

Teklif Cooper'dan gelmedi. Bu konuşma sırasında ilgiyle yeri izliyordu. Bones da şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Rodney omuz silkti. "Evim buraya iki saatlik mesafede. Ben çok seyahat ettiğim için pek orada kalmıyorum. Amcan ona yeni bir yer bulana kadar güvende olur, Cat."

İç çektim. "Rodney, teklifin için teşekkürler, ama..."

"Orada vücut parçaları yok değil mi?" diye sözümü kesti annem. "Buzdolabını açıp raflardan birinde bir kafa bulmak istemiyorum."

Rodney güldü. "Hayır, Justina, Jeffrey Dahmer'in saklanması yerine benzemiyor."

Annem binanın dış cephesine baktı, sonra da Rodney'ye döndü. "Kan emici yeni bir vampirin olduğu bir kışlada kalmakla bir gulyabaninin evinde kalmak arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa, gulyabaniji seçerim. Catherine, askerlerinden biri bizi oraya bırakabilir herhalde?"

Annem kışlaya yöneldi, Rodney de peşinden gitti. *O ar-
nak bir ölü*, diye düşündüm ve bunun bir gulyabani olma-
sıyla alakası yoktu.

Bones onların gidişini izledi ve bana döndü. "Bu kadın
gerçekten ürkütücü."

Homurdanarak, "Hayatım boyunca öyle hissettim,"
diye cevapladım.

Bones temkinli bir ifadeyle bana bakıyordu. Eminim,
beni çocuk masasına oturttuğu için yine kavgı çıkartmamı
bekliyordu, ama öyle bir şey yapmayacaktım. Bahanelerine
hala katılmıyordum, ama Annette'in ikazı beni etkilemiş-
ti. Bones'la ilişkim, yaralı gururumdan çok daha önemli-
di. Aramızdaki bu durumu çözmem gerekiyordu ve sorunu
görmezden gelmek ya da şikayet etmek çözüm yolu değildi.

Yine de garip hissediyordum, ne yapmam gerektiğini
bilmiyordum. Onu doğru düzgün selamlamamıştım bile.
Başka zaman olsa onu öperdim, ama şimdi bu da uygun
değildi. Ellerimi ceplerime sokup ayaklarımı sürümeye
başladım.

"İşte..."

Tek kelimeyi öyle havada bıraktım. Bones alaycı bir şe-
kilde gülümsedi.

"*Defol git* demenden iyidir herhalde."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum, ama böyle şeyleri
aşmak için bir yol bulmalıyız," dedim aceleyle. "Diğer
kişiyi, kaldıramayacağını düşündüğümüz şeylerden koru-
maktan bahsediyorum. Yıllar önce senin Don ve annem-
le uğraşamayacağını düşünmüştüm ve seni terketmiştim

ama sana güvenip bu kararı sana bırakmalıydım. Aynı senin bu kararı bana bırakacak kadar bana güvenmen gerektiği gibi.”

Bones inanmamış gibi bir ses çıkardı. “Seni bir geceliğine bırakmamı, beni dört yıllığına terketmenle mi kıyaslıyorsun?”

Yüzümün kızardığını hissediyordum. “Eee, hayır... yani, temelde aynılar,” diye kekeledim. “Yaptığım yanlış ve aptalcaydı. Üstelik hayatımda en çok pişman olduğum şeydi. Ama bu gece sen bana bir seçenek bırakmadın, Bones.”

Duraksadım, derin bir nefes aldım ve dile getiremediğim şeyi gözlerimle anlatmaya çalıştım.

“Aynı sebepleri sunup bana emir vermek yerine gitmemi istemediğini söyleseydin hiç sorun olmazdı. Yine de paranoyakça davrandığını düşünürdüm, ama büyük-kötü-vampir-küçük-şapşal-kız masalını okuyormuşsun gibi hissetmezdim.”

Bones çileden çıkmış gibi bana baktı. “Tabii ki senin küçük, şapşal bir kız olduğunu düşünmüyorum.”

Bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. Hiçbir şey demeden onu izledim.

“Benim yüzümden güçlü olmak zorunda kalmandan bıktım,” dedi. Gözleri yeşile dönüyordu. “Benim yüzümden yıllar önce köle ticareti yapan bir grup katile kendini yem olarak sundun. Anneni kurtarmak için bir evin içine arabayla daldın; hala üzerinde büyükbabalarının kanı varken. Don’la beraber seni defalarca ölümlü burun buruna getiren bir işe girdin. Hepsi benim yüzümden.”

JEANINE FROST

Sağa sola yürümeyi bırakıp yanıma geldi ve beni omuzlarımdan tuttu.

"Benim için gücünü kanıtlamak zorunda olmanı istemiyorum artık ve bunu Max'le bir kez daha yapmanı istemedim. Bunu anlayamıyor musun?"

Ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Anlıyorum. Bunların hiçbirini bana sen yaptırmadın, Bones. Seninle hiç tanışmasaydım bile vampirlerin peşinde olacaktım ve sonuçlarına katlanacaktım."

Bir süre sessiz kaldı ve delici bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Sonunda hafifçe başını salladı.

"Tamam, tatlım. Bir dahaki sefere senin adına karar vermeyeceğim ve seçimi sana bırakacağım."

Ellerini sıkıttım. "Ben de senin adına bir karar vermeyeceğime söz veriyorum."

Dudakları büzüldü. "Bu yeni anlaşmamıza ilk uymak zorunda kalan benim sanırım. Bazı gelişmeler oldu. Max, senin arabanı havaya uçurmak için kullanacağı roketi kimden satın aldığını söyledi."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

O kişiyle yüzleşecek olmanın heyecanı beni sardı.

"Seninle geliyorum."

Bones'un ifadesinden bu tepkiyi beklediğini anladım.

"Yarın."

Bu Kanada'ya üçüncü yolculuğumdum. Don'ın bazı görevleri için daha önce de oraya gitmiştim, ama belki bir gün bi-

MEZARIN DIŞINDE

rilerini öldürmek için değil, sadece Niagara Şelaleleri'ni ziyaret etmek için giderdim.

Refakatçilerimle beraber bir minibüsteydim. Dave ise bir kilometre ötede, üç yüz füze, beş yüz el bombası ve üç yüksek patlayıcının pazarlığını yapıyordu. Bones'un tanınma ihtimali daha fazla olduğundan, öndeki adam görevini Dave üstlenmişti. Dave, ordudaki geçmişi sayesinde, en ciddi karaborsa silah satıcılarıyla bile pazarlık edebilecek durumdaydı. Şu anda bile, araba bombalarında kullanılan plastiğin kalitesini tartışıyorlardı.

Minibüste kimse konuşmuyordu. Söylenen her kelimeyi duyabiliyorduk. Bunun anlamı, dikkatini veren yaşayan ölülerin de bizi duyabileceğiydi. Cooper ve Juan gümüş mermilerle dolu makineli tüfeklerini kontrol ettiler. Bu cephane gulyabanileri öldürmezdi ama bir vampirin gününü rezil edebildi. Az kişi olmamızın bir sebebi vardı. Böylece daha az dikkat çekecektik.

Spade de bizimleydi ve beklerken tırnaklarını temizliyordu. O silahsızdı. Spade ve Bones gibi Usta vampirlerin silah taşımaya ihtiyaçları yoktu, çünkü kendileri birer silahtı. Hem de çok ölümcül silahlar.

Kıyafetlerimin altına, modifiye, kurşungeçirmez, tek parça bir giyecek giymiştim. En yeni buluşlardan biriydi bu. Bütün önemli organlarımı sarıyordu, ince ve esnekti. Tabii çğer birisi kafamı patlatırsa bir işe yaramazdı, ama vücudumun geri kalanı iyi korunuyordu. Cooper ve Juan da aynı şekilde giyinmişti. Eski tip kurşungeçirmez yeleklerle göre hareket serbestliğimiz fazlasıyla artmıştı.

"Sana beş kuruş bile vermem, anlaştığımız ürün bu değildi," diyordu Dave. "Müşterime geri dönüp dua ederlerse bu düğmenin çalışabileceğini mi söylememi istiyor-sun? Sizi aptal amatörler. Şu anda piyasa o kadar dolu ki, bu saçmalıklarla uğraşmama gerek yok, bu yüzden size iyi günler."

Arkasını dönüp büyük ihtimalle yürümeye başlamıştı, çünkü arkasından aceleyle gelen ayak sesleri duyduk.

"Bir dakika. Belki de biraz daha..." diye söze başladı satıcı, ama sözü bir kaha ile kesildi. Bones yanımda kaskatı kesildi ve Spade başını kaldırdı. Hedefimiz bu olmalydı.

"Harrison, gerisini ben hallederim," dedi sakın bir ses.

Minibüsün kapısını açıp yavaşça dışarı çıktık. Spade ve Bones önden gitti. Kalplerinin atmaması onlar için bir avantajdı. Geri kalanımız saldırı başladıktan sonra katılacaklık. Birisini hazırlıksız yakalamak paha biçilmezdi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Dave. Sesi bıkkın geliyordu. "Başka bir dalkavuk mu?"

"Ben Domino'yum ve evet, patron benim," diye soğukça karşılık verdi. "Bu ürün örneği için kusura bakmayın. Bu bir sınavdı. Ara sıra sivil polisler ürün satın alacakmış gibi gelir, ama bombayla bir sepet arasındaki farkı bile anlayamazlar. Sizse belli ki ürünleri iyi biliyorsunuz. Her ne kadar adınızı daha önce hiç duymasam da."

Son cümleyi, ilk cümleden bile daha soğuk bir şekilde söylemişti ve bir şeyden şüphelendiği açıktı. Dave homurdandı.

MEZARIN DIŞINDE

"Nabızı atmayan kaç sivil polis şu ana kadar işinize burununu soktu? Son baktığımda polis akademisine yaşayan ölüleri almıyorlardı."

"Ama her şeyin bir ilki vardır, öyle değil mi? Şimdi yapacak başka işlerim var. Logan, diğer kasaları çıkar. Bu işi artık..."

Domino patlamadan hemen önce konuşmayı kesti. Ambara atılan iki bombayı, henüz patlama gerçekleşmeden hissetmişti muhtemelen. Duyduğum çığlıklar ve kesik kesik gelen silah seslerinden, içeride tahmin ettiğimizden fazla kişi olduğunu anladım.

Juan ve Cooper'la birlikte alevler çıkan binaya doğru depar attık. Başımızı alçakta tutarak silah atışlarına karşılık verdik. Karanlıkta, mekânı savunmaya çalışan insanların ve yaşayan ölülerin, yerlerdeki cesetlere neyin sebep olduğunu bulmaya çalıştıklarını gördüm. Zifiri karanlıkta makineli tüfeklerle ateş açmamızın bize iki faydası oldu. Hem Spade ve Bones kıyım yapmaya devam ederken nöbetçilerin dikkatini kendi üzerimizde tutuyorduk, hem de birkaç hedefin daha işini bitiriyorduk. Bu şiddet sahnesinde Dave'in de iki amacı vardı; Domino'nun ölmesine veya kaçmasına engel olmak.

Biz çatışma alanına yaklaşıırken Juan bir kurt gibi sınıyor, İspanyolca küfürler ediyordu. Cooper ise daha soğukkanlıydı ve metodlu bir şekilde hedeflerini indiriyordu. Dudağı hafifçe kıvrılmıştı. Bu onun için kahr kır gülmekle eş değerd.

Yeterince yaklaştığımda tüfeğimi atıp en sevdiğim silahlarımı, yani bıçaklarımı çıkardım. Geri kalan iki düzine as-

kere, neredeyse mermileri sıkıttığım hızda gümüş bıçaklar fırlatmaya başladım. İnsanlar göğüslerine bıçakları yediklerinde kolaylıkla yere düşüyordu.

Birisi arkamdan üzerime atladı ve beni yere serdi. Köpek dişlerini benden uzak tutmaya çalışarak onunla güreştim. Kalbine bir bıçak sapladığımda, vampirin yüzünde inanamamış gibi bir ifade oluştu. Onu üzerimden attım ve bir sonrakiyle yüzleşmek için arkama döndüm.

Hemen dibimde bana atış açmak üzere olan bir insan vardı. Havaya zıplayıp kendi etrafımda dönerek kuşunların beni iskalamasını sağladım. Hiçbir kuşunu isabet etmediğini farkettiğinde, adamın şaşkına döndüğünü gördüm. Adamın elindeki silahı kapıp ona doğrulttum. Tetiğe basmamla beraber adamın cansız bedeni sırtüstü yere düştü.

Bir sonraki üç vampirinse yaşları küçüktü ve çok güçlü değillerdi. Juan ve Cooper geri kalan askerlere mermiler yağdırırken, ben de bıçaklarımla üç vampirin işini bitirdim. Domino'nun adamları, birbirleri de dahil olmak üzere kıpırdayan her şeye ateş ediyordu. Ambarın içinde birileri daha öldürülüyordu. Boğulurken edilen küfürleri ve başarsız kaçma girişimlerini duydum. Bir kenarda Dave'in Domino'nun üzerine oturduğunu ve vampirin kalbinin yakınında gümüş bir bıçak tuttuğunu gördüm.

Bir an için Domino ile göz göze geldik ve Domino neler olduğunu anladığında daha da fazla debelenmeye başladı.

Dave vampirin kafasını kaldırımın kenarına o kadar sert vurdu ki, belki de kafatası çatlamıştı. Bu onu öldürmezdi ama iyileşmesi zaman alacaktı.

MEZARIN DİSİNDE

Bir süre sonra her şey sessizleşmeye başladı. Ara sıra duyulan haykırışlar yarıda kesiliyordu. Etrafıma baktığımda çok az kişinin hala karşı koyduğunu gördüm. Hayatta kalanlar teslim olmaya başlamıştı. Silahların yanında bacağıma bandlanmış bir cep telefonu da vardı. Don'i aradım ve patlamaları duyup gelebilecek polis araçlarını durdurmasını istedim. Takımının bazı üyeleri birkaç kilometrelik mesafelerde bu emri bekliyordu. Biz işimizi bitirene kadar Kanada polisini oyalayacaklardı.

Havada aniden rüzgar sesine benzer bir ses duydum. Bones'un gökten yere indiğini görünce bıçak fırlatmak için kaldırdığım elimi indirdim. Bones beni gözleriyle süzdü ve yaralı olmadığımıdan emin olunca Dave'in tuttuğu vampire yöneldi.

"Aaa, selam, Domino. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bones, Dave'in Domino'yu kaldırması için işaret etti. Üzerinde kırmızı lekeler olan Spade birden ortaya çıktı ve Domino'yu sert bir şekilde tuttu. Juan ve Dave de hayatta kalanları bir araya topladı.

Domino, Bones'a kızgınlıkla baktı. "Hayır. Ne anlama geliyor tüm bunlar?"

Bu kesinlikle bir yalandı. Domino gayet iyi biliyordu. Gözleri bana kayıp duruyordu.

Bones gülümsedi. "Harika. Seni döve döve konuşturmam mı gerekecek? En sevdiğim çalışma yöntemi."

Bones o kadar hızlı hareket etti ki ben bile gözlerimi kırıştırdım. İlk baktığımda Domino bacaklarıyla etrafında

kileri tekmelemeye çalışıyordu. Bir sonraki saniyede ise Bones, Domino'nun bacaklarını koparmıştı ve ellerinde tutuyordu.

Yeni çıkan vücut parçaları can yakardı. En azından bana öyle söylemişlerdi. Domino bunu doğrular gibi çılgınlık atıyordu.

"Beni hala tanımıyor musun, dostum? Hadi, bana bir yalan daha söyle de ne olacağını görelim."

"Dut!" diye bağırды Domino. "Seni tanıyorum, ama roketin ne için alındığını bilmiyordum. Kabil üzerine yemin ederim ki bilmiyordum!"

Bones kara kaşlarından birini kaldırdı. "Senin ödemeni Max yapmadı. Kim yaptı?"

Domino yerde duran kendi bacaklarına şaşkınlık ve tiksintiyle bakıyordu. "Beni öldürmeyeceğine söz ver, sana her şeyi anlatırım."

"Benden bunu isteme," dedi Bones yumuşakça. Yüzünü, Domino'nun yüzüne neredeyse değecek kadar yaklaştırdı. "Çünkü seni hayatta bırakırsam, keşke ölseydim diyeceksin. Onun yerine seni burada öldürebilirim. Böylesi çok daha kolay olur. Roketin ne için alındığını bilmediğine inandım, bu yüzden seçim hakkını sana bırakıyorum ama ne olursa olsun bildiklerini bana söyleyeceksin."

Domino'nun yüzünden sırayla reddediş, umut, çaresizlik ve kabullenme ifadelerinin geçtiğini gördüm.

"Para banka havalesi olarak ulaşmıştı. Kimin yolladığını bilmiyorum," diye düz bir şekilde cevap verdi. "Max'e parayı havale etmesi için bir hesap numarası verilmişti ama

MEZARIN DİRİNDE

parayı ulaştırmayla kendisi ilgilenmiyordu. Çünkü paranın ulaşip ulaşmadığını kontrol etmek için beni arayıp duruyordu. Birkaç gün gecikince sabırsızlandı ve bir zaman sınırından bahsetmeye başladı."

"Banka havalesine dönelim," dedi Bones. "Bana tüm hesap numaralarını ve diğer mallarını sakladığın adresleri vereceksin. Acele et. Bütün gece burada duramam."

Domino kendini Spade'den kurtarmaya çalıştı ama Spade fazla güçlüydü. "Neden hepsini istiyorsun? Havalenin yapıldığı hesap numarasını vereyim de ötekileri rahat bırak!"

Bones kıkırdadı ama hoş bir gülüş değildi bu. "Çünkü canını almakla beraber, son kuruşuna kadar tüm paranı da alacağım. Bu da beni karşılarına alanlara bir ders olacak. Konuşman için daha fazla teşvik gerekiyor mu?"

Domino küfürler ederek numaraları, adresleri, bankaları, yatırımları ve sahip olduğu her şeyi saymaya başladı. Bones söylenenleri not alıyordu ve detaylarla ilgili sorular soruyordu. Domino bitirdiğinde boş bir ifadeyle karşıya baktı.

Bones ellerini Domino'nun kafasının iki yanına yumuşakça koydu.

"Dostum, bir şeyi atladıysan ya da bana yalan söylediyse, bunu ortaya çıkardığım anda seni öldürürüm. Bir öğün var. Uyuşturucu satıcısıydı, değil mi? Ona rahatlıkla ulaşabilirim ve biri beni kandırmayı bir daha denemesin diye tüm sinirimi ondan çıkarırım. Son bir kez soruyorum, bir şeyi atladın mı?"

JEANETTE FROST

"Senin acımasız bir piç olduğunu hep duymuştum," dedi Domino düz bir sesle. "Çalışıp kazandığım her şey gitti. Oğluma hiçbir şey kalmayacak."

Bones'un solgun elleri Domino'yu daha fazla sıkırmaya başladı. "En azından hayatta olacak. Eğer bu işle onun bir bağlantısı yoksa ve benden intikam almaya kalkmazsa onu rahat bırakacağım. Son şansın."

Domino bu uyarıya inanmıya benziyordu, çünkü pes etmiş bir sesle üç banka hesap numarası daha söyledi. Silah satıcılığında iyi para vardı anlaşılan. Bu para ve el koyacağı yasadışı mallarla beraber Bones milyonlar kazanacaktı. Benim maaşıma gülmesine şaşmamalı.

"Akıllıca bir seçim," dedi Bones. "Dürüst olduysan, oğluna benden ve benim soyumdan bir zarar gelmeyecek. Son bir sözün var mı?"

"Sen g.t herifin tekisin."

Bones omuz silkti. "Bunu biliyorum zaten."

İki sert çevirme hareketiyle iş bitmişti. Gözlerimi, Domino'nun vücudunun yanında yere düşen kafasından başka yöne çevirdim.

DOKUZ

DOMİNO'YA PARAYI KİMİN YOLLADIĞINI BULmak için tüm banka hesaplarını incelememize rağmen bir sonuca ulaşamamıştık. Bunun arkasında her kim varsa, zeki biriydi. Hayalet şirketler, sahte isimler, kapatılmış banka hesapları gibi engellerle karşılaşp duruyorduk.

İki hafta sonra Bones'un cep telefonu çaldı. Telefonun şiddetli sesi bana bir uyarı gibi gelmiyordu, ama önümdeki kağıtlara odaklanmıştım.

"Alo... eee, numarayı tanıyamadım Mencheres..."

İsmi duyunca tüm dikkatimi konuşmaya verdim. Bones'un vampir büyükbabası ondan ne istiyordu ki?

Bones'un sakın yüz hatları, telefonda söylenenleri dinlerken sertleşti ve okunamaz hale geldi. Sonra da, "Tamam. Birazdan görüşürüz," deyip kapattı.

"Eee?" dedim ve bekledim.

"Mencheres'in bana bir teklifi varmış. Beni evine çağırıyor."

Yüzümü buruşturdum. "Neden telefonda söyleyemiyor?"

"Önemli olmalı yavrum," dedi Bones. "Büyükbabam olayları dramatize etmeyi pek sevmez. Bu yüzden o şehir dışındayken çiçeklerini sulamamı istemeyecektir büyük ihtimalle."

Kalın bir kazak giymeme rağmen bir ürperti hissettim. Mencheres, Bones'la bu kadar önemli ne konuşmayı düşünüyordu ki her şeyi bırakıp evine gelmesini istemişti?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Mencheres kapıyı kendisi açtı ve havaya yaydığı enerjiyi hissedince titremekten kendimi alamadım. Mencheres'in yüz hatları onun Mısırlı olduğunu belli ediyordu. Gösteriş ve beline kadar uzanan siyah saçlarıyla fliravuna benzetmek istediği belliydi. Mencheres yirmi beş yaşında görünse de, iki bin yıldan daha uzun bir süredir vampir olduğunu tahmin ettim.

"Eviniz güzelmış," dedim şatafatlı köşküne girerken. "Neden bu kadar büyük bir yere ihtiyacınız olduğu belli, çok misafir geliyor." "

Mencheres'in her zamanki yamaklarıyla çevrelendiğimizi düşünseydim hata ederdim. Görünüşe bakılırsa köşkte üçümüzden başka sadece birkaç köpek vardı. Mastırlar. Asil hayvanlar. Bense kedileri tercih ederdim.

Bones bana bir bakış attı ve Mencheres gülümsedi. "Merak etme, istediğini söyleyebilir. Açıksözlülüğünü sevi-

MEZARIN DİBİNDE

yorum, seninkine benziyor, ama bazen senden daha az diplomatik davranıyor.”

“Eşim nezaketsizlik etse de önemli bir noktaya değindi,” dedi Bones. “Normalde elinizin altında en az birkaç kişiyi bulundurursunuz. Kimsenin olmamasından özel bir işimiz olduğunu mu anlamalıyım?”

“Senin böylesini tercih edeceğini düşündüm,” diye yanıtlı verdi. “Devam etmeden önce, size bir şeyler ikram edebilir miyim? Evde her şey var.”

Bahne girerim vardır, diye düşündüm. Bu köşk bizim evimizin üç katı büyüklüğündeydi ve koca bir arazinin içindeydi. Bones, Mencheres’in vampir ve gulyabanilerden oluşan bir personeli olduğunu söylemişti. Köşkünde ayrıca kendi soyundan vampirler ve atıştırılacak canlı insanlar da olmuştuk. Mencheres’in yaşından dolayı fazlasıyla geniş bir çevresi vardı.

Bones bir kadeh yıllanmış viski aldı. Ben bir şey almadım, sadece konuya girmek istiyordum. Mencheres bizi çok hoş bir çizim odasına götürdü. Kelebek desenli deri koltuklar. Taştan bir şömine. Parkelerin üzerinde el yapımı kilimler. Mencheres karşımızdaki koltuğa oturduğunda köpeklerinden biri de ayağının dibine yattı. Bones bir eliyle viski bardağını, öteki eliyle de benim elimi tutuyordu.

“Viskiyi beğendin mi?” diye sordu Mencheres.

“Tanrı aşkına, ne teklif edeceksen et artık,” diye patladım. Mencheres zihin okuyabildiği için, içimden geçenleri zaten biliyordu muhtemelen.

Soğuk parmaklar elimi sıkı. "Kendime engel olamıyorum," dedim, bu sefer Mencheres'ten çok Bones'a. "Bir şeylerle flört edip sonra onları öldürmekte iyiyim ben. Zaman geçirip oyalanmakta iyi değilim. Mencheres'in bizi buraya uçurmasının bir sebebi var mutlaka ve bu sebep viskiyi beğenip beğenmediğimizi sormak değil bence."

Bones iç çekti. "Büyük Efendi, zahmet olmazsa..."

Cümlemin geri kalanını söylemek yerine elini havada salladı. Neymiş duyalım, demek istedi.

Mencheres öne eğildi ve çelik gözleriyle Bones'un koyu kahverengi gözlerinin içine baktı. "Senin soyun ve benim soyum arasında daimi bir ittifak teklif ediyorum, Bones. Bu ittifakı kabul edersen, bir zamanlar bana hediye edilen gücü ben de sana hediye edeceğim."

Vay canına. Kesinlikle bunu beklemiyordum.

Bones parmağıyla çenesine vururken ben de koltukta öne eğilmiş, rahatsızca oturuyordum. Vampirlerin siyaset anlayışı beni hep geriyordu ve bu korkunç vampirle daimi bir ittifak içinde olmak beni hiç mutlu etmemişti. Mencheres'in sırf yüce gönüllülüğünden bunu teklif ettiğini düşünmüyordum.

Bones da benim gibi düşünüyordu muhtemelen. "Soylarımızı birleştirmek ve güçlerimi artırmak mı istiyorsunuz? Nedense bana her şeyi söylemediğiniz fikrine kapıldım, büyük efendi."

Mencheres'in yüzü sabitti. "Savaş yaklaşıyor. Bunu gördüm. Senin yeni kuvvetin ve birleşmiş soylarımız sayesinde galip çıkma şansımız artacaktır."

"Bunu gördünüz mü?" diye sordum. "Yoksa bunu *gördünüz* mü?"

Mencheres, nabızı atan herkesin zihnini okuyabilmenin yanı sıra, geleceği de görebiliyordu. Daha doğrusu gelecekten küçük, anlık sahneler görüyordu. Buna inanıp inanmadığımdan emin değildim -bu doğrusu neden Mencheres devamlı lotoyu tutturmuyordu?- ama Bones, Mencheres'in böyle bir yeteneği olduğuna inanıyordu ve o Mencheres'i yüzyıllardır tanıyordu.

"Bu kesin," diye cevap verdi Mencheres. Sesinde hiçbir duygu yoktu.

Bones söylediklerini uzun uzun düşündü. Ben sessiz bekledim. Bu onun seçimiydi. Tüm yaşayan ölü hayatı boyunca Mencheres'i tanıyan oydu. Mencheres benim ödü mü kopartıyor diye bu fikre karşı çıktığımı söyleyecek değildim.

Uzun bir süreden sonra Bones başıyla onayladı. "Kabul ediyorum."

Kabresin, diye düşündüğümü Mencheres'in duyabildiğini biliyordum, ama bir yorum yapmadı. Uzun siyah saçları ve granit rengi gözleriyle ayağa kalkıp Bones'a sarıldı.

"Önümüzdeki hafta yeni ittifakımızı mühürleyeceğiz. O zamana kadar en güvendiğiniz dışında bundan hiç kimseye bahsetme."

Sonra Mencheres, Bones'u bıraktı ve buz gibi bir gülümsemeyle bana döndü.

"Şimdi gidebilirsiniz, Cat."

Mencheres'in, Bones'la yapacağı ittifakı kutlamak için tertiplelediği buluşmanın gerçekleşeceği evin benim için özel bir önemi vardı. Burası, Ian'ın bana şantaj yaparak ona katılmamı sağlamaya çalıştığı köşktü, ama o olay sonucunda kendimi Bones'a bağlamıştım. Anlaşılan burası Mencheres'e aitti ve Ian burayı sadece o gecelik kullanmıştı.

Ian'dan bahsetmişken, Bones'un atası olarak o da bu geceye davetliydi. Bones'un soyundan gelen iki yüzden fazla vampir ve hayata döndürmeye yardım ettiği yüz kadar gulyabani de buradaydı.

Mencheres'in kendi soyundan gelen herkesi bir araya toplaması için bir futbol stadyumu kiralaması gerekirdi. Bu yüzden davetlileri güç seviyesine göre seçmişti. Yeni ittifakı duyurmak için başka önde gelen Usta vampirler de çağırılmıştı ve hiçbirinin arkadaşça davrandığı söylenemezdi.

Arenanın etrafındaki işlemeli koltuklar da kaldırılmıştı. İçeriye sığdırılması gereken çok fazla kişi vardı. Herkes ayakta idi, sadece en seçkin birkaç kişi etraftaki sandalyelere oturmaya cesaret edebiliyordu. Arenamızı odanın merkezinde hiçbir şey yoktu. Hepimiz ayakta duracaktık.

Hayatımda hiç bu kadar fazla yaşayan ölüyü bir arada görmemiştim. Havadaki enerjiden tüylerim diken diken olmuştu. Seçkin koruma kumpanyamız, Spade, Tick Tock, Rattler, Zero ve bir düzine daha tanıdık gelen vampirden oluşuyordu. İsimlerini hatırlamayabilirdim, ama güçlerini hissedebiliyordum. Bones ve Mencheres'in vampirleriyle dolu bir odada olmamıza rağmen tetiktediler. Bu grubun

MEZARIN DİSİNDE

içinde yer aldığımı ve onlara karşı dövüşmek zorunda olmadığımı çok mutluydum. Beni ezip geçerdiler.

Odanın ortasındaki yükseltilmiş kare platforma çıktığımızda bir boks ringine adım atmış gibi hissettim. Bir köşe Mencheres'in, öteki köşe de Bones'un köşesiydi ve hiç kimse konuşmuyordu. İzleyiciler bile sessizdi. Sonra Mencheres tam ortaya geldi ve onu izleyen yüzlere döndü.

Bembeyaz bir Mısır tuniği giymişti ve som altından olduğuna bahse gireceğim bir kemer takmıştı. Kollarında da altın şeritler vardı ve solgun derisi sarı sarı parlıyordu. Üzerine altın tozu sürmüştü muhtemelen. Uzun siyah saçını açmıştı ve alnına ince, lacivert taşlı bir taç geçirmişti. Bir firavun mezarındaki freskten çıkmış gibiydi. Belki de gerçekten bir firavun mezarında onun bir freski vardı.

"Hepiniz, sadece ölümümle son bulacak bir ittifakı başlatmama şahitlik etmek için buradasınız. Bu geceden sonra, Bones'a ait olan her kişinin aynı zamanda benim olacağına ve bana ait olan her kişinin aynı zamanda onun olacağına dair söz veriyorum. Sözümün kanıtı olarak, bu anlaşmayı kanımla mühürlüyorum. Eğer bir şekilde bu anlaşmaya ihanet edersem, cezam da bu olacaktır. Kendine Bones ismini takan Crispin, soylarımızı birleştirme teklifimi kabul ediyor musun?"

Bones bir kere elimi sıkı ve diğer vampirin yanına gitti. "Kabul ediyorum."

Mencheres belki de söyleyeceği sözün etkisini artırmak için duraksadı. "Ve sözünün kanıtı olarak ne sunuyorsun?"

Bones'un sesi güçlü geliyordu. "Sözümün kanıtı kanımdır. Eğer ittifakımıza ihanet edersem, cezam bu olacaktır."

Normalde ikisinin de avuçlarını kesip el sıkışarak evlerine dönmeleri gerekirdi. Vampirlerin evlilik törenlerine benzeri gerekirdi yani. Ama bu gece misafirlerimizin bildiğinden daha fazlası olacaktı. Herkes Bones ve Mencheres'in soylarını birleştireceğini biliyordu, ama yapılacak güç aktarımından haberleri yoktu. Bu yüzden, Mencheres gelecekteki avuç kesme yöntemi yerine başını Bones'un boynuna yaklaştırdığında sadece biz platformdakiler şaşırmadık.

İzleyenlerden hayret nidaları yükselmeye başladı. Ne olduğunu anlamışlardı herhalde. Ian'ın küftüğünü duydum ve gülümsedim. Birisi adam yerine koyulmadığını mı düşünüyordu acaba?

Böyle düşünen tek vampir Ian değildi. Mencheres'in tarafından da benzer, mutsuz sesler yükseliyordu. Belli ki bir gün bu ödülün kendilerine sunulacağını düşünen kişilerdi bunlar. Korumalarımızın olmasının bir sebebi de buydu. Birileri tatminsizliklerinden dolayı olay çıkarırsa onlara ihtiyacımız olacaktı.

Mencheres bunların hepsini duymazdan geldi ve Bones'un boynundan içmeyi kesmedi. Sonunda ağzını Bones'un boynundan ayırdığında, Bones'un ayakta durmakta biraz zorlandığını gördüm. Bir vampirin kanını emmek onu güçsüzleştirirdi ve anlaşılan Mencheres tabağını temizlemişti.

"Sözüm kanımla mühürlenmiştir," diye hırıldadı Bones. "Kendi seçimimle verilmiş ve kabul edilmiştir."

Mencheres de başını bir tarafa devirerek kendi boynunu sundu ve Bones diğer vampirin boğazına dişlerini geçirdi.

Mencheres'in içişinden farklıydı bu. Havada bir şey değışti. Odada görünmez bir akıntı oluştu. Platformun merkezindeki iki vampir arasında statik elektrik oluştu sanki. Gözlerimi kırıştırdım ve kollarımı ovalamaya başladım. Güç aktarımı böyle oluyordu demek. Bones, bunun ancak Mencheres'in kendi isteğıyle olabileceğini söylemişti. Sadece birinin kanını içmesiyle çalınabilecek bir güç değildi bu. Mısırlı vampirin derisi sanki içten gelen bir ışıkla parlamaya başladı. Etinden dışarı çıkmaya çalışan milyonlarca yıldız var gibiydi.

Üzerimizde ani hareketler ve hışırtı sesleri duyduk. Birisi ya kaçmaya ya da kavga çıkarmaya çalışıyordu. Spade bir emir verdi ve çatıdaki birkaç vampir, ölümcül örümcekler gibi olay yerine indi. Küçük kavganın ortasına düştüler ve sesler çıktığı gibi kesildi.

Bones etrafındaki hiçbir şeyi umursamadan içmeye devam ediyordu. Mencheres'in kanından besin değil, saf güç emdiğini biliyordum. Mencheres'in derisinin üzerindeki küçük yıldızlara benzeyen ışıklar, kolaylıkla Bones'un etine yapıştıyordu. İzlemek hem çok güzeldi, hem de korkutucuydu.

Havada bir uğultu duyulmaya başladı ve bir saniye için şimşek gibi bir ses çıktı. İçgüdüsel olarak ellerimle kulaklarımı kapattım ve Bones'un vücudu hamur gibi olup geriye düştü. İleri atlayıp onu yakaladım ve vücudunu yavaşça yere indirdim. Mencheres biraz daha iyi durumda gibiydi,

JEANNE FROST

ama o da çok parlak değildi. O sendelerken iki adamı onu tuttu. Bayılmak üzereydi sanki.

Bones'u kucağıma yatırdım. Korumalarımız etrafımızda bir çember oluşurup yaklaştı öldüreceklerini söylediler. Abarutlu bir söz değildi bu. Hepsinde gümüş silahlar vardı. Benim de kırmızı elbisemin altında gümüş bıçaklar duruyordu.

Mencheres konuşabilecek kadar kendine geldi, "Kanım, kendi seçimimle verilmiş ve kabul edilmiştir," dedi ve yanına getirilen bir insanın boynunu ısırıldı. Gözlerimi kaçırdım ve Bones'un yüzünü okşamaya ve uyanmasını beklemeye başladım.

Birkaç dakika sonra Bones da kendine geldi. Bunu daha göz kapakları bile açılmadan önce havadaki enerji değişiminden hissettim. Birden, Bones bana tanımadığım biri gibi geldi. Onda her zaman hissettiğim güç artmakla kalmamış, hala büyüme devam ediyordu. Sanki kollarımda patlayacaktı.

Eliyle elimi kavradığında geri kaçmaya çalıştım. Parmaklarımı bir prize sokmuşum gibi hissettim.

İlk sözleri, "Vay canına, tatlım, çok farklı hissediyorum," oldu.

Temkinli bir şekilde elimi onun üzerine koydum. "İyi misin?"

Neredeyse kıvılcımlar çıkmasına sebep olacak yeni gücünü hissedebiliyorken saçma bir soruydu bu ama sormak zorundaydım.

Basıyla onayladı ve gözlerini açtı. "Çok iyiyim. Hatta hiç daha iyi hissetmemiştim. En azından yalnız kaldığımız zamanları saymazsak."

Domuz. Şimdi aşık olduğum adamın karşında durduğunu biliyordum. Bones'un gücü değişmişti belki, ama başka bir şeyi değişmemişti. Aklının hala aynı şekilde çalıştığını görmek beni neredeyse rahatlatmıştı.

"Üstümden kalk o zaman, dirseğin böbreğime girdi..."

Yüz ifadesini görünce cümlemi yarıda kestim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Az önce bana domuz mu dedin?"

Donakaldım. Bunu sesli mi söylemiştim?

"Bak şu işe, hayır, demedin!" diye benim yerime cevap verdi ve tek bir hamleyle ayağa kalktı.

Aman Tanrım, zihin okumaya mı başlamıştı? Bu ikimizin de aklına gelmemişti.

Bones beni kendine çekip öptü. Ondan o kadar yoğun bir enerji yayılıyordu ki, dili ağzıma girdiğinde neredeyse canım yandı, ama bu aynı zamanda çok güzel bir histi. Çok çok güzel.

"Şşşt," diye kulağıma fısıldadı sonra.

Neden gizli saklı olmak istediğini biliyordum, tabii ki. Karışık gruplardan misafirlerimiz vardı ve Bones'un düşmanları, onun artık zihin okuyabildiğini bilmezse, Bones'un yeni gücünü dert etmezdi.

Bir şey söylemeyeceğim. Ama seninle konuşmamız gerekecek, çünkü istediğin zaman aklımı işgal edemezsin.

"Ahhl!"

Bir sonraki saniye boynumu ısırdığında bu ses benden çıktı. Dizlerim jöle gibi oldu. Bacaklarım tüm gücünü kaybettğinde Bones beni kollarında tuttu.

Güç aktarımının sonrasında benim kanımdan biraz içeceğini zaten planlamıştık. Vampir kanı içmesine rağmen bu onu beslemezdi. Sadece insan kanı beslerdi ve benimki hala yarı insan kanı sayılırdı. Bu yüzden beni şaşırtan beni ısırması değil, her yudum emdiğinde vücuduma yayılan erotik dalgaları. Tanrım, daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Bones ağzını boğazımdan uzaklaştırdı ama beni bırakmadı. Bıraksaydı yere düşebilirdim. Beni ısırmayı kesmesi iyi oldu. Yoksa bin kişinin önünde orgazm olacaktım. Boynumu bir kamış gibi kullanmasının ne kadar hoşuma gittiğini görmeleri yeterince kötüydü, ama en azından sonrasında bir sigara yakmak zorunda kalmamıştım.

"Utanma," dedi Bones kısıp bir sesle. "Ben de senden her içtiğimde öyle hissediyorum. Burada işimizi bitirmek üzeriz, Kedicik, formaliteler bitti."

Mencheres'e döndüğünde kolu hala belimdeydi. Diğer vampir de içtiği kan sayesinde kendine gelmiş gibiydi, ama onun için o kadar erotik bir tecrübe olmadığına bahse girerdim. El sıkışıp kalabalığa döndüler.

"İtifakımız mühürlenmiştir," dedi Mencheres resmi bir şekilde.

Bones ise daha gündelik bir dili tercih etti. "Bundan sonrası parti zamanı, dostlar. Hadi başlayalım."

ОП

BONES, misafirlerden birinin Max'i tutan kişi olabileceğinden şüphe ettiği için her daim yanımdaydı. İki sebepten dolayı bu beni rahatsız etmiyordu. Öncelikle haklı olabiliirdi. Burada nabızı atmayan bir sürü kişi vardı ve onlardan kaçının gerçekten bizim tarafımızda olduğunu kim bilebilirdi ki? Öteki sebep daha basitti. Bones'un yeni gücü tenimi okşuyor gibiydi.

Ama çıplak insanlar ortaya çıkıp misafirlerin arasına karıştığında olduğum yerde kaldım.

Bones kıkırdadı. Ya aklımdan geçen soruyu duymuştun ya da yüzümden anlamıştı.

"Bunlar mezelerimiz, Kediciik. Vücutlarının nasıl parladığını görüyor musun? Bedenlerine yenilebilir, özel bir karışım sürülmüş durumda. Fazladan kolları olanları farkettin mi? Onlar doğuştan değil, vücutlarına yapıştırılmış kol şeklinde yiyecekler. Gulyabanilerin de bir şeyler yemesi gerekir."

Yürüyen atıştırmalıklardan birinin bir vampirin kucağına oturuşunu ve boynunu uzatışını inanamayarak seyrettim. Bir yandan gulyabanilerden biri sakinlikle kızın vücudundan çıkan dördüncü bir sahte kolu yiyordu. İğrenç!

Nihayet sesim geri geldi. "Bu şu ana kadar gördüğüm en rahatsız edici abur cubur tabağı. Bunları insanlara nasıl kabul ettirdiniz? Beyinlerini mi yıkadınız?"

"Hiç de. Onların hepsi gönüllü, yavrum. Bazıları Mencheres'e veya bana ait insanlar. Ötekilere de vampir hayranları diyebiliriz. Vampirlerle gulyabanilerden haberleri olan ve yaşayan ölülerden birinin onları da değiştireceğini uman insanlar. Bazen gerçekten öyle oluyor, tabii ki. Yoksa sürüler halinde bize gelmezlerdi. Bazıları bize yiyecek veya bir ısırtıdan daha fazlasını sunuyor ama bu onların seçimi. Ben öyle bir şeye ihtiyaç duymuyorum."

Demek hem yiyecek hem de eğlenceliktiler. Hayatım nasıl da değişmişti. Isırma ve sevişmenin bir arada yürütüldüğü bir akşam partisinde Bones'un Usta bir vampirle ittifakını kutluyordum. Bir sonraki adım ne olacaktı? Devasa bir seks partisine başkanlık mı edecektim?

Bones elimi tuttu. "Bir dakikalığına kaçıyoruz," diye fısıldadı ve beni yakınlardaki bir çalışma odasına soktu. Yerden tavana kadar uzanan kitaplıkları geçince duvardaki bir kolu çekti ve kendimizi karanlık, dar bir koridor-
da bulduk.

"Gizli bir tünel mi?" diye dalga geçtim. "Ne kadar da gizemli."

Gülümsedi. "İşte geldik. Nihayet yalnızız."

Geldiğimiz yer mobilyasız, penceresiz küçük bir odaydı. Tavanda sadece bir kapak vardı.

"Tavan arasından çatıya ulaşmaya yarıyor," diye bilgi verdi. "Eğer gerekirse buradan hızlıca kaçılabilir. Ayrıca bu odanın kalın, beton duvarları var. Böylece ses kolay kolay geçmez."

Yani duyulma riski olmadan konuşabiliorduk. "Zihnimi okuyabiliyorsun artık," diye fısıldadım. "Tanrım, Bones, bu beni biraz korkutuyor."

"Sana düşüncelerini dinlemeyeceğimi söyleyebilirdim ama bu yalan olurdu. Düşüncelerini duymazdan gelmem için fazla yakınımdasın. Hem bunu becerebilsem bile uygulamıyordum, bilmem. Senin her şeyini bilmek istiyorum, Kedicik. Bana gösterdiklerini ve göstermemeye çalıştıklarını."

Tartışmanın anlamı yoktu. Aynı güç bende olsaydı, ben de kullanırdım. Mencheres, Bones'un gücünün artacağını söylemişti, ama yeni beceriler kazanacağından bahsetmemiştir. Başka neyin farklı olacağını merak ettim.

"Gözlerim ve kulaklarım keskinleşti," diye cevap verdi Bones. "Ve tabii ki çok daha kuvvetli hissediyorum. Başka neyin değiştiğini ise zamanla göreceğiz."

"Bundan hala emin değilim," diye mırıldandım. Daha sormama bile fırsat vermeden, soruları beynimden çıkarıp okuması çok garipti.

Bones yüzümü inceledi. "Ben değişmedim, tatlım. Sadece becerilerim değişti. Buna inanıyor musun?"

Ben cevabı ağzımla vermesem bile duyabilirdi fakat yine de söyledim.

"Evet."

Bones kendime gelebilmem için bana kanından birkaç damla verdi ve tuhaf kutlamaya geri döndük. Bir şişe kafeinli ilaç içmiş gibiydim. *Don bu haftaki kan örneğimi alınca taklalar atacak*, diye düşündüm.

Tate odanın diğer ucundaydı. Göz göze gelince iki kere burnunu kaşıdı. Gerildim. Bu, bir sorun olduğu anlamına gelen eski bir işaretimizdi. Bir mesaj verdiği anlaşılmasın diye hemen arkasını döndü.

Bones'un yeni telpatik güçleri şimdi işe yarayacaktı. *Bir şeyler oluyor, Tate endişeli. Bu yerin çıkışlarını kapatmanın bir yolu varsa, şimdi tam zamanı.*

Bones, beni de yanında tutarak Mencheres'e yöneldi. Tek kelime etmediler. Belki Mencheres benim zihnimden geçen uyarıyı duymuştu, çünkü sadece bir kere başını salladı ve yakındaki bir nöbetçiye işaret etti.

O anda etraf cehenneme dönüştü.

Bize doğru yürüyen bir vampir havaya uçtu. Birden patladı ve vücut parçaları sağa sola uçtu. Sonra üç vampir daha kamikaze uçakları gibi üzerimize koşmaya başladı.

Bones beni bir basket topu gibi odanın diğer tarafındaki Tate'e fırlattı. Tam zamanında yapmıştı bunu. Saldıran vampirlerin patlamalarının çıkardığı ses beni geçici olarak sağır etti. Tate beni yakalayıp vücudunu etrafımızdaki insan ve yaşayan ölü bombalardan korumak için bir kalkan gibi kullandı. Nefes alıp veren aştırmalıklarımızdan ikisi daha havaya uçtu ve kanları etraftakilerin üzerine saçıl-

di. Tate beni kalabalıktan uzağa taşıırken onu tekmelemeye çalıştım.

"Kahretsin, bırak beni!"

"Anlamıyorsun," dedi Tate ve dirseğiyle kafama vurup beni kısa süre için etkisiz hale getirdi. O başka vampirlerin arasından koşarak geçerken onunla güreşmeye çalıştım. Tüm çıkışlar Bones'un veya Mencheres'in vampirleri tarafından tutulmuştu ama Bones'un bağırdığı emri duyan nöbetçiler geçmemize izin verdi. Bones'un sesini duyunca bir an rahatladım. En azından hala hayattaydı.

Tate eliyle ağzımı kapadı ve onu ısırdığımda bile elini çekmedi. Beni bir çuval gibi omzuna atmıştı ve ona bundan daha fazla hasar veremezdim. Sonunda dışarı çıkıp bahçeye vardığımızda koşmayı kesti.

"Elimi bırak, tekrar içeri girmem lazım," diye hurlayarak beni bıraktı.

Isırmayı kestim ve bağırmağa başladım. "Ne oluyor, Tate! İnsanlar patlarken burada bekleyeceğimi mi..."

"İçeride bir bomba var, Cat. Burası havaya uçacak."

Bu bir saniye için şaşkınlıktan susmamı sağladı, sonra tekrar eve doğru hareketlendim.

Tate bana sert bir yumruk atıp beni yere düşürdü. "Açıklamaya zamanım yok," dedi. "Ama herkesi dışarı çıkaracağım, vampir sevgilini bile. Eğer Talisman'ı görürsen onu yakala. O bu işin içinde. Çevreyi kolla, Cat."

Evin içine doğru depar attı. Ben de onun peşinden gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. İçimdeki tüm sesler bana içeri girmemi ve Bones'u bomba konusunda uyarma-

mı söylüyordu. İçimden onu uyardıma çalıştım, ama bu kargaşada beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Üç gölgenin çatıdan indiğini gördüğümde kararımı verdim. Gemiye terketmeye çalışan farelerimiz vardı demek.

Yere atarlarken onları havada yakaladım ve üzerlerine atladım. Onları duvara çarpmadan hemen önce kim olduklarını gördüm ve o anda hangilerini işlemem gerektiğini anladım. Daha güçsüz iki vampirin göğsüne bıçaklarımı sapladım. Talisman'ın ise kafasını taş duvara vurdum. Onu öldürmemiştim ancak sersemletmişim.

Kendine gelir gelmez dişleriyle bana saldırdı. Talisman Usta bir vampirdi ve işimi kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Çimlerde yuvarlanarak birbirimize darbeler geçirdik. Kısa sürede vücudum onun diş izleriyle kaplandı, ama dişlerini bir yerime kenetleyememişti. Sonunda kalbine bir bıçak sapladığımda donakaldı. Kötü kötü gülümseyerek bacağı çok hafifçe oynattım.

"Kılıcı kıpırdatarsan kurutulmuş ete dönersin, g.t herif. Yerinde olsam hiç kıpırdamazdım."

Ama ben onun yerinde değildim. "Baban gibi esir düşmeyeceğim," dedi ve üzerinde debelenerek söylediğini kanıtladı. Hareketiyle kendi kalbinin parçalanmasına sebep olmuştu.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve onu üzerimden attım.

Talisman'ın intiharını düşünmeye zaman yoktu. Evin kapıları açıldığında nöbetçilerle beraber vampir ve gulyabani grupları dışarı çıktı. Bir karınca yuvasının boşaltılmasına benziyordu. Ancak gördüğüm yüzlerin hiçbirisi Bones'a ait değildi.

Kalabalığın içinde Annette'i gördüm ve onu yakaladım. "Bones nerede? Neden hala dışarıda değil? Biliyor, değil mi?"

Bomba demedim, çünkü haberi olmayan kişileri panikletmek istemiyordum. Annette de şaşkın gözüküyordu. Her zamanki soğukkanlılığından eser yoktu.

"Hala içeride. Kendi soyundan gelen herkes dışarı çıkana ve bu işi kimin yaptığını bulana kadar çıkmayacak."

"Hayır çıkacak," diye hırladım.

Annette kolumu tuttu ve bırakmadı. "Crispin seni dışarıda tutmamızı istedi," diye ısrar etti.

Her şey bir yana, bir sonra yaptığım şey fazlasıyla hoşuma gitti. Belki bu benim sığılgımı gösterir, ama işin doğrusu bu. Dönüp ona o kadar sert vurdum ki, kafatasında bir izle yere düştü. Ayrıca beni tutmasını da engellemiştim. Sırf eğlenceli diye bunu yaptığımı söyleyemem.

Eve doğru koşarken neredeyse Spade'e çarpacaktım.

"Beni durdurmayı düşünme bile," diye onu uyardım ve elime birkaç bıçak aldım.

Bıçaklara bakmadı bile. "Benimle gelmen lazım, Crispin'i çıkarmalıyız. Tate de hala içeride. Tahminimce dört dakikadan daha az zamanımız var."

Dört dakika! Vampirler birçok şeyden etkilenmez, ama vücutlarının parçalara ayrılması etkilenmedikleri şeylerden biri değildi. Korkudan pervasız davranıyordum. Evin içine doğru son hız koşmaya başladım. Spade de peşimden geliyordu.

Şimdi boşalan koridordaydık ki Spade bana vurdu. Tehlikelere karşı her köşeyi kolağan ederken, yanımdaki

adamdan gelen darbeyi sezmedim. Yumruğunu başıma geçirini görmedim bile. Bir saniye içinde yıldızları gördüm ve her şey karardı.

Gözlerimi açtığımda evin uzağında, bahçede yere serilmiştim. Spade beni sınıksız tutuyordu. Bacaklarını bile bacaklarımın etrafına dolamıştı.

"Seni arkadan vuran orospu çocuğu," diyebilirdim sadece ve olduğum yerde debelendim.

Spade neşesizce bana gülümsedi ve beni daha da sıkı tuttu.

"Özgünüm, melek, ama sana bir şey olursa Crispin beni öldürür."

Çatıda bir şey hareket etti. Spade üzerimde olduğu için hareket edenin ne veya kim olduğunu göremedim.

"Bu o mu?" diye sordum çaresizlikle.

Spade kafasını çevirdi. "Emin..."

Bir patlama sözünü kesti ve göğü aydınlattı. Sanki Tanrı ışıkları yakmıştı. Çığlık attım ve üzerime kapaklanan Spade'den kurtulmaya çalıştım. Ağır parçalar etrafımıza düşerken yüzüm çimlere gömülmüştü. Evin kalıntılarıydı muhtemelen bunlar. Yüzüm toprakta olmasına rağmen dumandan nefes alamıyordum.

Savurduğum tehditlere rağmen Spade birkaç dakika kıpırdamadı. Düşen nesnelerin sesi kesildiğinde doğrulma izin verdi, ama beni hala tutuyordu.

Etraftaki vampirler ve gulyabaniler, evin gecenin ortasında patladığını görünce çığlık atmamıştı. Bozguna uğramış bir halleri vardı ama dehşete düşmemişlerdi.

"Charles, bana yardım etsene."

Bones dumanların arasında, üzerimizde belirdi. Onu gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. İş içindeydi ve gömleği, pantolonu ve saçının bir kısmı yanmıştı. Ayrıca kollarında üç vampir taşıyordu. Yere indiğinde onları da çimlere bıraktı.

"Şu ikisini tut. Kahrrolası hödükler," diye homurdandı ve birini tekmeledi. Üçüncüsü doğrulup başını iki yana salladı.

Bu Tate'ti. Tanrıya şükür, o da hayattaydı. Spade beni bıraktı ve Bones yanımda diz çöktü. Ben de kollarımı onun boynuna doladım.

"İyi olduğuna o kadar sevindim ki... ama bir daha sakın arkadaşlarına beni geride tutmalarını söyleme!"

Bones kıkırdadı. "Bu konuyu sonra tartışabilir miyiz, Kedici? Hala halletmemiz gereken işler var, ne de olsa."

Sonra beni tutup bana baktı. "Ne oldu sana? Çiğnenmiş gibisin."

Bıçaklarımdan birini aldı ve avcunu kesti. Kanını içerken başımdaki acının azaldığını hissettim.

"Juan ve Cooper iyi mi?" diye sordum. Onları kalabalığın içinde görmeye çalışıyordum.

"Onları duyabiliyorum," diye cevap verdi Tate. "İyiler."

Bones, Tate'e keskin bir bakış attı. "Ne olacağını nereden biliyordun?"

Tate'in gözleri yeşil yeşil parladı. "Sen ve Cat ortalıkta yokken o pislik Talisman bana geldi. Benim Cat'e aşık olduğumu duyduğunu söyleyip onu elde etmemin bir yolu-

nu bildiğini söyledi. Tek yapmam gereken, birileri patlamaya başladıktan sonra senin evde kalmanı sağlamaktı. Talisman senin Cat'i yürüten bombalardan uzaklaştırmak isteyeceğini biliyordu. Bu yüzden benim Cat'le beraber dışarı çıkmamı istiyordu. Bu kadar, sen ölecektin ve elimde teselli edilmesi gereken bir Melek kalacaktı. Fazlasıyla cazip bir teklif olduğunu kabul etmeliyim."

"Böyle bir şeyi yapmayacağını biliyordum, Tate," dedim hemen. "Sen fazla iyi bir adamsın."

Alaycı bir ifadeyle güldü. "O kadar emin olma. Sonradan pişman olacağımın eminim."

Bones, Tate'e uzun uzun baktı. Ortada olan diğer şeyi söylemedim. Bones da Tate'i sevmediği için onu evde bırakabiliirdi. Ama onu oradan çıkararak hayatını kurtarmıştı. Bones onları uçurmasa, Tate içeride kalıp yanacaktı. İkisi de onurları yönünden birbirine benziyordu. İkisi de bunu kabul etmese bile.

Ama Bones'un dediği gibi halledilmesi gereken işler vardı. Örneğin şu ilerdeki iki mutsuz vampir gibi. Onlara bakıp gözlerimi kıstım. Sevdiğim adamı havaya uçurmaya çalıştılar demek. Şimdi bunun bedeli ne olacak bakalım.

ON BİR

HALA İÇİN İÇİN YANAN EVİN ÇİMENLİĞİNDE duruyorduk. İtfaiye ekipleri gelmişti. Tabii polis de, ama Juan ve Tate bu kez onlara kimliklerini gösterme gereği bile duymadı. Etrafta yeşil gözlerini parlatıp emniyet güçlerinin sadece yangını söndürmesini ve asla soru sormamasını sağlayabilecek bunca vampir varken kimliğe gerek yoktu.

Bu gece yangını çıkaran altı suçlunun çığlık çığlığa bağırmasına rağmen polisin ortalarda görünmeyişinin de sebebi buydu. Esas iki suçlu, diğerlerini yoğun baskı altında tuttuğu halde kalan dördü yakalanmıştı. Konuklar bütün itirazlarına rağmen olup bitenler anlaşılan kadar olay yerini terk edemeyecekti. İki saatlik "sorgulama"nın ardından saldırının baş mimarının Patra adındaki bir vampir olduğu anlaşıldı.

Patra denen bu kadın, aynı zamanda Max'in gizemli yardımcısıydı. Oysa bırakın beni neden öldürmek istediğini, bu kadının kim olduğunu bile bilmiyordum.

Bones bu adı duyar duymaz bakışlarını Mencheres'e yöneltmişti. Mısırlı vampir acıyla dolan gözlerini kapattı.

"Durun tahmin edeyim," dedim, yüz ifadelerini görece. "Şu anda oldukça yaşlı ve güçlü bir vampirden söz ediyorsunuz, değil mi?"

Bones bakışlarını bana çevirdi. "Evet. Yaşı iki bin civarında ve bir Usta. Mencheres, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Yaşlı vampirin üzerindeki bembeyaz tunik ışıltısını yitirmiş, tenindeki parıltı küllerle örtülmüştü. Şu hali, yüz ifadesiyle büyük bir uyum içindeydi. Çelik gibi parlayan gözlerini açtı. Hissettiği şey her neyse, onu kaskatı bir maskenin ardında saklıyordu.

"Evet. Bu bir savaş anlamına geliyor."

"Bizim hiyerarşimizde olmayan sizler," dedi Bones net bir ses tonuyla karşısındaki kalabalığa, "seçiminizi şimdi yapın. Ya burada kalıp bizim saflarımıza geçersiniz ya da Patra'yı seçip buradan gidersiniz. Bu gece seçim yapmak için son şansınız. Bundan sonra sizi ya da sizden birilerini davet edilmediğiniz bir yerde görürsem, öldürürüm."

Mencheres ağır ağır Bones'a yaklaştı. "Kararınızı verin," dedi sadece.

Kalabalığın içinden bizim tarafımıza geçen ilk birkaç kişi zaten belliydi. Spade, Bones daha sözünü bitirmeden öne atılmıştı. Rodney de öyle ve bu nabızsız topluluğun önde gelen birkaç üyesi de bizim tarafımızda yerlerini aldı. Tanımadığım birçok vampir ve gulyabani Bones'a ya da Mencheres'e duyduğu bağlılıktan, bel-

ki de korkudan ötürü bizim yanımızda savaşmayı ter-
cih etmişti.

Bir de bunu reddedenler vardı. Birkaç kişi usulca uzak-
laşarak gecenin karanlığında kayboldu. Gidişleri sessiz ama
anlamlıydı. Geriye çekimlerler kalmıştı ve taraf seçmeden
önce kaç kişinin gidip kaçının kaldığını görmek istiyorlar-
dı. Beni en çok şaşırtan ise, kendi hiyerarşisindeki vampir-
lerin başının belli belirsiz bir hareketiyle Bones'un tarafı-
na yönlendiren Ian olmuştu. Açıkçası, son birkaç ay için-
de Bones tarafından iki kez rezil edildiği için şimdi arkasını
dönüp buradan uzaklaşmasını bekliyordum. Bones'a bak-
tım ve aklımdan tek bir düşünce geçti: *Ona güvenmiyorum.*

Bones buna karşılık yalnızca omuz silkti.

Ayrışma sona erdiğinde bağımsız Usta vampirlerin yüz-
de yetmişi bize katılmıştı. Geri kalan yüzde otuzluk kısım-
sa muhalefeti temsil eden bir göstergeden ibaretti. Bu gece
bize katılanlardan kaçının gerçekten yanımızda olacağını
kim bilebilirdi ki? Bunu ancak zaman gösterecekti.

Birlik andı içildi ve ardından herkes harabeye dönen
evi terketti. Mencheres'in konut sigortası olmasını umu-
yordum, çünkü patlamada yüzlerce değerli eşyasını kaybet-
mişti. Yine de sigorta poliçesindeki ödeme şartlarında "ya-
şayan ölümler arasında açılan kan davası" gibi bir maddenin
bulunacağını sanmıyordum.

Mencheres, Rattler, Tick Tock ve Zero ile birlikte özel
donanımlı aracımıza bindik. Kurşungeçirmez aracı çalıştır-
madan önce patlayıcı yerleştirildiği ihtimaline karşı Zero
arabayı kontrol etti. Sonra da bize arabada bomba oldu-

ğunu söyleyerek şaka yaptı. Spade ve Rodney toplantıdaki dört bombacıyla ilgileniyordu. Onları bekleyen uzun bir gün olduğuna bahse girebilirdim.

Yaşayan ölülerin bizi duymayacağı kadar uzaklaştığımızdan emin olur olmaz, az önce aklıma takılan soruları sormaya başladım.

"Bu kadın nasıl oluyor da vampirlerin kendilerini cayır cayır yakmalarını sağlıyor? İnsanları hipnotize ederek canlı bombaya dönüştürebilir, ama ya vampirleri? Bu vampirlerin tarzına hiç benzemiyor."

Arabayı Tick Tock kullanıyordu. Mencheres'in elinde bir av tüfeği vardı, Bones ve ben de arka koltukta oturuyorduk. İyi ki bu koca arabanın üçüncü bir bölümü daha vardı, yoksa arkadaki üç vampiri kucağımıza almak zorunda kalacaktık.

"Büyük ihtimalle değer verdikleri birilerini rehin almış, istediği yapılmazsa rehinelere zarar vermekle onları tehdit etmiştir," diye cevapladı Bones. "Bir vampir kendi hayatını başka türlü feda etmez, ancak diğerlerini iyice sorguladığımız zaman bu sorunun kesin cevabını alacağız."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, öyleyse o vampirleri yaptıklarından ötürü suçlayamam. Belki de onlara fazla sert davranmamalısın..."

"Onlar önceden gelip bunu bana söylediler mi?" diye sözümü kesti Bones. "Hayır. Onlara ve varsa ailelerine yardım edebilirdim, ama bana hiçbir şey söylemediler ve bu yüzden davranışlarının sonucuna katlanacaklar."

Tartışmayı daha fazla uzatmadım. Vampirler tamamen farklı kurallara göre hareket ediyordu ve Bones'u neredeyse öldüreceklerdi... evet, onlar cezayı hak etmişti.

"Peki Patra gerçekten onların ailelerini serbest bırakacak mı?"

Bones omuz silkti. "Bunu yapmak zorunda. Yoksa bir dahaki sefere bu tehdit kimsenin üzerinde işe yaramaz."

"Bu pislikten nefret ediyorum," diye homurdandım. "Sırtından vurmalar. Rehin almalar. Bombalı suikastlar. Aileler ve dostlar sırf diğer türden birini sevdikleri için zarar görüyor. Şimdi işler daha da kötüye gidecek, öyle değil mi?"

"Evet."

Bones'un bu açık sözlülüğünü hep sevmişimdir. Ama bazen keşke bu kadar da dürüst olmasa diyorum.

Derin bir iç çektim. "Bu durum düğün planlarımızı biraz erteleyecek. İşler böylesine sarpa sarmışken şatafatlı bir parti düzenleyecek halimiz yok. Düğün marşı yerine sandalyelerin altından saatli bomba tiktakları duymak istemiyorum."

"Üzgünüm, sevgilim," dedi Bones. "Gerçekten de öyle bir tören hiç güvenli olmaz. En azından bu sıralar."

Doğrudan nikah dairesine gidip hemen imzaları atabilir-dik ama neyse, diye içimden geçirdim sevimsizce, sonra da saçmaladığım için kendime kızdım. Düğün törenini biraz ertelese de ne olacaktı ki? Bu gece olanları düşününce, iptal edilmiş bir düğün töreni diğer kaygılarının yanında devede kulak kalıyordu.

"Peki, bu Patra denen hatun kimmiş bakalım?" diye sordum. "Babama beni öldürmesi için yardımcı olacak kadar ileri gitmesi... ve sonra da köpeği Talisman'ı Tate'e yollayıp patlamadan önce beni kurtarabileceğini söylemesi çok çelişkili görünüyor."

Bones konuşmaya başladığında ön koltukta oturan Mencheres'in gerildiğini farkettim. "Evet, çelişkili görünüyor, öyle değil mi Büyük Efendi? Aslına bakarsan Patra'nın, biz hiyerarşimizi birleştirdikten sonra ikimizi öldürmek istemesini anlayabiliyorum ama karının peşine düşmesine hiçbir anlam veremiyorum."

Bones'un ses tonundaki tuhaflık bakışlarımı önce ona sonra da ön koltuktaki sessiz vampire dikmeme neden oldu. Bir anda ortamda neredeyse gözle görülür bir gerilim oluştu.

"Bunun Cat'le hiçbir ilgisi yok," dedi Mencheres sonunda.

"Anlayamadım?" İşte şimdi sinirlenmişim. "Eğer biri seni öldürmek istiyorsa derdi seninledir, benim kitabımda böyle yazar."

Mencheres arkasına dönmedi, gözünü yoldan ayırmıyordu. "O halde senin kitabında yanlış yazıyor, çünkü birinin seni öldürmek için başka sebepleri de olabilir. Max ve Calibos, Bones'un seni umursamadığını sanıyordu. Bu yüzden yaptıklarının yanlarına kar kalacağını düşündüler. Ama Patra, Bones'un seni sevdiğini biliyor. Senin ölümünün onu mahvedeceğini, daha savunmasız bir hale düşüreceğini de... İşte sırf bu yüzden Max'e yar-

dım ertti, sana özel bir düşmanlık falan beslediğinden değil, Cat. Seni öldürmek, Bones'u ele geçirmenin tek yolu-
luydu."

Bones sessizce küfrederken ben bağırıp çağırmaya baş-
lamıştım.

"Ama neden? Bones ona ne yaptı ki?"

Bones yüzünü buruşturdu. İse ve küle bulanmış haliyle
fazlasıyla tehlikeli görünüyordu.

"Sanırım açıklama yapma zamanı geldi, Büyük Efendi."

"Herkes benim öszeilerimi kıskanır," dedi Mencheres
acı bir sesle. "Sana sürekli neden, neden diye sorul-
ması nasıl bir şey bilemezsin. Depremleri, tsunamileri, vol-
kanik patlamaları, uçak kazalarını ya da etrafımdakilerin
hayatını alacak trajik olayları neden göremediğimi sorup
dururlar. Bazı şeyleri büyük bir kesinlikle önceden görebil-
liyorken, bazılarını yarım yamalak hissediyorum. Bazı şey-
leri ise asla önceden kestiremiyorum, ama neden böyle ol-
duğuna dair en ufak bir fikrim yok. Ben sadece kesinlikle
emin olduğum şeyler konusunda uyarıda bulunuyorum...
Sonra da zamanın beni haklı çıkarıp çıkarmayacağını bek-
liyorum."

Gözlerimi kırptım. Mencheres'i hiç böyle üzgün görmeye-
miştim. O kaskatı ifadesi resmen çatırdıyordu ve yaşlı vampir
arabanın ön camını yumruğuyla dağıtmak istiyor gibiydi.
Tick Tock göz ucuyla Mencheres'e baktı. Arabayı kenara
çekip çekmemekte tereddüt ediyordu.

"Bu gece olanlar için kimse seni suçlamıyor," dedi Bones
sakin bir tonda. "Ama soruma hala cevap vermedin."

Evet, Mencheres, Bones'un sorusuna hala cevap vermemiştii ve hatta konuyu da çok güzel değiştirmiişti. Tanrım, soruyu ben bile hatırlamıyordum. Ah, tamam, şu yaşlı sirtuğün neden Bones'u öldürmek istediğini merak ediyorduk. Dikkatini topla, Cat!

"Yıllar önce Patra'yı geri dönüşü olmayan bir yola gireceği sırada uyarımıştım."

Mencheres o kadar kısık sesle konuşuyordu ki onu duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldım. "Yüzyıllar önce, bir adamın, ne insan ne vampir ne de gulyabani olan bir kadınla evleneceğini gördüm ve bu adam elinde Patra'yı öldürecek olan bıçağı tutuyordu. İşte böyle, Bones... Cat'in melez olduğu ve Ian'in önünde seninle evlendiği duyulunca, Patra yüzyıllar önce öğrendiği kehanetin gerçekteşeceği zamanın geldiğini biliyordu. Bu kaderin önüne geçmenin tek yolu seni öldürmekti."

"Seni piç kurusu." Sesim öfkeyle titriyordu. "Patra'nın peşimize düşeceğini biliyordun ama Bones'u uyarmadın bile. Hiçbir şey yapmadın!"

"Kediciik, kendi içimizde sürtüşmek hiçbir şeyi çözmez," dedi Bones, o da duyduklarından pek hoşlanmamıştı.

"Birbirimize kenetlenmeliyiz, yoksa Patra'nın işini kolaylaştırırız."

Beynimin yarısını ele geçiren düşünce ön koltuktaki vampire saldırı emri veriyordu: Öldür onu! Öldür onu!

Mencheres başını iki yana salladı. "Bones'u Ian'la götürtüğünüz geceye kadar korumakla görevli adamlarım vardı. Yalnızca amcan Don'la görev başında olduğunuz o gece

MEZARIN DİSİNDE

adamlarımı arkanızdan göndermedim. Ayrıca, ben... ben haklı olduğum ortaya çıktığında Patra'nın bana kurduğu entrikalardan vazgeçeceğini umuyordum. Ama başınıza gelenlerden sonra, Patra'nın saldırıya geçtiğini anladım. Ve hemen sonra Bones'a hiyerarşilerimizi birleştirme teklifini sundum. Bunu yapmasaydık Patra karşısında hiç şansınız kalmazdı."

Ağır konuşmuştu. Bones gözlerini Mencheres'e dikti. "Çok haklısın, karıma yaptıkları için Patra'yı öldüreceğim. Bunu yapmamı istemesen de bir şey değişmeyecek."

"Neden yapmanı istemesin ki?" diye sordum sinirle. "Görünüşe göre Patra, Mencheres'i de öldürmek istiyor, yoksa o da içrideyken evini yakıp kül etmezdi. Aslında, o kadının hakkından Mencheres tek başına da gelebilirdi. Bunu yapamaz mıydın Mencheres?"

Mencheres gözlerini kapattı. Sorunun cevabını Bones verecekti.

"Patra'yla ilgili bilmediğin şeyler var. O kendine annesinin, yani Mısır'ın en ünlü hükümdarlarından birinin adını seçti ve vampire dönüştüğünde de adını kısalttı. Patra, Cleopatra'nın kızı ve Mencheres onu öldürmeyi reddediyor... çünkü Patra onun karısı."

ON İKİ

MARQUIS, SADOMAZOŞİZMİN YAYGIN OLDUĞU ve insanların pek az takıldığı, bir Swinger barıydı. Bu barın, her-yol-mubah tarzına uyum sağlamak için kendime Tate ve Dave'in grup seks partneri süsü vermiştim. Bones da buralarda bir yerdedi, ama onu göremiyordum ve sözde partnerlerimle kol kola yürümezsem gerçek kimliğimi gizlemem pek mümkün olmayacaktı.

Buraya garip seks oyunları için gelmemişlik elbette. Dünyaca ünlü bir yaşayan ölüyle savaş halinde olmama rağmen esas işimi yapmam gerektiğini de unutmuyordum. Belinda'yla yaşadığımız ölümcül fiyaskonun ardından Don henüz benim yerime yem olarak kullanılabileceği başka bir kadın bulamamıştı. Bu kulüpse birçok insanın kaybolduğu bir mekan olarak kayıtlara geçmişti. Özel yaşamımdaki karmaşa yüzünden işimi yapmakta zorlansam da işler kimseyi beklemezdi. Cleopatra'nın iki bin yaşındaki kızını bile.

MEZARIN DİİNDE

Bu durumu kabullenmekte güçlük çekiyordum ama Bones yüzlerce ya da binlerce yıllık şöhrete sahip kimsele-
rin, unutulmamak için etrafındakilerin üzerinde derin bir
etki bırakmak zorunda olduklarını bana hatırlatıyordu. Bu
nedenle, Patra gibi tarihin ileri gelenlerinin bir vampir ya
da gulyabani tarafından vampire dönüştürölmek istenme-
sine şaşırmıyordum. Ama Mencheres yalnızca Patra'yı dö-
nüştürmemiş, onunla evlenmişti de. Nabızsız çift, fırtına
gibi bir ilişki yaşamıştı. İşin kötüsü, Mencheres eski ka-
rısını öldürmekten geri dursa bile, karısı onu öldürmeye ka-
rarlı görünüyordu.

Marquis'deki kalabalığa uyum sağlamak için abartılı bir
makyaj yapmışım. Saçında kalın, siyah gölgeler vardı ve
kıyafetimle, tabii buna kıyafet denebilirse, *Pariste Son Tan-
go* ve *American Chopper*'dan fırlamış gibiydim.

Belden yukarımı örten tek şey, ince metal zincirlerle
göğüslerime tutturulan iki yuvarlak deri parçasıydı. Siyah
deri külotum popomun yarısını açıkta bırakıyor, belimden
sarkan zincirler eteğe benzer acayip bir görüntü oluşturu-
yordu. Üstü küçük çivilerle süslü uzun çoraplarım ve gü-
müştü topuklu ayakkabılarım vardı. Bu topuklar herhangi
bir vampirin canını alabilecek kadar etkili bir silahtı. Sim-
siyah göz makyajım sayesinde rakunlarla aynı soydan gel-
diğimi düşünebilirsiniz. Bileğime bağladığım zincirleri de
hesaba katarsak, bu gece çok da hızlı hareket edemeyebi-
lirdim.

Dave ve Tate de en az benim kadar itici görünüyordu.
Siyah deri giysiler, zincirler ve kırbaçlar. Ya Don'in her du-

ruma uygun kostümleri temin edebilen bir ekibi vardı ya da ekipten birinin gardırobuyla ilgili epey açıklama yapması gerekecekti.

Kapıda silahlı olup olmadığımız kontrol edildi, ama üzerimizdeki zincirleri hesaba katmıyorlardı. Ayakkabımın sivri, gümüş topuklarını da her zamanki gibi göz ardı etmişlerdi. Bir silahu böylesine basit bir yöntemle gizleyebilmek fazla etkileyiciydi. Tate ve Dave'le birlikte hiç dikkat çekmeden içeri girdim. Herkese açık yarışma başlıyordu.

Üçümüz de kulübün içini incelemeye koyulduk. Ben bile, çok daha deneyimli olmama rağmen, karşılaştığım bu manzaraya şaşkınlıkla bakıyordum.

Çiffler köpek gezdirir gibi birbirlerinin boynundaki tasmayı tutarak hareket ediyordu. Herkesin elinde bir kamçı vardı. Buradan çıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Önümde duran çift hararetli bir tartışma içindeydi. Adam partnerine elinin tersiyle öyle sert bir tokat attı ki kadının ağzından kan geldi. Onlara doğru aniden birkaç adım attıysam da kadının zevkle inleyip bir tokat daha istediğini duyunca geri çekildim.

Offff. Sanki ne bekliyordum? S&M sevecen ve mülayim sözcüklerinin kısaltması değildi ki. Beni yarı normal bir insan olarak ele veren şey, dans pistine baktığımda gösterdiğim tepki oldu. Müzikte bir anormallik yoktu, ama birkaç insan yaşayan ölü eşleriyle sevişircesine dans ediyordu.

"Vay be," diye fısıldadı Tate. "Dans pistinde de hiç fena değillermiş."

"Evet öyleymiş." Sesimde hafif gergin bir ton vardı.

Dave bana göz ucuyla bakarak sırttı. "Juan arabada kalıp bu manzarayı kaçırdığı için çıldıracak. Eğer burada olsaydı, *Dikkat çekmemek için uyum sağlamak zorundayız!* diye bağırıp hemen donunu sıyırdı."

Bu beni güldürecek kadar rahatlatmıştı. "Çok haklısın. Pekala, hadi şunlara katılalım çocuklar, ama sakın iştahınız kabarmasın. Şu anda görev başındayız."

Sonraki yarım saat boyunca dans eder gibi yaparak ortamı kolaçan ettik. O ana dek birçok tiksindirici ve kaba sahneye şahit olsak da tehlike arz eden bir duruma rastlamamıştık.

Etrafta yoğun bir enerji hissettim. Bones'la o kadar yakınlaştığımız ki artık onu sadece yaydığı enerjiden bile tanıyabiliyordum. Dave'in omzunun üstünden çıkırmamaya çalışarak Bones'a bakındım. Onu gördüğümde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Bones'un belden yukarısı çıplaktı. Dans ederken insanı cezbeden kaslarını en ince ayrıntısına kadar görebiliyordum. Yüce Tanrım, meme uçlarını deldirecek zamanı nereden bulmuştu? O halkalar gümüş olmalıydı. Gümüş, vampir bedeninin doğal yollarla dağıtamadığı tek maddeydi, ama Bones bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu. Bu parlak gümüş halkalar dikkatimi onun kusursuz göğsüne çekti. Bir dakika sonra pantolonu gözüme çarptı ve donakaldım.

"Dansa devam, Cat," diye fısıldadı Dave.

Kendimi toparladım. Bir yandan dans ediyor, bir yandan Dave'in omzunun üzerinden Bones'u izliyordum.

Bones'un pantolonu birbirine iliştirilmiş ince metal zincirlerden oluşuyordu. Hareket ettikçe zincirlerin arasından teni görünüyordu ve o pantolonun altına hiçbir şey giymediği belli oluyordu. Kendisini izlediğini farkedince bana bakarak sırtı ve dilini üst dudaklarında yavaşça gezdirerek deldirdiği tek yerinin meme uçları olmadığını bana gösterdi.

Dilindeki o metalin nasıl bir his verdiğini düşündükçe bedenimi bir ateş sarıyordu. Derken kalabalığın içinden esmer bir kadın Bones'a yaklaşmış ona dikkatle baktı ve yüzünde hoş bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"İnanamıyorum bu sensin! Beni hatırladın mı? Fresno'dan, seksenlerin sonuydu. Elbette o zamanlar insanımdım. Saçların sarıydı, rengini değiştirdiğin için bir an tanıyamadım..." Bones'un yüzünde kayıtsız bir ifade vardı, ama kadın aldırmadan devam etti.

"...buraya daha önce geldin mi? Ben hep buraya takılırdım. Gel sana özel parti bölümünü göstereyim."

Bones'un yüz ifadesi yumuşadı ve kadına baktı. "Priscilla, değil mi? Elbette seni tanıdım, canım. Özel bölüm mü dedin? Göster bakalım."

Bones kadının kendisini çekerek kulübün diğer ucuna doğru götürmesine izin verdi. Tate onlara bir süre baktıktan sonra hafif bir tiksintiyle dudaklarını büktü.

"Bundan bıkmadın mı? Karşılaştığı kadınların neredeyse yarısıyla bir şeyler yaşamış."

Tate'in sözlerini duymazdan gelip Bones ve Priscilla'ya odaklandım. Bones ona bu geceki münânın ben olduğunu

mu anlatıyor ve özel bölümün karnını doyurmak için yeterince güvenli olup olmadığını soruyordu.

"Fazlasıyla güvenli," dedi Priscilla ellerini Bones'un vücudunda gezdirirken. "Seninle sevişmek için daha fazla bekleyemeyeceğim. Eskiden bir harikaydın, şimdi çok daha iyi..."

Dişlerimi sıktım. Tate homurdandı.

Priscilla, Bones'un dudaklarına yapışmıştı. Başka bir yöne bakmam gerekiyordu, ama yapamıyordum. Gerçekten çok istediğim halde, onun üzerine atlayıp canını çıkaran kadar yumruklamayazdım da. Ha böyle bir şey yapmışım, ha elime bir megafon alıp kimliğimi açıklamışım, değişen bir şey olmayacaktı. Bu yüzden turnaklarım etime batıncaya dek yumruklarımı sıkarak öpüşmelerini izledim. *Gerçek değil, iş gereği böyle yapıyor*, diye kendimi telkin ediyordum.

Yine de gerçekmişcesine canımı yakıyordu. Kendimi Bones'un yerine koydum ve ben erkeklerle öpüşürken onun buna nasıl katlandığını anlamaya çalıştım. Neyse ki Priscilla'nın uygunsuz yerlere doğru kayan elini tutarak onu durdurdu.

"Bekle, tatlı şey, önce yemeğimizi yiyeceğim," dedi Bones şehvetli bir hırıltıyla. "Dikkatimin dağılmasını istemiyorum da."

Bones kadını hafifçe iteleyerek küçük grubumuza doğru yaklaştırdı.

"Bu William," dedi ve sarmaş dolaş olduğum Dave'i işaret etti. "Diğerlerini tanımaya bile değmez," diye ekledi beni ve Tate'i göstererek.

Priscilla parmağını Bones'un göğsüne bastırdı. "Senin adın ne? Bana adını hiç söylemedin."

Bones kadının elini dudaklarına değdirdi. "Sonra söyledim."

Bir kez daha dişlerimi sıkıdım ama bu kez ağzımı bile açmadım.

"Beni takip edin," dedi Priscilla. "Bu taraftan."

Bones'un eski mesleği ilk defa bir işe yaradı, diye düşündüm gizli odanın girişine vardığımızda. Burayı bir başımıza asla bulamazdık.

Bu gizli bölüm kulübün en ücra köşesindeki sahte bariyer alt tarafına yapılmıştı. Yarım bir duvarın önünde durup raf-
lı dolap görünümündeki kapıyı kaldırdığınızda merdivenler ortaya çıkıyordu. Aşağıya inmeye başladık. Yukarıdaki gü-
rültü gizli bölümdeki sesleri bastırıyordu. Dar geçidin ucun-
daki odaya yaklaştıkça tuhaf gümbürtüler duyuyorduk.

"Gerçek Marquis'e," dedi Priscilla kapıyı açarken gü-
lümseyerek. "Hoşgeldiniz."

Oda pek geniş değildi, ama yerden tavana kadar acayip aletlerle doluydu. Duvarlardan sarkan zincirlerin ucunda kan lekeli kelepçeler vardı. Ne olduklarını asla bilmek istemediğim bir yığın aletin yanından geçtik. Kullanılmaktan eskimiş kayışlar ve ipler görüyordum. Hatta bir tekerlek bile vardı! Bunu hangi amaçla kullandıklarını düşünmek istemiyordum.

Gümbürtü, yere kaynakla oturtulmuş bir direğe bağlı halde dayak yiyen bir çiftten geliyordu. İşkencecilerine sırt-

MEZARIN DİNİNDE

ları dönmüktü ve aldıkları her kırbaç darbesiyle alınlarını di-reğe çarptıyorlardı. Görünüşe bakılırsa işkenceden zevk al-dıkları söylenemezdi. İşkenceci bizi görünce durakladı. Yayıdığı enerjiye bakılırsa iki yüz yaşlarında bir vampirdi.

“Bana ne getirdin, Priscilla?”

Hemen birkaç adım ötedeki koltuğa yayılmış bir başka vampir, kucağındaki bilinci kapalı kadının boynunu emi-yordu.

“Misafir getirdim, Anré,” dedi.

Anré şarap rengi gözleriyle beni şöyle bir süzdü. “Bu kızı ben alayım. Pürüzsüz renine bir iz bırakmaktan zevk duya-cağım.” Sonra da Bones’a döndü. “Gözüm seni bir yerler-den ısıtıyor, daha önce tanışmış mıydık?”

Bones pis sırıttı. “Tanışmadık, ama 1890’lı yıllarda Londra civarında birkaç kez karşılaşmıştık. O zamanlar Re-nard adında bir adamı arıyordum. Hatırladın mı? Kafasını almış, geri kalanını sana bırakmıştım.”

Anré clindeki kamçıyı yere indirdi. Yüz ifadesinden o günleri hatırladığı belli oluyordu, ardından Priscilla’ya şey-tani bir bakış attı.

“Seni sersem, bu adamın kim olduğunu biliyor musun?”

Priscilla şaşkınlıkla Bones’a baktı. Bu bir anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak ona saldırtıp gümüş topuğu-mu büyük bir zevkle kalbine sapladım.

“Bir daha beni sinirlendiremeyecek,” dedim.

Koltukta oturan vampir kurbanının boynundan başını kaldıramadan dehşet içinde olanları izliyordu. Priscilla’nın ardından ona saldırdım. Kucağındaki kadını kapıp Dave’e

fırlattım ve vampirin kafasına sağlam bir tekme indirdim. Bir an kendini toparlayamadı ve ben de o anı fırsat bilerek topuğumu kalbinden geçirip sırtından çıkardım. Anré geriye doğru birkaç adım attı, ama kaçabileceği bir yer yoktu. Tate ve Dave tam arkasında duruyordu, Bones ve bense önünde.

"Lütfen beni öldürmeyin, ben size hiçbir şey yapmadım," diye inledi.

"Lanet olsun, biraz gururlu ol be! Sen türünün yüz karasısın," dedi Bones aşağılayarak.

"Tate, şu zavallı çifte yardım et," dedim.

Tate onlara yaklaşıp avuç içine bir kesik attı ve kan dolan avcunu ağızlarına bastırdı. Kısa sürede vücutlarındaki kırbaç izleri yok olmuştu. Sonra onları bağlı oldukları direkten kurtarıp cesetlerin yanından uzaklaştırdı.

Anré bir elini kaldırarak Bones'a seslendi. "Bana zarar vermek için hiçbir gerekçen yok. İnsanları mı istiyorsun? Al senin olsunlar."

Başımı iki yana salladım. İntikamdan en çok korkan her zaman en kabadayı geçinenler olmuştur, öyle değil mi?

"Sen ondan korkuyorsun ama esas korkman gereken benim."

Yere düşürdüğü kırbaçlarından birini aldım ve daha da etkileyici olsun diye parçalara ayırdım. Bones, Max'e yaptıklarını görmeye dayanamayacağını sanmıştı, ama pis işlerle uğraşmak gerektiğinde güçlü kalabildiğimi görmesini istiyordum.

"Bana oyun arkadaşlarının isimlerini söyle, Anré. Söylemezsen de sen bilirsin... Buradaki yığınla oyuncayı görü-

yor musun? Son zamanlarda bunları kendi üzerinde dene-
diğin oldu mu?"

Bir saat sonra Slash adlı birinin peşine düşmüştüm. Bu-
ralarda bir yerde yiyecek avına çıkmıştı. Üst kat o kadar gü-
rültülüydü ki, aşağıda Anrè'nin başına gelenleri duyması-
na imkan yoktu.

Dans edenlerin arasına karışıp çenesinde gümüş renk-
li bir ejderha dövmesi bulunan Slash'i aramaya koyuldum.
Dans edenlerin arasında ilerlemeye çalışırken ikide bir tö-
kezledim, birilerine çarptım ve hatta son anda partneri ta-
rafından terk edilen ateşli bir kadının tacizine bile uğradım.
Kadın özür dileme gereği duymadı. Sadece yüzüme baktı
ve bağırdı, "Bu hediye sana değildi!"

"O halde hediyeni geri vereyim," diye karşılık verdim
ve ona okkalı bir tokat attım. Affedersin demek neden bu
kadar zor ki? O anda biri beni arkadan yakaladı. Soğuk el-
leriyle göğüslerimi kavramış, sıkıyordu. Kaskatı kesildim.
Yine de dirseğimi göğüs kafesine gömmek için kendimi
tutuyordum. En azından şimdilik. "Önden daha iyiyim-
dir," dedim şehvede bir hırıltıyla.

Saçımdan tutup başımı sert bir biçimde geriye doğru
çekti. Dişlerimi sıkıyordum. Bu kesinlikle Slash olmalıydı.
Eğer değilse bu pisliğin canını oracıkta alabilirdim. Soğuk
elleri göğüslerimden aşağıya indi, durmak bilmiyordu. Ta-
mam, Küçük Uysal Kız olmaktan vazgeçiyorum!

Son hızla arkama döndüm, birkaç tutam saçım lanet
olasıca şeyin ellerinde kaldı ve ona sert bir tekme attım.
Uzun, Esmer ve Ahlaksız yaratığın çenesinde bir ejder döv-

mesi yoktu ve savurduğum tekmeyle iki büküm olmuştu. Sonra da onu etrafımızı çevreleyen oynak kalabalığın arasına fırlattım.

"Önden daha iyi olduğumu söylemiştim."

Pistteki kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Uzun, Esmer ve Ahlaksız yaratığa pis pis baktım ve Slash'i aramaya kaldığım yerden devam ettim. Burada olması gerekiyordu. Onu bulamazsam buraya yarın da gelmek zorunda kalacaktım. Açıkçası bu mekana bir daha gelmezsem çok mutlu olacaktım.

Bir çift soğuk el daha belimde dolaşüyor, beni sert bir gövdeye doğru çekiyordu. Yumruğumu sıkıttım. Dönüp suratının ortasına sıkı bir yumruk indirecekken gözüme takılan bir ayırıntı beni durdurdu. Yüzünün kenarında dövme olan bu vampir benim yeni Romeo'm değil miydi? Döndüm... gülümsüyordum. "Çok lezzetli görünüyorsun, yakışıklı."

Adam sırttı ve çenesinden ağzının kenarına doğru yükselecek ejderha kuyruğu gerildi. "Tüm üstüne bastın. Ben de aynısını sana söylemek üzeriydim."

Dans etmeye başladık. Slash benim boylarımdaydı ve bu durumu kendi lehine kullanmayı çok iyi beceriyordu. Birkaç dakika boyunca ona istediğini yapma izni verdim. Deri pantolonunun fermuarını açıp Bay Tek Göz'ü dışarı çıkarana kadar.

"Vay canına," dedim ve Slash sertleşmiş dostunu sokacak bir yuva ararken ona sırtımı döndüm. "Burada... yalnız kalabileceğimiz bir yer yok mu?"

Slash göz ucuyla aletine baktı, onun itiraz etmesini bekliyor gibiydi. Sonra kolumdan tuttu. "Gel benimle. Öyle bir yer biliyorum."

Beni kulübün diğer ucundaki sahte bara doğru götürdüğünü görünce rahatladım. Başka bir yöne gitseydik benim için kıyamet kopardı. Slash aletinin pantolonunun üstünden görünmesini umursamıyordu. Dikilmiş duran o şey sanki bize yolu gösteriyordu.

"Ahh, ne heyecanlı," dedim Slash merdivenleri gizleyen sahte rafı kaldırdığı sırada. Elimi tuttu ve beni kendine çekti. Aşağı inerken geçtiğimiz yolun darlığı beni çok rahatsız ediyordu. *Dipnot: En kısa zamanda dış al.*

"Sanırım biraz şaşıracaksın," dedi kapıyı açtığı sırada. Sonra olduğu yerde kalakaldı. "Neler oluyor?"

Onu tüm gücümle iteledim. Yere serildi. Anrê'den geriye kalanların zincirlendiği o iğrenç direğin önünde durdu.

Kapıyı arkamdan kapattım. Bones, Slash'in üzerine atıldı ve ereksiyon halindeki aletinin aniden inişine alaycı bir tavırla bakarak sırttı.

"Hayır, dostum, bence şaşırın sen olacaksınız."

"Burayı sessizce terkedersek ekibi çağırmak zorunda kalmayız," dedi Tate, Slash'in cesedini Anrê'nin üzerine atarken. Priscilla ve diğer vampirler de onların yanına yığılmıştı.

"Hırsız gibi kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına sıkıştırıp kaçalım mı yani?" diye homurdandı Bones. "Korku çok kıymetli bir uyarıcıdır. Eğer buradan gizlice kaçarsak bu mekanda dükkân açmak isteyenleri durdurabilecek hiçbir şey yapmamış olacağız, öyle değil mi?"

Bu söyledikleri beni düşündürdü. Neredeyse bütün operasyonlarımızda parçala-yok et yaklaşımıyla hareket ediyorduk. Kötü adamları (ya da kadınları!) parçala, kanıtları (yani cesetleri) yok et ve kaç. Belki bu strateji üzerinde yeniden düşünmek gerekiyordu. Bones, korkunun iyi bir uyarıcı olduğu yönündeki düşüncesinde haklıydı. Patra da şimdilerde bu taktiği bize karşı kullanıyordu. Belki artık biz de bu duygunun altını çizmeliydik.

Dave'e baktım. Bones'un söylediklerini başıyla belli belirsiz onayladı. Tate ise gergindi.

"Çok parlak bir planmış, Mezar Bekçisi. Vampir kellerini hediyecek eşya gibi yanımızda taşıyalım, sonra da o manyakların karşısına geçip *Yaramazlığın sonu budur* mu diyelim? Sen aklını kaçırmışsın!"

"Ahmak. Ödle."

Bones her sözcüğü bastıra bastıra söylemişti. Tate homurdandı ve Bones'un üstüne yürüdü. Ona çelme taktım.

"Ayağın kaydı herhalde, başka bir amacın yoktu değil mi?"

Tate bana ters ters baktı ve gözlerindeki niyeti sezdiğinde öfkesi diner gibi oldu.

"Emrindeyim, Cat. Ne yapacağız?"

İşin tuhafı, Uzun, Esmer ve Ahılsız'ı başımdan savdığım sırada ben de Bones'la aynı şeyi düşünmüştüm. O anda etrafımda olan insanlar ve diğer yaratıklar yalnızca gülüp geçmiş, kimse bana karşılık vermek için üzerime aulmamıştı.

"Yukarıdakilere bir uyarı olsun diye kanıtlarımızı yanımızda götüreceğiz. Senin de dediğin gibi, vampirlerin kafalarını kendimize destek olarak kullanacağız."

"Bütün birimler hazır olsun," dedi Tate elindeki telsiz. Sesinde hem öfkeli hem de teslim olmuş bir ton vardı.

Tek sıra halinde merdivenleri tırmandık. Bones önden gidiyordu, arkasında ben vardım. Beni de Tate, Dave ve gece boyunca tek kelime etmeyen yaralı çift takip ediyordu. Hepimiz üst kata vardığımızda Bones beni kaldırıp sahte barın tezgahına çıkmama yardım etti. Ellerim dolu olduğu için bu işi tek başıma yapamazdım, sonra Bones yüksek sesli müziği bile bastıracak denli güçlü bir ısıklık çaldı.

"Kes şu müziği," diye bağırdı ve gözlerinin yeşil ışığını DJ kabinindeki şaşkın vampire dikti.

Müzik kesilmişti. Duruma itiraz edenler beni gördüğünde susup kaldı. Elimde saçlarından kavradığım dört kesik başla birlikte bar tezgahının üzerindeydim.

"Kısa keseceğim, sonra eğlenmeye devam edersiniz. Ben Kızıl Melek, bu dörtlüye..." elimdeki kesik başları göstermek için havaya kaldırdım, "...benim türümü öldürmenin bedelini ödettim. Böyle bir şeyin tekrar yaşandığını duysam geri gelirim."

İki yüz çift göz bize bakıyordu ve birçoğu nabızsızlar topluluğundandı. İçeride gergindim. Ne olacağını kim bilebilirdi ki? Her şey bir anda hiç de hoş olmayan bir hal alabilirdi. Bones elini uzatıp aşağı inmeme yardım etti. Ben de elimdeki iğrenç şeyleri yere attım ve onun elini tutarak tezgahtan indim. Belki bazıları onun kim olduğunu anlamıştır ya da tahmin etmiştir. Belki de hiç umursamamışlardır. Sonuçta biz kapıya yöneldiğimizde

| E A N I E N E F R O S T

hepsi birkaç adım geri atarak önümüzden çekilmişti. Duraklamadan çıkışa ilerledik.

"I-na-nıl-maz," diye mırıldandı Tate otoparka girdiğimiz sırada.

"Daha öğreneceğin çok şey olduğunu anladın herhalde," diye karşılık verdi Bones.

ON ÜÇ

Ertesi gün Bones'la Denise'e gittik. Tate'in gulyabaniye dönüştürülmesi ve benim şu adam kaçırma olaylarının yan etkileri yüzünden en iyi arkadaşımla uzun bir süredir görüşmemiştim. Bu yüzden onunla talaklamak ve gevşemek bana çok iyi gelecekti. Denise benim hakkımdaki her şeyi biliyordu. Bones'u, vampirleri, gulyabanileri ve hatta şu an içinde bulunduğumuz savaşı bile ona anlatmıştım, çünkü onu arayıp aniden taşınmasının ardındaki nedenleri açıklamak zorundaydım. Don muhtemelen ona ve Randy'ye orurdıkları evi derhal boşaltmalarını hiçbir gerekçe göstermeden söylemişti.

Yeni evleri Memphis yakınlarındaydı. Randy'nin bir bilgisayar danışmanı olması ve dilediği her yerde çalışabilmesi bizim için bir avantajdı, çünkü işini kaybetmesine asla sebep olmak istemezdim. Denise zaten evlendikten kısa bir süre sonra işten ayrılmıştı, yani ev değiştirmek onu da et-

kilememiştii. Henüz bir şey söylememişlerdi, ama sanırım bebek yapmak için uğraşıyorlardı. Denise'in önceleri hiç ilgisini çekmeyen şeyleri birden bire yapmaya başlaması da bundan kaynaklanıyordu muhtemelen. Mesela, yemeği dışarıdan söylemek yerine kendisi hazırlamıştı. Bu kesinlikle yeni bir özellikti.

"Çok lezzetli olmuş," dedim tabağıma biraz daha rosto alırken. "Bundan sonra tatillerde buraya gelebiliriz. Bildiğiniz gibi, ben mutfakta çok beceriksizim."

Denise sırtıttı. "Ya da Rodney'yi size yemek pişirmesi için ikna edebilirsiniz. Bana onun mutfakta harikalar yarattığını söylememiş miydin?"

"Ah, evet, gerçekten öyle," diye cevapladım ağzım doluyken. Sonra da Bones'a döndüm. "Bones, yılbaşı partisi yapmamız çok mu tehlikeli olur?"

Bones biraz düşündü. "Davetli sayısı az olursa ciddi bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Bir yandan yemeğimi yiyor bir yandan bu fikre yoğunlaşıyordum. "Daha önce bu tür bir şey hiç yapmadım. Büyükanncem ve büyükbabam sosyalleşmekten pek hoşlanmazdı. Senden ayrıldıktan sonra da eğlenmeyi düşünecek halim kalmamıştı. Konukevimizin inşaatı bitti. Orada bir sürü boş odamız var. Düğün törenimizi yapamayız, ama küçük bir yılbaşı partisi düzenleyebiliriz. Bu bizim birlikte geçirdiğimiz ilk yılbaşı olacak, Bones."

Bones gülümsedi. "Bu kutlamak için harika bir sebep. Eminim Rodney de gelip bize yemek pişirmekten zevk alacaktır. Onun en büyük eğlencesi de bu."

Denise neşeyle ellerini çırpı. "Ah, evet, çok güzel olacak. Daha önce yaşayan ölülerle yılbaşı kutlamamıştım hiç!"

Randy gözlerini devirdi ama Bones gülüyordu. "Evet, kiliselerdeki yılbaşı arifesi töreninden daha keyifli olacaktır."

"Annemi de davet etmeliyiz," dedim. "Aslında, kaldığı ev buraya çok yakın. Rodney'nin evi buraya ne kadar uzaktır ki? En fazla bir saat değil mi?"

Bones başıyla onayladı. "Evet. Onu ziyaret etmek ister misin?"

Biraz düşündüm. Buraya kadar gelip ona uğramadan döndüğümüzü duyarsa kıyameri koparırdı. Tamam, karar verilmiştir.

"Bir uğrayalım. Kesin evdedir. Evden dışarı adımını atmaz."

"Onun yeni evi ne zaman hazır olacak?" diye sordu Denise.

"Gelecek hafta. Sanırım Don annemi Rodney ile daha fazla bir arada tutmak için işleri biraz ağırdan alıyor. Kendenince bir intikam biçimi işte. Yoksa annem için güvenilir bir yer inşa etmek bu kadar uzun sürmezdi. Tabii bunu anneme asla söylemeyeceğim."

Denise masadan kalkıp kilere indi ve ortalığı altüst ederek bir dakika sonra elinde açılmamış bir şişe cinle geldi.

"Al. Annene uğrayacaksınız lazım olur."

Bir saat sonra Denise ve Randy'yle vedalaşıp annemin geçici evine doğru yola çıktık. Kasaba boyunca keyifli ilerler-

JEANIERE FROST

ken Bones bir şeylere yoğunlaşmış gibi aniden doğruldu ve gaz pedalına bastı.

"Sorun ne?"

Birkaç dakika önce eve yaklaştığımızı söylemişti. Panjere kapıldım. Evdeki sesleri duymaya çalışıyordum ama bu mesafeden imkansızdı. Sadece evlerinin önünden son sürat geçtiğimiz ailelerin konuşmalarını duyabiliyordum.

"Buna inanamıyorum," diye kükürdü Bones.

"Neye inanamıyorsun?!"

Caddelerden yıldırım hızıyla geçiyorduk.

"Gidince anlarsın. Denise'in sana verdiği cine ihtiyacın olacak."

Bones'un bir katliamdan söz etmediğini biliyordum, çünkü hala manyak bir şekilde sırtıyordu. Annemin başına kötü bir şey gelmesi onu böyle sevindirmiyordur umarım. Rodney'nin evinin önüne park ettiğimizde tek duya bildiğim annemin evde telaşa koşturup küfürler yağdırmasıydı. Bunda anormal bir şey yoktu ki. Bones arabanın motorunu bile kapatmadan kapıya koşmuş, camları titretecek bir şiddetle kapıyı yumruklamaya başlamıştı.

"Aç kapıyı, Justina, yoksa kapıyı kırarım!"

Kapı açılır açılmaz Bones içeri daldı. Ben de daha yavaş bir hızla onu takip ettim. Sonuçta biri arabanın motorunu kapatmalıydı. Annem durmasını söylese de Bones aldırmıyordu. Anneme kötü kötü baktı ve dudaklarını büktü.

"Pekala, Justina. Ben bir yaşayan ölü olarak, saçının biraz dağıldığını görüyorum. Acaba evi mi temizliyordun? Hayır mı? Peki ya yüzünün şu haline ne demeli? İyi bilme-

sem kızardığını söyledim. Eskiden, fahişelik yaptığım sıralarda bu halde çok kadına rastlamışlığım vardır. Onlar da düzüştükten sonra hep böyle görünürdü."

Ağzım bir karış açık kalmıştı ve anneme bakıyordum. Üzerinde sadece bir sabahlık vardı. Kahverengi saçları dar-madağın olmuştu, yüzü kıpkırmızıydı ve aman Tanrım, boynundaki o morluk da neyin nesiydi?

"Seni iğrenç yaratık, derhal burayı terket," diye emretti Bones'a.

Bones kahkahalarla gülüyordu. "Senin bu durumuna ne denir biliyor musun, tencere dibin kara, seninki benden kara! Kedici bir zamanlar korkusundan bir vampirle birlikte olduğunu sana söyleyemiyordu. Artık bu konuda ağzımı açmaya hakkın yok, öyle değil mi? Aşağı gel, dostum, önünde saygıyla eğileceğim, bunu hak ettin!"

"Bones," diye seslendi Rodney üst kattan, kulak tırmalayıcı bir tonda. "Hemen gidin buradan."

Sendeliyordum. "Anne? Sen ve Rodney mi?"

Annemin yüzü pancar gibi kızarmıştı. "Bana akşam yemeği yapıyordun," dedi sesi titreyerek.

Hayretler içindeydim. "Anlaşılan tatlı da yapmış! Sana inanamıyorum. Bunca yıldır beni bir vampirle yattığım için neredeyse çarpuha germediğin kaldı, şu haline bak. Rodney bir gulyabani, seni ikiyezlü!"

"Ama o insanları öldürmüyor. Onun eline geçen insanlar zaten ölmüş oluyor!" diye gürlledi tuhaf bir iddiayla. "Ayrıca ben kırk beş yaşındayım ve kızıma herhangi bir konuda açıklama yapmak zorunda değilim."

Anneme onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyordum. "Rodney beğendi mi bari?" diye sordum.

Annem öfkelenmişti. "Neyi beğendi mi, Catherine?"

"Neyi olacak seni becermeyi!"

Bones yeniden bir kahlaka attı. Gözlerinden akan yaşları gömleğinin koluna siliyordu. "Hadi gidelim, Kedicik. Bunu annenin yüzüne vurmazsam çatlardım. Justina, tebrikler, Rodney seninki de..." bir kükürdama daha "...takdire şayan bir cesaret gerçekten."

Bones beni iteleyerek evden çıkardı. Kapı arkamızdan gürültüyle çarptı. Bones arabada gülmeye devam etti. "İyi ki gitmeden önce onu aramamışsın, sevgilim. Bu paha biçilmez bir karşılaşma oldu."

Karşılık vermedim. Koluğumda oturmuş cin şişesinin kapağını açmaya çalışıyordum.

Elbisem kurşuni griydi ve ayak bileklerime kadar uzanarak belden aşağıyı sarıyordu. Boynumdaki tek askı dışında geniş bir sırt dekoltem ve sütyen giymemi imkansız kılan derin bir göğüs dekoltem vardı. Bu dar elbiselerde pek rahat edemiyordum.

Aynadaki yansımama bakıp kaşlarımı çatıttım. "Bu elbiseyle kesin üşütüp hasta olacağım. Ben ev sahibiyim. Bu kadar ucuz görünmek zorunda değildim."

Bones arkama geçti. "Ucuz değil, büyüleyici görünüyorsun."

Sırtıma değen dudaklarıyla iltifatını tamamlamıştı. Göğüs uçlarını bir anda serdemişti. Evet, kesinlikle uygunsuzdu.

"Baştan çıkartıcısın," diye fısıldadı tenime değen dudakları.

Elbiseyi beğenmişti muhtemelen, çünkü o seçmişti. Bones her zaman benden daha cüretkar giysiler seçerdi. Ben hiç değilse altına iç çamaşır giyebileceğim modelleri tercih ederdim. Bazen onun sonsuz ikna gücüne rağmen ısrarcı olabiliyordum.

Bones başını bir anlığına kaldırdı. "Annen geldi."

Onu karşılamak için alt kata indim, çünkü Bones henüz giyinmemişti. Annemi Rodney'nin evinde olanlardan sonra ilk kez görecektim ve şu anda hala birlikte olup olmadıklarını bilmek dahi istemiyordum. Rodney, bu sabah yemekleri hazırlamak için geldiğinde tam bir beyefendi gibi davrandı ve o konuyu hiç açmadı ama Bones'un onu "Çok Yaşlı Ejder Avcısı" diye karşıladığını duydum.

Kapıyı açtım... ve yüzümdeki gülücük kaskatı kesildi. Bu kadın benim annem olamazdı. Saçlarını boyatmış, hatıra aralarına gölge bile atırmıştı. Yüzündeki makyaj-cilt bakımı da olabilir- onu en az on yaş genç gösteriyordu. Koyu mor renkli kadife elbisesi benimkinden bile daha dardı ve oldukça derin bir yırtmacı vardı. Yunan stili bu elbise tek omzunu açıkta bırakıyordu ve saçlarını gevşek bir topuz yaparak toplamıştı. Bana tanıdık gelen tek şey mavi gözleriydi.

"Catherine." Bana sarılmadan yanımdan geçti. Tamam, bu da gayet tanıdık bir tavrıdır. "Biraz daha sıcak tutacak bir şeyler giyinmeliydin, dışarı buz gibi."

Sana da merhaba, Anne. Ya da her kimsen işte, çünkü sen beni büyüten kadına hiç mi hiç benzemiyorsun.

"Bunu sen mi söylüyorsun," diye karşılık verdim. "Yırtmacının ucu kasıklarına kadar çıkıyor. Tanrım, büyükanem seni bu halde görseydi mezarından fırlardı!"

Ağzım açık kalmıştı. Durakladım, sonra gülümsedim.

"Sen ona söylemezsen ben de söylemem."

Doğruca mutfığa gidip Rodney'nin önünde diz çökecektim. Anneme mizah duygusu aşılamıştı ve sanırım bunu ancak birkaç tavuk bacağı ve birçok domuz kullanarak hazırladığı bir kara büyü iksiri sayesinde yapabiliyordu.

"Sana bir içecek getireyim, Anne," dedim yaşadığım şoktan kurtulmaya çalışarak onu yemek odasına yönlendirirken. "Alkollü bir şeyler."

ON DÖRT

SAVAŞ KOŞULLARINDA BULUNDUĞUMUZ İÇİN konuk listemiz pek kalabalık değildi. Bones'un konukları, Rodney, Spade, Rattler, Tick Tock, Ian, Zero, Annette ve sevgilisi Doc adındaki vampirden ibaretti. Mencheres gelmemişti. Benim davet ettiklerim de Denise, Randy, annem, Don, Cooper, Dave, Juan ve Tâte'ti. Bones, Ian'ı son dakikada partiden haberdar etmişti. O benim birlikte vakit geçirmek istediğim insanlardan biri değildi ama kendi adamlarını Bones'un hiyerarşisine dahil ettiği için Bones onu da davet etmek zorunda kalmıştı. Yine de Ian'ın gelmesini beklemiyordum, fakat yanılmışım. Aslında bu daveti sırf bana inat olsun diye kabul edip etmediğini de merak ediyordum.

Yemek odasında oturuyorduk. Ian geç gelmiş ve o gelir gelmez annemle Don masadan kalkmıştı. Ian'dan nefret eden Dave, Cooper ve Juan'la birlikte verandada vakit geçiriyordu.

"Cat, gergin görünüyorsun," diyerek laf attı Ian masadaki sessizliğim dikkat çekecek bir boyuta ulaştığı sırada. "Geçen yaz eski sevgilini kaçırdığım için bana hala kızmıyorsun, değil mi?"

Önümdeki tabağı suratına fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. "Elbette hayır, Ian. Gerginim, çünkü normalde bu saatlerde Bones'la deliler gibi sevişiriz, ama bu gece o anın gelmesi için biraz daha sabretmek zorundayım."

Cevabım Ian'ın hoşuna gitmemişti. "Ben buraya iyi niyetle geldiğim halde Cat'in bana hakaret etmesine izin mi vereceksin, Crispin?" dedi.

Bones kaşını kaldırdı. "Sana hakaret filan ettiğin yok, senin onu zor kullanarak kendi hiyerarşine almaya çalıştığın zamanları hatırlatmansa hiç iyi niyetli bir davranış değil. Bu konuyu bir daha açılmamak üzere burada son kez konuşmuş olalım."

Bones nezaketini yitirmeden konuşuyordu ama bakışlarını için aynı şeyi söylemezsiniz. Gözlerini vampir yeşili bir parıltı kaplamıştı. Ian sandalyesine yaslandı. "Pekala, dostum, o halde kendine bir bak. Pençelerini çıkardın ve bir de bana kaba diyorsun. Önceleri sırf bana inat Cat'i ben-den kopardığını düşünüyordum ama gerçek sebebi bu değilmiş. Siz aşk tutsağı olmuşsunuz."

Bones ve Ian'ın iyisiyle kötüsüyle tam iki yüz yirmi yıllık bir geçmişi vardı. Masadaki havanın gittikçe yoğunlaştığını hissediyordum.

"Buraya karımı hakkında konuşmak için gelmedin, değil mi?"

MEZARIN DİSİNDE

Ian öne doğru eğildi. "Seni Cat'e saldırma girişiminde bulunan herkesi şiddetle cezalandırmaya kıskırtan Max'in davranışlarıydı. Ben neden kendimi bu cezaya maruz bırakacak bir iş yapayım? Eğer gururun yüzünden bu kadar öfkeliysen..." Ian elini havada sallayarak cümlesini yarıda kesmişti. "Beni ve adamlarımı küçük şeyler için neden tehlikeye atarsın ki?"

"Kalbine gümüş bıçağı sapladığım o anı hatırlıyor musun, Ian?" diye sordum keyifle. "Kendime defalarca keşke o bıçağı bükseydim dedim. Benim kaçırılmam, işkence görmem ve ölümün ucuna gelmem küçük şeyler öyle mi? Canın cehennem!"

"Senin başına gelenleri küçümsemiyorum, Cat," dedi Ian hemen. "Ben sadece Crispin'in tepkileriyle ilgili konuşuyorum. Max kendisine yapılanı sonuna kadar hak etmişti, ama bir lider, kendi cesaretini göstermek için daha küçük ve akıllıca bir karşılık vermekle yetinebilir. Anlatabiliyor muyum?"

Ian'ın turkuvaz renkli bakışları içime işliyordu. Bu herifin tam bir piç kurusu olduğu zaten anlaşılıyordu, ama sandığımdan da kötüymüş. Yoksa Bones onu on yıllar önce öldüründü.

Bones başını yana eğdi. "Cevabını kendin verdin, Ian. Cat söz konusu olduğunda durum kişisel bir karşılık vermemi gerektirir."

"Şansına Mencheres seninle hiyerarşisini birleştirerek seni daha da güçlendirdi. Ve neden beni değil de seni seçtiğini anlamak hiç zor değil, çünkü karısıyla düzensiz ben değiildim, sendin."

Bones küfürler savurmaya başladığı sırada donup kalmıştım. Ian, benim yüz ifademi yakaladı ve gülmeye başladı.

"Ne, yoksa Crispin sana bundan söz etmedi mi? Bu olay gerçekleştiğinde annen bile daha doğmamıştı. Belki de bu yüzden anlatma gereği duymamıştır."

Masadan kalktım. Bu konuyu Ian'ın önünde tartışmayacaktım. Verandaya çıktım ve Bones da peşimden geldi. Yalnız kalır kalmaz üzerine yürüdüm.

"Neden bunu yaptın Bones? Benden önce kiminle düşüp kalktığın hiç umursamadığını biliyorum ama Patra senin Büyük Efendi'nin karısıydı!"

Dişlerini sıkı. "Onunla yattığımda kim olduğunu bilmiyordum. Mencheres ve Patra'nın arası uzun yıllardır hiç iyi değilmiş. Patra'yla tanıştım ve onunla bir gece geçirdim. Bir hafta sonra ise onun Mencheres'in karısı olduğunu öğrendim. O benim kim olduğumu biliyordu. Bunu Mencheres'i incitmek için yapmıştı, lanet olsun. Sence bunu Mencheres'e kim söyledi? Elbette ben söyledim. Hatta beni o anda öldürmemesine de bir anlam verememişim, ama yakın zaman önce olanların ardından günün birinde bana ihtiyaç duyacağımı düşünerek beni öldürmediğini anladım."

Bir başka vampirin karısıyla yatmanın cezası ölümdü, tabii akdatılan çş bunu yapmak isterse.

"Bilmediğim başka bir şey kaldı mı? Çünkü artık benden gizlediğin başka bir şey var mı diye düşünmek istemiyorum."

"Hiçbir şey yok. Yemin ederim."

Verandada volta atmayı kesip Bones'a baktım. Muhteşem görünüyordu ve onunla zaman geçirdikçe benim gibi düşünen başka kadınlar da olduğunu anlıyordum. Eminim bana sözünü etmediği çok kadın vardı, ama tek dileğim hiçbirinin Patra kadar güçlü ve tehlikeli olmamasıydı.

"Tamam. İçeri girelim. Eminim Ian bizi özlemiştir."

Bones yaptığım espriyi dikkate almadan bana sarıldı. "Geceyarısı yaklaşıyor farkında mısın?" diye fısıldadı. "Yılbaşına sadece iki gün kaldı."

Geçen yılbaşından beri çok şey olmuştu. Acaba yeni yıl ne getirecekti?

"Daha güzel şeyler," diye usulca cevap verdi Bones düşüncelerime. "Sana söz veriyorum."

Beni öptü. Dudakları her zamankinden daha soğuktu ama bana hissettirdiklerinden sonra sıcaklık kimin umrunda olurdu ki? Aslında elleri belimden aşağıya doğru kayarken ısındığımı hissetmeye başlamıştım. O sırada arkamda çatırdayan bir ağaç dalı dikkatimi dağıttı ve aniden alarma geçtim. Bones doğruldu, artık beni öpmüyordu.

"Pekala, dostum. Bizi daha ne kadar gözetleyeceğini merak ediyorum."

Alaycı üslubu sayesinde ben daha o çatırtıyı duymadan çok önce Bones'un her şeyi farkettiğini anladım. Tanrım, Bones beni öptüğünde bütün algılarım kapanıyordu. Neyse ki o her zaman tetikteydi. Umarım bu benim çekiciliğimle orantılı bir şey değildir. Ayrıca ağaçtaki vampirin bizi öldürmek isteyen biri olmaması da şansımızaydı.

Tate birkaç dalı daha ezerek yanınıza geldi. "Selam, Cat. Tanrım, çok güzel görünüyorsun."

Tabii ya. Tate'ten sadece Mutlu Noeller demesini bekleyemzedik.

Dave verandaya gelerek gergin ortamı bir anda yok etti. "Dostum, işte başardın!"

Yeni bir tartışmaya engel olmuştu.

"Dave." Tate, arkadaşı onu sevgiyle kucaklarken gülüm-süyordu. Ardından Juan ve amcam geldi. Don her zamanki mesafeli tavrını takınmak yerine Tate'e sıcacık bir gülüm-semeyle sarılmıştı. Bones beni içeriye yönlendirirken Tate'e dalgacı bir üslupla seslendi.

"Umarım kasabanın diğer ucunda senin için yaptırdığımız kulübeyi bulmakta zorlanmazsın. Yeni evin orası olacak."

İlan, bu anı fırsat bilip yanıma yanaştı. "Umarım sen ve Crispin aranızdaki sorunu halletmişsinizdir."

"Evet. Bu gece rahat uyuyabilirsiniz."

İlan güldü. Annem etrafımızda geziniyordu ve İlan onu alıcı gözüyle şöyle bir süzdü. "Diyorum ki Cat, Max'i sonunda yıkama sürükleyen şeyin ne olduğunu artık anlıyorum."

Ona ters ters baktım. "Ailemin yanında Max konusunu açıp durma lütfen."

İlan pişkin pişkin gülümsedi. "Neden herkes bana darı-lıyor? Bana minnettar olmaları gerekir oysa. Ben Max'i dö-nüştürmeseydim sen de dünyaya gelmeyecektin."

İşte bu sözlerle annemin hışmını kendi üzerine çekmeyi başardı. Neden İlan biraz kısık sesle konuşmamıştı ki. O aptal ağzının ortasına yumruğumu indirmek üzereydim.

"Bravo," dedim hırıltıyla. "Annem senin Max'in efendisi olduğunu bilmiyordu, bu sayede öğrendi."

Aynı anda Bones, Ian'ın arkasında belirdi. "Dostum, bir saniye benimle gelir misin?" Ian'ın vereceği cevabı beklemeden onu iteleyerek verandaya götürdü.

Ben de tam tersi yöne giderek annemin Ian'a saldırmasına engel olmayı denedim.

"Catherine!" diye bağırdı ben yolunu kesmeye çalışırken. "Yolumdan çekil. Şu şeye söyleyecek bir çift sözüm var."

Bones'a sürekli 'pis yaratık,' demesine alıştığım için 'şey' diyerek Ian'ı kastettiğini biraz geç anlamıştım.

"Anne, biliyorum sinirlisin."

Beni sert bir biçimde iteleyerek yolunu açmaya çalışıyordu. "Endişelenme, olay çıkarmayacağım," dedi benimle itişirken. Olay çıkarmamak annemin gösterebileceği en büyük nezaketti.

"Sen." Ian'ın karşısına geçmiş, parmağını onun göğsüne bastırıyordu. Ian bunu şaşkınlıkla karşıladı.

"Catherine'in babasını vampire dönüştüren sen miydin? Onun nasıl bir pislik olduğunu bilmiyor muydun? Yoksa beyinsiz, unutkan ve yarattığı canavarları umursamayan herifin teki misin?"

Bones merhametsiz bir tonda homurdandı. "Şimdi ayıkla pirincin taşını dostum, ama bu kadın ne kadar kabalırsa kabalırsın, sen ona hakaret etmeyeceksin."

Ian gözlerini devirdi. "Hayır, Justina, ben beyinsiz, unutkan ya da hiyerarşimdekilere karşı umursamaz deği-

lim. Ama ben nasıl kendi soyumdakilerin bütün davranışlarından sorumluyum sen de kendi yarattığın türden sorumlusun. Kızın onunla tanıştığım gün benim arkadaşımı öldürdü. Sen de bana borçlu olmuyor musun şimdi?"

Ian'ın konuyu böyle ustalıklı değiştirebildiğine neredeyse annemden daha çok şaşıracaktım.

"Başka bir pislği öldürdüğü için mi?" dedi annem kendini toparlayarak. "Onun kanını emmek isteyen bir vampiri öldürdüğü için mi sana borçlu olacaktım?"

"Vampir değil, beni kendi evimde öldürmeye teşebbüs eden bir kadına karşı görevini yapan bir gulyabaniydi," diyerek karşı çıktı Ian. "Cat'e sor. O benim arkadaşımın kafasını koparana kadar onu ısırmaya kalkışmadığımı sana kendisi anlatsın."

Rahatsız olmuştum. Beni Ian'ın peşine yollarken Don'ın gizli birtakım sebepleri olduğunu nereden bilebilirdim ki? Her zamanki işlerden birine çıktığı ve kötü adamları avlayacağını sanıyordum. Suçsuz birini kendini bilmez bir biçimde öldüreceğimden haberim yoktu.

"Arkadaşın için üzgünüm, ama onun bir katil olduğunu düşünmüştüm. Beni yere yıkmak için gizlice yaklaşıyordu," diye cevap verdim. "Ayrıca öncesinde iki adamını öldürdüğünü de kabul etmiştin, Ian. Senin için çalışan iki adamı."

"Onlar benim malımı taşıyordu," diye karşılık verdi Ian. "Baksana, Crispin, adamlarından ikisi evine sızıp en değerli eşyalarını eBay'de haram mezar satmaya çalışsa sen ne yapardın?"

Bones omuz silkti. "Aynısını yapardım. Ona malını mülkünü bile emanet edemiyorsan, daha ciddi bir durumda sana ihanet etmeyeceği ne malum?"

"Öyleyse eşitiz," dedi Ian anneme bakarak. "Hatta Max sayesinde eşitten de öteyiz şekerim. Ee bana kızacak sebebin kaldı mı?"

Annem şaşkına dönmüştü, sonra bakışlarıyla Bones'u işaret etti. "O var. Onu sen vampir yaptın. O da annemle babamın ölümüne sebep oldu. Yani biz eşit filan değiliz, vampir."

Bones'un bakışları gölgelendi. *Bunun sorumlusu sen değildin*, dedim ona. *Annem yanılıyor.*

"Ayrıca Bones, Cat'e dövüşmeyi öğretti. Onu daha güçlü, daha hızlı ve daha öldürücü yaptı. Bunu yapmasaydı Cat şimdi hayatta kalır mıydı sanıyorsun? Hepsinin de ötesinde, Bones senin ve kızının hayatını kurtarmadı mı? Çıkarmış bana annenlerin ölümünün bundan daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?"

Annem afallamış bir ifadeyle ona bakıyordu. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ian da ona gözlerini kırpmadan ve af dilemeyen bakışlarıyla karşılık verdi. Gergin bir sessizliğin ardından annem topukları üzerinde dönüp uzaklaştı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," diye seslendi Ian annemin arkasından.

Annem hiç karşılık vermedi.

Ian elini Bones'un omzuna vurdu. "İçeri girelim mi? Dışarınsı buz gibi ve karın soğuktan dondu." Beni baştan aşağı süzerek güldü. "Üşüdüğü çok belli oluyor da."

"S.ktır git," diye tersledi Bones.

İlan ısıık çalarak uzaklaştı. Homurdammaya başlamıştım. "Sana suryen giymem gerektiğini söylemiştim." Sonra da konuyu değıştirdim. Gecemizin berbat olmasını istemiyordum. "Kibarca rica edersen, hediyelerinden birini açmana izin verebilirim, daha zamanı gelmediğı halde."

Bones dudaklarını bükte. "Ne demeliyim? Lütfen mi? Ah, Kediciik, lütfen, rica ediyorum, sana yalvarıyorum..."

"Kapa çeneni," dedim sırtarak ve Bones'u kütüphaneye götürüp koltuğun altına sakladığım kutuyu ona verdim. Etrafa şöyle bir bakıp kimsenin bizi izlemediğinden emin oldum. Bu sahneyi seyircinin görmemesi gerekiyordu. Bones'a hediyelerinden biri derken dalga geçmiştim. Bu başka bir şeydi.

"Al."

Bones kutuyu açtı ve yüzündeki gülümseme pis bir sırıtaşa dönüştü. "Ne kadar da güzeller değil mi? Benim bednim değil, ama giymemi istersen memnuniyetle giyerim."

"Çok komiksin. Ama biliyorsun ki onları ben giyeceğim, sen sadece üzerinde görmek istediğini seçeceksin."

Kararını hemen verdi. "Kırmızıyı seçiyorum."

"Onu seçeceğini biliyordum." Gözlerinden yayılan yeşil alevlerin etkisiyle sesim titemişti.

Bones dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaştı.

"Haklısın."

ON BEŞ

KIRMIZI GECELİK, DERJİMİN ÜZERİNDEN SÜZÜlen kan gibi vücudumdan adeta akıyordu. Bones beni kalçalarımın kavramış, altımda kıvranıyordu. Boğazından yükselen inlemeleri duyabiliyordum.

"Evet, Kediciik. Daha... durma..."

Gözlerimi kapattım, kendimden geçmişim. Hızlandıkça parmaklarımı çarşafa doluyordum.

"Evet..."

O an duyduğum şehvet etrafımızı çevrelemeye başlayan ince pus yayıldıkça yok oldu. Altımdaki çarşaf zehirli bir yılan gibi bileklerime dolanıyordu. Bones'a durmasını söylemeye çalıştım ama ağzımı açar açmaz dudaklarımdan aşağı kan boşaldı.

"Hala cesur görünmeye mi çalışıyorsun, küçük kız?" diye sordu bir erkek sesi.

Dehşete kapılmışım. Bu sesi tanıyordum.

Pus kalkmıştı. Etrafıma baktığımda ne Bones vardı ne de üzerinde yattığım yatak. Çığlık attım ve karşımda babamı gördüm. Bileklerime dolanan çarşaf değil, onları sımsıkı kavramış bıçaklardı. Bedenim büyük bir acıyla sarsılıyordu.

"Sana ne yapacağım biliyor musun, küçük kız?" diye devam etti Max. "Boğazını keseceğim."

Bana yaklaştı. Hareket etmeye çalıştım ama bileklerimdeki bıçaklar beni engelliyordu. Max köpek dişlerini etime değdirerek güldü. Kaçmaya çalışsam da nafileydi. Dişlerini yavaşça boynuma geçirdiği sırada çığlık attım.

"Dur dur dur dur!"

Max ağzıma bir şey bastırıyordu. Öksürdüm, dışarı püskürttüm ve sonunda yuttum. Birkaç saniye sonra Max yok oldu ve karşımda bir başkası belirdi.

"Uyan, Kedicik!"

Bones tam karşımda bana bakıyordu. Vücudundaki izler ve çizikler gözümün önünde iyileşiyor, yalnızca üzerlerindeki kan kalıyordu. Bileğini ağzıma bastırıyordu. Yatağın nevresimini etrafımıza dolanmıştı ve odada yalnız değildik.

Spade yatağın başucunda oturmuş omuzlarını tutuyordu. Dönüp ona baktığımda rahatlayarak kalktı ve uzaklaştı. Dave, Rodney ve Tate kapının önünde bekliyordu. Denise ise onların arkasından beni görebilmek için neredeyse zıplıyordu. Sonra Bones beni kendine doğru kaldırdığı için tek görebildiğim onun göğsü oldu.

"Yüce Tanrım, sonunda uyandın." Bana iyice sarıldı ve yüzümü avuçlarına aldı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

MEZARIN DİRİNDE

Yatak odamdaydım. Çırtlıçıplaktım, Bones da öyle. Spade ayağa kalktığında gözlerimi ondan kaçırdım. Çıplak olan yalnızca Bones ve ben değildik.

"Bones, neden herkes burada? Spade, bir şeyler giyinse ne. Lanet vampirler herkesin onları çıplak görmeye bayıldığını falan mı sanıyor?"

Bones ellerini üzerimden çekmiyordu. En azından bu sayede göğüslerimin görünmesini engelliyordu.

"Yolumdan çekilin pis hayvanlar!"

Yüce Tanrım, kapıdan içeri girmeye çalışan annem miydi? Beni böyle görseydi bayılırdı.

"Spade, havluyla sarın. Banyodan alabilirsin," diye fısıldadım. "Bazı yerlerin gizli kalsın."

Güldü, o da yorgun düşmüştü. "Crispin, Cat artık iyi. Gözden kaybolayım da beni azarlayarak yorulmasın."

Spade'in de üzerinde öbek öbek kan lekeleri vardı. Tanrım burada ne olmuştu böyle? Täte bana bakıyordu ve varlığı beni huzursuz etmişti. Beni bu halde görmesini istemiyordum.

Ian kapıdakileri iterek içeri girdi ve cep telefonunu kapattı.

"Ona her şeyin yoluna girdiğini söyledim, Crispin. Daha sonra onu aramanı istedim..."

"Bu kadar yeter," diye bağırdım. Ian'ın azıcık sırtıtuğunu bile görmemişim, ama iş ciddiyetine bürünmesi bile beni şu anda çok rahatsız ediyordu. "Bir kabus gördüm, hepsi bu, şimdi hepiniz çıkın odamdan."

Ian bana acıyarak baktı. "Başına gelenlere değil, onu bu halde gördüğümüze üzülüyor. Daha sonra konuşuruz, Crispin."

"Tamam."

Sonunda odayı boşaltılar. Kapı kapanır kapanmaz tır tır titremeye başladım.

"Tanrım, hayatımda gördüğüm en korkunç kabustu. Eğer kabus gördüğümü bilmesem boynumun hala sızladığını bile söyleyebilirdim..."

Gerçekten de sızlıyordu. Bu nasıl olabiliyordu?

Bones gözlerime baktı. "Kedici, bu sadece bir rüya değildi. Bu seni kendi kabusuna hapseden bir büyüydü. Boyunun hala sızlıyor... çünkü bu büyü seni Max'le karşılaştığın güne geri götürdü. Uyanmasaydın kabus devam edecekti ve bir daha asla uyanamayacaktın."

Etrafıma bakındım. Kontrolü tekrar ele almaya çalışıyordum. "Büyü olduğunu nasıl anladın?"

"Uykunda çığlık atmaya başladın. Charles odasından fırlayıp buraya koştuğu için çıplaktı. Seni uyandırmaya çalıştık. Sonra sen saldırganlaştın. Gerçekten de bu bir kabustan öteydi ve ben yoğunlaşarak zihnini okuduğumda sana ne olduğunu anladım. Kimse ne yapacağını bilemiyordu. Ian, Mencheres'i arayıp durumu anlattı. Bu büyüyü durdurmayı bilen tek kişi oydu."

"Ne kadar sürdü? Bana birkaç dakika gibi geldi de."

"Yaklaşık yarım saat, ama bana yıllarca sürmüş gibi geldi."

Yarım saat! "Mencheres'in bunu durdurmayı bildiğini söyledin. Nereden biliyor?"

"Bu büyüyü Patra yaptı," dedi Bones sessiz bir öfkyle. "Büyücülük yapmak yasak, ama Patra bunu gizli yapıyor. Bu büyüyü kendi kaniyle yapmış. Anlayacağın an-

MEZARIN DIŞINDE

cak onun kanı ya da efendisinin kanı büyüyü bozabilir. Mencheres çok uzaktaydı ama kanlarımızı birleştirdiğimiz için benim kanımın da etkili olabileceğini söyledi. Dediği gibi oldu."

Ürpermiştim. Belki gelecek sefer uykuya daldığımda bir daha asla uyanamayacaktım. Anılarım katilim olacaktı. Ne borktan bir ölüm sebebi.

"Yani Patra bu büyüyü herhangi bir yerde ve herhangi bir zaman yapabilir, öyle mi?"

Bones dudaklarını ısırdı.

"Ölürse yapamaz."

O öğleden sonra beş ayrı restorandan yemek siparişi verdim. Hayır, evdeki insanlar yemekleri beğenmeyip kılı kırk yıldıkları için değil, evde doyurmamız gereken birkaç vampir konduğumuz olduğu için bu kadar yemek söylemek zorunda kalmıştım. Kuryeler asıl yemeğin taşıdıkları paket değil de kendileri olduğunu asla anlamayacaktı. İyi bir bahşış alacak ve kanlarında azalan demir oranının farkına bile varmadan işlerine döneceklerdi. Rodney ise kendine uygun olarak doyurucu bir öğün hazırlamış ve bunu Dave'le paylaşmıştı.

"Herhangi bir karşı-saldırı planlamadan önce Patra'nın adamlarından birini rehin alabiliriz," dedi lan bir anlık sessizlikten sonra. "Ya da şansımız varsa bir dönek buluruz."

"Sizler döneklik konusunda çok tecrübelisiniz muhtemelen."

Bu kin dolu ifade Don'un ağzından çıkmıştı. Ben de ona göz kırptım. Patra'nın kim olduğunu duyduğundan beri ağzını bıçak açmamıştı.

"Saçmalık!" diye iç çekti Ian. "Bak, Max istediği şeyi yaptı. İşinden ve insanlığından vazgeçmek istemişti ve ben de onu vampire dönüştürdüm, çünkü öyle akıllı ve merhametsiz bir adama her zaman ihtiyacım olabiliirdi. İşte hepsi bu."

Don, Ian'a tiksintiyle baktı. "Hepsi bu mu? Sen Max'in vampir olduktan sonra onu bulduğumda ne yaptığını biliyor musun? Annemi ve babamı öldürüp kapı eşiğime bıraktı. Onlar Max'in de annesi ve babasıydı! Bunu yapmasını sen sağladın. Sen ona güç verdin."

Bunu ilk kez duyuyordum. Don'un amcam olduğunu öğrendikten sonra ona başka akrabalarım olup olmadığını sormuştum, ama bana hisimla hayır diye cevap vermişti. Şimdi bu sorunun onu neden böyle sinirlendirdiğini anlıyordum.

Ian, Don'a bir bakış attı. "Max benimle tanışmadan önce de bir katildi. Ben sadece ona bu işi dışlarıyla yapma gücünü verdim."

"Ailen için yapabileceğin bir şey kalmadı, ama yeğenin hala hayatta, yaşlı dostum," dedi Bones. "Onun hayatta kalabilmesi için senin aklına ihtiyacımız var. Sonra da şu konuya..."

Durakladı ve gözlerini tavandaki lambriye dikti. Ben de şaşkınlıkla onun baktığı yöne başımı çevirdim.

Ne? Tavanda tahtakurusu filan mı var?

"Mencheres burada," dedi.

Spade de başını kaldırmıştı. "Ben henüz bir şey hissedemedim."

Bones ayağa kalktı. "Ben hissediyorum. Yalnız değil."

Gözlerimi devirdim. Harika. Yeni bir yemek siparişi versek iyi olacak. Onlar kuryenin tadına bakar, Denise ve ben de gelen yemeğin.

"Yanındaki kim?" diye sordum.

Bones sinirle hırladı. "Lanet bir gösteri köpeği."

Bu söz lan'ı güldürmüştü. "Öyle mi? Yani ilginç bir gece bizi bekliyor."

lan'ın tersine, Spade duyduğu bu habere pek sevinmemişti. "Onu niye getirdi sence, Crispin? İkkinizin pek geçi-nemediğini biliyor."

"Mencheres, yaşadığım yeri ondan gizlemek istediğini söylememek için getiriyor belki de." Bones evin içinde volta atmaya başlamıştı. "Ama Patra'ya duyduğu nefret, bana duyduğundan daha derin. Düşmanımın düşmanı dostumdur, diyelim."

"Kimi?" diye sorumu tekrarladım. "Ben taniyor muyum?"

Bones homurdandı. "Taniyorsun."

Yaklaşan helikopter sesi konunun uzamasını engellemişti. Birkaç dakika sonra betona sürtünen metal sesi davetsiz misafirlerimizin geldiğini haber veriyordu.

Mencheres yanında bir vampirle helikopterden indi. Bones Büyük Efendi'sini sarılarak, diğer adamı ise sadece başıyla selamlayarak karşıladı.

Bones yanılıyor, çünkü ben bu adamı tanımıyorum, diye düşündüm bu yabancıya bakarken. Bir seksen boylarında, uzun kahverengi saçları ve kirli sakallıyla çevrelenmiş zayıf yüzlü bir vampirdi. Geniş ve açık alnı gözlerinin güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Alışılmış bir güzelliği yoktu, ama çekici görünüyordu. Onunla daha önce tanışsam bu yüzü mutlaka hatırlardım.

Bana uzattığı elinde derin yara izleri vardı. "Sen Kızıl Melek'sin sanırım."

Tuhaf bir aksanı vardı ve "merhaba, memnun oldum" gibi klasik bir tanışma faslına hiç girmemişti, ama olsun, ben daha kötüsünü de görmüştüm. "Sen beni tanıyorsun, fakat ben seni tanımıyorum," diye karşılık verdim elini sıkarken. Yayıdığı enerji kolumu uyuşturmuştu. Bu adam her kimse, bir Usta olduğu kesindi. Ve sanırım birkaç yüz yaşında vardı.

"Beni tanımadığından kuşkuluyum." Bakışlarıyla beni baştan aşağı süzüyordu.

"Onu gözlerinle soymayı bırak," diyerek araya girdi Bones. "Törende bulunmasan da onun karım olduğunu bildiğinden eminim."

Yabancı güldü. Gözlerinin sıradışı olduğunu farkettim. Bakır rengindeydi ve kenarları yeşile çalıyordu. "Davetiyem uluslararası posta servisinde kayboldu muhtemelen."

Bones bu cevabı duymazdan geldi. "Mencheres, onu buraya getirmenin bir sebebi olmalı."

"Bize gereken bilgilere sahip," dedi Mencheres ve bana döndü. "Ah, Cat. Seni tekrar görmek ne kadar güzel."

Onu artık daha iyi tanımama rağmen onunla karşılaşmak yine de hoşuma gismiyor, diye düşündüm. Bones bana bir bakış attı. Yüzümü buruşturdum. Mencheres düşüncelerimi okuyabiliyordu. Açıkçası Mencheres'ten hoşlanmamamın sebebini bilmiyordum. Belki de bir önceki hayatlarımızda düşümandık. Artık böyle şeylere bile inanabiliyordum.

Mencheres aklımdan geçen bu kaba düşüncelere hiç karşılık vermemişti. Ben de bu yüzden ona daha kibar davranmaya çalıştım.

"Mencheres. Selam."

"Neysc, konuya girelim," dedi Bones homurdanarak ve diğer vampire döndü. "Kediciik, tanıştırayım bu Vlad."

Bir anda kahkahayı bastım. Tanrım, ne komedi ama. "Adın pek orijinal değilmiş. Sen tanıştığım sayısız Vlad'dan birisin."

İnce dudaklarını büktü. "Onların bu adı benim gibi doğrularında aldıklarımdan şüpheliyim."

Taşı gediğine oturtacak bir cümle bekledim, ama Vlad daha fazla konuşmadı. Bones'un yüzünde hala o sinirli ifade vardı ve ciddiyetini koruyordu. Birden diğer vampirlerden hiçbirinin gülmediğini farkettim.

Sonunda kendimi toparladım. "Sen Drakula mısın? Şaka yapıyorsun herhalde!"

Ben daha şaşkınlığımı üzerimden atamamışken diğer yaşayan ölüler ona selam verdi. Annette hariç herkes Vlad'a

büyük bir nezaketle yaklaşmıştı. Annette ise onu dudaklarından öperek selamladı.

Ah, Drakula'yla da mı, Annette? Frankenstein ve Kurt Adam gerçek olaydı, kesin onlarla da grup seks yapardın.

Menchere'sten hırıltıya benzer bir ses çıktı. Onu iyi tanımamasam, güldüğünü sanabilirdim. Bones bana bir kez daha "aklından geçenlere dikkat et, tanrı aşkına" bakişını attı. Dikkatimi Annette'in cinsel yaşantısına dair gözlemlerimden karşımda duran efsaneye çevirdim.

"Drakula. On altı yaşında vampitlerle ilgili her şeyi öğrenmeye çalışırken senin hakkında da çok şey okudum. Bram Stoker seni neredeyse sevimli bir karakter olarak çizmişti, çünkü tarihi belgeler senden pek de hoş bahsetmiyordu."

Bones'un yüzündeki sinirli ifade bir anda yok olmuş, yerine onaylayıcı bir gülümseme yerleşmişti. Gözlerimi devirdim. *Bu adama saldırmamda bir sorun yoktu, ama Annette'e dokunmamalıydım öyle mi? İkiyüzlü seni.*

"Ben o ismi kullanmıyorum, sen de her okuduğuna hemen inanmasan iyi edersin. Tarih değişkendir. Merak ediyorum, acaba sen hangi isimle anılacaksın, Catherine?"

"Adım Cat," diyerek bir çırpıda düzelttim. "Sen benim adımı doğru hatırlarsan, ben de seninkini doğru hatırlarım."

Tanışma faslının ardından aile salonuna geçtik. Onları oturma odasında ağırlamak daha hoş olurdu, ama ünlü bir tarihsel kişiliğe, bir başka ünlüyle birlikte kompo planı yaparken rahat bir ortamda bulunmak istiyordum. Vlad tah-

tına oturur gibi bir edayla bana en yakın sandalyeye oturdu ve Bones'a muzip bir gülücük attı. Sanırım onu sinirlendirmek istemişti. Bones da nispet yaparcasına hemen yanı başına oturup elimi avcunun içine aldı.

İçimdeki çocuk, koşullara aldırmaksızın Vlad'i sorulara boğmak istiyordu. Şatondaki kiliseye gömülen kimdi? Türbanlarını çıkarmayı reddettikleri için Sultan'ın elçilerinin başörtülerini başlarına çivilemiş miydin? Ne zaman vampire dönuştün, kazığa oturttuğun düşmanlarının arasında yemeğini yerken kadehler dolusu kan içtikten sonra mı yoksa ondan önce mi?

"Kiliseye benim boylarımda bir köylü gömüldü. Evet, çiviledim. Daha sonraydı ve içtiğim de kan değil, kırmızı şaraptı."

Kahrolası, bütün bunları zihnimi kapatmadan önce düşünmüştüm ve o da hepsini okudu. İşte bir kez daha!

"Etikileyici." Vlad gözlerini benden Bones'a doğru çevirdi. "Zihin kalkanı oluşturmak gibi özel bir beceriyi nasıl elde ettiğini merak ediyorum. Gizlediğin bir şey mi var, genç adam?"

"Evime gelip bana hükmedemezsin seni aksi yaşlı yarası. Misafirsin, ayağını denk al."

"Vlad..." Mencheres'in sesinde azarlayıcı bir ton vardı. Daha da garibi, Vlad ona yatıştırıcı bir mimikle karşılık vermişti.

"Evet, tamam. Ortak çıkarlarımız doğrultusunda anlaşmazlıklarımızı bir kenara bırakacağımıza söz veriyorum. Zaten bu yüzden buradayım. Senden hoşlanmıyorum Bones

biliyorsun, sen de benden hoşlanmıyorsun. Gerçeği söylemek gerekirse işin içinde Mencheres olmasaydı, ben şimdi Patra'nın tarafında olabilirdim."

Bones omuz silkti. "Ben de Mencheres'in tarafında olmasaydım senin işini yıllar önce bitirirdim. Ama Mencheres sana büyük saygı duyuyor ve eminim haklı bir gerekçesi vardır. Onun yargılarına güveniyorum. Belki de tahmin ettiğim kadar değersiz bir herif değildir."

Gözlerimi kırıştırdım. Endişe verici bir ateşkes olacaktı.

Mencheres ayağa kalktı. Zarif tavırları onu zararsız bırakmış gibi gösteriyordu, ama görüntüler aldatıcıdır. Savaş esnasında korkunç birine dönüştüğüne bahse girerim.

"Patra'nın Cat'e büyü yaptığını duyduğumda çok şaşırdım, Bones. Bildiğin gibi vampirlerin büyü yapması yasaktır. Ama bizim bir avantajımız var. Böyle bir büyü yapmak Patra'yı günlerce bitkin düşürecektir ve biz de karşı saldırıda bulunmak için zaman kazanacağız, tabii onu bulabilirsek. Vlad adamlarından her birinin nerede bulunabileceğini biliyor."

Bones soğuk bakışlarını o anda kendisine bakarak sırttan Vlad'a çevirdi.

"Bana bir gün işinin düşeceği aklının ucundan bile geçmezdi, değil mi?"

"Bana yardım edip etmemeye karar vermişsindir. Ya şimdi konuş ya da defol git," diye kısa ve net bir karşılık verdi Bones.

Vlad'ın gözleri önce bana sonra da tuhaf bir biçimde Tate'e odaklandı.

MERAKIN DIŞINDE

"Cat'e duyduğu şiddetli arzusunun kokusunu alabiliyorum. Bunu saklama gereği bile duymuyor. Kendi hiyerarşinde karını açık açık arzulayan birinin olması seni deli ediyor, değil mi?"

"Orada dur bakalım," diye söze karıştım, ama Bones kasını kaldırdı ve Vlad'a döndü. "Kararın nedir?"

Vampirin ince dudakları iki yana açıldı. "Şimdi anlatacağım."

ON ALTI

İHTİYAR NOEL BABAYLA FOTOĞRAF ÇEKTİRMEK için sıraya giren insanların arasında gezinirken, *Santa bu yıl alkolü biraz fazla kaçırmış*, diye düşündüm. Şu anda birkaç kadeh içki bana da çok iyi gelirdi.

Tate bana sıkıca sarılmıştı. Onu itip yanından uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum, ama yapmadım. Bunun yerine ona yaslanıp gülümsedim. Mutlu çift tablosu çizmeye çalışıyorduk.

"Oyle güzelsin ki," diye fisıldadı Tate burnunu yanağıma sürterek. Sonra da ağzını, dudaklarımı kaplayıncaya dek yanağımdan aşağıya doğru kaydirdi.

Mesleğim gereği, avlayacağım yaşayan ölülerle öpüşmek benim için sıradan bir prosedürdü. Yanındaki herifi yatağa atmaya çalışan azgın piliç rolünü oynarken bundan daha doğal ne olabilirdi ki? Ama Tate ne bir yabancıydı ne de geçenin sonunda öldürülecek avlardan biri.

Tabii Bones serinkanlılığını koruyamazsa bu saçmalık bitmeden onu öldürebilirdi. Tate'in soğuk dudakları benimkilerle temas ettikçe ısınıyordu. Fena öpüşmediğini farkettim. Yine de saygı sınırlarını zorlayıp dilini devreye sokmuyordu. En yakın arkadaşlarımdan birini öptüğümü düşünmemeye çalıştım. Bunu da diğer işlerden biri gibi görmeliydim ama yapamıyordum.

Sevgilisi gibi davranmak zorunda olduğumu bir an unutarak onu hafifçe geri ittim. "Şeyyy... Canım pamuk helva istedi de," dedim aniden.

Tate kulağıma eğilerek fısıldadı.

"Ödlek."

Haklıydı. Yanımdaki Tate değil de bir başkası olsaydı, tutkulu aşık numarası yapmakta hiç tereddüt etmez, onu şevvete öperek ellerimi kalçasında gezdirirdim. Ama söz konusu Tate'i ve ben her zamanki nesnelligimi yitirmiştim.

Nesnelligimi yitirmemin yanı sıra, her an Bones'un bir köşeden fırlayıp Tate'in kafasını koparmasını bekliyordum.

Evet, Vlad doğru bir noktaya parmak basmıştı. Bones, nefret ettiği bir adamla karnavala gidip oynamama göz yummazdı.

Üzerimizde hızla dönen oyuncaya binmiş çocuklar çığlık çığlığa bağırıyordu. Sol tarafımızdaki alet hızını arttırdıkça ondan da benzer çığlıklar yükseliyordu. Bu aletlerin gürültüsüne insanların konuşmaları ve Noel şarkıları da eklenince etrafımızı saran aralıksız bir ses duvarı oluşmuştu.

Patra'nın usaklarından biri olan Anthony, Vlad'in söylediğine göre buralarda bir yerdeydi. Anthony Noel karna-

vallarını kaçırmazdı. İyi ki savaş koşullarında bu gibi yerlerde bulunmaması gerektiğini düşünecek kadar akıllı değildi. Zaten hiç kimse kaçırılma, takip edilme, öldürülme gibi olayların bir gün kendi başına da gelebileceğini düşünmezdi ki. Bunu kendimden biliyordum. Max'in beni anının evinde beklediği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu yüzden Anthony'yı karnavalı ziyaret etmek istediği için suçlayamazdım.

Tanrım, belki de Anthony burada değildi ve bu Vlad'ın Bones'a oynadığı garip bir oyundu. Vlad, Bones'un beni ve Tate'i sevgili rolünde görmeye tahammül edemeyeceğini söylemişti. Bones ardı ardına küfürler savurmuş ve bunun mükemmel bir plan olduğunu kabul ettikten hemen sonra Tate'e dönerek "Galiba bu yıl Noel senin için erken başladı, pislik," demişti.

Tabii Vlad'ın niyeti çok daha kötü de olabilirdi. Mencheres, Vlad'ın başımızı belaya sokabileceğine ihtimal vermiyordu. Bones da öyle, yoksa burada olmazdım ama Bones'u sevmeyen bir vampire güvenmenin doğruluğu tartışılırdı.

"Gözünü hedeften ayırma," diye mırıldandım, bakışlarımı Tate'ten kaçırarak.

Homurtuyla karşılık verdi. "Ayrırmıyorum zaten."

Pamuk helva satıcısına giderken aniden durdum. Tate ve ben artık hiç yalnız kalmıyorduk. Esas amacımızı bir yana bırakırsak, bazı şeyleri netleştirmek için daha uygun bir zaman bulamazdık.

"Bak, Tate, bunun üstesinden gelmelisin... yani bana hissettiklerinin. Bu bizim dostluğumuzu, işimizi etkiliyor

ve konuyu Bones'un önünde ne zaman açsan hayatını tehlikeye atıyorsun."

Tate bana yaklaştı ve alçak sesle konuşmaya başladı. Etrafımızdaki gürültü sesimizi zaten bastırıyordu ama birkaç adım ötemizde bir vampir konuşmamıza kulak kabartmış da olabilirdi.

"Sana karşı hissettiklerimi gizlemeyeceğim. Neden biliyor musun? Çünkü yıllarca sana hiçbir şey söylemedim. Biz arkadaşlık ve ilişkimizin zamanla gelişebileceğini umut ederek bekledim. Aynı hataya tekrar düşmeyeceğim. Bu Mezar Bekçisi'ni sinirlendirse de umurumda değil, seninle arkadaş kalmak istiyormuş gibi yapmaktan bıktım."

Tate öne doğru eğildi. Vücutlarımızın temas etmesine izin vermeliydim. Yoksa olay çıkarıp her şeyi berbat edecektim.

"Sen de aynı şeyi düşündün, inkar edemezsin," dedi usulca. "Öpüştüğümüz o geceyi hatırlıyorum, Bones hayatına tekrar girmeden önceki o geceyi. O zaman bana sadece bir arkadaş gibi davranmamıştın."

Aklıma getirdiği sahne yüzünden bir anda sinirim bozulmuş, içim sıkıntıyla dolmuştu. Aşırı alkollü ve yalnız olduğum bir akşam onunla öpüştüğüm. Hiç yaşanmaması gereken bir şeydi.

"Sen çekici bir adamsın ve ben de ölü değilim. Evet, aynı şeyi bir iki kez düşündüm, ama bunlar Bones geri gelmeden önceydi. Bir daha o konuyu düşünmediğimi açıkça söyleyebilirim."

"Bazen Don'dan nefret ediyorum," dedi Tate öfkeyle.

Şaşırmıştım. "Amcamın bununla ne ilgisi var?"

"Don senin ne olduğunu doğduğun andan itibaren biliyordu ve ben de seninle tanışmadan üç yıl önce Don'la çalışmaya başlamıştım. Üç yıl, Cat. Bu beni mahvediyor. Don'un yapması gereken tek şey seni altı ay daha erken bulmaktı. Bu sayede önce Bones'la değil, benimle tanışacaktın. Biz iyi anlaşıyoruz, ben senden hoşlanıyorum. Belki de hayatının erkeği ben olabilirdim. Bones'u daha tanımadan bana aşık olurdun."

Bütün bunları düşünemediğine inanmıyordum, ama en kötüsü de Bones'tan önce Tate'le tanışsaydım gerçekten de onunla flört edebileceğim gerçeği idi. Ona aşık olabilirdim demiyorum, ama Tate'i bir sevgili olarak çekilmez kılan hiçbir şey yoktu.

"Belki de ilk görevimde öldürülürdüm. Bu daha akla yatkın geliyor, çünkü o zaman Bones'un eğitiminden geçmeyecektim. Her şey senin dediğin gibi ilerleyeydi bile aramızda bir şey olamazdı."

"Neden?" diye sordu Tate sinirle.

"Bones beni öldürmek için kiralanacaktı. Ondan kaçtığım yıllar boyunca beni öldürmesi için teklifler almıştı ve yaşayan ölümler dünyası bizim ilişkimizi bilmiyordu. Ya Bones beni öldürecekti ya da melezliğimden etkilenip beni yalamak için peşime düşecekti, tıpkı ilk tanıştığımız zaman yaptığı gibi. Her iki halde de seninle bir ilişki yaşamam mümkün olmayacaktı. Bazılarının yolları ayrı çizilmiştir."

"Ben buna inanmıyorum," dedi Tate, inatçılık ruhuna işlemişti.

Bütün koşullara rağmen vazgeçmeyi reddediyordu. İşte Tate'i cesur bir asker yapan da bu özelliği idi. Tabii aynı özellik terketmesi gereken bir davranışa da saplanıp kalmasına neden oluyordu.

"Bu değişecek," dedim sonunda. "Günün birinde bir kadınla tanışacaksın ve bana duyduğun hislerin gerçek aşk olmadığını farkedeceksin. İşte o gün senin adına çok mutlu olacağım."

Tate başını iki yana salladı. "Belki de sen Bones'un tanıdığını sandığın adam olmadığını anlayıp onu terkedeceksin. Hadi, Cat, onu doğru dürüst tanııyorsun bile."

"Ben mi Bones'u tanııyorum?" diye tekrarladım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"O neredeyse iki yüz elli yaşında ve hepi topu bir yıldır onu tanıyorsun," dedi Tate ruhsuzca.

"Onu yeterince tanıyorum," dedim sert bir ses tonuyla.

"Belki de aşktan gözün kör olmuştur. Bones eskiden bir fahişeydi, Cat. Kadınlara yüzyıllardır kur yapıyor. Annette bana onun hakkında bazı şeyler anlattı ve onu bıçaklayıp öldürsem mi yoksa tebrik edip elini mi sıkam diye ikilemede kalıyorum. Onun gibi bir adam bir sabah kalkıp aniden bütün hayatını değiştirme ve tek ešli bir yaşam sürme kararı alamaz ki."

Tate'in sesi gittikçe kısılıp sertleşiyordu. "Ama beni neredeyse beş yıldır tanıyorsun. Bana güvenebileceğini biliyorsun. Sana asla yalan söylemediğimi, seni asla aldatmadığımı biliyorsun, bebeğim. O ise sana bunları yapacak. Belki bugün ya

da yarın değil, ama günün birinde yapacak. Ve o zaman onu terkedeceksin. Bense hala seni bekliyor olacağım."

Bu konuşma bir yere varmayacaktı. İlişkimiz hakkında daha fazla konuşmasına katlanamayacaktım. Yüzümdeki sahte gülümsemeye rağmen Tate'e kızgın bir bakış attım ve pamuk helva satıcısına doğru yürüdüm. Buralarda cin bulamazdım ama Anthony'yi beklerken kendimi şekere boğarak idare edebildim.

Üç pamuk helvadan ve etrafı kolaçan etmek için en uygun yer olan dönme dolapta iki tur attıktan sonra Anthony hala ortalıkta görünmüyordu. Hatta karnaval alanında Tate'ten başka vampir yoktu. Saat onu geçmişti ve küçük çocukların çoğu evine dönmüştü. Zaman ilerledikçe Noel Baba'nın da keyfi kaçıyor. Karnavalın biteceği gece yarısını dört gözle beklediğine şüphe yoktu.

Tate'le aramızda geçen son diyalogdan beri fazla konuşmamıştık. Mutlu bir çift gibi davranmaya devam ediyorduk. Tate nişan alma oyunu oynuyordu ama eski bir asker ve yeni bir vampir olarak önüne çıkan her hedefi vurma, karnaval görevlisini deşete düşürmüştü. Sonunda kucağımda devasa bir oyuncak ayıyla ortalıkta dolaşmak zorunda kaldım.

Tam istediğimiz gibi! Kimse vampir avlamak için burada bulunduğumuzu anlayamazdı.

Bu yüzden Tate'in ani bir hareketle bana dönüp dudaklarına yapışmasına şaşırmıştım, sanki beni son kez öpüyordu. Ağzımı var gücüyle basırdığı dudaklarımdan itirazlar dökülecekti bana fışıldadı, "O burada."

Ayıcığı yere atıp Tate'e sarıldım ve onu aynı hararetle öperken duyularımı Anthony'ye odakladım. Oradaydı. Yaklaşık elli metre ötede insan dışı bir varlıktan yükselen enerji havayı sarıyordu. Sonunda seni görebilmek ne güzel, Anthony. Tabii bu Noel kutlaması için sokağa çıkan bir başka vampir de olabilirdi. Artık iş şansa kalmıştı.

Güç dalgası yaklaşıyordu. Bu gelen her kimse, o da Tate'in varlığını hissetmişti, çünkü bize doğru yürüyordu. Tate'le öpüşmemize biraz şehvet kattım. O da inleyerek bana sımsıkı sarıldı. Tate'in bana sarılışı ve beni durmaksızın öpüşü dışında nefesimi kesen bir şey daha vardı. Vampir bize sadece üç dört metre uzaklıkta duruyordu. Tate başını kaldırdı ve incelikten yoksun bir biçimde vampire bakarak gözlerinden yeşil bir parıltı yaydı.

"Ne istiyorsun?"

Ben de dönerek gözlerimi kırıştırdım. Peşine düşmemiz gereken vampir bu muydu?

En fazla on dört yaşındaki birine ait olabilecek kadar genç bir yüzün ortasındaki iri kahverengi gözler bana bakıyordu. Siyah kıvrık saçları, göze çarpan bir burnu vardı ve narin vücut yapısı gençliğini ele veriyordu.

"Seni daha önce hiç görmedim," dedi vampir. Sesi yaydığı enerjiyle uyumluydu. Görünüşüne baksanız reşit bile olmadığını söylerdiniz ama enerjisi onun ortalama iki yüz yaşında olduğunu hissettiriyordu.

Tate geriye doğru birkaç adım atmama izin vermiş, elini omzumdan indirmemişti. "Neden, görmen mi gerekirdi?"

JEANINE FROST

Vampir gülümsedi, gamzeleri vardı. Tanrım, gamzeleri onu daha da genç gösteriyordu.

"Çünkü bizim... orallıların çoğunu tanırım. Sen hariç."

Tate vampire soğuk bir gülücük attı. "Ben buralarda yemiyim, diyelim. Adım Tate."

Vampir başını kaldırdı. "Kime aitsin?"

"Pisliğin birine," dedi Tate bir anda. İçimden onu tokatlamak geldi.

Vampir sert bir kahlkaha attı. Yine çocuksu görünüşüyle çelişiyordu. "Hepimiz pisliğin birine ait değil miyiz zaten? Ben Anthony."

Sayı bir! İçimden bir çılgılık attım. Öte yandan Anthony'nin zihin okuyamıyor olmasını diliyordum, yoksa işimiz bitirdi, ama Bones bana bu yeteneğin çok az vampirde bulunduğunu söylemişti.

"Soruma cevap vermedin," dedi Anthony, yüzünde hala hoş bir gülümseme vardı.

Tate gözlerini devirdi. "Niye cevap vereyim ki? Buraya avlanmak için gelmedim, sadece sevgiliyle karnavalın keyfini çıkarıyorum."

"Sana benden bir tavsiye, evlat," dedi Anthony. Dışarıdan bizi izleyenler yeniyetme görünümlü birinin Tate'e evlat diye seslenmesini çok gülünç bulabilirlerdi. "Bizden biriyle karşılaştığın zaman kendini tanıtırken kime ait olduğunu da söylemen gerekir. Yoksa bizden biri sinirlenip sana haddini bildirmeye kalkışabilir."

"Bones," dedi Tate ve bir an duraksadıktan sonra homurdandı, "o pisiğe aidim."

MERAKIN DİNİNDE

Ever, Tate'in bu tavır oyunun bir parçasıydı ama Tate'in gerçekte de böyle hissettiğini biliyor, bu yüzden onu yumruklamak istiyordum.

Anthony etrafına bakındı. Öyle hızlıydı ki her hareketini takip etmesem ne yaptığını anlayamazdım.

"Sen şu Tate'sin," diye mırıldandı.

Tate kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi sıra sende, değil mi?"

Anthony'nin yüzünde meydan okuyan bir gülümseme belirdi. "Patra," dedi, Tate'in vereceği tepkiyi bekleyerek.

Tate etrafına şöyle bir baktı. Ben de yerimden kıpırdandım ama göze çarpan bir şaşkınlıkla.

"Siz neden bahsediyorsunuz çocuklar?" diye sordum.

"Seni ilgilendirecek bir konu değil, bebeğim," diye cevap verdi Tate, omzumu beni rahatlatmak istercesine sıkarak. "Anthony aslında, şey, benim patronumun rakibi olan bir patron için çalışıyor ve patronlarımız bir sözleşmeyi kapabilmek için kıyasıya savaşıyor. Bana sorarsan, Anthony'nin patronu kazansa bile umurumda olmaz."

Anthony şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bir yabancıyla patronun hakkında böyle sözler söylememen gerekir."

"Diyelim ki bugün birinde senin patronuna yardım etme şansım oldu ama bunu yapmadım ve şimdi de pişmanlık duyuyorum," dedi Tate. Duruşu eski gevşek biçiminden kurtulup dikleşerek meydan okuyan bir hal almıştı.

Tate, Mencheres'in evindeki patlama öncesinde olanlardan bahsediyordu ve görünüşe bakılırsa Anthony de o

olaydan haberdardı, çünkü dinlerken Tate'i başıyla onaylıyordu.

"Hatırı telafi etme şansın olsaydı ne yapardın? Patronumun işbirlikçi bir casusun sağlayabileceği her türlü bilgiyle yakından ilgileneceğine eminim."

Tate gülümsedi. "Peki, patronun bunun karşılığını nasıl ödeyecek? Benim paraya ve korunmaya ihtiyacım var."

Anthony elini salladı. "Patronumun kendisine hizmet edenlere karşı ne kadar eli açık olduğunu tahmin bile edemezsin."

Bundan hiç şüphem yok, diye geçirdim aklımdan. Tabii Patni'ya hizmet etmedikleri takdirde ailelerinin zarar göreceğini bilmeyenlerden bahsediyor olmalısın.

"Şimdi iş konuşmanın sırası mı?" diye sordum aksi bir tavırla.

Anthony orada olduğumu henüz farketmiş gibiydi. Bana şöyle bir baktı. Bakışlarında bir tuhaflık yoktu. Kalp atışlarımı duyduğu için ilk andan itibaren beni görmezden gelmesi ne kadar da tipik bir vampir davranışıydı.

"Arkadaşın kim, Tate?"

"Kathleen," dedi Tate, göbek adımı kullanarak. "Büyüleyici, öyle değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Anthony bana yaklaşarak. Gözleri parladı. "Ama bu görüntüsü, kızıl saçları ve kalp atışlarıyla bana ismini sıkça duyduğum birini anımsatıyor."

Sesinde bariz tehditkar bir ton vardı. Anthony'ye en masum bakışımı atarak, "Kim, ben mi?" ayaklarına yattım.

"Ben taklidi severim," diye karşılık verdi Tate. "Bu yüzden Kathleen'in saç rengini değiştirip lens takmasını da ben istedim. Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Anthony elini aniden pantolonuma götürdü ve onu aşağı doğru çekip önce sol sonra da sağ kalçama baktı. Pürüzsüz ve lekesiz bir tenden başka bir şeye rastlayamadı.

Ben gülümseyişimi gizlemeye çalışıyordum; oysa Tate sinirlenmişti. Evet, adamım. Aruk orada bir dövme filan yok. Max orayı parçaladığında canım çok yanıyordu. Bundan haberin yoktur, ama dövmemin kaybolması çok işime yaradı.

"Ona bir daha dokunursan bozuyoruz," diye hırladı Tate.

Anthony rahadamiş görünüyordu. "Sence de Kızıl Melek'e çok benzemiyor mu?"

Tate omuz silkti. "O olmadığını anlayacak kadar yaklaştın gerçi."

Saçlarımı kendi rengine, kızıla boyamıştım. Böylece boya kokusu vampirlere saçlarımın doğal renginin bu olmadığını düşündürecek ve gözlerimin gri rengini gizlemek için mavi lens takmıştım. Ayrıca tenimdeki bronzlaştırıcı krem sayesinde de normal zamanlardaki solgunluktan eser kalmamıştı. Bu da Vlad'ın fikriydi. Drakula çok kurnaz bir adamdı. Şimdiye dek bu taklit yalanı işe yaramıştı. Anthony henüz silahlarını çıkarmamıştı.

"Şu kız hakkında konuşmak zorunda mısınız?"

Bu sözün ardından duruma uygun olarak surat astım. Tate alnımı öptü.

"Artık konuşmayacağız, bebeğim."

"O halde eve gidebilir miyiz?" diye sordum daha da surat yaparak.

Tate yüzünde hoşgörülü bir gülümseme ile bana baktı. "Önce şu küçük işi halledeyim, sonra ne istersen yapacağım."

Anthony dudaklarını yaladı. "Mükemmel. Seni müdürümle tanıştıracam, Hykso. Bizim işimizi o halledecek. Yalnız önce arabamı arka taraftan almam gerek. Öyle daha az dikkat çekeriz."

"Sana katılmıyorum, dostum," dedi Tate, cana yakın tavrının altında tam bir tehlike yatıyordu. "Fikrini değiştirip işin içine başkalarını da sokmak isteyebilirsin. Sonra gecenin kalan kısmını ölümlerle geçirmek istemem."

Anthony incinmiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Aklimın ucundan bile geçmemişti."

Tate inatçı bir tavırla gülümsedi. "O halde gidelim, hep birlikte."

Anthony alt dudağını kemiriyordu. Yüz ifadesi öylesine çocuksuydu ki Noel Baba'yla fotoğraf çekirmek için sıraya giren çocuklara benziyordu. Etrafımızdaki insanları kararsızlıkla süzdü. Sanki her biriyle vedalaşıyordu.

Anthony'nin 'müdür'ünü ele geçirmek için bir şans istiyordum. Patra'nın emir komuta zincirinde ne kadar yüksek rütbeli birini bulursak o kadar iyi olacaktı.

Tate'i dürterek, "Onunla gitmeyeceksek bile buradan çıkalım artık," diye fısıldadım, onu ikna etmeye çalışıyor gibi görünmek için.

MEZARIN DIŞINDE

"Sevgilim aklımı çelmeden önce yalnızca beş saniye var," dedi Tate, Anthony'ye, beni yapmacık bir şehvetle öperken.

"Tamamdır, gidelim," dedi Anthony.

Tate dudaklarını benimkilerden ayırdı. Gözlerinde yeşil bir parıltı belirmeye başladı. Beni öyle sert öpmüştü ki hem canım yanıyordu hem de soluksuz kalmıştım.

"Hadi bakalım," diye tekrarladı Anthony ve bir vampir kabalığıyla omzunu kullanarak kalabalığı yarıp ilerledi.

ON YEDİ

ANTHONY'NİN PEŞİ SIRA OTOPARKA İLERLEDİK. Siyah bir limuzini vardı. Arabaya yaklaşıp yaklaşmaz Tate'in elini sıktım ama zaten o da durumu anlamıştı.

"Arabada kim var?" diye sordu duraklayarak.

Arabanın kapıları açıldı ve içinden iki vampir fırlarken Anthony, Tate'i kolundan yakaladı. Vampirlerden biri Anthony'ye Tate'i tutması için yardım etti, diğeri ise beni kolumdan sıkıca kavradı. Yalnızca tek kolumu tutarak beni zapt edebileceğini sanması kim olduğumu bilmediğini de ortaya çıkardı. Bu salak beni tanııyordu, beni böyle tek kolumdan tutmak yerine göğsüme bir bıçak dayardı.

"Bize zarar vermeyin!" diye inledim. Dört kişiydiler, bir de Anthony vardı. İkisi Usta vampirdi, ama öyle ahım şahım güçleri yoktu. Bunlar Anthony'nin şehre indiğinde yanında bulunan korumalarıydı muhtemelen. Bu kadar az kişiyle bize tuzak kurmuş filan olamazlardı.

MEZARIN DIŞINDE

Tate bana anı ve açık bir bakış attı, sonra kollarını tutan vampirleri iki yana savurdu.

“İtlemenize gerek yok, arabaya tek başıma da binerim,” diye tersledi onları.

Yine de Anthony onu bırakmadı, ama diğer vampire başıyla işaret ederek Tate'i bırakmasını söyledi. Vampir alaycı bir nezaketle limuzinin kapısını açtı.

“Önden buyurun.”

Bones'a düşünce yoluyla mesaj gönderdim ve bu gerçekler bizi Hykso'ya ulaştırana dek saldırıya geçmemesini söyledim. En azından beni duyabileceğini umuyordum, çünkü bizden ne kadar uzaklıkta olduğunu bilmiyordum. Sonuçta mesajımın ulaştığını anlamak, cep telefonumun çekip çekmediğine bakmaya benzemiyordu. Omuzlarımı düşürdüm ve Tate'in ardından arabaya binerken korktuğumu belli eden bir kokunun cildindeki gözeneklerden dışarı sızmasını sağladım. Bu da yıllar içinde geliştirdiğim bir yetektir. Böylece karşımdaki vampirler tatlı bir zafer sarhoşluğuna kapılacaktı.

“Burada neler oluyor?” Limuzindeki beş kişiyi göz ucuyla incelerken inandırıcı olmak için titrek bir sesle konuşuyordum. Bana silahlarını doğrultmamışlardı. Zaten bu pek de akıllıca bir davranış olmazdı. Sırtımın üst tarafında gizlediğim iki bıçağım vardı ve topuklarım da göründükleri gibi tahta değildi.

Tate serinkanlı bir tavırla, “Kaçırıyoruz,” dedi, arabaya hızla yol almaya başladığında. “Korkma, onların derdi benimle.”

Anthony yanındaki arkadaşını dirseğiyle dörterek sırıttı. "Şu şansa bak, Bones'un adamlarından birini karnaval alanında buldum! Patra buna çok sevinecek!"

Diğer vampir bu duruma Anthony kadar sevinmemişti. Beni baştan ayağa şöyle bir süzdü. Önce bunu öldüreceğim, diye geçirdim içimden. Bir düşünürün bunlardan birine ihtiyacı olmazdı.

"Şu gri gözlü, kızıl saçlı arkadaşı kimmiş peki? Onu bize tanıtmadin."

Elinde bir şey tutuyordu ve bana doğrulttuğunda her normal insan gibi ben de çılgılığı bastım.

Bir silahtı bu ve elbette alevler içinde yanmaktansa vurulmayı tercih ederdim. Tabii namlu kafamı ya da kalbimi hedef almıyorsa geri kalan her yer hızla iyileşebilirdi.

Anthony biri şaka yapmış gibi kıkırdıyordu. "Kratas, Patra'nın seni niye peşime taktığını hiçbir zaman anlayamayacağım. Bu kız elbette tahmin ettiğin kişi değil. Tate taklitlerden hoşlanıyormuş. Onun Kızıl Melek'e takınılı olduğunu herkes biliyor. Belki bu kızıl saçlı bir süre benim yanımda kalır. Zaten bir işimize yaramayacağı için Patra onu istemeyecektir."

Kratas, Anthony'ye öyle sert bir bakış attı ki diğer vampirlerin hepsi aniden alarm durumuna geçti. "Hiçbiriniz düzüşmekten başka bir bok düşünmezsiniz. Patra da bu yüzden beni görevlendirdi. Peki, ben şansa inanır mıyım? Hayır, maalesef."

Anthony bu sözün üstüne kendine gelir gibi oldu. Şimdi bana daha dikkatle bakıyordu. Sonra da başını iki yana salladı.

"Saçları boya kokuyor, gözleri maviye dönük ve teni... hiç parlamıyor, dövmesi de yok. Ayrıca onları karnaval alanında görmedin. Resmen yiyeşiyorlardı. Bones hiyerarşisindeki adamların en genciyle kendi karısının böyle takılmasına izin vermez."

Kratas ona yine ters ters baktı. "Böyle vakit kaybedeceğine onu hipnotize et ve sor," dedi homurdanarak. "Eğer o gerçek Kızıl Melek değilse bu ortaya çıkar, ama eğer Kızıl Melek'se bu yine ortaya çıkar, çünkü vampir güçlerinin onun üzerinde etkili olmadığını söylüyorlar."

Kumral bir vampir omuz silkti. "O zaman onu öldürürüz. Risk almaya değmez."

Yalandan bir çığlık attım, içten içe kendimi çetin bir dövüşe hazırlıyordum. Ama Kratas başını iki yana salladı.

"Peki, elimizdeki en değerli rehineyi kaybetmeye değer mi? Bence değmez."

"Aklıma bir fikir geldi," dedi vampirlerden biri yüksek sesle. "Sevişsinler. Eğer bu kız Kızıl Melek'se Tate de Melek de ölüm cezasına çarptırılmayı göze alamaz."

Tate inanmaz bir tavırla kıkırdadı. Bense onun ellerini sımsıkı tutuyordum.

"Hadi millet, zavallı kız korkudan titrerken onu becermemi nasıl beklersiniz? Sağ olun ama tecavüz havamda değiştim."

Kratas maalesef bu fikri beğenmişti. Silahını kaldırdı.

"Peki, ölüm havanda mısın?"

Çünkü bu silah gümüş mermilerle dolu ve istediğimi yapmazsanız başınıza gelecekleri tahmin edersiniz. Hadi bakalım, size biraz da yer açalım."

Diğer vampirler tartışılır bir yardımseverlikle karşı kolu sıkıştırarak bize yer açtı. Gözlerini bize dikmişlerdi. Harika. Şimdi ne yapacaktık? En ufak bir hareketimize bile izin vermeyecek denli dikkatliyidiler. Evet, önce onların dikkatini dağıtmak gerekecekti. Tate de benim gibi şaşkıındı. O her şeyi berbat etmeden önce ben bir şeyler yapıyordum. En önemlisi de bizi Hykso'ya ulaştıracakları için bu vampirlere ihtiyacımızın olmasıydı. Eğer şimdi bir kargaşa çıksaydı içlerinden bazılarını öldürmek zorunda kalacaktık. Tabii, Bones yardıma gelecekti, ama ya o gelmeden önce biz Hykso'nun yerini bilen tek vampiri öldürürsek? Bunu riske atamazdık. "Ölmek istemiyorum," dedim inleyerek. Timsah gözyaşları döküyordum. "Bu gece çıkmamalıydık, sana evde kalalım demiştin!"

Tate'in üzerindeki şaşkınlığı atması kısa sürdü. Benim davranışımın altında, şimdilik oyunu onların kurallarına göre oynayalım, mesajı yarıyordu. Hykso'ya biraz daha yaklaşmaya kadar. Tate beni kollarına aldı. "Tamam, be-beğim. Her şey yoluna girecek." Sonra da onlara döndü.

"Kronometre kullanmayı düşünmeyin, çünkü onu gereken ruh haline sokana kadar bekleyeceğim."

"Onu hipnotize ederek de gereken ruh haline sokabilirsin," diye atıldı vampirlerden biri sabırsızlıkla.

Tate nefretle homurdandı. "Siz kızları düzümlemeye o şekilde ikna edebilirsiniz, ama ben ön sevişme denen şeyin işe yaradığını düşünüyorum."

"Tamam, işine bak hadi," dedi Anthony. "Yirmi dakikanız var, sonra Hykso'nun helikopterine binmiş olacağız."

MEZARIN DİBİNDE

İçimden güldüm. *Güzel, bize ne kadar uzaklıkta olduğumuzu da söyleyin ki size düzenleyeceğimiz saldırı iyice kolaylaşsın.*

Kratas elindeki silahı salladı. "Devam edin."

Gözlerimi Tate'e dikmiştim, keşke o da Bones gibi düşünce okuyabilseydi. *Yirmi dakikadan daha az zamanımız var. Evet, öpüşmeyi filan biraz uzatırsak oraya varırız. Bones ve diğerleri de Hyko'yu bulabilecek kadar yaklaşıp. Onun yerini bilen tek kişiye de öldürürsek halimiz duman. O zaman içkileri ben ısmarlarım. Ama önce...*

Tate gözlerimden akan sahte yaşları silerek beni öpüyordu. "Tamam, bebeğim," diye mırıldandı. "Yalnız olduğumuzu düşün. Onlara bakma. Sana böyle dokunmamdan ne kadar hoşlandığını düşün."

Bu sözün ne anlama geldiği açıktı. Daha önce de sevişmiş gibi davranacaktım. Suskunluğumun bir kısmı duyduğum korkuyla açıklanabilirdi. Ama tamamı değil.

Derin bir nefes aldım. Bu sabah biri bana geceyi Tate'le sevişiyor gibi yaparak geçireceğimi söyleseydi, buna kahkahayla gülerdim. Ama şimdi yaptığımız şey tam anlamıyla buydu.

Tate beni uzun uzun ve açgözlüce öpüyordu. Kollarımı boynuna dolayıp kısa saçlarıyla oynar gibi yaparken gözümün ucuyla vampirleri izliyordum ve Tate'in beni tahrik etmeye başladığına onları inandırmaya çalışıyordum. Aslında öyle bir durum yoktu. Bir yanımda suçluluk duyuyor, diğer yanımda hedefimize yaklaşmak zorunda olduğumuzu söyleyen bir merhametsizlikle dolup taşıyordu. Ama şu

anda suçluluk duygusu daha ağır basıyordu. Şehvetse tüm bu hislerin yakınından bile geçmiyordu.

Tate de bunun farkındaydı. Öpüşmeyi yarıda kesti ve bana vampir yeşili gözlerini dikip baktı. Bunun beni etkilemeyeceğini biliyordu. Kratas silahın horozunu kaldırdı. Kahretsin. Daha inandırıcı olmak zorundaydım.

Tate'e sarıldım kucığına oturarak başını boynuma doğru çektim. Dilinin ve köpek dişlerinin hassas tenime sürtünüğü bana Bones'u hatırlatıyordu, ürpermişim. Eğilip ben de onun boynunu emmeye başladım. Tate titrerken elleri göğüslerimden sırtıma doğru kaydı. O anda korkuya kapıldım. Acaba Tate sırımda iki bıçak gizlediğimi hatırlıyor muydu? Yoksa zorla içine düştürüldüğümüz bu durum onun tüm dikkatini dağıtmış mıydı?

Ellerini tutup pantolonuma doğru indirdim.

"Onların önünde çıplak kalmak zorunda değilim, öyle değil mi?" diye sordum hassas ve incinmiş bir tonda.

Tate gözlerime baktı. Gözleri yemyeşil parlıyordu. "Hayır, bebeğim, değilsin."

Pantolonumu bacaklarımdan sıyırmama yardım etti. O anda Bones'la tanıştığım geceyi anımsadım. Bones'u تنها bir ağaçlığa götürdüğüm ve türlü numaralarla baştan çıkarmaya çalıştığım geceyi. Hiçbir numarayı yutmamıştı. Benimle kıyafetlerini çıkarmadan düzüşmeyeceksin, değil mi Kedicik? Sadece külotunu çıkarman yeterli. Hadi. Tüm geceyi harcamayalım.

O zaman da pantolonumu çıkarırken utanmışım, şimdi de utanıyordum, ama tamamen farklı sebeplerle.

Patra'nın, kırıma ve tanga donuma aval aval bakan vampirlerinden çekindiğim filan yoktu. Hatta beni aç gözlerle seyretmeleri işime geliyordu. Dikkatlerini başka yöne çekiyordum böylece, ama pantolonumu sıyranın Tate olması beni feci utandırıyordu.

Tate'in gözleri öyle çiğ bir şehvetle üzerimde geziniyordu ki neredeyse Hykso'ya yaklaşabilmek için yaptığımız bu numaradan vazgeçecektim.

Derken Tate'in bakışları değişti. Beni izleyen vampirlere öfkeyle bakıyor, dişlerini sıkıyordu. Tate'in beni böylesine sahiplenmesi bir süre sonra başımıza bela açabilecek bir durum olduğu halde, beni rahatlatmıştı, çünkü bu sayede şu anda av peşinde olduğumuzu tekrar hatırladı. Beni tekrar öptü, ama bu kez daha temkinli davrandığını hissedebiliyordum. Göz ucuyla baktığım vampirler neredeyse çınlıplak kalan kırımı seyre dalmıştı. İçlerinden yalnızca Kratas bu gösteriden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Tetikteki parmağı kıpırdamıyordu bile. Patra'dan nefret etmeme rağmen Kratas'ı bu grubun başına koymasını takdir etmiştim. Dikkat dağıtıcı etkenler arasında istifini bozmadan görevini yapabilmek büyük meziyetti. Keşke şu anda dikkat dağıtıcı etken olarak kullanılan şey benim kıçım olmasaydı.

Kratas bir insan olsaydı bana doğrulttuğu silahından korkmazdım. Bir insanın çektiği tetiğin hızına erişebilir, kendimi mermilerden koruyabilirdim, ama bir vampirle bu konuda yarışamazdım. Bunu acı dolu deneyimlerle öğrenmiştim.

JEANINE FROST

Tate'in önümde diz üstü çökmesine izin verdim. Bu sayede sırtım dikkatlerini çekmeyecekti. Ben de bıçaklarıma kolayca ulaşabilecektim.

"Oyalandığınız yeter." Kratas etkili olsun diye parmak ucuyla silahına vuruyordu.

Sanırım daha yolun yarısına bile gelmemiştik. Lanet olsun. Kader anı yaklaşıyordu. Bones'a düşünce yoluyla mesaj yollamaya çalışıyordum, ama beni duyabilecek kadar yakında olup olmadığını bile bilmiyordum. *Beşten geriye sayacağım, Bones. Sıfırda saldıracaksınız.*

Beş...

Tate beni öperken pantolonunun düğmelerini çözmek için durakladı. Gözleri yemyeşil parlıyordu.

Dört...

Tek elimle sırtımdaki bıçaklara ulaşmayı denerken diğeriyle Tate'in omzunu sımsıkı kavramıştım.

Üç...

Tate pantolonunun düğmelerini çözdü, iç çamaşırını giymemişti. Bu saçmalığı son dakikada berbat etmemek için kendimi tutuyordum. Evet, bu kadar ileri gideceğimiz aklımın ucundan bile geçmemişti.

İki...

O anda üç şey oldu. Sırtımdaki bıçakları çıkarıp vampirlere doğru savurdum; Kratas ateş etti, Tate önümde durduğu için kurşun kalbimi ıskaladı ve göğsümün yan tarafına saplandı; limuzinin tavanı bir anda parçalanarak koptu.

Bir an Bones'u gördüm ve hemen arkasından beni arabanın içinden çekip çıkardı. Sonra Spade ve Ian cehennem-

den fırlamış yarasa gibi arabanın üzerine indi, ardından Tick Tock ve Dave limuzine hızla çarparak onu otoyoldan çıkardı. Yoldan çıkan limuzinin etrafında seyreden araçlar acı frenlerle savruldu. Tüm bunları yerden on beş metre yüksekte Bones'un koluna sınıksız tutunarak izliyordum. Aniden aşağıya inmeye başladığımızda otoyolda arapsaçına dönen trafikle nasıl baş edeceğimizi düşünmeye vaktimiz yoktu.

"Şu döküntüyü yoldan çıkaralım," diye bağırdı.

Bones, Spade ve Ian limuzinin birer ucundan tutup havaya kaldırdı. Araba kanatlanmış gibi asfalttan yükseliyordu. Arabanın içindeki arbede sürüyordu, ama şimdi dengeler değişmişti. İçeridekilerden boğuk çığlıklar yükseliyordu.

Birkaç kilometre ötede çift motorlu bir helikopterin pervanelerinin çalışmaya başladığını gördüm. Bu Hykso olmalıydı ve eğer biz onu görebildiysek o da bizi görebiliyor demektir. Bones homurdandı ve helikoptere doğru ilerlemeye başladı. Gözlerindeki yeşil parlaklığın karanlığını aydınlatıyordu.

"Sence helikopter kalkışa mı hazırlanıyor, Crispin?" diye sordu Ian, bir eliyle limuzinin taşıırken.

"Hiç şansı yok," diye karşılık verdi Bones hırıltıyla.

"Biz onu hallederiz. Sen Cat'le ilgilen, vurulmuş," diye seslendi Spade başını bile çevirmeden.

"Aklımdan bile geçirme," diye aıldım. "Sadece sıyrıldı, devam et."

"Peki."

Bones'un sinirli olduğunu anlamak için zihin okuma yeteneğine gerek yoktu, ama bir elinde limuzinle, Süpermen gibi uçup bir helikopteri kovalarken onunla tartışamazdım.

Helikopter hızını artırarak havalanırken biz de hızlandık. Uçuşan vampirler havada görünmez bir elektrik akımı oluşturmuydu. Gözlerimi kapattım, ama korkudan değil. Rüzgar kör edici bir sertlikte yüzüme vurmaya başlamıştı. Kırpıklarımın arasından, havalanan helikoptere en fazla elli metrelik bir mesafede olduğumuzu gördüm.

"Şimdi," diye emir verdi Bones ve beni yere bıraktı.

Ben yere yapışmadan hemen önce bir kararlı beni havada yakaladı. Bones'un helikoptere doğru fırlattığı limuzinden düşen cesetleri bulanıklaşan gözlerimle güç bela seçebildim. Beni yere bırakan vampir önüme geçerek patlamanın yarattığı aydınlığı kesiyordu.

"Burada kal," diye mırıldandı lan, son hızla enkaza doğru ilerlerken. Onu dinlemedim. Sallanarak da olsa gittiği yöne yürümeye çalışıyor, ama tuhaf bir biçimde de titriyordum. Patlamanın bu kadar yakınında nasıl oluyor da üşüyebiliyordum?

Helikopter enkazından sürünerek çıkanlar derhal yakalanmıştı. Kaçmaya çalışan vampirlerin peşindeki tanıdık sismalar alev dalgaları arasında neredeyse şeytani bir görünüme bürünmüştü. Bir dakika içinde her şey sona ermişti ve ben düştüğümü bile farketmeden kendimi çimenlerin üzerinde bulmuştum. Şu kurşun yarası tahmin ettiğimden de ciddiydi sanırım.

Bones turuncu sisin içinden çıktı. Üzerine kan ve is bu-
laşmış, gömleği lime lime olmuştu. Yanuma gelerek dizleri-
nin üzerine çöktü.

"Bu biraz canını acıtabilir, Kediciik, ama çok kısa sürecek."

Bones'un bu uyarısı beni endişelendirmişti. Elindeki bı-
çağı kurşunun saplandığı yere batırdı. Parmaklarıyla kur-
şunu aramaya başladığında çığlığımı tutamadım. Sonsuz-
muş gibi gelen bir dakikadan sonra Bones kurşunu çıkardı,
sonra avcunu kesip yarımın üzerine bastırdı ve bıçakla aç-
tığı yarayı kapattı. Ardından bileğini kesip ağzuma bastırdı.
Kanından büyükçe bir yudum aldım ve ağrım hafıflayınca
gözlerimi kapattım.

Yaram iyileşirken hafifçe sızlıyordu. Max beni vurduk-
tan sonra Bones bu işlemi yaptığında da aynı şeyi hisset-
miştim. Boğazımdaki büyük kesik bütün algılarımı kapat-
mıştı.

Bones gömleğini çıkardı. "Biraz yırtık, ama hiç değilse
poponu örter," dedi gömleğini uzatarak. "Maalesef panto-
lonun arabadaki yangında kül oldu."

Bakışlarında çok şey vardı ve sitem de bunlardan biriy-
di. Gömleğini beceriksizce belime kalçamın etrafına dola-
dım. "Bones, Ben..."

"Sonra," dedi sözümü keserek. "Önce halletmem gere-
ken bir şeyler var."

"Crispin."

İlan ensesinden tuttuğu birini sürükleyerek bize doğru
yaklaşıyordu. Elindeki adamı bir bez bebek gibi sallayıp
ayağımızın önüne attı.

"Al, bunu canlı olarak isteyeceğini tahmin ettim. Charles ve Tick Tock Hykso'yu tutuyor, ama burada daha fazla oyalanmamalıyız. Lanet polisler çoktan yola çıkmıştır."

"Onları düşünmemize gerek yok. Nasılsa onlar Kedici'ın meslektaşları. Onlara polis rozetini gösterir, yaklaşmama emri verirse onlar da ayaklarını sürüye sürüye döner. Komik olur, gerçekten."

Sonra Bones ses tonunu değiştirdi. "Ah, selam dostum. Karımı hatırlarsın. Onu sen vurmuşsun."

Kratas'ın yüzünde acı bir teslimiyet ifadesi belirmişti. "Sende bir şeyler olduğunu anlamıştım," dedi bana bakarak.

"Hislerimi dinlemeliydim."

"Bu kurşunla ne yapacağımı biliyor musun?"

Bones'un kayıtsız tavrı Kratas'ı teskin etmiyordu. Yüzüne bakıldığında aklından hiçbir şey geçmediği belli oluyordu.

"Bu kurşunu eriteceğim ve kısmen gümüş bir bıçak yapacağım. Sonra da senin her yerini, kalbin hariç, o bıçakla doğrayacağım."

Tanırım, bazen Bones beni korkutuyordu.

"Onu Max'in yanına mı koyacaksınız?" diye sordu Ian. Kratas'ın çektiği acıdan hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Rastgele bir yere koyacağım. Sonradan düzenleriz. Şunları kamyonla yerleştirip buradan ayrılalım."

Otoyolun kenarında sıradan görünüşlü iki tır durdu. Kirlî, çamurlukları delinmiş, şoförleri alelade kamyoncu kılıklı iki koca tır. Ama tırlardan birinin arkasındaki treyler açıldığında sıra sıra dizilmiş tahta kasalarla

karşılaşıyordunuz. Elbette bu tahta kasalar treylerin iç kısmını gizleyen bir paravandan ibaretti.

"Charles, sen Hykso'yla burada kal. Belki şansımız ya-ver gider de herif bize Patra'nın yerini söyler. Kediciik, biz diğer tırla havaalanına gideceğiz. Ian tek başına mı gelecek-sin, bizimle mi?"

Ian tırlara kibirdi bir bakış attı ve başını iki yana salladı.
"Ben kendi imkanlarımla gelirim."

"Yanına Tate'i al."

Bones bunu rica eder gibi söylememiştir. Ian omuz silkti.
"Nasıl istersen."

Spade zincire vurulmuş bir vampiri yanınıza getirdi. Açıklama yapmasına gerek yoktu, bu Hykso olmalıydı. Düz siyah saçları, esmer teni ve belirgin burnuyla tam bir Mısırlı havası vardı. Beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. Son-ra yüzünde soğuk bir ifadeyle gülümsedi.

"Kızıl Melek. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum, hanımefendi."

Ben de aynı soğuklukla karşılık vererek gülümsedim.
"Ben de öyle, Hykso."

ON SEKİZ

SPADE, GÜÇLENDİRİLMİŞ DUVARLARINA MENGE-
ne ve benzeri aletlerin monte edildiği Tıra Hykso ve
Kratas'ı bindirdi. Bones beni kolumdan tuttu. "Gidelim."
Diğer tırın arkasına atlayarak beni de yukarı çekti. Treyle-
rin girişindeki sahte kasaların arka tarafına geçince nefesim
kesildi. Burası diğer tırın treylerinden tamamen farklıydı.

Yere monte edilmiş iki koltuk, birkaç sandalye ve bir
de buzdolabı vardı. Hatta yere bir kilim bile serilmişti.

"Aman Tanrım," dedim nefesimi tutarak. "Burası res-
men bir karavan!"

"Burası adamların Hykso ve Kratas'ı bıraktıktan son-
ra kalacakları yer," diye karşılık verdi Bones canlı bir tavır-
la. "Hepsinin tek bir tıra sıkışmasına gerek yok. Bunları
yalnızca havaalanına varmak için kiraladık."

Şoför vites değiştirdiğinde altımızda dönen kocaman
tekerleklerden hırıltılı sesler yükseliyordu. Hareket

halindeyken sürekli sallanıyor ve arada bir sertçe sağa sola yalpalanıyorduk.

Bones beni kollarına alıp gözlerime baktı. Huzursuzlandım. Gittikçe artan şu sessizlikten nefret ediyordum.

“Tate’le bu gece bu kadar asırıya kaçmak gibi bir niyetim yoktu, biliyorsun,” diye söze başladım. “Ben sadece Hykso’ya biraz daha yaklaşmak ve adamlarıma bıçaklarını savurabilmek için de dikkatlerini biraz olsun dağıtmak istedim...”

“Ve yine hedefi on ikiden vurdun, tatlım. Bıçaklar Kratas’ın gözlerine isabet etmiş. Sana gözleri görmeden ateş etti muhtemelen.”

Yüzümü buruşturdum. “Üzgünüm,” dedim. Bones gözlerini oyduğum diğer vampirden söz etmediğimi biliyordu.

Bones küçük odada volta atmaya başladı. Öfkeyle dolup taşığını anlayabilmek için vampir duyularımın olmasına gerek yoktu, ama bu öfke bana mı, Tate’e mi yoksa Patra’yla savaşımızın bizi düşürdüğü duruma mıydı, bilmiyordum.

“Bunu konuşmamız gerek,” dedim. Kendimi bana yöneltilecek suçlamalara karşı hazırlıyordum. Sonuçta, bu gece Tate’le yalnızca öpüşecek, daha ilerisine gitmeyecektik. Ama yaklaşık on dakika boyunca yarı çıplak bir halde sevişmek zorunda kalmıştık. Evet, aynı şeyi Bones yapsaydı ben de öfkeden deliye dönerdim.

Bones odada dönüp duruyordu. “Ben konuşmanın işe yarayacağını pek sanmıyorum. Sen bu gece gerekli olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. İşe yarayıp yaramadığını bir

kenara bırakırsak uyguladığın taktiklerin beni çok sinirlendirdiğini söylemeliyim."

Yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru yürüdü, ama yavaşlığı daha az yırtıcı görüldüğü anlamına gelmiyordu. Burun buruna geldik ve eli gömleğimin yakasında gezinirken istemdişi biçimde geri çekildim. Bana dokunuşunda tehditkar bir hava vardı.

"Nereni öptü? Nerelerine dokundu?"

Gözlerinin içine baktım.

"Bu çok anlamsız, Bones. Senin bana hissettirdiklerini asla hissettiremez."

"Ah! tabii." Bones nazıkçe davranıyordu, ama gözleri yeşile dönmüştü. Öfkeden mi yoksa başka bir şeyden mi bilemiyordum.

İyice yaklaştı. Ağzı neredeyse boynuma sürtünüyordu. Titriyor ve Bones'un ne yapacağını merak ediyordum.

"Buranı öpmüş." Bones'un sesi kısık bir inilti gibiydi. "Sanırım şurayı da öpmüş..." elini gömleğimin altına sokup göğüslerime dokundu, "...ellerinin kokusunu alabiliyorum," derken dizlerinin üzerine çökmüş elini kasıklarım da gezdirdiyordu.

Hareket etmedim. Avcısının dikkatini çekmemek için kımıldamayan bir av gibiydim.

"Onu bu gece öldürebilirdim."

Bones sözcükleri tenime o kadar yakın bir mesafeden söylemişti ki tüylerim diken diken oldu. Hiçbir şey söylemedim, Bones'u ilk kez böyle görüyor ve bunun Bones için bardağı taşıran son damla olduğunu hissedebiliyordum.

"Seninle tanışmadan önce kışkançlık nedir bilmezdim," diye devam etti, aynı yumuşak ve tehditkar tonda. "Bu benim canımı acıtıyor, sevgilim. Damarlarımda kurşun dolaşmış gibi. Bazı geceler, işin gereği diğer adamlarla yakınlaştığını gördüğümde delirecek gibi oluyorum."

Bacaklarımın üstündeki ellerinin hafif dokunuşları beni ürpertiyordu. Bütün bedenim felç geçirmiş gibi hareket-sizdi. Görünüşteki sakin davranışlarına rağmen Bones'un içinde her an taşacak bir öfke kaynıyordu sanki. Bunu hissedebiliyordum.

"Biz sadece rol yaptık," dedim bir kez daha.

"Ah, bunu biliyorum zaten," dedi Bones aceleyle. Parıldayan gözlerini gözlerime dikmişti. "Zaten rol yapmaydınız Tate hayatta kalamazdı. Bunu yalnızca Hykes'o'yu ele geçirebilmek için yaptığını biliyorum, ama Kediciğ." Sesi değişmiş, sertleşmişti. "Sebebi ne olursa olsun, sana bir daha kimsenin böyle dokunmasına izin verme."

Sonra, Bones garip bir biçimde iç çamaşırını çıkarmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsunuz?" dedim şaşkınlıkla.

"Sence ne yapıyorum?" dedi mırıltıyla bacaklarını iki yana açarken.

Böyle bir anda aklıma gelebilecek en son şeyi yapıyordu. "Ama sen, şey, hala bana kırgınsın."

Dilini bacaklarımın arasında gezdirirken boğuk bir sesle, "Bu doğru," dediğinde dizlerimin başı çözüldü.

Ben bunun adil bir savaş olmadığını söylemek üzereyken Bones belimden tutup beni havaya kaldırdı. Yanakla-

rım kızarmıştı, çünkü bacaklarım onun omuzlarının üstündeydi ve başım tavana değiyordu.

"Bones," demeye çalıştım. "Dur. İndir beni."

Dilini acımasızca sürtmeye devam ediyordu. "Hayır. Sen benimsin ve şimdi seni ele geçireceğim."

Ona karşılık vermek istemedim. Hala sinirliken bunu yapması pek... doğru değildi, ama bu da kavga etmenin bir türüyse, ben kaybeden taraf olacaktım. Bones'un dişleri klitorisime sürtündüğünde ağzımdan kesik bir çığlık yükseldi. İnanılmaz bir histi ve aynı şeyi hissetmem için beni üzerine eğilmeye teşvik ediyordu. Tekrar tekrar. Soluğum kesilirken içimde heyecan patlamaları oluyordu. Bir şeyleri konuşarak çözmeye çalışmayı gözümde fazla büyütmiş-tüm. Bones benim nelerden hoşlandığımı biliyordu ve ben kendimi coşku denizinde kaybetmek üzereydim.

"Beni istediğini söyle," dedi hırıltıyla.

"Tanrım, evet," demeye çalıştım, içime girmesi için kıvranıyordum.

"Söyle." Ağzıyla bana işkence etmeyi sürdürürken emir veriyordu. Saçlarını parmaklarıma doladım ve ağzını etimden ayırmaya çalıştım.

"Seni istiyorum," dedim güçlükle. "Beni reddetmeyeceksin, herhalde."

Gülüştü etimi gıcıkliyordu. "Aklımdan bile geçmedi."

Bones beni indirip ayaklarını yere değene kadar ağzını vücudumdan ayırmadan yukarı doğru kaydırdı. Yere iner inmez onu koltuğa ittim. Kendini koltuğa bıraktı, şimdi onun kucığındaydım. Aşağıya doğru kaydım, pantolonu-

nu çıkardım ve sertleşen etini ağzıma aldım. Etî canlanan bir mermer gibi soğuktu. Sonra derin ve sert bir biçimde emmeye başladım.

Bones inliyor, gövdesi geriliyordu. "Daha sert."

Daha sert emmeye başladım. Elleri saçıma dolanmıştı ve hızımı artırdıkça parmakları kenetleniyordu.

"Kahretsin, bu harika," dedi boğuk bir sesle. "Dayanmıyorum."

İtirazlarımı dinlemeyerek beni kaldırdı ve kucağına oturtup aletini içime soktu. Canımı acıtacak kadar derine soktu. Büyük bir açlıkla içimde gidip gelirken tırın sarsıntıları hızımı artırıyordu.

Başım arkaya düştü ve onunla hareket etmeye başladım kör bir arzıyla yanıyordum. Bones doğruldu ve meme ucumu ağzına aldı. Onu uyuşturana kadar emdi, sonra aynı tatlı ve sert ilgisini diğer meme ucuma yöneltti. Tırnaklarımla etini kazıyordum. Beni kendine çekerken ağzını boynuma doğru kaydırdı. Dişlerinin boynuma sürtünmeye başlamasıyla çığlık attım. Sonra Bones'un kafasını tutup boynuma bastırdım. "Isır beni."

Ama o ısırarak yerine boynumu yalıyordu. "Hayır. Bu gece çok kan kaybettin."

Umurunda değildi. Kanımın Bones'un içine aktığını hissetmek istiyordum. Bu, aletini içime her sokuşunda hissettiğim o çaresizlik kadar güçlü bir ihtiyaçtı.

"Hadi," diye inledim. "Bana senin olduğumu göster."

Hızlandıkça kolları bana daha sıkı sarılıyordu. "Sen benimsin," dedi inleyerek, ağzını şahdamarıma bastırıyordu.

Dışlerini boynuma geçirdiği sırada elde ettiğim zaferin sevinci yüzümde güçlüklerle beliren bir gülücük oldu. Sıcak bir tutku dalgası beni kendimden geçiriyor, başımı döndürüyordu. Bones kanımdan bir yudum içmiş, yarayı kapatmıştı. Beni öpmeye başladığında ağzıma kendi kanımın metalik tadı geldi. Gittikçe yükselen duygularım bedenimi ele geçirirken Bones'a sımsıkı sarıldım.

"Sıra sende, Kedicik." Sesi arzıyla sertleşmişti. "Bana senin olduğumu göster."

Dışlerimi boynuna geçirdim. Bones ellerini saçlarımın arasına geçirmiş, beni kendine çekiyor, onu daha sert ısırmanın için beni tahrik ediyordu.

Kanı ağzıma dolunca yutkundum. Bones başımı boynundan uzaklaştırdı ve beni tekrar öpmeye başladı. Ağzlarımızdaki kanın tadı birbirine karışıyordu. Bu öfkesi ve kabaran arzuları önemli bir şeyi işaret ediyordu. Ona üçüncü şahısların sorun teşkil etmediğini kanıtlamak zorundaydım.

Durma. Durma.

Belki bunu yüksek sesle söylemiştim. Belki de içimden. Bones üzerine çıkmış, içimde hızla ileri geri gidip geliyordu.

"Duramıyorum."

Bu aramızda geçen en güzel kavgaydı.

Kontrol kulesinin stroboskop ışığı dairesel ılık huzmeleriyle karanlığı bölüyordu. Kar erken bastırılmıştı. Oldukça kalın giymeme rağmen soğuktan donuyordum. Bones siyah deri ceketini hariç her zamanki giysilerini giymişti, ama sanı-

MEZARIN DİBİNDE

rım bu ısınma gereksinimi olmadığı için değil, alışkanlıklarından kaynaklanıyordu.

Stroboskop ışığı söndü. Beklediğimiz işaret de buydu.

Bones karanlıkta ortalığı son hızla kolağan etti. Sağlam bir silah taşıyan biri için fazla hızlıydı. Sıradan bir tabanca ise Bones'un hızına erişemezdi bile. Bones'un koluna tutunmuş, gözlerimi kapatmıştım. İçeri arabayla da girebilirdik, ama Bones aşırı derecede paranoyakça davranıyordu. Patra'nın adamlarından birinin helikopter patlamasının ardından peşimize düşüp tıpkı Max gibi elinde bir roket atarla bizi takip etme ihtimalini göz önüne alıyordu.

Çatıdaki güvenlik görevlileri Bones karanlığın içinden belirip onlara doğru sakın ve kendinden emin adımlarla yürürken şaşkınlıklarını belli etmemeye çalışıyordu. Bones'un hemen arkasında Tate'i taşıyan Ian vardı. Onun peşinden de Tick Tock ve Zero geliyordu. Don, Ian'ın merkez binamızın yerini birilerine söyleyebileceğini iddia etse de Bones onu tersliyordu. Ian'ın kendisine ihanet etmeyeceğini düşünüyordu. İşte Ian buradaydı ve çatıya varır varmaz Tate'i yere indirmişti. Etrafı merakla inceliyordu. Don geçen yıl bana Ian'ı öldürme emri verdikten sonra bugün Ian'ın burada bulunması tuhaftı. O zamandan beri her şey ne kadar da değişmişti.

Altımız da içeri girdik. Kimse vurulmamış, bomba filan da patlamamıştı. Şimdilik her şey yolundaydı, ama açıkçası neden buraya geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Titrin arkasındaki şeyden, tartışmamızdan sonra Bones, Don'ı görmek istediğini söylemişti. Neden diye sorduğum

halde dikkatimi başka bir yöne çekerek sorumu cevapsız bırakmayı başarmıştı. Sonra da özel havaalanında bizi Tennessee'ye getiren masum bir pilotu hipnotize etmişti. Neyse işte buradaydık ve ben hala Bones'un amcamla ne konuşacağını bilmiyordum. Herhalde daha sonra öğrenecektim.

Buradan birkaç kilometre geride Tate, Ian, Tick Tock ve Zero ile buluştuğumuzdan beri Tate'le göz göze gelmeye çalışıyordum. Şu anda aramızda büyük bir gerginlik vardı. Bones benim hissettiğim rahatsızlığı bildiği halde Tate'e karşı anormal bir tavır takınmamıştı. Bu yüzden bana Don'un ofisinde buluşalım dediğinde şaşırmışım. O da Juan'ı bulup geleceğini söyledi.

"Tamam," dedim, ama Tate'le yalnız kalmamak için Bones'la gitmek istesem de, bunun ödelekçe olduğunu düşünüp burada kalmam gerektiğini biliyordum. Sonunda burada kalmayı tercih ettim. Kim benim kolay yolu seçtiğimi söyleyebilirdi ki? Kesinlikle ben değil.

Ian, Tate'e imalı bir bakış attı ve sonra da sırtı. "Ben de seninle geleyim, Crispin," dedi.

Don'un ofisine doğru yürümeye başladım. Tate'in de peşimden gelmesine hiç şaşırmadım. Asansörün kapısı kapanırken Bones'un homurdandığını duydum. Evet, o da Tate'in bu tavrına şaşırmamıştı.

Tick Tock ve Zero arkamızdan geliyordu. Dönüp onlara bakım ve görünüşlerindeki farklılıktan bir kez daha etkilen-dim. Albino Zero ve çikolata renkli Tick Tock kadar birbirine hiç benzemeyen bir çift vampir daha bulamazdınız.

MEZARIN DİRİNDİ

"Siz ikiniz Bones'la nerede tanıştınız?" diye sordum. Tate'le aramızdaki sessizliği doldurmaya uğraşıyordum.

"Polonya'da," diye cevap verdi Zero.

"Avustralya'da," dedi Tick Tock.

O iki ülkeye de hiç gitmemiştim. Tate'in benim Bones'u hiç tanımadığıma dair yaptığı yorumlar kulaklarımda yankılanıyordu. Sonra bu düşünceyi kafamdan çıkartıp attım. *Ben Bones'la ilgili bilmem gerekenleri biliyorum zaten*, dedim kendi kendime.

"Ece, Mezar Bekçisi'yle nasıl gidiyor?" diye sordu Tate alelade bir tonda.

"İyi." Sesim çatallaşmıştı.

Tate durdu ve kolumu tuttu. "Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmaya daha ne kadar devam edeceksin, Cat?"

"Yapma!" dedim Tick Tock'a, belindeki bıçağı çıkardığını görür görmez. "Uzak durun, çocuklar. Bununla başa çıkabilirim."

Zero köpek dişlerini gizledi ve Tick Tock da bıçağını yerine koydu. Sonra Tate'e döndüm ve gözlerinin içine baktım.

"İş gereği idi, Tate. Biraz ileri gittik, ama hedefimize de ulaştık, gerisi önemli değil. Şimdi, arkadaşlığımızı korumak istiyorsan bu konu hakkında başka bir şey söyleme artık."

"Ben ne hissettiğimi biliyorum," dedi Tate sert bir biçimde. "Sen istediğin gibi düşünebilirsin, Cat, ama bir an rol yapmadın ve o an beni yalnızca arkadaş gibi gördüğünü söyleyemezsin."

Bones'un alaycı gülüşünü duymadan hemen önce havayı saran gücü hissetmişim. "Tam düşündüğüm gibi," diye homurdandı koridorun öteki ucundan. "Bu sözleri iki dakika önce söyleyemeyeceğini biliyordum, ama şunu aklından çıkarma. Karımla aramıza asla giremeyeceksin."

Tate kollarını göğsünde kavuşturdu. "Girdim bile."

Bones yaklaşınca havadaki gerilim arttı. İlan koridorun duvarına yaslanmış, gösterinin tadını çıkarıncasına gülümseyordu. Zero ve Tick Tock, Bones'un önünden çekilmişti. Bense Bones ve Tate'in arasında duruyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordum usulca.

Bones kaşını kaldırdı. "Hiçbir şey, tatlım. Neden?"

Çünkü Tate'in kafasını koparmak üzereymiş gibi bir halin var, dedim sessizce. *Ama o salağın teki de olsa bunu asla yapmayacaktır.*

Amcam ofisinden çıktı. Koridorda sıralanan vampirleri ve Tate'in meydan okuyan duruşunu görünce öksürdü.

"Cat, Bones, sağ salım gelebilmenize sevindim. İçeri gelip otursanız. Size viski ikram edeyim."

Don'ı içerken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, ama havadaki gerilimin azalmasına sevinmiştim. Bones gülümsemedi.

"Bir kadeh içmek hiç fena olmaz, yaşlı dostum."

İçeri girerken Bones'un elini tuttum. Çok iyi etmişim, çünkü Bones, Tate'e dönüp, "sana da iyi gelir," dediğinde neredeyse yere düşecektim.

Üçümüz Don'ın ofisine girdik. Koltuğa oturdum, Bones da yanıma. Tate ayakta duruyordu ve inatçı bir duruşu vardı.

Don her birimize şöyle bir baktı ve sonra iç çekti. "Neden az önce hoş olmayan bir konuşmayı yarıda kesmişim gibi hissediyorum?"

"Sorun yok, geçti gitti," dedim Don'a, Tate'e suçlayıcı bir bakış atarak. "Vampirler aralarında sidik yarıştıyordu sadece, o da bitti zaten."

"Haklısın, sevgilim." Bones eğilip beni hafifçe yanağımdan öptü. Sonra da esas bombayı patlattı.

"Ben artık insanların zihnini okuyabiliyorum, Don. Yani içine düştüğün ikilemden haberim var ve çıkış yolun da tam karşında duruyor. Şimdiye dek sermayeni kar etmek için kullanmadın ve bu takdirde şayan bir davranıştı, ama özel durumlar özel çözümler gerektirir. Sence de öyle değil mi?"

"Ne?" diye atıldım şaşkınlıkla, hem duyduğum son cümle hem de Bones'un Don'a zihin okuma gücünü açıkça söylemesi beni şaşkına çevirmişti.

Amcam gözlerini kırpmadan Bones'a bakıyordu. "Brams'ı halkın kullanımına sunmayacağım. Sentetik vampir kanını ilaç sektöründe kullanmak fazlasıyla riskli. Eğer bu madde yanlış kişilerin eline geçerse bütün toplum insanüstü güçlere sahip katillere dönüşür."

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye lafa karışım bir kez daha.

"Don'ın başı deritte," diye cevap verdi Bones. "Hükümet büyük bir bütçe kesintisi uyguladı ve Don bir iki yıl içinde bu birimi kapatmayı düşünüyor. Ama moral bozukluğu ya da korkuya sebep olmamak için bunu kimseye söylemek istemiyor."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Don'un yüzündeki ifade Bones'un söylediklerini doğruluyordu.

"Nasıl olur da bize hiçbir şey söylemezsin?"

Bones çenesini kaşdı ve Don'a kurnaz bir bakış attı. "Brams'in ne kadar zararlı olabileceğini biliyorsunuz. Bugün politikacıların uğraştıkları mesele nedir? Terörizm. Bundan ödleri kopuyor. Sen onlara başkasının sunamaya çağı ne sunabilirsin? Bütün isimleri, yerleri ve eylemleri öğrenen bir ihbarcı."

Bones söylediklerinin kavranması için bir süre bekledi. Don'un, birimin kapanması gibi önemli bir konuyu bizden nasıl gizlediğine inanamıyordum.

"Bunu yapmayı mı öneriyorsun?" diye sordu Don, apaçık bir şüpheyle.

Bones kıkırdadı. "Ben değil, Tate. Onu devletin en azı-
lı düşmanlarına gönder, o da onları hipnotize edip bütün bilgileri ele geçirsin ve sonra da bu bilgileri en yüksek fiyatı verene satın. Ülkenize verdiğiniz bu değerli hizmet sayesinde iki ay içinde ihya olursunuz. En güzeli de, Cenevre Anlaşması'nın bile sizin hizmetinizin yanında sönük kalması, çünkü siz düşmana neyi açık ettiğini bile unutturabilirsiniz."

"Seni piç kurusu!" diye patladı Tate ve öfkeyle Bones'un üzerine yürüdü.

"Otur, asker!" diye bağırdı Don daha önce hiç duymadığım bir tonda.

Tate duraksayarak bana baktı. "Bunu yapmasının tek sebebi beni Cat'ten uzaklaştırmak. O ne bizi, ne yürüttü-

gümüz operasyonu ne de ülkesini düşünüyor. Cat dışında hiçbir şeyi gözü görmüyor!"

"Konumuz bu değil," dedi Bones buz gibi bir tavırla. "Sen yürüttüğün operasyonu, ülkeni ya da Cat hariç başka herhangi bir şeyi düşünüyor musun peki? Ona duyduğun sevginin işini etkilemeyeceğini söylemiştin. Kanıtla bunu."

Bones'un bunu o limuzinin kapısını parçaladığı andan beri planladığını anlamıştım. Öfkelenmekle vakit kaybetmemiş, intikamını planlamıştı.

Don ayağa kalktı. "Pekala, Täte? Ne diyorsun?"

Täte, Bones'a nefret dolu bir bakış attı. "Sen öyle istiyorsan, Don, kabul ediyorum."

Don iç çekti. "Sen benim tanıdığım en iyi adamsın. Sen bir insanın vampire dönüştükten sonra yozlaşmaya başladığına dair düşüncelerimi çürüttün." Don'ın bakışları Bones'a yöneldi. "Onun yerine geçecek birine ihtiyacım var. Cat çok yoruluyor ve Dave bu iş için yetersiz."

"Täte bir hafta daha kalsın, sonra onu gönderirsin ve ben de onun yerine geçecek birini bulurum."

Don bana döndü. "Devam et, Cat. Ben işleri buradan idare ederim."

Hepimiz için en iyisi buydu, ama yine de Täte adına üzülüyordum. Sevdiği insandan zorla uzaklaştırılmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu biliyordum. Täte'nin benden uzak kaldığı süre içinde birine aşık olmasını diliyordum. Belki benden uzaklaştığında dışarıdaki harika kadınların farkına varabilirdi.

"Lanet olası herif," diye hırladı Täte, Bones'a.

JEANINE FROST

"Umarım..." ne diyeceğimi bilmiyordum bu yüzden rastgele mırıldandım, "kendine dikkat edersin, Tate." Ve yanımda Bones'la kapıdan çıktım.

ON DOKUZ

BİRADAN HEMEN AYRILMADIK, AMA BU Bones'un fikriydi, benim değil. Bones, Juan'la konuşmak için yanımdan ayrıldığında ben de ofisime gittim. On beş dakika sonra ikisi birden döndüğünde Juan solgun ve aynı zamanda gergin görünüyordu.

"N'aber dostum?" diye sordum.

Juan etrafına bakındı. "Bones, burada mı? Şimdi mi?" diye sordu, İspanyolca konuşmaya başlamıştı.

Bones ona kayıtsız bir bakış attı ve kapıyı arkasından kapatıp ona aynı dilde karşılık verdi. "Evet. Hazır mısın bakalım?"

Juan gözlerime baktı, ardından başıyla onayladı. "Evet."

Bones, Juan'ı tutup dişlerini onun boynuna geçirdiğinde aralarında geçen konuşmayı kendime ancak tercüme edebiliyordum. Neler oluyordu burada?

Evet. Ah, Tanrım. Juan, Bones'un Don'a söz verdiği gibi Tare'in yerini alacak yeni vampirdi. Hiç zaman kaybetmeden işe koyulmuştu.

Juan'ın bacaklarının gücü tükendi ve gözleri kapandı. Bilincini kaybetmişti ve bedeni aşırı kan kaybından dolayı şoktaydı. Bones onu sıkıca tutup daha güçlü emmeye başladı. Bones'un yanakları pembeleşirken Juan'ın rengi soluyordu. Şimdi Bones'un vücudunun sıcak olduğunu biliyordum, gerçi bu sadece Juan onun kanını emmeye başlarken de sürmekteydi.

Juan'ın kalp atışları yavaşladı. Bones onu ısırdığı ilk anda deliler gibi çarpan kalbi şimdi teklemeye başlamıştı. Bir dakika sonra Bones başını kaldırdı.

"Kediciğim, bana şu mektup açacağımı uzat."

Gözlerimi tam karşında ölmekte olan arkadaşşımdan güç bela ayırarak Bones'un istediği aleti ona uzattım. Bones mektup açacağımı alıp kendi boynuna saptı ve Juan'ın başını oluk oluk akan kana yaklaştırarak ağzını yarılan boynuna bastırdı.

Dave kapının önünde belirdi. Yüzünde serseme dönmüş bir ifade vardı. Bones'un kanı ince kırmızı şeritler halinde Juan'ın ağzına akıyordu. Ortamın havası bir anda değişmişti. Sanki yakınlarda elektriksel bir fırtına vardı. Bones, Juan'ın ağzını kendi boğazına bastırırken mektup açacağı hala boynuna saptı. Juan'ın dudakları aniden seğirdi. Ağzı Bones'un boynuna kendi iradesiyle yapışmıştı. Mektup açacağı yere düştü, çünkü artık Juan, Bones'u ısırmıyordu. Tek bir amaca odaklanmış, Bones'un boynunu son hız-

la vakımluyordu. Juan, Bones'un etini koparıncasına derin derin yutkunuyordu. Bones onu tutarken Juan'ın kanı artuk geri dönüşü olmayan bir değişim geçirmişti. Sonunda Juan'ı sıkıca kavrayıp boynundan uzaklaştırdı ve yere yattı. Juan yerden kalkmaya çabalyor, yeni yeni sivrilen köpek dişlerini Bones'un boynuna geçirmek için çırpınıyordu.

"Hayır, dostum, bu kadar yeter," dedi Bones.

Dave yanına geldi. Şimdi, kör bir açlıkla karşısına çıkan her şeyi öldürebilecek olan yarı baygın vampirin tam karşısında duruyorduk.

Juan biraz daha çırpındı ve ardından bütün bedeni titremeye başladı. Sonra yavaşça gevşedi ve kalbi durdu. Bones bitkin bir halde mırıldanarak onun yanına çöktü. Bir insanı vampire dönüştürmek onu güçten düşürüyordu. Litrelerce kan kaybetmesinden söz etmiyorum bile.

"Senin de kana ihtiyacın var," dedim Bones'a, sonra Dave'in yanından geçerek binadaki kan bankasına gitmek üzere birkaç adım attım.

"Dur."

Bones bir çırpıda ayağa kalkmıştı.

"Burada... burada kal, Kedicik."

Sonradan anladım. Bones en son birini vampire dönüştürdüğünde ben yine "bir dakikalığına" yanından ayrılmış, sonra ortadan kaybolup işkencelere maruz kalmış, hatta ölümünden dönmüştüm.

"Ben gidip alırım."

Teklif Dave'den gelmişti. O da aynı şeyi hatırlamıştı muhtemelen.

"Hayır, sen de gitme," dedi Bones. "Sen de burada kal ki Juan'ın bir anda uyanıp Kedik'in boynuna saldırma ihtimalini önleyelim. Böylece onu öldürmek zorunda kalmam. Ian'ı ara, kanı o getirsin."

Tanrım, ne kadar da tedbirliydi. Juan'ın o kadar kısa sürede kalkıp Bones'u alt ederek benim kanımı emme ihtimali neredeyse yüzde sıfırdı, ama karşı çıkmadım. Dave, Ian'ı aradı. Onun karşı çıkmamasının sebebi ise Bones gibi paranoyakça düşünmesiydi.

"Neden onu alt kattaki güvenli hücreye koymuyoruz? O hücre bu yüzden var."

"Çünkü Kedik..." Bones, Juan'ın cansız bedenini koltuğun üzerine bırakıp yanına yaklaştı.

"Şimdi buradan ayrılıyor ve o da bizimle geliyor."

Saatler süren sallantılı bir serbest uçuştan sonra yeniden arabamıza binmiş, Blue Ridge'in yolunu tutmuştuk.

"Juan'ı nereye götüreceğiz?"

Üç araba arkamızda olmasına rağmen Juan'ın iniltilerini duyabiliyordum. Sonra sesi aniden kesildi ve binadan çıkarken yanımıza aldığımız plazma torbalarından lıkır lıkır içtini duydum. Uyanmıştı. Arabada onunla birlikte duran beş vampir daha vardı ve üçü Usta vampirdi. Evet, bu koşullar altında hiçbir yere kaçamazdı.

"Bodrum kata," diye söze başladı Bones. "Orası güvenli bir yer, ayrıca Tick Tock, Dave ve Rattler da orada kalıp sırayla ona göz kulak olacak. Bir hafta içinde normale döner."

O zamana kadar, Juan nabızı atan herkes için potansiyel bir tehlikeydi.

"Herkese yetecek kadar oda yok ki."

"Koltuklardan üçü açılıp yatak olabiliyor. Diğerleri de uyku tulumlarıyla yerde yatar. Bu adamlar çok daha kötü koşullarda da kaldı, inan bana."

"Bütün bunlara bizim yaşadığımız bir sorun yüzünden katlanıyorlar. Biz yerde yatalım, onlar da bizim yatağımızda yatsın," dedim. "Bu daha kibar bir davranış olur."

Bones homurdandı. "Kendi evimde, Noel'de yerde mi yatacağım? Hiç sanmıyorum."

Evet, saat gece yarısı ikiye geçmişti ve artık resmen Noel'di. Benim planladığım romantik ve özel gece böyle değildi, ama olsun. Beraberdik.

Uzanıp onu boynundan öptüm, nefesim kulağını gıdıkladı. "Mutlu Noeller," diye fısıldadım.

Bones arabayı park edip ben geri çekilmeye başladığım sırada beni durdurdu. Başımı geriye doğru çekerken kollarını boynuma sardı ve beni öyle derin öptü ki keşke o anda orada yalnız olsaydık.

İlan arabanın camını tıklatıp öpüşmemizi böldü.

"Siz ikiniz arabada öpüşürken biz sogukta bekleyeceksek ben eve uçarak da gelebilirdim."

Ağzımı açtığım sırada annem koşarak geldi ve homurdandı, "Çok şükür biri söyledi."

Durumun komikliği beni etkilemişti, güldüm. Annem bir vampirle hem de Max'in efendisi olan vampirle aynı fikri paylaşıyordu. İşte bu duyup duyabileceğim en büyük Noel mucizesiydi.

"Özgünüm, Ian, karımı öpmeden önce senden izin mi almalıydım acaba?" diye karşılık verdi Bones. "İt herif."

"Piç kurusu," dedi Ian yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. Bones incinmiş gibi görünmüyor, hatta kıkır kıkır gülüyordu. Arabadan çıkıp Ian'ı omuzlarından sıkıca tutmadan önce beni son kez öptü.

"Burada olmana çok sevindim, dostum."

Ian'ın yüzünde kendine karşı koyan bir gülümseme belirdi. "Neden buradayım biliyor musun? Çünkü sen benden yardım istedin. Yüzyıllardır ilk defa benden böyle bir şey istiyorsun. Bu yüzden hiyerarşimdekileri senin, senin gibi lanet bir herifin emrine verdim."

Ian'la ilk tanıştığım andan beri Bones'un ona neden tahammül ettiğini anlayamamıştım, ama şimdi aralarında geçen şu konuşma her şeyi açıklıyordu.

"Sen sırtını dönüp gidebildirdin de, Ian. Tıpkı iki yüz yirmi yıl önce ben kolonide mahkum edildiğim sırada yaptığın gibi. O zaman sana teşekkür etmemiştim, hala edemedim. Teşekkür ederim, Ian, beni bir vampire dönüştürdüğün için. Sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Ian'ın gözleri duygulanmışçasına parıltıladı. Sonra kaşını havaya kaldırdı. Normale dönmüştü.

"Şu kanama zamanları. Sanırım Cat'i öne sürerek beni ölümle tehdit ettiğin için özür dilemeni de iki yüz yıl daha bekleyeceğim."

Bones güldü. "O ömrü mezara kadar beklersin, dostum."

"Öyleyse plan yapmaya başlayalım," dedi Ian gülünç bir gaddarlıkla. "Yoksa Patra hepimizi erkenden mezara sokacak."

Vlad bir anda çıkageldiğinde evin civarında dolaşıp eve varmamızı beklediğini söylemişti. Bu söylediğine inanmadım, ama ona yalancı da diyemezdim. Hele ki bizim için önemli bir bilgi kaynağı olduğunu kanıtladıktan sonra. Yine de içimden bir ses onun sırf Bones'u sinirlendirmek için çıkageldiğini söylüyordu. Vlad'ın böyle şeytani bir mizah anlayışı vardı sanki.

"Anthony'ye ne oldu?" diye sordu, Hykso ve Kratas'ın rehin alındıklarını duyduktan sonra. Maalesef Spade, şu ana dek onlardan değerli bir bilgi edinememişti.

"Parçalarını Patra'ya geri göndereceğim," diye cevap verdi Bones. "Diğer herillerin parçalarıyla birlikte. Bunu görmek onun hiyerarşisindekileri bazı şeyleri düşünmeye zorlayacak."

Acaba Bones o parçaları doldurduğu kutuları hediye paketi gibi süsler mi, diye düşündüm. Beklenmeyen, gösterişli bir hediye paketi gibi. Patra'nın da bizim için benzer bir senaryo yazmamasını umuyordum. Ceset parçalarıyla dolu bir hediye paketi almak Noel'de alıştığımız türden bir şey değildi.

"İşte bu!" diye bağırarak koltuğumdan fırladım. Kafamda bir ampul yanmıştı.

Bones tek kaşını kaldırarak bana baktı. Ne düşündüğümü bilmiyordu. Düşünceler, aklımdan onun yakalayamayacağı bir hızda geçmişti.

"Bugün Noel. Herkes bugünü en sevdiği insanlarla geçirir," dedim. "Anthony ve diğerlerinin, onları Patra'ya ulaş-

tırabilecek üst düzey tanıdıkları olduğunu var sayalım, bu herifleri parçalamaktansa bizzat göndermeye ne dersiniz?”

Ian merakla öne doğru eğildi. Bones bana bakıyor, çenesini kaşıyordu.

“Sorunun cevabını sen biliyorsun. Devam et.”

“Patra’nın bizimle ilgili bilgi sızdırabilecek birilerini aradığını çok iyi biliyoruz. Yani iki taraf da aynı şeyi yapıyor. Pekî, Kratas’ın adamlarından biri Patra’ya gidip bizim yerimizi bildiğini ve ona bu bilgiyi para karşılığı satabileceğini söylerse ne olur?”

“Patra bunun bir tuzak olduğunu anlar,” diye itiraz etti Mencheres. “Senin ve Bones’un onu beklediğinizi tahmin eder.”

Gülümsedim. “Ben varım.”

Bones sonunda aklımdan geçenleri anlamıştı. “Kedici, hayır.”

“Bu kabul edilebilir bir risk,” diye karşı çıktım.

Vlad da büyük ihtimalle aklımdan geçenleri okumuştı ki birdenbire gülmeye başladı. “Ah, Bones, belki de mutfaktan dışarı adım atmayan uysal bir kadınla evlenmeliydin.”

“Hassiktir, bildiğin başka bir pazarlama hilesi daha var mı?” dedi Bones hiddetle. “Senin adını popülerleştirecek başka bir yazarla görüşmeye ne dersin?”

“Nasıl yani, Anne Rice telefonlarına cevap vermedi mi, dostum?” diye sordu Vlad sert bir biçimde. “Kıskançlık işte böyle çirkin bir özellik.”

Tam konuşacakken kendimi tuttum. Ian aynı sağduyuyu göstermedi ve içten bir kahkaha patlattı.

MEZARIN DIŞINDE

"Cat'e öyle bakma, Crispin. Komikti, ayrıca yüz ifaden görülmeye değerdı."

Bones bu şakadan hoşlanmamıştı, ama sonunda gevşeyip dudaklarını büktü.

"Gerçekten de öyleydi. Pekala. Şimdi senin planını gözden geçirelim, Kedicik. Bu elimize geçen en iyi fırsat belki de."

Bones benimle birlikte gelecek vampir heyetini seçti. Seçtiği beş vampirden birinin Tate olduğunu duyunca nıtkum tutuldu. Sonra Vlad'ı da listeye ekleyerek beni daha da şaşırttı. "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum şaşkınlığımı üzerimden atınca.

"Senin şu adamının beni kızdırmaktan başka yapabildiği iyi bir şey varsa o da seni korumaktır," diye cevap verdi Bones.

"O gece hiç tereddüt etmeden senin için hayatını feda etti. Faydalı olabileceği tek şey bu."

Tate, Bones'a şeytani bir bakış attı, ama itiraz da etmedi. Vlad bu ikisini merakla izledi.

"Peki, beni niye Cat'in yanında istiyorsun?"

"Sen amaçlarına ulaşmanı engelleyen her şeyi gözünü bile kırpmadan yok edebilecek kadar acımasız biri olduğun için," dedi Bones kaba bir tavırla. "Bu özelliğine hep hayran olmuşumdur ve şimdi de bu özelliğine güveniyorum."

Bones'u ceketinden tuttum. "Benim için endişelenme, yalnızca kendine dikkat et. Akşam yemeğinde seni karşımda görmek istiyorum."

Bundan sonrasını içimden söyleyecektim. Halihazırda düşünce okuyabilen iki vampir daha vardı, ama onları umursamadan mesajımı Bones'a gönderdim. *Döndüğünde bütün vücudumu yalnızca viskiyle, senin vücudunu da cinle kaplayacağım. Sonra da vücudlarımızın tadına bakacağız, mümkün olan her şekilde.*

Vlad şaşkın bir homurtuyla, "Harika bir motivasyon, öyle değil mi?" dedi giderayak.

Mencheres hiç tepki vermedi. Nasıl da erdemli bir tavır.

Dave ise yalnızca mırıldandı. "Cat yemek pişiremiyor. Başka ne diyebilirdi ki?"

Bones vücudlarımız birbirine temas edene kadar yaklaştı. Beni geriye doğru yatırırken sertleştiğini hissettim, dudaklarımız birleştiğinde ise sanki zaman durmuştu. Beni tekrar doğrulttuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi hızla atıyordu. Bones'un gözleri yemyeşil parlıyor, bedenimden yükselen şehvetin kokusunu içine çekiyordu.

"Bunun dışında bir şey düşünebileceğimi sanmıyorum."

Ah, evet, ben de başka bir şey düşünemeyecektim.

"O şişeleri hazırla, Kedicik. Sen farkına bile varmadan döneceğim."

Beni son kez öptü, ardından Spade, Ian ve Rodney'yi beraberinde götürerek uzaklaştı. Onları helikoptere binerlerken izledim. Pervanenin rüzgarından korunmak için elimi gözlerime siper ediyordum. Helikopter havalanıp gözden kaybolurken Dave yanımda bekledi.

Sessizliği bozan o oldu. "Juan'la yer değiştirmeliyim. Rattler, annen, Denise ve Randy ile birlikte kalacak, Tick

Tock da seninle geliyor. Juan benden daha güçlü ve benim yerime geçse daha iyi olur."

"Ben seni tercih ediyorum," diye karşılık verdim. Helikopter gözden kaybolmuştu, ama ben hala gökyüzüne bakıyordum.

Dave kıpırdandı, iltifatımdan hoşlandığı belliydi. "Birkaç yıl içinde belki o olmayacak. Ama sen o zaman da benim yanımda olacaksın."

Tate yanımıza yaklaştı. Kahverengi saçları rüzgar-da savrulmayacak denli kısaydı. Aniden ürperdim. Çok mantıksız, dedim kendime. *Batıl inançlara kapılma, Cat, gerçekçi ol.*

"Sorun nedir?"

Dave beni çok iyi taniyordu. Beni böylesine ürperten şeyin soğuk hava olmadığını bilecek kadar iyi hem de. Ellerimle kollarımı ovuşturdum. Yüzüme kaygısız bir ifade ya-pıştırmaya çalışıyordum.

"Hiç. Ceketimi içeride unutmuşum, bir şey yok."

Dave bana imalı bir bakış attı, ama aldırmadım. Bones'u arayıp geri dön diye ısrar et diyen paranoyak iç sesime aldırmadığım gibi.

Sen farkına bile varmadan döneceğim.

Bunların rahatlatıcı sözler olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben öyle düşünmüyorum. Bones yıllar önce onu terkedeceğini bilmeden evden çıkarken de aynı sözleri söylemişti. Aynı olduğumuz yıllar boyunca bu cümle bana ızdırap verdi ve şimdi yine aynı şeyi söylemesi bir işaret olabilir diye ödüm kopyordu.

JEANETTE FROST

Kendime bunun bir tesadüften başka bir şey olmadığını söyleyerek içeri girdim. Yapacak yığınla işim vardı ve asılsız korkularla uğraşacak zaman yoktu. Sonuçta bunun kuruntu olmadığını düşünüp korkacak değildim.

YİRMİ

POEL GÜNHÜ HEMEN HER YER KAPALIYDI. RĖS-toranlar. Barlar. Kulüpler. Alışveriş merkezleri. Tabii tıklım tıklım dolu olan bir yer hariç. Sinema salonu.

Bugünün altı matinesinde gösterilen ve iki büyük Hollywood yıldızının oynadığı bu romantik komedi filmi birazdan ilginç bir gösteriye sahne olacaktı. Buranın balkonu, lüks bir salon olması işimizi kolaylaştırıyordu. Yaşayan ölünün uçma yeteneğini sergileyebilmesi için oldukça elverişliydi.

Vlad Tepesh ön sıradaki koltuğundan sanki ipler yardımıyla yukarı çekiliyormuşçasına havalandı. Vücudu, arkasındaki dev ekranı ortalamıştı. Kollarını iki yana açtı ve yeşil gözlerindeki parlıltıyı şoka uğramış seyircilere yöneltti.

"Buraya gelmemeliydin, Melek."

Gösteri köpeği, demişti Bones onun için. Şimdi ona hak veriyordum. Uzun koyu renkli saçları dalgalanıyor, sanki gö-

rünmez bir rüzgarla savruluyordu. Gülümsememi gizledim ve ayağa kalkıp elimdeki okları fırlatmak için kaldırdım.

“Ölme zamanın geldi, sersem.” Tamam, çok ucuz bir hakaret oldu, ama Vlad etkileyici olmaya çalışıyorsa ben de öyle yapıyordum.

“Neler oluyor...?” diye bağırdı yanımdaki adam, ben bir-biri ardına dört oku Vlad’a doğru fırlatmışım sırada. Vlad ise havada dönerek attığım oklardan kurtulmuştu. Oklar perdedeki aktresin yüzüne isabet etti.

Birisi çığlık attı. *Nihayet*, diye düşündüm, panik yaratabilmek için Vlad’ın gırtlığını kesmem filan mı gerekiyordu yani? İnsanlar son zamanlarda fazlasıyla duyarsız olmuştu.

Vlad köpek dişlerini göstererek bana doğru uçtu. Bunu gören seyircilerden biri haykırdı.

“Vampir!”

“Canını seven kaçsın,” diye bağırdım. Vlad’ın saldırılmasına karşı kendimi savunurken birkaç kişiye devirmek zorunda kalmıştım. Çeketimin ucundan beni yakalayıp sinek salonunun sahnesine doğru fırlatı. Görkemli bir çarpma olmuş, çarpmanın şiddetiyle içim dışıma çıkmıştı.

“Demek böyle oynuyoruz ha? Güzel. Ben de sert severim.”

Ona okkalı bir yumruk attığımda savruldu ve çarptığı duvarı içe göçertti. Duvardan kopan parçalar salonu henüz terketmeyenlerin üzerine yağıyordu. Ardından ayağa kalkan Vlad’a öyle sert bir kafa attım ki alnım yarıldı. Vlad bu son darbeyle biraz sarsıldı. Ben de bunu fırsat bilerek göğsüne peş peşe iki bıçak fırlattım. Salonun aydınlatılmasıyla birlikte seyirciler bizi çok net görmeye başla-

dı ve çığlıklar yükseldi. Vlad göğsündeki bıçaklara aldırmaksızın benî kendine doğru çekti ve alnından süzülen kanı yaladı.

"Artık acıtmıyor," diye mırıldandı.

"Numaracı," dedim kızarak.

Patlayan bir silah sesi ikimizin de şaşkın bakışlarını salonun arkasına çevirdi. Üstü başı patlamış mısır olan bir adam silahını bize doğrultmuştu. O anda salonda bulunan Tate adamın kafasına öyle sert bir tekme savurdu ki, umarım kalıcı bir hasar bırakmaz, diye ümit ettim. Silahlı adam yere yıkıldı.

"Amerikalılar," diye homurdandı Vlad, sesini yükselen çığlıklar bastırıyordu. "Bu memlekette de herkesin silahı var. Neyse ki amacı da hükmü kadar zayıfmış."

"Hadi şunu bitirelim. Gösterişli bir son, senin de istediğin bu değil mi?"

"Ah, Cat, bana daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yap-tıracaksın." Güldü ve benî sahte kadife kaplı kotluklara doğru fırlatmadan hemen önce ayak bileğimi kırarak şiddette tekmeledi. Ayağa kalkmaya çalıştıkça ayaklarım altıma katlanıyordu. Yine de doğruldum. Bana doğru atıldığı sırada yerimden fırladım ve Vlad üzerime atlamak yerine boşluğa uçtu.

"Ne bu? Alçakgönüllülük filan mı?"

Vlad yuvarlandı ve göğsüne saplı bıçakları küçük kıymıklarım gibi kolayca yerlerinden çıkardı. Birbirini eze-rek salonu terkeden son birkaç kişiye de göz ucuyla baktı.

"Hiçbir şey benî bunu yapmaya zorlayamaz."

Vlad'ın etrafındaki boş koltuklar bir anda alev aldı. Şaşırdım, bunu beklemiyordum. Tate de şoka uğramıştı. Vlad dudak büküp elini alevlere doğru salladı. Alevler, ıslanan bir mum gibi aniden sönmüştü.

"Demek pirokinetiksın," dedim soluk soluğa. "Etkeleyici."

"Senin gibi." Sonunda salonda bilinci açık bir kişi bile kalmamıştı.

"Genç adam, projeksiyon odasına baktın mı?" diye sordu Vlad, Tate'e.

Tate küçük pencereye sıçrayıp kamerayı yere fırlattı, çünkü kamera, arkasında duran ve aşağıda olanları bön bön izleyen görevlinin görünmesini engelliyordu.

"Al, bileklerin için." Vlad saldırgan tavrını yitirmiş, bana doğru yürüyordu. "İzin verir misin?"

Elini kaldırıp bıçaklarımı baktı. Ne yapacağını anlamıştım. Onu topallayarak takip etmek pek gösterişli olmayacağından teklifini reddetmek hem kabalık hem de büyük aptallık olurdu. Başımla onayladım ve avcuna ince bir kesik attım, sonra da elini ağzıma götürüp akan kanı içmeye başladım.

Vlad beni aynı solgun gülümsemeyle izledi. "Kanın tadını sevmiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Şey... evet."

Cevabımın geri kalanını muhtemelen aklımı okuyarak almıştı ki alaycı bir tavırla güldü.

"Bones'un tadına alıştın değil mi? Gerçekten, Bones tahmin ettiğimden de akıllıymış ki seni kendine bağlamış. Bu onun rekabetini fazlasıyla gizliyor."

"O kimseyle rekabet filan etmiyor," diye karşılık verdim bir çırpıda, Tate'e bakarak.

"İşte bu noktada yanıyorsun. Senin şu zavallı talibinden bahsetmiyordum ki." Vlad, o sırada dikleşen Tate'e küçümseyici bir bakış attı. "Ben kendimden bahsediyorum. Bones gibi ciddiye almadığım bir adamı kıskanmama sebep oluyorsun. Ne kadar can sıkıcı."

Sesindeki o hayıflanana ton beni gülümsetti. İşte şimdi Tate gerçekten sinirlenmişti.

"Bunu açacaksın, Vlad. İki hafta sürer, sonra benimle tanışığına pişman olacaksın."

"Belki de. Son sahneyi de oynayalım mı?"

Ayak bileklerimin normale döndüğünden emin olunca ayağa kalktım ve çıkışa doğru yürüdüm.

"Önden buyurun."

"...Montrose Bulvarı'ndaki Palace Twenty'nin önündeyiz ve dehiye kapılan sinema seyircilerinin anlattığı inanılmaz bir olayla karşı karşıyayız. Hugh, sağ tarafımızda duran it-faiyecileri görüntüler misin? Tanıklar patlayan silahlarla, yangınla, içeride yaşanan esrarengiz olaylarla ilgili gördüklerini anlatıyor... Siz, evet, siz, bayan, içeride neler yaşandığını bize anlatabilir misiniz?"

"O uçtu!" diye haykırdı tir tir titreyen sarışın kız, mikrofonu muhabirin elinden kaparak.

"Sanırım kanatları ya da ona benzer bir şeyi vardı... sonra bir kadın ona ateş etti ve salon yanmaya başladı. Ah Tanrım, o an öleceğimi sandım!"

"Evet, gördüğünüz gibi çok geçiren bir tanıkla karşı karşıyayız. Bakalım konuşabileceğimiz bir başka tanık bulabilecek miyiz."

Muhabir kadın işini yapmaya çalışırken elindeki mikrofonu kaşla göz arasında yanından ayrılmayan sarışın kıza kapıttı.

"Bayan, mikrofonu alabilir miyim, bunları yetkililere anlatmanız daha iyi olacaktır..."

"İşte orada," diye bağırdı sarışın kız beni işaret ederek. "İşte o kadın. Uçan yarattığı o kadın vurdu. O size deli olmadığımı gösterecek!"

Muhabir kalabalığı yara yara bana doğru geliyor, kameraman da büyük siyah lensi bana odaklıyordu. Karavana koştururken bir an kameraya baktım. Canlı yayındı ve bütün ülkeye yayın yapılıyordu. *Selam, Patra. Gördün mü? Sana bilgi sızdıran adamın seninle buluşacağı kıyının tam karşısındayım, Noel'de Bones'un benim yanımdan ayrılmaya çağırması ASLA tahmin edemezdin, öyle değil mi?*

"FBI, olay yerine daha fazla yaklaşmanız yasak," diye bağırdı Tate, muhabiri kenara iterek. Kamerayı da eliyle kapatarak benim ve yanımdakilerin daha fazla görünmesini engelledi. Sonuçta bizim de istediğimiz kısa bir görüntüydü. Artık Patra, Bones'un beni gölgelemediğini farkedecekti.

Bizim isterik tanığımız da yerel polis tarafından etkisiz hale getirilinceye kadar çılglık atmaya devam etti. Bu oyun belki işe yarayacaktı, belki de yaramayacaktı, bekleyip görecektik. Patra'ya bilgi sızdıran adam rolünü Cooper oynat-

mıştı ve bir saat içinde Patra'nın adamlarından biriyle buluşacaktı. Patra benim Bones'la birlikte Los Angeles'ta olduğumu düşünecekti. Tate karavanın kapısında belirdi ve kapıyı hızla kapattı. Vlad yanımda oturuyordu. Tick Tock ve Zero da içerideydi. Tate bu gecelik şöförliğümü üstlenen Doc'a hareket emri verdi ve karşıma geçip oturdu.

"Tamamdır, Cat. Birileri bu civarda dolaşırsa yalnızca temizlik ekiplerini ve yakınları görecektir. Bones'un senin yanında olmadığını düşünmelerine sebep olacak hiçbir şey kalmadı. Şimdi kafanı hedefleyen bir namluyla karşılaşmadan buradan ayrılabilirsek çok memnun olacağım."

"Her şey yolunda gitti," dedim, karavan hızlandıkça oturduğum yerde zıplarken. İki kez araba değiştirmiş ve yolun geri kalanını uçakla gelmiştik. Bones bunu yapmamız için ısrar etmişti. "Umarım onun işleri de aksamadan biter."

Tate ağzını sımsıkı kapadı ve hiçbir şey söylemedi.

"Usta'yı ne zaman arayacaksınız?" diye sordu Zero.

Bones'a bu şekilde seslenmesi beni hep ürkütürdü. Zero nadiren Bones'tan Usta diye söz ederdi, Bones kendisine böyle seslenilmesinden hoşlanmadığını defalarca belirttiği halde. Zero bulanık gri gözlerini aramamı istercesine bana dikmişti.

"Aramayacağım. İş bittiğinde o beni arar, belki bir iki saat içinde, belki biraz daha geç."

Midem endişeyle kaynıyordu. Telefonu elime alıp hiçbir işe yaramayacağını bildiğim halde, sırf kendine dikkat etmek için her şeyi berbat etmektense kendimi tutuyordum.

"Biz de o zamana kadar Mencheres'in evine giden yolu yarılırız." Vlad bacaklarını uzattı. "Bir şey daha var. Çok acıktım."

"Mencheres'in Colorado'daki evine vardığımızda hepimiz rahatlayacağız," dedim. "Vlad, sen yemek yersin, Tate, sen Annette'i görebilirsin ve ben de Bones'u gece yarısından önce biraz olsun görürüm. En azından Noel'in birkaç dakikasını beraber geçiririz. Belki."

Tanrım, şu anda kendi evimizde Bones'la yalnız kalamamamı ne kadar da isterdim. Mencheres'in evlerinden birine giden yolda beş vampirle bir karavana tıklıp yolculuk etmek hiç tercihim değildi doğrusu. Hayat. Siz sadece plan yapabilirsiniz, ama ona asla emir yağdıramazsınız.

"Doc." Ayağımı metal panele vuruyordum. "Gaza basarsın değil mi?"

Gözüm saatte beklerken duyduğum helikopter sesiyle sandalyemden fırladım. Saat yirmi üç elli bir, Colorado saatıyla. Tanrım, Bones yaklaşıyordu muhtemelen. Helikopter yere inerken üzerime paltomu bile almadan incecik bir hırkayla dışarı fırladım. Helikopterin pervanesi yerdeki karları havaya kaldırıyor, saçlarımı savuruyordu. Pervaneler yavaşladı ve helikopterin kapısı açıldı. Spade, Rodney ve Ian karşımdaydı.

"Birileri bana demir oranı yüksek bir yemek hazırlasın. Şu herifle yolculuk etmekten bıktım," dedi Ian kızgınlıkla. Kestane rengi saçları benimki gibi uçuyordu.

MEZARLIK DİRİNDE

Mencheres'in üç vampiri verilen emri yerine getirmek için koşturuyordu. Diğerleriye Spade, Rodney ve Ian'a yardım ediyordu.

"Melek, git şu kocanı getir de bize bir el atsın," dedi Spade. "Nerede o tembel herif?"

Yüz ifadesini görünce duraksadı. Ian da donakalmıştı ve yanında eşyalarını taşıyan vampire dönerek güldü.

"Diğer helikopter nerede? Biz geciktik, Crispin çoktan burada olmalıydı."

Ian'ı hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sanki her şey bir anda yavaşladı ve ben telefonumu elime aldım. Son birkaç saatir Bones arayacak diye telefonu elimden düşürmemiştim. Hissizleşen parmaklarımı numaratı çevirdi ve bu kez çalan telefonun açılmasını beklemeye başladım.

Mencheres gclip yanımda durdu, ama ona bakmadım. Tek yaptığım hipnotize olmuş gibi helikopterin pervanelerine bakmaktı. Kalp atışlarımın sesi telefonun çalışını bile duymamı engelliyordu.

Bir... iki... üç... dört...

Tanrım, lütfen. Her şeyi yaparım, lütfen. O iyi olsun. O iyi olsun.

Beş... altı... yedi...

Cevap vermeli. Cevap vermeli!

sekiz... dokuz... on...

Telefon açıldı, gürültülü bir yerdedi. Daha fazla bekle-yemedim ve ona seslendim.

"Bones! Neredesin?" Sesini duyamıyordum, sadece arkadan bazı sesler geliyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

diye seslendim neredeyse bağıarak. Belki telefonu çekmiyordu.

"Eveceet..."

Fısıltıya benzer ses bir anda kanımı dondurmuştu. Bir kadın sesiydi ve belirgin bir Ortadoğu aksanı vardı.

"Kim-sin-sen?"

Her hece içimden bir hırıltıyla çıkıyordu. Spade'in beni kolumdan tuttuğunu farkettim, ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Bir kadın gülüyordu, sesi kısık ve kötüydü. *Ses tonu tahmin ettiğimden de kalınmış*, diye düşündüğümü farkettim. *Başka nerede yanlışmışım? Neden yerde oturuyordum?*

Eğer şu anda konuşuyorsa söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Çığlık attığımın farkındaydım, çünkü Mencheres telefonu elimden kapmıştı ve Spade beni apar topar eve sokmaya çalışıyordu. Gözlerim hala yavaş yavaş dönen helikopter pervanesine takılmıştı. Sanki pervaneler her şeyi bir anda değiştirebilirdi. *Pervanelerin durmaması gerekiyor*, diyordum içimden. *Dururlarsa Bones gelemecek. Birileri şunları döndürsün! Döndürün pervaneleri!*

Kimse yapmıyordu. Spade beni eve soktuğunda pervaneler artık dönmüyordu. İçimde bir şeyler patladı. Acı sözcüğü içimdeki bu patlamanın şiddetini anlatmaya yetmiyordu ve duyduğum tek ses Patra'nın alaycı, acımasız ve memnun sorusuydu.

Kocasını ölen kadınla mı görüşüyorsunuz?

YİRMİ BİR

SPADE'İN YANINDA OTURUYORDUM VE RUHUM-
daki ızdırıp beni kuduz bir canavar gibi pençeleriyle
deşiyordu. Ama Spade'e dönüp sadece şunu sordum: "Ne
oldu?"

Gözlerinden pembe yaşlar akmaya başladı. "Cooper tren istasyonunda bekliyordu. On dakika kadar sonra Anubis'un, yanında birkaç Usta vampirle ona doğru gizlice yanaştığını gördük. Anubis'u canlı olarak ele geçirmek istediğimiz için Ian ve ben Cooper'ı korurken Rodney ve Crispin de diğer vampirlerle dövüşecekti. Derken adamlardan biri kaçmayı denedi. Crispin, Rodney'ye kalıp bizimle dövüşmeye devam etmesini, kendisinin o kaçan herifi yakalamaya gideceğini söyledi. Bizimle burada buluşacaktı. Onun bizden önce varacağını düşünüyorduk, çünkü o rehineyi kısa sürede yakalayabilirdi. Üzgünüm, Melek. Çok üzgünüm..."

Mencheres uzun adımlarla odaya girdi. O anda içimde ki öfkeden geriye sadece bir parça merak kalmıştı. *Neden ona kıızıyorsun ki? Hepsini senin batan.*

"Burası güvenli değil," dedi. "Patra yerimizi Bones'tan öğrenmiştir. Hemen buradan ayrılmamız gerek."

"Yalan söylemiş olabilir mi?" Tutunacak bir dal arıyordum, ama boşunaydı.

Mencheres bana kısa bir bakış attı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayacak kadar tanıyorum onu. Söylediği yalan değildi."

Alelacele toparlandık. Randy, Denise, Annette ve annem Spade'in onları araması üzerine rotalarını değiştirmişti. Spade onlara bu yer değiştirmenin sebebini söylemedi ve bu yüzden ona minnettardım. Zaten o sözcükleri aklıma bile getirmek istemiyordum, bizimkilere de kim söylerse söylesindi.

"...bütün adamlarım derhal yer değiştirsin, tehlikeyi önlememiz gerek," diye haber verdi Mencheres ve ardından telefonu yere fırlatıp parçalara ayırdı.

Bir başka vampir hemen ona yeni bir telefon getirdi. "Numara yeni," dedi usak ve önce Mencheres'in sonra da tuhaf bir biçimde benim önümde eğildi. Tepki vermedim. Ayaklarıma bile kapansaydı umurumda olmazdı. Şu anda etrafımda koşuran insanların telaşıyla bir o yana bir bu yana savruluyordum.

İlan, Spade, Cooper ve Rodney'yi buraya getiren helikoptere binerek evden ayrıldık. Gözlerim kuruydu ve boş bakıyordu. Nereye baktığının hiç önemi yoktu sanki.

Hiç.

Bir sarsıntı hissettim ve işte havadaydık. Tate, Don'ı aradı ve ona olanları anlatıp hemen yer değiştirmesi gerektiğini söyledi. Amcamın söyledikleri helikopterin gürültüsünden ve benim ilgisizliğimden dolayı kulağıma gelmiyordu. İlgilenecek ne kalmıştı ki? Kalbim paramparçaydı.

"Cat," diye iç çekti Tate, telefonu kapattığında kolunu omzuma atarak, "Don dedi ki..."

Duraksayıp aptala dönmüş bir halde göğsüne baktı. Ceketimden çıkarıp göğsüne sapladığım bıçak kalbinin yalnızca birkaç santim yakınındaydı. Gülümstedim. Yüzüm kupkuru bir çömlek gibi çatırdayıp parçalara ayrılmıştı sanki.

"Bu bir uyarıydı. İkinci kez uyarımayacağım. Sen Bones'un yerine geçebileceğini ve benim de buna hemen razı olacağımı mı sandın? Bir daha bana dokunursan senin işini bitiririm, Tate."

Her sözcüğü üstüne basa basa söylemiştim. Şu anda Patra'dan daha mutlu biri varsa o da Tate'ti. Bones'la tanıştığı andan itibaren ondan ölümüne nefret etmişti. Tate'in beni bir süs köpeği gibi kucağında avutmasına izin vererek Bones'un anısının ayaklar altına alınmasına göz yumarsam Tanrı beni lanetlesindi. Tate, Bones'un ölümüyle eline bir şey geçeceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyordu.

Tate tek kelime bile etmeden göğsüne sapladığım bıçağı çıkardı. Bıçağı bacağına sürerek temizledi ve sonra bana geri verdi.

"İhtiyacın olduğu zaman buradayım," diye mırıldandı ve helikopterin arka tarafına geçti. Bu olaydan sonra, Kanada'ya varana kadar iki saat boyunca kimse konuşmadı.

Yüksek ağaçlarla çevrili evin birkaç yüz metre ötesindeki donmuş zemine indik. Hava buz gibi soğuktu ya da benim içim üşüyordu. Isınmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor gibiydim.

"Cat, konuşmalıyız," dedi Mencheres, helikopterden inmemeye yardım etmek için elini bana uzatırken.

"Denise ve annem buraya ne zaman varır?"

Kollarını birbirine kavuşturdu. Dondurucu soğuktan etkilenmiyordu sanki. "Şafak vakti. Yolda kendilerine lazım olacak bazı şeyler alıyorlar."

"Konuşmak istediğin şey her neyse, onlar gelene kadar bekleyebilir mi?"

Duygusal zırhım takviye kuvvetlerle güçlendirilmişti, ama dayanamıyordum. Yalnız kalıp içimi dökmeliydim ama karşımda bir seyirci kidesi varken bunu yapamıyordum.

Mencheres başıyla onayladı.

"Tabii. Sonra konuşuruz. O zamana kadar yerleşmene yardım ederim."

"Zahmet etme. Şafağın sökmesine en fazla iki saat kaldı ve ben uyumayacağım. Biraz yalnız kalmak istiyorum. Bugünün hayatımın en kötü günü olduğunu söylememe gerek yok herhalde."

Ağaçlığa doğru yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Mencheres.

MEZARIN DİRİNDE

"Etrafımda dolaşan bu kadar vampir varken yalnız kalmak zor oluyor. Bizi getirdiğine göre, burası güvenli bir yer olmalı. Bu yüzden biraz yürüyüş yapacağım."

Arkamdan herkes mırıltıyla itiraz ediyordu. Onlara cevaben orta parmağımı gösterdim ve yürümeye devam ettim.

Çam ağaçları birbirine yakın aralıklarla dikilmişti. Kardaki izler bu buz gibi bölgeyi farklı türden birçok canlının yaşam alanı olarak kullandığını gösteriyordu ve günün bu saatinde burası oldukça sessizdi.

Yürürken Bones'la ilk tanıştığımız günü anımsadım. Bir külüpte masalardan birine yaslanmıştı ve ılık saçlarını aydınlatıyordu. Onu baştan çıkarma numarasıyla ormanlık bir alana götürme numaramı nasıl da yutmamıştı. Kendime geldiğimde bir mağarada zincirlenmiş haldeydim ve Bones Tweety esprisi yaparak benimle dalga geçmişti. Gözlerimin vampir yeşiline dönüp parladığı andaki yüz ifadesi ve benim yarı vampir olduğumu farkedişini hatırladım. Onunla ölümüne dövüştükten sonra bana bakıp kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtması. İlk öpüşmemiz. İlk sevişmemiz. Onu sevdiğimi ilk söylediğimde bana gülümseyen gözlerle bakışı...

Hızlı adımlarla kilometrelerce yol kat etmiştim. Karşıma bir kayalık çıktı ve hiç düşünmeden tırmanmaya başladım. Gökyüzüne baktığımda şafağın sökmesine yaklaşık kırk dakika daha olduğunu anladım. Sonra Denise ve annem gelecekti. Onları görmek istemiyordum. Kimseyi görmek istemiyordum. Yirmi dakika boyunca kayalığa tırmandım ve sonunda oturabileceğim genişlikte bir kaya

parçası buldum. Sert rüzgar yüzünden ellerimi ovuştururken gözüme kırmızı elmas çarptı. Asla gerçekleşmeyecek bir evliliğin yüzüğü.

Ayağa kalktım ve kayalığın dibine baktım. Aşağıdaki kayalar büyüleyici görünüyordu ve bulunduğum yükseklik pek de korkutucu değildi. Bir an gözlerimi kapatıp öne doğru bir adım attım. Bir adım daha.

"Senin için zor olmalı."

Daha ilk hecede gözlerimi açmıştım. Vlad birkaç metre aşağıdaki bir kaya parçasına oturmuş beni izliyordu.

"Evet, sevdiğim adamın ölmesi zor bir şey. Bunu anlayabilmene şaşırdım."

Vlad ayağa kalktı. "Ah, ondan söz etmiyorum. Ne olduğuna karar vermek zor olmalı, demek istedim. Ben asla böyle bir ikilemde kalmadım. Vampire dönüştürüldüğümde bir daha asla insan olamayacağımı biliyordum. Ama sen ikisinin arası bir şey olarak dünyaya geldin. Söylediğim gibi, zor olmalı."

Bu lanet herif neden bahsediyordu böyle? "Yalnız kalmak istediğimi söylemiştim, Vlad. Git buradan."

"Buraya yalnız kalmak için gelmedin, Catherine."

"Bana Catherine deme," dedim alışkanlıkla, sonra da başımı iki yana salladım. Bana nasıl seslendiğinin ne önemi vardı ki?

Vlad küçümseyici bir bakış attı. "Neden? Orada o kayanın ucunda duran Catherine Crawford'ın ta kendisi, o Cat ya da Kızıl Melek değil. Catherine'in hiçbir zorunluluğu, hiçbir sorumluluğu yok ve kocasının peşinden mezara gir-

mek istiyor. Sonunda insan tarafını seçtiğin ortaya çıkıyor. Ne kadar ilginç."

"Öyle bir şey yapmıyorum," diye atıldım ve sonra sustum.

Yapmıyor muydum? Buz gibi havada bir kayaya tırmanmış, gözlerimi kapatıp boşluğa doğru yürümeye başlamıştım. Bu yükseklikten aşağı düşmek beynimi patlatırdı ve böylece kimse beni bir gulyabani ya da başka bir şey olarak geri getirmeye kalkışamazdı. Kiminle dalga geçiyordum ki? Helikopterden indiğimden beri aklımda yalnızca bu vardı, sadece dile getirmekten kaçınmıştım.

Yapabilirsin, düşüncesi beni kıskırtıyordu. Don annene göz kulak olur, ekibin iki vampir ve onları yöneten bir gulyabanı ile hiçbir sıkıntı yaşamaz. Denise'in de artık Randy'si var... İnsanlar sana Bones'u terkettiğin zamanki gibi ihtiyaç duymuyor. Ona gidebilirsin. Bunu yapmaya hazırsın.

"Hazır mısın, Catherine?" diye sataştı Vlad, aklımdan geçen cümleleri bana karşı kullanıyordu.

"S.ktır git, Drakula," diye bağırdım. "Bones'un seni sevmediğine hiç şüphem yok. Şimdi de beni sinir ediyorsun."

"Biz birbirimizi pek umursamazdık, ama bu birbirimize saygı duymadığımız anlamına gelmiyor. Bones bunu yapmanı ister miydi? Öldürülen sen olsaydın Bones senin seçtiğin yolu seçer miydi?"

Hayır.

Bu cevabı hiç düşünmeden vermiştim. Bones'un böyle bir durumda ne yapacağını çok iyi biliyordum. Eğer Max beni öldürseydi, Bones da benim şu anki halim kadar

mahvolurdu, ama bir vampir olarak, intihar etmeyi aklımdan bile geçirmezdi. Asla. Ölümümde payı olan herkesi tek tek yakalayıp cezalandırana kadar böyle bir şeyi düşünmezdi. Ancak intikamını aldıktan sonra kendi ölümünü düşünebilirdi. Vampirler böyleydi.

Ama Vlad haklıydı. Benim bir kusurum vardı. Yarı insandım. İnsan yanıma bürünüp kendimi bu kayalıktan aşağı, Bones'un kollarına bırakabilirdim. Ama vampirlerin böyle bir lüksü yoktu. Eğer bir vampir olsaydım bu kayalıktan aşağı iner ve intikam yemini ederdim. Ama eğer insansam hiç düşünmeden kendimi boşluğa bırakırdım. Vlad düşüncelerimi okurken bana merhametsiz bir bakış attı.

"Öyleyse, nesin sen?"

Annem on altı yaşındayken bana babamın kim olduğunu söylediği günden beri aynı soruyla boğuşup durdum. Kalp atışlarım benimle alay ediyor gibiydi. Aldığım her nefes benimle dalga geçiyordu. Evet, insana benzer birçok özelliğim vardı ve evet, Bones'un beni beklediği yere gidebilmem için serbest bir atlama yaparak huzura ermek istiyordum. Tanrım, bunu yapabilmeyi ne kadar isterdim! Ama ben insan değildim. Doğduğum günden beri insan değildim ve şimdi insanmışım gibi davranamazdım.

"Evet?" diye sordu, Vlad üstüne basa basa.

Ayağımın ucundaki uçuruma pişmanlıkla dolu son bir bakış attım ve Vlad'a döndüm. "Ben bir vampirim," dedim uçurum kenarından uzaklaşırken.

YİRMİ İKİ

DAHA SONRA, YANIMDA VLAD'LA ORTAYA ÇIKTIĞIMDA Mencheres hiç yorum yapmadı. Neler olduğunu tahmin etti mi bilmiyorum ama ettiyse de kendine sakladı. Annem ve Denise geldi. Aşağı inerken yukarıda, onları taşıyan uçağı görebiliyordum.

Eve yaklaştığımda bir çığlık duydum. Mencheres gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Dışarıda durmuş, dönüşümü bekliyordu.

“Ölüm haberini yeni almışlar,” diye açıkladı.

“Benimle konuşmak mı istiyordun?”

Mencheres kontrollü ses tonumu duyunca gözlerini kırpıttı. “Öncelikle anneni görmek isteyeceğini düşünmüştüm.”

“Hayır, önce konuşalım.”

Vlad saygılı bir biçimde selam verdi. “Baş başa konuşmanız için sizi yalnız bırakıyorum,” dedi ve dışarı çıktı.

Mencheres tıpkı benim ona baktığım gibi, anlamaya çalışırcasına bakıyordu bana. İkimiz de hareket etmedik.

Sonunda, sessizliği bozan o oldu.

"Bones'un cesedini bulmak için gücümü kullandım. Bir an için onun gerçek ölüm durumuna geçtiğini gördüm. Kalbine bir bıçak saplanmıştı."

Bu görüntü bir top mermisinden daha hızlı bir biçimde içime saplandı. Annette'in içeriden gelen histerik çığlıklarını duyabiliyordum ve aynı çığlıkları atmamak için kendimi tutuyordum. İçimdeki acıyı acımasızca bastırırken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" En azından onu eve getirebilirdim. Hiç değilse bunu yapabilirdim.

"Hayır. Daha sonradan o görüntüyü kaybettim. Sanıyorum Patra engelleyici bir büyü yapıyor. Yerini bulmamı engellemek için bunu daha önce de yapmıştı. Ama tabii onu bulmayı tekrar deneyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Ona ilk kez içtenlikle teşekkür etmiştim. Mencheres gülümsemedi ama yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitti.

"Bones'a hak ettiği vedayı etmek benim görevim ve arzumdur."

Bir süre bir şey söylemedik. Sonunda, Mencheres konuştu.

"Bones hayattayken bütün mirasını sana bıraktığını söylemişti. Şimdi onun hiyerarşisi sana ait. Ayrıca benimle aynı seviyesin. Onunla yaptığım birliğe bağlı kalacağım kanım üzerine yemin etmiştim. İsteği üzerine, aynı yeminini sana da ediyorum."

Bogazımda bir şey düğümlendi ve bunu da ortaya çıkımlarına izin vermediğim diğer tüm duygularım gibi içime attım. Kendimi tutup başımla Mencheres'i onayladım.

"Madem ki benden böyle bir şey istemiş, kabul ediyorum."

Mencheres işte o zaman gülümsedi. "Seninle gurur duyardı, Cat."

Ağzımın kenarına küçük, hüznümlü bir gülümseme yayıldı. "Zaten beni ayakta tutan tek hedef bu. Benimle gurur duyması."

İçeride bir şeyler kırılıp dökülüyordu. Doğrudum. "Başka bir şey var mı? Annette'i görmem gerekiyor. Anlaşılan o da benim kadar üzgün."

"Diğer şeyleri daha sonra konuşabiliriz. Sen adamlarınla ilgilen."

Kıskançlığımı, ilişkimi bozmak için yaptıklarından dolayı duyduğum nefrete ve Bones'la yıllar geçirmesinden dolayı duyduğum öfkeye rağmen, Annette'i gördüğümde onu avutmak istedim. Nasıl hissettiğimi tam anlamıyla bilen biri varsa, o da Annette'ti.

"Buraya gel, Annette."

Onu Ian ve Spade'in kollarından aldım. İkisi de onu ya avutmak için ya da başka bir şey kırmasını engellemek için tutuyordu. Annette'in etrafında bir sürü kırık dökük eşya vardı. Gözlerinden pembe yaşlar akıyor, bu yaşlar onun görünümünü iyice kötüleştiriyordu.

"Burakın gideyim," diye bağırdı Spade'e. "Anlamıyorum musunuz, Crispin olmadan yaşamak istemiyorum!"

Ah, bu duyguyu nasıl da anlıyordum. Yine de Vlad haklıydı. Bones anısının korunmasını hak ediyordu ve benim işim de bunu sağlamaktı.

Annette'in başını tuttum.

"Yaşayacaksın çünkü Bones'a borçlusun. Patra paçayı sıyırdı belki ama ona hayatının en büyük hatasını yaptığı-
nı göstermeliyiz. Hadi, Annette. Bones seni yüzyıllar önce
vampire çevirmişti. Bunu yaptığı için kendisiyle gurur duy-
masını, düşmanlarının ise bundan korkmasını sağla."

Annette'in yanaklarından koyu pembe yaşlar süzülüyordu ama ağzı sert bir çizgi halinde gerilmişti. Yüz ifadesi hüzünlü bir ifadeden ilişkimizi bozmak için elinden geleni yapan hırslı kadın ifadesine dönmüştü.

Gözlerini silip ayağa kalktı.

İşleri bitti, diyordum bakışla.

Kesinlikle bitti, diyordu onun bakışı.

Sonra beni çok şaşırtan bir hareket yaptı. Diz çöküp başını öne eğdi. "Crispin başına bir şey gelirse her şeyi sana bırakacağını söylemişti. İşte hemen şimdi burada sana bağlılık yemini ediyorum."

Buna hazırlıklı değildim. Sonra Bones'un hiyerarşisindeki diğer vampirler de bu hareketi tekrar etti. Tate bile bunu yaptı.

Spade yanıma geldi. O kendi hiyerarşisinin ustası olduğu için diz çökmedi. Sadece başını öne eğip yüzüğümü öptü.

"Senin yanında olacağım, Cat. Zaten arkadaşım da benden bunu beklerdi."

Bütün bunlara bir sözle karşılık vermek istiyordum ama laflar ağzıma tıkanmıştı sanki. Rodney de benzer sözler mırıldandı ve o parlayan kırmızı yüzüğü öptü. Ian da aynı şeyi yaparak beni şaşırttı. Tırnaklarımı avcumun içine gömdüm. Beni boğmaya çalışan gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum. *Sakin ağlama*, diye azarladım kendimi. *Sakin ağlama*.

Vampirler yeminlerini ettikten sonra, boğazımı temizledim.

"Teşekkür ederim. Güvenine layık olacağıma dair sana yemin ediyorum. Spade'in de dediği gibi Bones da bunu beklerdi zaten. Mencheres?"

Mencheres başını kaldırdı. "Evet?"

"Şimdi ne olacak?"

"Bones'un hiyerarşisindekilerin seni resmen kabul etmeleri için yakın gelecekte bir toplantı düzenleyeceğiz. Geri kalan kısım ise aynı. Savaştaız."

"Neden yakın gelecekte? Zorunlu bir bekleme süresi mi var?"

Mencheres kaşlarını çatı. "Hayır, ama bu anı, trajik olayı göz önünde bulundurursak, senin..."

"Saçma. Benim daha neşeli olacak halim yok. Bu yüzden bu işi bitirelim. Bones'un adamları onun ölümünden sonra allak bullak olacaktır. Bekleme süresi ne kadar uzarsa Patra da o kadar güçlenir. Bu iş en kısa ne kadar sürede ayarlanabilir?"

Mencheres şaşkın görünüyordu. Bunu görmezden geldim ve söylediklerimi daha vurgulu kılmak için ayağımı yere vurdum.

JEANETTE FROST

"Evet?"

"Yarın gece. Gerekli liderlere haber vereceğim."

"Tamamdır, yarın gece."

Sorun şuydu: Tanrı aşkına ben o saate kadar ne yapacağım?

Orada bulunanların birçoğu uzun süredir uyumadığını söyleyip durdu. Sırf sussunlar diye yukarı, yatak odalarından birine girdim. Ama yatağa uzanır uzanmaz yanımdaki boşluğu hissettim ve yatmaktan vazgeçip duş aldım. İki saat, dalgın dalgın duşta kaldım.

Banyodan çıktıktan sonra Mencheres yanıma geldi. "Sana bir şey getirdim," dedi ve eski, işlenmiş, küçük bir tahta kutuyu bana uzattı.

"Nedir bu?"

"Bones aylar önce, kendisine bir şey olursa bunu sana vermemi söylemişti."

"Yatağa koy." Sesim paslı çıkıyordu. Elimi uzatıp almaya çekindim çünkü ellerime bir titreme gelmişti. "Ve çık."

Mencheres dediğimi yaptı. Kutuyla odada baş başa kalmıştım. Kutuyu açma cesaretini yirmi dakika kendimde bulamadım. Sonra haykırmamak için kendimi güçlükle tuttum.

Kutunun kumaşının üzerine resimler konmuştu. İlki Bones'la birlikte yazın çektiğim bir fotoğrafı. Sallanan koltuğumuzda oturuyordu. Bana bir şeyler fısıldıyordu. Her ne fısıldıyorsa ben gülümsüyordum.

İkinci fotoğrafta ben çok dağınık bir yatakta çıplak bir halde, yan tarafa dönmüş, bir yastığa sarılmış yatıyordum.

MEZARIN DIŞINDE

Ağzım açıldı, yüzümde duygusal, yorgun bir ifade vardı. Bir göğsüm çarşafların arasından görünüyordu. Bacaklarımın arasındaki kızıl tüyler de öyle. Biraz utandığım için fotoğrafı kaldıracaktım ki arkasındaki yazıyı farkettim.

Bunu bir sabah çekmiştim. O kadar güzeldin ki dayanamadım. Bunu gördüğünde yüzünün kızaracağını düşünmek beni gülümsetiyor.

Bu tanıdık, zarif el yazısını görünce gırtlığımdan boğulmayı andıran bir ses çıktı. Bunu yapamayacaktım. O kadar acı çekiyordum ki nefes alışlarım bile hırıltılı ve düzensizdi.

Bu kutunun içinde başka her ne varsa, üzerinde "Sevgili Eşime" yazılı bir not duruyordu.

Aniden harfler bulandı çünkü gözlerim dışarı çıkmak için neredeyse yanan gözyaşlarıyla dolmuştu.

Bu notu okursam duygusal bütünlüğümü yitirip delireceğimi düşünüyordum.

Kutuyu kapatıp yatağın altına koydum. Kendimi bir işe vermeliydim. Yarı kararlı bir biçimde pantolonumu giydim. Pantolona uyup uymadığımı hiç önemsemeden elime ilk geçen tişörtü üzerime geçirdim ve koşarcasına odadan çıktım.

Alt kata indiğimde Doc başını kaldırdı. Altı kurşun alan iki tüfeğiyle meşguldü. Vampirlerin çoğu kılıçları, bıçakları ve diğer eski silahları severdi ama Doc tüfeklere takıntılıydı. Onlarsız yapamazdı.

"Ölüm Meleği," dedi beni tanıyıp.

"Sen kaç yaşındasın?"

Bu ani sorum onu şaşırttı mı bilmiyorum ama şaşkınlığını göstermedi. Yaklaşık bir haftadır Doc'un yakınında olmama rağmen onunla uzun uzadıya konuşmamıştık.

"Yüz altmış, insanken yaşadığım yıllar dahil." Sözlerini daha kibar kılan hoş bir Güney aksanı vardı. Silahlarından birini kaldırdı. "Denemek ister misin?"

Ormanda yaklaşık kırk mil koşmuş, iki saat kılıç talimi yapmış, uzun uzun düşünmüştüm. Şimdi de karşımda tüfek duruyordu. Neden olmasın?"

"Senin silahların dişi mi?" diye sordum tüfeği alırken. Silahu yüklemek için horozu çekmek gerekiyordu. Benim silahlarımsa yarı ya da tam otomatikti. Duruma göre birini seçiyordum.

"Evet, Cat. Çünkü kadınsı olan daima daha öldürücüdür."

Kara mizah. Başka koşullar altında olsam buna gülerdim. Tüfeği parmaklarımda çevirdim, doldurdum ve nişan aldım. En sevdiğim silahlar bıçaklardı ama bu, tüfek kullanma konusunda acemi olduğum anlamına gelmezdi.

"Çok güzel," dedi. "Duvarın diğer tarafında bir leke var. Atışın nasıl? Vurabilir misin onu?"

Buna yanıt olarak söylediği yere altı el ateş ettim. Öylesine seri ateş etmişim ki, altı el, bir el gibi duyulmuştu. Doc gülümseyerek deliklerden oluşan üçgene baktı. Gülümsemesine yanıt vermedim. Artık gülümseme yeteneğimi kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım.

"Bana daha fazla kurşun verirsen, kurşun delikleriyle adımı yazabilirim," dedim umursamazca. "Ya sen?"

Silahu alıp doldurduktan sonra iki tüfeği de gözlerimle takip edemediğim bir hızla çevirerek havaya atıp yakaladı ve birbirine çarpıştırıp bacaklarının arasından geçirdi. Bütün bunları yaparken tüfeklerin tetiklerini çekiyordu. Daha kurşunların sesi kesilmeden tüfeği bana verdi.

"Nasıl?"

Otuz metre ötedeki duvara baktığımda yaptığı espriyi anladım. Doc yaptığıım üçgeni ters çevirip A yapmış, yanına C ve T harflerini eklemişti. Bunu baş döndürücü numaralarını yaparken oluşturduğunu düşününce, gerçekten etkileyiciydi.

"Benim takımındakilerin gözdesi olurdun sen," diye yanıtladım sonunda. "Adamlarım bu yaptığının gördükleri en iyi hareket olduğunu düşünürlerd." "

"Kanunlarla uzun, karmaşık bir geçmişim oldu," dedi şaka yaparak. "Bu yüzden onlardan uzak durmaktan memnunum."

"Bones seni nasıl dönüştürdü?"

Doc'un yüz ifadesi değişti. "O dönüştürmedi. O benim büyük ustam sayılır. Beni değiştiren Annette."

Ah. Şimdi ona nesnel bir biçimde, kadın gözüyle bakıyordum. Zarıflığını, yüzünün çekiciliğini, arkaya taradığı kahverengi saçları farkettim. Evet, tam Annette'in tipiydi.

"Anlaşıldı."

"Düşündüğün gibi değil. Bin sekizyüzlü yıllarda dört

adamin bir barda kadının birini köşeye sıkıştırdıklarını

| JEANETTE FROST

gördüm. İkisini vurdum, diğer ikisi kaçtı. Aslında kadını korumuyordum, tersine yemeğinden etmişim onu. Yine de Annette benim bu şövalyeliliğimi unutmadı. Yıllar sonra ölmek üzereyken beni bulup bana bir alternatif önerdi. Ben de kabul ettim."

Bu tam da Bones'un yapacağı türden bir işti. Gözlerimi kırparak başka yöne döndüm. Sana yapılan iyiliği sakın unutma. Anlaşılan bu felsefeyi Annette de benimsemişti.

"Artık Bones'un hiyerarşisinde değilsin, bir Ustasın ve anlaşılan Annette'e de tabi değilsin," diye sesli düşündüm. "O halde neden buradasın?"

Açık, kahverengi gözleriyle bana kasvetli bir biçimde baktı. "Senin gibi, ben de borcuma sadık biriyimdir."

YİRMİ ÜÇ

27ARALIK GÜNÜ BİR OPERA SALONUNDA TOPLANDIK. Siyah giyinmiştim, ruh halime uygun bir kıyafetti. Bana kalsa uyduruktan bir elbise de giyebilirdim ama önemli günlerde toplanan vampirler kıyafete önem verirdi. Bu yüzden ben de bu kurala uymak zorundaydım. Siyah deri çizmelerim kıyafetimi tamamlıyordu. Üzerimde siyah dışındaki tek renk belime taktığım gümüş zincir ve üzerine takılı, sallanan bıçakların gümüş rengiydi. Bu hem sessiz bir tehdit, hem de bir güvence sayılırdı benim için.

Mencheres ve ben merkez sahnede idik. Oradaki herkes neden toplanıldığını biliyordu ama Mencheres formate icabı Bones'un öldüğünü haber verdi. Kulaklarımı yırtarak içeri giren, tıpkı ilk kez duyduğum andaki gibi üzülmeme yol açan bu sözlerin verdiği acının yüzüme yansımastan önce elimden geleni yaptım.

"...ve onun talebi üzerine kendisine ait her şey eş, Cat'e geçiyor." Mencheres'in uzattığı elini tuttum. "Bu geceden itibaren sana ait olan her şey bana, bana ait olan her şey de sana aittir. Bu ittifakı resmileştirmek için kan gerekiyor. Catherine, aynı zamanda Kızıl Melek olarak bilinen sen, sözünün arkasında durduğunu göstermek için kanını dökmeyi kabul ediyor musun?"

Asla ağzıma alacağımı düşünmediğim formalite sözlerini tekrar ettim. Sonra bıçağımla avcumun içini derin bir biçimde kestim. Mencheres aynı bıçakla kendi avcunu kesti ve elini elimin üstüne koydu.

"Kanım aynı zamanda sözlerimin kanıtıdır. Bu ittifaka ihanet edersem, bunu kanımla ödeyeceğim."

Daha etkili olsun diye birleştirdiğimiz ellerimizi havaya kaldırdık. Benim elim, onun kanyla buluştuktan sonra iyileşiyor, iyileştikçe sızlıyordu. Sonra ellerimizi bıraktık. Töreni kapamış olduk.

Kısmen diyelim.

"Bir meleze liderim demeyi reddediyor ve bu yüzden onun hiyerarşisinden çıkmak için ona meydan okuyorum."

"Thomas, seni saygısız herif!" diyerek oturduğu yerden sahnenin ucuna doğru ilerledi Spade. "Crispin burada olsaydı, omuriliğini söker, sonra da seni onunla kırbaçlardı. En iyi arkadaşı olarak bu görevi ben üzerime alıyorum."

Aslında şaşırmamıştım. Herhangi bir resmi toplantıda bir vampir bağımsızlığını talep edebilir, efendisine meydan okuyabilirdi. Eğer Efendi buna razı olursa ya da daha ön-

ceden anlaşmışlarsa, talep edene bağımsızlığı verildi. Ama kabul etmezse...

"Bunu aklından bile geçirme, Spade," dedim. "Niyetin Bones'u memnun ederdi. Beni de memnun ediyor. Ama bu adam bana meydan okudu ve ona yanıt vermem gerekir."

"Cat." Spade omuzlarımı tuttu ve ses tonunu alçalttı. "Günlerdir uyumuyorsun. Yemek yemiyor, bir şey içmiyorsun. Tek yaptığın şey antrenman. Bana izin vermiyorsan Mencheres'e izin ver. O, bu herifi öyle bir benzetecektir ki, aynı şeye niyetlenen bir başkası meydan okumadan önce ikinci kez düşünecektir."

"Haklısın." Spade bu sözleri duyunca rahatladı ama Bones olsa benim fikrimden kolay dönmeyeceğimi bildirdi. "Bu herifin bir derse ihtiyacı var. Ama o dersi vermesi gereken benim. Bu dersi ben vermezsem, hiyerarşimiz içeriden parçalanır. Thomas!"

Spade'i kenara ittim ve sahnenin köşesine geldim. "Kabul ediyorum. Madem özgürlüğünü istiyorsun..." Parmaklarımı çitirdatıp boynumu sağa, sola çevirdim.

"Gel de al."

Thomas sahneye doğru yürüdü. Bir atlayışla yüksek platforma çıktı.

Diğer vampirler yolu açtı. Mencheres, bir el hareketiyle itiraz etmeyi sürdüren Spade'i susturdu. Bunları izlerken neredeyse gülümseyecektim. Bütün bunlar benim için bir terapi sayılırdı.

"Nasil ölmeyi istersin?" diye sordum bakışlarımı gözlerine kilitleyerek. "Sen de biliyorsun ki öleceksin. Zehrini

seç. Kılıç, bıçak, çekiç olabilir. İstersen çıplak elle de dövüşebiliriz."

Thomas benim boyumdaydı. Mavi gözlü, kıvrık, kah-verengiye yakın kızıl saçları vardı. Bütün bunları gücünü değerlendirirken farketmişim. Güçlü bir vampir havası vardı üzerinde. Yeni vampir olmuş birinin havası değildi bu.

"Efendime saygımdan ötürü seni hemen öldürecekçim," diye yanıtladı İrlanda aksanıyla. Sinirli bir kahlaha attım. Kısa boyu, yuvarlak yanaklarıyla Thomas bana çocukken yediğim mısır gevreğinin kutusundaki yaratığı hatırlatıyordu. Onu kızdıracak şarkılar söylemek istedim. Ne yazık ki üzerindeki kıyafet yeşil değildi. Yeşil giyinse tıpkı o yaratığa benzeyecekti.

"Sen Bones'a saygı duysan bir savaşın ortasında özgürlüğünü talep etmezdin," diye yanıtladım. "Onun sözleriyle, *iğrenç bir biçimde*."

"Senin gibi bir cadı tarafından büyülenmesi onun talihsizliği," dedi aceleyle hazırlanan silahlar arasından seçim yaparken. Ben silah seçmedim, belime taktığım silahlar bana yeterdi. "Asla gerçekleşmeyen bir saldırıya dayanarak onu savaşa girmeye kışkırttın!"

Sahnedeki vampirler bu sözlerle küfürlerle karşılık verdi. Soğuk bir öfke içimi kapladı. Demek belden aşağı vurmak istiyordu. Pekala, kendi bilirdi.

Vurulmuş gibi bağırarak saldırıya geçtim. Thomas da büyük bir hızla ileri atıldı. Yanıma geldi ve bıçağı birkaç milimetreyle beni sıyırdı. Ben de yan tarafa dönüp bıçağımı

karına sapladım. Kısa süre sonra keskin gümüş bıçak kalbine girdi. Bütün bunlar bir saniyeden az sürmüştü.

"Seni gerizekale, Bones'un tahriklere kapılma diye verdiği öğütleri hiç dinlemedin anlaşılan."

Bıçağım kalbindeydi. Thomas buza dönüşmüş gibi kalakalmıştı. Kulağına eğilmek için ona iyice yaklaştım.

"Bones'a selam söyle," dedim ve bıçağı kalbinde çevirdim. "Seni görünce mahvedecek."

Thomas'ın kanlı cesedini normalde orkestranın oturduğu alttaki bölmeye doğru tekmeyle fırlattım. Sonra üzerindeki kanı bile silmeden bıçağı belime taktım.

Arka tarafta bir uğultu koptu. Kapıların açılıp kapandığını duydum. Başımı kaldırdım. Mencheres yanıma geldi ve elimi tuttu.

"Cat, çok üzgünüm ama bunu yapmasını beklemiyordum," dedi. "Resmi bir toplantıda ona saldıramazsın. Bu bizim yalarımıza aykırı. Bunu yaparsak hepimiz lanetleniriz."

Bu sözler sayesinde kimin içeri girdiğine dair tüm kafa karışıklığım son bulmuştu. Önce geç gelen birileri olduğunu düşünmüştüm. Sonra Mencheres bana açıklama yaparken o lanet olası kahrkaha geldi kulağıma. Bu gülüşü tanıyordum. Bu gülüş her yerimi kapladı.

"Mencheres, kocacığım, beni selamlamayacak mısın?"

Parmaklarımla Mencheres'in elini sertçe sıkıdım. Mencheres'in kemikleri hemen kırılıyor, hemen iyileşiyordu. Patra, Mencheres'le konuşmuştu ama bakışları benim üzerimdeydi.

Patra'nın saçları, filmlerde gördüğüm annesinin saçları gibi kaba Mısır stili değildi. Uzun siyah saçlarında yer yer altın röfleler vardı. Kaşları da Hollywood'da gösterildiği gibi kalın değil, tersine inceydi. Patra işte böyleydi. Aslında şehvet düşkün bir kadından çok, atletik bir kadına benziyordu. Teni açık ama benimkinden daha koyuydu. Neredeyse bal rengi. Burnu moda dergilerinde önerilenden biraz daha uzundu ama şuna hiç şüphe yoktu ki, Patra güzel bir kadındı.

"Neden?"

Gözlerimi Patra'dan ayırmadan Mencheres'e sormuştum bunu. İçimdeki her şey beni kırılma noktasına getirecek denli acı veriyordu. Düşünebildiğim tek şey öldürmekti.

"Yasalarımız böyle. Karım olarak, herhangi bir resmi toplantıya katılabilir ama bize saldıramaz. Bununla birlikte, biz de ona saldıramayız. Seni şiddet kullanman için kışkırtmak istiyor ama senin onun böyle kolay bir zafere ulaşmasını sağlamayacak kadar serinkanlı olacağından eminim."

Demek beni şiddete başvurmaya kışkırtıyor. Ne güzel. Onu ikiye ayırıp kanından üzerime giysi yaparım ben de. Gözlerim yanıyor, çıkan yeşil huzmeler üzerinde parlıyordu.

"Merhaba, fahişe."

Rahatsız edici, iç gıcıklayıcı bir biçimde güldü. "Demek şu melezi sensin. Söyle bakalım." Gözleri parıladı. "Son günlerde iyi uyuyor musun?"

MEZARIN DİNİNDE

İçimden, öfkeden kudurmadığım için şaşırıyordum. Farkında olmadan ruh halime ters düşen bir kahkaha savurdum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Ah, Patra. Ne kadar sıkıcısın."

Ne bekliyordu bilmiyorum ama bunu beklemediğinden eminim. Vay canına, ben bile kendime şaşırmıştım.

Patra kendisine gülünmesini sevmiyordu. Öfkeli ifadesi bunun kanıtıydı.

"Sandığım kadar aptal değilim," dedim. "Şimdi, ya çene ni kapa ya da git. Burada işlere engel oluyorsun. Bunu da yasaklayan bir yasa vardır herhalde."

"Gideceğim." Nefretle gülümsedi. "Göreceğimi gördüm. Sen bir hiçsin ve yakın zamanda bir hiçten de az olacaksın. Ama gitmeden önce, neden bu savaşın içinde olduğunu bilsen iyi olacak. Eminim kocam bunu sana söylememiştir, değil mi?"

"Neyi söyleyecekti?"

Yeniden güldü. Hayatta onun gülüşünden daha rahatsız edici bir ses duymadığımı farkettim.

"Neden Mencheres'e daha ilk anda karşı çıktığımı sordun mu kendine hiç? Ona karşı durmasaydım, savaş olmazdı. Seni ya da Bones'u öldürmeme de gerek kalmazdı."

Anlatmam için onu teşvik etmemi bekleli ama ben sessiz kaldım. Patra iç çekti.

"Pekala, açıklayacağım. Mencheres beni bir vampire dönüştürmeyi teklif ettiğinde ona sevgilim İntef'i de dönüştürmesini şart koşmuştum. Ama uyandığımda Mencheres

bana İntef'in ona ulaşmadan birileri tarafından öldürüldüğünü söyledi."

Durup Mencheres'e nefretle baktı.

"Sonra Mencheres'in eski bir arkadaşı Anubus sessizliğini bozdu. "İntef Romalılar tarafından değil, Mencheres tarafından öldürülmüştü. Gördün mü seni küçük melez? Bu savaşın içindesin çünkü ben sonunda sevgilimin katilinden intikam alıyorum. Bones'un ölümünden kim sorumlu bu durumda?"

Mencheres'e baktım. Bakışma karşılık vermeden önce gözlerini kısa bir süre için kapattı. O anda anladım. Patra doğru söylüyordu. Söylediği her sözcük doğruydı. Bir an içimden ikisini de istediklerini almak için bu kadar acımasız oldukları için bıçaklamak geldi. Sonra Patra'ya döndüm. "Seni anlıyorum. Ama Mencheres'in peşinden koşman gerekirdi. Onun yerine insanların aile üyelerini rehin alıp onları intihar bombacısı olmaya zorladım. Bones'u öldürmeyi seçtin ve bu yüzden ben de seni öldüreceğim. Nasıl hissettiğimizi herkesten iyi sen anlarsın."

Patra gülümsedi. "Acımı anladığım için bu acımı dindireceğim." Sesini yükseltti. "Onu bırakıp da bana katılan herkese af çıkardım. Ayrıca, onu öldürene hayal bile edemeyeceği ödülleri vereceğim. Bir Tanrı'nın sözü bu."

Ona elimdeki elmaştan daha sert bir bakış attım. "Seni kaba fahişe, senin öldüğünü göreceğim. Bu da bir melezin sözü."

Patra bana son bir kez aşağılayıcı bir biçimde baktı ve arkasını döndü. Dört koruması tıpkı gelirken yapıldıkları gibi koridor boyunca ona eşlik etti.

Nefesimi ancak kapılar kapandıktan sonra verebildim. O kadar öfkeliydim ki titriyordum.

Tam bir sessizlik vardı. Ne bir yürüyüşün ne de öfkeyle temizlenen boğazların sesi. Sahnenin silahların bulunduğu köşesine gittim ve neredeyse zarif bir biçimde bir kılıç çıkardım. Patra'nın teklifinin yankısıyla şimdi uğraşmak, daha sonradan benim baskı altında liderlik edemeyeceğim düşüncesini uyandırmaktan daha iyiydi.

"Pekala, o fahişeye inanan ve beni öldürebileceğini düşünen varsa, işte buradayım."

Meydan okumalar yüksek sesle ve anında başladı. Pek çok kişi sırayla bana meydan okuyordu. Bu defa silah seçimini onlara bırakmadan kılıcımı elimde tuttum. Bir seferinde sahneye atlayan her vampirin kafasını kopardım, onları ikiye böldüm ya da bıçakladım. Tüm acımı ve öfkemi bu vuruşlara vermiştim. Neyse ki, o anlar sayesinde acı dışına bir şeyler hissedebilmiştim.

Üzerime saldıran sekizinci vampiri de kalbini derinlemesine keserek öldürdüm. İronik bir biçimde aldığım yaralar sık sık vampir kanıyla temas ettiğim için iyileşiyordu.

İzleyicilere döndüm. "Beni alt edebileceğini düşünen başka biri var mı?"

Başka meydan okuyan çıkmadı. Eski taş kılıcımı geçiren Excalibur gibi kılıcımı sahnenin ortasına sapladım. Sonra yırtık elbisemin parçalarıyla alnımdaki kanları sildim ve Mencheres'e döndüm.

"Aruk gidebilir miyiz?"

YİRMİ DÖRT

EVE DÖNDÜĞÜMDE YATAĞIN BOŞLUĞU BENİMLE alay ediyordu. *Bak, çarşafıların bile dümdüz, diyordu. Bones'a ait izler yok olmuştu. Bones artık yoktu. Bir daha asla geri dönmecekti.*

Çaresiz bir öfkeyle yatağı kaldırıp duvara fırlattım. Böylece içinde okumaya cesaret edemediğim bir mektubun bulunduğu eski kutuyu açığa çıkarmış, iyi bir yatağı mahvetmiştim. İlerisi için yaptığım tüm planlar gibi bu yatak da mahvolmuştu.

Eşofman ve tişörtümü giyip aşağı indim. Bir battaniye-ye sardığım kutu, çerçevenin enkazı altında görünüyordu. Saat ikiydi ve kimse uyumuyordu.

Spade ve Rodney, Ian'la birlikte misafir odasındaydı. Mencheres orada yoktu, bu da beni hiç üzmedi. Belli ki, Patra'yı görmek onu rahatsız etmişti. Bir taraftan onun için üzülüyordum. Patra'yla evlendiğinde onu seviyordu. Yanlış

bir karar vermişti ama kimse mükemmel değildi ki. Yaptığı hata binlerce yıl sonra bile peşini bırakmıyordu.

"Bu gece iyiydin, Cat," dedi Ian. "Yine de bok gibi görünüyorsun."

Normalde ona espiyle karşılık verirdim ama şu anda bu çok zordu benim için. Espri yapmak yerine koltuğa oturdum ve kutuyu yanıma, yere koydum.

"Her neyse."

"Uyumalısın," dedi Spade yüzüncü defa.

"Uyuyabilseydim burada oturup benimle dalga geçmenizi dinlemezdim. Anubis ilginç bir şey söyledi mi?"

Ian zamanının çoğunu onunla geçirmişti. Şey, Ian ve birkaç sadist arkadaşı. Şüphesiz Anubis onların kendisini öldürmelerini isterdi. Tabii diğerleri bunu tercih etmemişti. Onlara ne kadar yalvarsalar da."

"Her zamanki gibi pek bir şey demedi," dedi Ian öfkeyle. Herif Crispin'in nasıl alındığını ya da gördüğümüz vampirler dışında trende kimin olduğunu bile bilmiyor. Bilmesi çok saçma ama söylediğine göre bilmiyor."

"O halde daha fazla çabalamalısınız," dedi Rodney acımasızca. "Daha yaratıcı olmalısınız."

"Haklısın," dedi Spade.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak giderek kötüleşen migrenimi hafifletmeye çalıştım.

"Biliyor musunuz, Ian haklı," dedi Spade hiç çekinmeden. "Bebat bir haldesin ve dinlenmezsen fazla yaşamazsın. Acaba..."

"Sen ona yardım edemezsin ama ben edebilirim."

Spade odaya giren Tate'e baktı. Ian ve Rodney de başlarını çevirdi. Bu bakışları onu rahatsız etmişse bile bunu hiç belli etmeden yanına oturdu.

"Tate," diye iç çektim. "Belki de gitmelisin. Hepsi senin işini bitirmeye niyetli."

Bunu duymazdan geldi ve bana reçeteli bir şişe verdi. "Don't aradım. Bu, senin kan değerlerine göre hazırlandı. Seni uyutacaktır. Birkaç saattir burada olmamamın nedeni bu. Kimse arabayı takip etmesin ya da plakayı almasın diye eczaneye yürüyerek gittim."

Odadaki diğer üç kişi de en az benim kadar şaşkındı. Şişeyi aldım.

"Teşekkür ederim." Uykunun vereceği kısa boşluğa kavuşacağımı düşünmek teşekkürümdeki içtenliği artırdı. Belki birkaç saatliğine kederden kurtulacaktım.

Bir bardak su verdi. "Rica ederim."

Gerekli dozu yutup sedire uzandım. Tahta kutu hala yanımdaydı. Kutunun içinde duran sözler Bones'tan geriye kalan en somut şeylerdi. Birkaç dakika sonra vücudumun gerginliği azaldı. İlaç güçlüydü ve metabolizmam hızlıydı.

"Aferin evlat," dedi Spade ben uyku moduna geçerken. "Belki de en sonunda işe yarayacaksın."

"Onun için en iyi olanı yapmayı istemek konusunda Bones'la anlaşıyorduk," diye yanıtladı Tate fısıldayarak. "Şadede en iyi şeyin ne olduğu konusunda farklı düşünüyorduk." Bones...

Beni bekleyen uykuya doğru ilerlerken bu isim aklımda yankılandı.

Belki de rüyamda seni görürüm.

Bir ses beni uyandırdı. Evin bir yerlerinde bir çığlık duydum. Sonra koşan adımların sesi geldi. Bu sesler ilacların sağladığı derin uykuma nüfuz etti.

"Neler oluyor?" diye yüksek sesle konuştuğunu duydum Spade'in.

"Vay canına!"

Bu ses lan'a mı aitti acaba? Biraz daha sessiz olamazlar mıydı?

Annette'in çığlığına benzer bir çığlık duydum. Öyle yüksek bir perdeden çıkmıştı ki, yastığı başımın üzerine çektim. Bu küçük çaba bile beni yordu. Elimde olsa bu bağırış çağırışı yapanlara bir zılgıt çekerdim. Hem uyumamı istiyorlar, hem de bu kadar gürültü yapıyorlar. İkiyüzlü herifler.

Annette'in patlamalar halinde gelen haykırışlarını duyuyordum. Yanımda, bir şeyin yere düşüp kırıldığını duydum. Puslu mantığımla, bunun Tate olabileceğini düşündüm. Ben uyumadan önce sandalyesini arkaya doğru yaslamış, sandalyenin iki bacağı üstünde geriye doğru sallanıyordu. Yine de bu varsayım, şu cümlemin neden sarf edildiğini açıklamıyordu:

"Benimle dalga geçiyor olmalısın..."

Zincirinden boşalmışçasına gelen bağırışlar ve çarpılan kapıların sesi tükenmeyince, güçlükle bir gözümü açtım. Bin bir sözcüğün arasından bir tanesi sonunda aklıma nüfuz etti ve olduğum yerde sıçramama yol açtı.

"Crispin!"

"...karımı görmem gerek," sözleri bağırmağa başlamadan önce duyduğum son sözlerdi. Kahve masasını devirip sesin geldiği yöne doğru çılgınca koştum. Gözlerim açıldı ama hiçbir yere bakamıyordum. Her şey, bir canlıdan çok bir hayalete benzeyen ve bana doğru koşan sisli bir figürün hareketlerinden ibaretti.

Kollar beni sardı ve vücuduma büyük bir hızla çarpan bir vücuda doğru çekti. Yere düştük. Yüzüm, tanıdık bir aksana sahip bir sesle titreyen bir boğaza değiyordu.

"Seni çok özledim, Kedici. Seni seviyorum."

Rüya gördüğümü düşündüm. *Evet, bu bir rüyaydı ve Bones'a sabte de olsa son bir kez sarılma şansını bana verdiği için Don'a teşekkür edecektim. Tanrı modern bilimden ve onun yarattığı bin bir çeşit sakinleştiriciden razı olsun!*

"Sen öldün," diye geveledim. "Keşke gerçekten burada olsaydın..."

"Beni onunla yalnız bırakın. Hepiniz, lütfen. Bize biraz süre tanıyın. Charles."

Spade'in kara kafası neredeyse çeneme değecek kadar eğilmişti ama fısıltıyla söylenen sözleri duyamamıştım. Spade başıyla onaylayıp bana hala net gelmeyen solgun suranı öptü.

"Tabii, dostum."

"Lütfen beni uyandırma," diye yalvardım birisinin beni uykumdan uyandıracağından korkarak.

Gerçek gibi görünen bu figürü kendime doğru çekerek gözlerimi kapalı tutmak için büyük bir çaba sarf ettim.

"Rüya görmüyorsun, Kedici." Aman Tanrım, beni öyle bir öptü ki kalbim duracaktı. "Ben buradayım."

"Öldüğünü görmüşler ve bir de... s... s... sen gerçek olamazsın." Gerçekliğin ve kafa karışıklığını birbirine girdiği bu anda, ilaç ve şok tüm bu karmaşayı birkaç katına çıkarıyordu.

Beni sedire taşıdı. "Önce şunu yapayım, sonra konuşuruz," dedi. Bardağını kırdı ve kırık camla avcunu çizdi. Kalakaldım. Elini ağzuma götürdü.

İçtiğim her yudumda, ilacın verdiği sersemlik gitti. Önümde duran Bones'u berrak bir biçimde görebiliyordum. Ona doğru uzandım, parmaklarımı titriyordu. Patra'nın rüya büyülerinden birini daha yaşamaktan korkuyordum. Vücudunun acımasızca önümde yok olduğu o kötü rüyalardan birini gördüğümü düşünüyordum.

Bones elimi tuttu ve sıkı.

Ona bol bol baktım. Şok edici biçimde beyazlayan saçları dışında hiç değişmemişti. Teni her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Gerçekten burada mısın?"

Onun bir serap olduğu korkusunu üzerimden bir türlü atamıyordum. Ya gerçek olduğuna kendimi inandırdıktan sonra rüya gördüğümü anlarsam? İşte buna dayanmaz, çıldırdım.

Aniden gelen bir çaresizlikle kırık cam parçasını elime aldım ve bacağıma sapladım. Bones şaşkın bir halde, camı çıkardı.

"Ne yapıyorsun, Kedici?"

Aniden bastırın acı hayatta hissettiğim en iyi şeydi çünkü bu, rüya görmediğimi gösteriyordu. Her nasılsa Bo-

nes buradaydı. Birkaç gündür kendi üzerimde sağladığım kontrolü kaybettim ve gözyaşlarına boğuldum. Kendimi üzerine doğru fırlattım. O ise beni itip bacağıma iyileştirmeye çalıştı.

"Yaşıyorsun, yaşıyorsun!"

Hıçkırıklara, ağlamama rağmen bu sözleri tekrar etmekten kendimi alamıyordum. Büyük bir şevkle ona dokunup elbiselerinin altındaki tanıdık vücudu hissettim. Tenine dokunmak için can attığımdan, gömleğini yırtarak açtım. Çıplak teninden gelen teyit edici his daha da fazla ağlamama yol açıyordu.

Bones beni sıkıca tuttu. Kulağıma sesleniyordu ama ne dediğini anlamıyordum. Son birkaç günün hüznü ve acısı üzerimden kalkıyor, bir heyecana dönüşüyor ve yoğun bir biçimde titrememe yol açıyordu. O çok gurur duyduğum hislerimi kontrol etme özelliğim kaybolmuştu ama bunu hiç önemsemiyordum. Kaybettiğimi sandığım her şey birden karşımdaydı. Ona öyle bir sarıldım ki, sanki onu bırakırsam ölecektim. Gerçekten de böyle hissediyordum.

Bunlar belki de birkaç dakika sürdü ama bana saniyeler geçmiş gibi gelmişti. Bones beni yeniden öpmek için hafifçe geriye doğru itti. Ben de, tadını alabilmek için yanar bir halde, ağzımı ağzıyla birleştirdim. Beni yanına çekti. Bacaklarımı beline doladım, inledi. Şimdi ona farklı bir nedenle dokunuyordum. Hissettiğim şey arzu değildi. Hayır, onu içimde hissetmek, türkunun da ötesinde bir dürtüyü.

MEZARIN DIŞINDA

Bones da böyle hissetmişti muhtemelen çünkü hiç duraksamadı. Elbiselerimizi yırttık, etinden gelen inanılmaz haz, benim etime geçti. Gözyaşlarım arasında, nefes nefese kalmış halde sanki onunla çarpışmak istercesine ona sarıldım, sonra oksijensizlikten başım dönene kadar onu öptüm.

Hızlı ve patlayıcı olmuştum. Bones benden birkaç dakika sonra, ilkel olmanın çok ötesinde bir inlemeyle boşaldı. Kalbim göğsünde atıyordu. Bu, vücudumdaki tüm o ilaçları göz önüne alırsak, tehlikeli bir durum olabilirdi. Olun. Şimdi ölsem bile, kendimi dünyanın en şanslı kişisi sayardım.

"Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin, Kedici," diye mırıldandı Bones.

"Herkes geri geldi," dedim bir kere daha hatırlamanın verdiği acıyla. "Senin dışında. Seni aradım. Patra açtı. Dedi ki..."

Duraksadım. Bu sözlerim bana onu görmemin verdiği çok ve zevkin ertelediği asıl soruyu hatırlattı.

"Bones, neler oldu?"

Olanları defalarca tekrarlamamak için Bones ikimiz için de birer elbise bulduktan sonra diğerlerini de çağırdı. Ben sedire oturdum. Kahve içip beynimde kalan son sersemlik hissini de atmaya çalıştım. Bones'un kanı ağır uykumu açmıştı ama yine de kendimi tamamen dinç hissettiğimi söylemek doğru olmazdı.

Sonunda Bones herkesi odaya çağırdı ve kitlesel bir sarılma töreni başladı. Annette onca kişi arasından neredeyse

silah zoruyla kendine yol açtı. Bones'a sarılıp onu ağzından öptü. Bones özür dilercesine bana baktı.

"Ona iyi davran," dedim, bir kereliğine olsun kıskançlık duymadan. "Son günlerde o da benim kadar sefil durumdaydı."

Annette nihayet onu bıraktıktan sonra Mencheres, Bones'a şaşkınlık dolu bir ifadeyle sarıldı ve yeni beyaz saçlarını işaret etti.

"Daha önce gördüğüm görüntülerde hiç yanılmamıştım," dedi. "Yok olduğunu görmüştüm."

"Merak etme, sicilin hala temiz," diye yanıtladı Bones. "Ama onu sonra anlatırım. Anlaşmamızı uyguladığın için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Sırada Ian vardı. Bones'a duygusalıktan hırlama şeklinde çıkan bir gülüşle sarıldı. "İanet herif, karın yaptığın bu adice numaradan dolayı seni kızartmalı aslında!"

Bones onun sırtına vurdu. "Dikkat et dostum, karım hala burada. Kendine yazık edersin."

Evdeki diğer vampirler de onu yeniden görmenin verdiği mutluluğu Bones'a gösterdi. İçimden buradaki diğer vampirlerin duygusal patlamama ve yeniden buluşmamızın fiziksel kısmına şahit olmalarından dolayı utanmam gerekip gerekmediğini sorguladım. Ama sonra umursamadım. Alçakgönüllülüğün canı cehenneme. Bones'a onu ne kadar çok sevdiğimi ister gözyaşıyla ister başka bir şekilde gösterme fırsatını değerlendirmekte utanılacak bir şey yoktu. Hayat, başkası ne der diye düşünmeye değmeyecek kadar kısa.

Sonunda Bones gelip yanıma oturdu. Elini tuttum. Gerçek olduğuna inanmam için ona sürekli dokunma ihtiyacı duyuyordum.

"Senin de bildiğin gibi, son vampirin peşinden gittim. "Geçen bir trenin üzerine atladı. Onu takip ettim. Arabaların üzerinden atlarken başkalarının varlığını hissettim. Patra oradaydı. Bir araba dolusu Usta'yla birlikte. Akıllı fahişe, tren gelene kadar varlığını hissedemeyeceğimizi biliyordu. Yanıma gelip üzerime saldırdılar. Harika bir pusuydu bu. Hareket eden bir trende çıplak elle kavga ederken gümüş bıçaklardan kurtulmak güç bir iş."

Bones'un ölümcül hikayeyi kayıtsız bir şekilde anlatması beni şaşırttı.

"Neden trenden atlayıp kaçmadın?"

"Kibirden," diye kısaca yanıtladı. "Patra çok yakındaydı. Yapmam gereken tek şey onu orada öldürmekti. Bu savas da böylece son bulacaktı. Bu yüzden peşlerinden gitmeye devam ettim. Geriye sadece altı Usta kalmıştı. Bir tanesinin savurduğu bıçak darbesi doğrudan kalbime geldi. Acıdan dizlerimin üzerine çöktüm. Herif hemen arabaya gidip Patra'ya beni öldürdüğünü söyledi. Ben de öldüğümü düşünmüştüm. Ama bıçağı çevirmeyi ihmal etmişti."

Bu görüntüyü düşününce kalbimden vurulmuşa döndüm. Sonra parmaklarımda bir ıslıklık farkettim. Meğer tırnaklarımı Bones'un eline öyle sertçe batırmışım ki, ka-
natmışım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

JEANNE FROST

"İşimin bittiğini düşündüğümü, bundan da çok rahatsız olduğumu hatırlıyorum. Bıçağı çıkarmayı başarmıştım ama kendimi savunacak durumda değildim. Sonra, gözlerim kapanıp duyma yeteneğimi kaybetmeme rağmen çok garip bir güç geldi üzerime. Hatırladığım tek şey, bir köprüden geçtiğimizdi. Köprü'nün üzerindeyken trenden yuvarlanıp kendimi suya bıraktım. Sonra hiçbir şey yoktu. Kan gelene kadar."

Bones pişmanlık belirten bir biçimde inledi.

"Akıntı beni götürmüştü sanırım. Beni fakir bir adam buldu. Muhtemelen ceplerimde işe yarar bir şey olup olmadığına bakmak için. Uyandığımda vücudu kollarımdaydı. Boğazını ısırdım, kanının son damlasına kadar içtim. Zavallı adam. Yakında bir arkadaşısı vardı. Onun da kanını içmeye başladım. Sonra yerine gelmeye başlayan bilincim bana durmam gerektiğini hatırlattı. Ellerimi gördüğümde... korkmuştum."

Bones elini uzatıp ona baktı. Ben anormal bir şey görmedim. Dudaklarını büzdü.

"Kemiklerimi görebiliyordum. Sanki kısmen iskelet olmuştum. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Güçlülük görüyor, zar zor duyuyor, hemen hemen hiç koku alıyordum. Bir koyun kadar zayıftım. Güneş battığında bir kere daha bilincimi yitirdim."

"Sana neler olmuş böyle?" diye sordu Ian. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Ben duymuştum," dedi Mencheres sessizce. "Bırak da bitirsin."

"Güneş doğduğunda uyandım. Benim yanımda duran, tanımadığım adam da yaklaşık aynı saatte uyandı. Kaçmaya çalıştı ama onu bileğinden yakaladım. Konuşabiliyordum. Söylediklerim net olarak anlaşılmıyordu ama yine de yeterliydi. Beni telefon bulunan bir yere götürürse onu bırakacağımı söyledim. Adam tabii ki donakaldı. Yarı çürümüş, katil bir iskelet ayağını bırakmıyordu. Kalp krizinden ölmemesine şaşırdım. Gece yarısına kadar bekledik. Böylece evsiz bir adamın bir cesedi telefon kulübesine doğru sürüklenmesi daha az dikkat çekecekti."

Bu görüntü bana öylesine garip geldi ki gülmeye başladım. Bu, hayatta duyduğum en garip şeydi muhtemelen.

"Bir telefon kulübesine geldik ama herifin arama yapacak parası yoktu. Daha bilincim tam yerine gelmemişti; bunu düşünmemiştim. Tek düşündüğüm güvenli bir biçimde bir yere gitmem gerektiği idi. Ödemeli arama yapmasını söyledim ama aradığı numaraların yanıt vermediğini söylüyordu. Aklımda sadece birkaç numara vardı. Seninki, Mencheres'in numarası, bir de Charles'in numarası. Ama hepiniz büyük ihtimalle meşguldünüz çünkü hiçbirinize ulaşamadım. Hatırladığım son numara Don'a aitti. Ona ulaştım."

Amcama mı? Bu beni çok şaşırtmıştı.

Bones kederle inledi. "Evet, o da şaşırdı. Sesin benim sesime benzemediğini söyledi. Haklıydı da. Ona, tanıştığımız gün, derisini portakal gibi soymak istediğimi söylediğini hatırlattım. Nedense bu sözümü hatırlamıştım. Kim olduğumu daha fazla sorgularsa, bunu gerçekten yapacağı-

mı söyledim. Don adamdan bulunduğumuz yeri öğrendi ve geleceğini söyledi. Adama beni sokağın ortasında herkesin görebileceği bir yere koymamasını, beni bir çöp tenekesine atmasını söyledim.

"Yaklaşık iki saat sonra Don çöp tenekesinin kapağını kaldırdı. Onu gördüğümde, "Zamanını aldım, yaşlı dostum," dedim. Sonunda bana inandı. Yine de benim gibi kuru bir et parçasının daha saygılı konuşması gerektiğini eklemeyi edemedi. Don beni bir kamyonete bindirdi ve bana torbalar dolusu kan verdi. Hepsini içtim ama hala kendimde değildim. Don beni evine götürdü ve kan vermeye devam etti. Tamamen kendime gelmem on iki saatimi aldı.

"Lanet olsun, neden beni aramadın!"

Bir taraftan amcama şükran duyarken bir taraftan öfkelenmişim. Don, Bones'u sevmeydi ama onun hayatını kurtarmıştı. Ona olan borcumu asla ödeyemezdik.

"Öncelikle, Kedicik, kimi arayacağını bilemiyordu. E-mail adresleri de yoktu, sadece senin mailini biliyordu ama sen de kendi maillerine bakmıyordun. Ayrıca hemen iyileşmediğim için iyileşip iyileşmeyeceğimden de emin değildim. Bu yüzden Don sana boş yere umut vermek istemiyordu. Uyandıktan bir saat sonra, Tate sana hangi ilacı verebileceğini sormak için Don'ı aradı. Don bana eczanenin yerini söyledi. Oraya gittim ve eczaneden itibaren Tate'in kokusunu takip ederek buraya geldim."

Bones'un sesinde, geç de olsa odada birinin olmadığını farketmeme yol açan garip bir ton vardı. Annem bile iç-

MEZARIN DIŞINDE

ri girmiş, hikayenin ayrıntılarından rahatsız olmuyormuş gibi davranmıştı.

"Tate nerede? Sen daha iyi olduktan sonra Don neden Tate'i aramadı? Amcam Tate'in benimle olduğunu biliyordu."

Bones bana baktı. Bakışlarında hem acıma hem de kararlılık vardı.

"Çünkü Tate'i aramamasını ona ben söyledim. Beni öldürmeye çalışan adamın hayatta olduğumu bilmesini istemiyordum."

YİRMİ BEŞ

BONES'UN SÖZLERİ İÇİME OTURDU. SPADE'İN sandalyesinde kıvrandığını görünce daha da kötü oldum. Bones'u ilk gördüğümde Spade'e bir şeyler mırıldanmıştı. Ne dediğini anlamamıştım. O sırada Bones'un hayatı olduğunu öğrenmenin verdiği heyecan o kadar yordu ki bırakın bir boğuşmanın patirtisini, bir fil sürüsü geçse dikkatimi çekmezdi.

"Täte nerede?"

Hem mutlu hem de öfkeli olabilmeme inanmadım.

"Ölmedi," diye yanıtladı Bones. "İhanetini itiraf edene kadar hapsedilecek. Sonra da onu öldüreceğim. Başka seçenek yok."

"Sana yapılanların önceden ayarlandığını mı düşünüyorsun?" Mantıklıydı. Gelen bu tren, Usta vampirler ve alçak bir Mısır kraliçesi... Hepsinin tesadüfen bir araya gelmesi mümkün değildi.

"Bundan sadece bu odadakilerin haberi vardı. Tabii Dave ve Cooper dışında. Ama bilmeleri ihanet ettikleri anlamına gelmez. Dave, Juan'la bir kutuya hapsedilmişti. Cooper'ın ölmenden bir çıkarı yok. Tate ise sen zarar görmeden ölmemi görmek için her şeyi riske atabilecek tek kişi. Sana olan aşkı ihanet etmesine yol açtı. Bunu kendi ağzıyla sana itiraf etmesini istiyorum. Sonra, senin için onu hemen öldüreceğim."

Hayır. Hain o değil.

Bones zihnimde bunu reddettiğimi duydu ve iç çekti. "Üzgünüm, sevgilim. Onu düşündüğünü biliyorum."

Düşüncelerimin dışarı çıkmasını engelleyen kalkanlarımı kapattım. Düşüncelerimi Bones'un değil, odadaki diğer vampirlerin öğrenmesinden çekiniyordum. Tate'in böyle bir şey yapacağına inanmıyordum. Bones'u sevmeyebilirdi, hatta bazen pislik de yapmıyor değildi. Ama Patra'yla Bones'a karşı işbirliği yaptığına inanmıyordum.

Bu da geçek suçlunun odadaki bir başka kişi olduğunu gösteriyordu.

"Tate'in bir yere gideceği yok, öyle değil mi?"

"Sakin sakın böyle bir soru sormam Bones'un bana tuhaf bir biçimde bakmasına neden oldu.

"Hayır."

"O halde şimdi onunla uğraşmayalım. Tate bunu yaptığını itiraf ederse, onu senin öldürmene gerek yok. O işi ben hallederim."

Bu doğruydı ama bu durumda söz konusu olmayacaktı. Tate, Bones'u öldürmeye çalışıyorsa, onunla adil bir bi-

çimde dövüşür, açıkça meydan okurdu. Tabii ki dövüşü kaybederdi ama gizli iş çevirmek onun stili değildi.

"Mencheres, Bones'a olan bir şeyin benzerinin bir başka vampirin başına geldiğini söylemiştin. Neydi o?"

Mencheres beni tartan sakın bakışlarıyla baktı bana. O anda iki şeyi anladım. Tate meselesini kafama takmıyormuş gibi yapmama inanmamıştı. İkincisi, o da bunu yapmanın Tate olmadığını düşünüyordu.

Ağla.

Bu sözler sanki kulağıma söylenmiş gibi zihnimde parladı. Mencheres çelikten bakışlarını gözlerimden çekmedi. Verilen mesajı yerine getirirken bile şaşkınlıktan geri çekilmedi. Ağlamak zor değildi. Zaten duygularımı henüz kontrol altına almış sayılmazdım.

Gözyaşı döktüm. Koca koca gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Zayıf oynuyordum. Bazen bu en iyi saldırgan biçimiydi.

"Efendim Tenoch'un da benzer bir yeteneği vardı," dedi Mencheres. "Etraftakileri öldüğüne inandırmak için vücudunu bir cesede çevirebiliyordu. Gücümü benimle paylaşmanı istediğimde benden düşündüğümde de çok şey almışsın, Bones. Tenoch öyle yaptığı zaman yaptığı işin etkisinden kurtulması günlerini alıyordu. Sen on beş günde eski haline dönersen şanslı sayılırsın."

Mencheres ayağa kalkıp otoriter bir ses tonuyla ekledi. "Haini elimizde tutmaya devam edelim. Kana ve uykuya ihtiyacın var. Sen tamamen iyileşene kadar hayatta olduğunu kimseye söylemeyiz. Lütfen benim odama

MEZARIN DİSİNDE

geç. Orası ses geçirmez. Evin gürültüsünden rahatsız olmazsın."

Bravo! Onu alkışlamak istedim ama tüm duygularımı düşüncelerimin dışarı çıkmasını engelleyen kalkanların ardında tuttum. *Seni uyanık herif. Galiba seni sevmeye başlıyorum.*

Rol yapmaya devam ederek çıkırdım. "Beni yatağa götür, Bones. Çok yorgunum."

Bones hızla hareket ederek ayağa kalktı ve beni kaldırdı. "Mencheres, bana odanı gösterir misin?"

Bones beni taşıyordu. Kapının önünde duran annemin yanına geldiğinde Bones ona doğru arsızca sırtıttı.

"Sonunda benden kurtulduğunu düşünmüştün, değil mi?"

Annem ağzını açıp duraksadı, sonra bir şey demedi. Beni şaşırtarak itilmeyi beklemeden kapının önünden çekildi. Bu davranış onun diliyle "hoş geldin" anlamına geliyordu.

"Hayvan herif," dedi annem biz neredeyse görüş mesafesinden çıktığımızda.

Bones adımlarını yavaşlatmadan güldü. "Seni de tekrar görmek güzel, Justina."

Mencheres bazı şeylerini odadan almak bahanesiyle geniş odasına doğru peşimizden geldi.

"Siz uyumadan önce odaya gelip bir şeyler almalıyım oradan," dedi sakın bir sesle. Sonra arkasından kapıyı kapattı.

"Bones, Cat haklı. Bunu yapan Tate değil."

Ben de Mencheres'in böyle düşünmesine şaşırmıştım ama buna fazla kafa yormadım. "O bunu yapmaz," dedim Mencheres'e katılarak.

"Neden yapmasın?" diye homurdandı Bones, alçak sesli ama öfkeli bir ses tonuyla. "Seni elde etme fırsatını başka türlü yakalayamazdı. Tate'in yerinde olsam, Cat'i elde etmek için etrafındaki herkese ihanet edebilirdim."

"Bunu yapmışna da pişman olurdun," dedi Mencheres.

Bir an için yüzündeki acı ifadesini gördüm. Acaba yıllar önce işlediği cinayeti mi hatırlamıştı?

"Rakibini öldürmek mutluluk getirmez. Hatta bazen, mutlu olma fırsatını da tepmek anlamına gelir. Ölenlerin anısı yaşayanların verdiği rahatsızlıktan daha kötü oluyor."

Mencheres'e baktım. Yüzü ifadesizdi. Hiç renk vermiyordu. Ama hepimiz ne demek istediğini biliyorduk.

"Gücümü seninle paylaşmasaydım o gün trende öldürülecektin," diye devam etti Mencheres. "Bana inanmalısın. Bu çatı altında bulunan birisi senin kıskançlığına güvenerek işler çeviriyor."

Bones küçük adımlarla volta attı. "Bu da kardeşim gibi sevdiğim insanlardan birinin bana komplo kurduğunu gösteriyor. Benim aklıma Tate'ten başkası gelmiyor."

"Belki de haklısın."

Bones bu söze o kadar şaşırmıştı ki, volta atmaya kesti.

Yanına gidip yanağını okşadım. "Haklıysan, hain elimizde olduğuna göre bize bir zarar veremez," dedim. "Arkadaşımın böyle korkunç bir şey yapması beni üzer. Yine de gerekirse onu öldürürdüm. Ama yanılıyorsan... O za-

man aramızda yakalanmamak için her şeyi yapabilecek biri var demektir. Hayatta olduğun için üzülen, ihanetini öğrendiğin zaman kendisine yapacaklarından korkan biri. Yanılıyorsan, başımız belada demektir. Yüzde yüz haklı olduğunu söyleyecek kadar rahat mı için?"

Bones içime nüfuz edencesine baktı bana.

"Risk almayacağımı biliyorsun. Pekala. Bunu yapan kişi her kimse Patra'ya hayatta olduğumu söylemek için can atıyordur. Ayrıca Tate'i de beni masum olduğuna ikna etmeden önce öldürmek isteyecektir. Bu işin önüne geçmek için üçümüz yeterli olmayacağız.

Mencheres başıyla onayladı. "Bu arada o kişi her kimse bırakalım da Tate'in suçlu olduğuna inandığımızı düşünün. Tate'i orada tutmaya devam edelim. Bu işte bize kimin yardımcı olmasını istiyorsun?"

Başka bir deyişle, herkesin hayatını kime emanet edeceksin?"

"Tabii ki Charles'a. Hain oysa, kendimi kazağa oturturum. Rodney'ye de güveniyorum."

"Annette'e de güvenmek gerek," dedim. "Öldüğünü sandığı zaman, sensiz yaşayamayacağını söylemişti."

Mencheres kapıya yöneldi. "Daha fazla kalamam. Yoksa dikkat çeker. Senin iyileşmene gelince. Söylediklerim abartılıydı. Tenoch bir saatte uyanır, iki saatte tüm gücüne kavuşurdu. Sen de en fazla bir günde eski gücüne kavuşursun. Ama bunu etrafına belli etme."

"Büyük Efendi," diye seslendi Bones, Mencheres'e. "Bir kere daha teşekkür ederim."

Mencheres gülümsedi. Bir an için bu gülümseme onu Bones'tan daha genç gösterdi. Etrafına yaydığı müthiş enerji nedeniyle bunu daha önce hiç farketmemiştim."

"Bir şey değil."

Bones ve ben odada birbirimize baktık. Bir anda ne diyeceğimi bilemedim. Muhtemel şüphelilerin listesini mi çıkarsaydık? Tate masum mu yoksa suçlu mu diye tartışsamydık? Ne de olsa Bones tam ikna olmamıştı. Yoksa bütün bunları unutup bize tavsiye edildiği gibi uyusa mydık?

"Don'a benim geldiğimi haber veren oldu mu?"

Bu çok önemliydi ama bunu yapmak aklıma bile gelmemişti.

"Hayır, ama biraz daha bekleyebilir. Gel yanıma yat. Son günlerde kollarında yatmaktan daha fazla özlediğim bir şey olmamıştı."

Bones beni yatağa çekip üzerimi örttü. Uzanıp beyaz saçlarına dokundum. Bones'un soğuk teni yanağıma değiyordu. Derisi sıkı ve gergindi. Kısa süre önce çürüdüğüne inanmak güçtü.

"Ölme noktasına geldiğin için vücudun yaşlanmış. Saçlarının beyazlamasının nedeni de bu, öyle değil mi?"

"Evet. Sanırım o yüzden."

Onun çizgisiz, güzel yüzüne, bu yüzü çevreleyen beyaz saçlara baktığımda ikimizin de ölebileceğini anladım. Bones kalbine yediği bir bıçak darbesiyle az daha ölüyordu. Benimse kayalıklı bir uçuruma yuvarlanma bir adım kalmıştı. Eğer düşseydim, Bones artık ha-

MEZARIN DIŞINDE

yata geri döndürülemeyecek biçimde mahvolmuş vücudumu bulurdu.

Her şeyin mükemmel olduğu anlar da vardı. Yanıtla-
rın çok açık görüldüğü zamanlar olmuştu ve bunları nasıl
göremediğime şaşıırıyordum. Bones'un öldüğünü düşün-
düğüm zaman hiçbir şey bunu yapana cezasını vermekten
daha önemli gelmemişti bana. Bones'un çizgisini sürdür-
mek, intikamını almak için işten çıkmak bana hiç zor gel-
memişti. Hayır, bunu zaten yapılması gereken bir şey ola-
rak düşünmüştü, Don'ı aramış, ona işe gelmeyeceğimi söyle-
miştim.

Ama şimdi, Bones yanımdaydı ve işe geri dönebilir-
dim. Ama dönmek istemiyordum. Bones hayatta diye ona
öldüğü zaman verdiğim değerden azını verecek değildim.
İkinci bir şans elde ettiğinizde ya da benim gibi elinize
üçüncü, dördüncü bir şans geçtiğinde ne yapardınız?

Bu şansız tepmezsiniz, değil mi?

"Her şey değişecek," dedim.

Belki de Bones sesimden anlamıştı. Ya da belki zihnimi
okumuştı. Daha sözlerimi sarf etmeden şaşkınlıktan göz-
leri büyüdü.

"İşten çıkıyorum."

YİRMİ ALTı

SPADE ÖNCE SAATE SONRA TABAĞIMA BAKTI.
"Kahvaltı soğuyor."

Ben de saate baktım. Bir saat önce çıkmamız gerekiyordu ama... şey. Bazı şeyler yemekten daha öncelikliydi.

Masaya oturdum ve benim olduğunu düşündüğüm tabağın başına geçtim. Peynir, kruvasanın içinde balmumu-na dönmüş, yumurtalar solmuş, biberler bir zamanlar sahip oldukları canlılığı yitirmişti. Rodney bir fincan kahve daha koydu bana. Anlaşılan önümdeki kahve bayağı soğumuştur.

Spade'e gülümsedim. "Merak etme, oda sıcaklığında kahve en sevdiğim kahvedir."

Yemeğimi hızla yedim. Bones ise Spade'le birlikte sıvı kahvaltı bulmaya gitti. Görüş mesafemden çıktıktan sonra Annette'in onlara katıldığını duydum. Fedai olarak Mencheres mutfak yanındaki odada olduğuna göre ben güven-

deydim. Ayrıca, Rodney'nin ya da hiç de misafirperver görünmeyen bakışlarına aldırmadan içeri giren Vlad'ın hain olduğunu düşünmüyordum.

"Yüzünün rengine bakılırsa hayata dönen tek kişi Bones değil," dedi Vlad.

Eğildim ve kahvenden bir yudum aldım. Alaycı bir gülümsemeyle önümdeki fincana baktı. "Ah, sıcak, kaftinli kahve. Uykusuz geçen bir geceden sonra bire birdir."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Vlad utanmazca tırnaklarını yiyerek gülümsedi.

"Gerçekten, Cat, o kadar da şaşırmamalsın. Ses geçirmez bir oda olabilir bu. Ama zihin sinyallerini geçiriyor. Telepati en kalın duvarları bile aşar. Kafamda o kadar bağırış varken güçlükle uyudum."

Aman Tanrım, bunu düşünmemiştim. Birisi seks kasetini bulunca böyle hissediyorsunuz demek.

"Evinizde kalma teklifimi yeniden değerlendirmeliyim," dedim birden bire, elimdeki kahvenin verdiği mutluluğu hissederek. "Seni sevdiğimi düşünmüştüm ama artık emin değilim."

Vlad güldü. Kurnaz ve çekici bir gülüştü.

"Arkadaşlığımızı uzatma fırsatını teptiğimizi düşünüyordum ben de. Ben şu çocuk gibi aptal değilim. Sen Bones'u asla bırakmazsın. Çocuk da bunu farkedip hayatına devam etmeli."

İrkildim. Demek ki Vlad da Tate'in hain olmadığını düşünüyordu. Hain olduğunu düşünse Vlad, Tate'in geleceğinden söz etmezdi.

"Sana borçluyum."

Konu değişince Vlad'ın ifadesi de ciddileşti. "Normalde borçlu olurdun. Ama bu durumda bana borcun yok ve bir şey ödemek zorunda da değilsin."

"Hadi, Vlad. Abartma şimdi. Yüce gönüllülük hiçbir zaman senin en bilinen özelliğin olmadı."

Gülümsedi. "Doğru söylüyorsun. Geçmişimi biraz okudun galiba. O halde bir zamanlar evli olduğumu da bilirsin. Evimin yakınındaki bir savaşta başımdan darbe aldım. Normalde bu ölümcül bir darbe olurdu ama haftalar önce vampire dönüşmüştüm. Sabah olunca yeni vampirlerin tümü gibi ben de uyudum. Alnım hala kan içindeydi. Adamlarım öldüğümü düşündüler. Bir asker evime koştu ve başıma gelenleri anlattı. Daha sonra olanları biliyorsun."

Evet, biliyordum. Kalenin tepesinden aşağı atladı. Böylece düşmanın eline geçmekten ya da daha kötüsünden kurtulacağını düşünüyordu.

Neredeyse altı yüz yıl sonra Vlad gelmiş, aynı şeyi yapmamı engellemişti.

Yara izi olan eliyle elimi tuttu. "Karım ben orada olmam gerekirken tek başına kalenin tepesine çıkmıştı. Ona ne olduğumu söylememiştim. İnsanlarımı güvende tutmak için yaptıklarımın dolaylı zaten dehşete düşmüştü. Artık insan olmamamın aramızdaki uçurumu genişleteceğinden korktum. Ona gerçeği uygun bir zamanda anlatmayı planlamıştım ama... aniden buna fırsat kalmadı. Gittiğinden beri onu kızdıracak çok şey yaptım ama o gün seninley-

MEZARIN DIŞINDA

ken... onun bana gülümsediğini hissettim. Çok uzun süredir kendimi böyle hissetmemiştim."

Hantalca ayağa kalktı. "Elindekini kaybetme. Kaybedersen, hayatının geri kalanını bu yaptığından pişman olarak geçirirsin. Bones seni hak ediyor. Hak ettiğinden fazlasını almış bir sokak serserisi olmasına rağmen."

Bu son sözleri daha yüksek sesle söylemişti çünkü ayak seslerinden Bones'un bize doğru geldiğini duyabiliyorduk. Vlad'a gülümsedim.

"Seni pislik."

"Öyleyim tabii. Ayrıca başka kötü özelliklerim de var. Ama, Catherine..." Onu sadece benim duyabileceğim kadar kulağıma eğildi. "Atlamana asla izin vermezdim."

Vlad bu sözleri söyledikten hemen sonra gitti. Bones'la karşılaşmamak için mutfağın diğer çıkışından çıkmıştı. Bence oradan çıkmayı tercih etmesinin nedeni birbirlerini sevmemelerinden çok, Vlad'ın, Bones'un kendisine daha fazla şükran duymasını istememesiydi. Sanki iyi bir şey yaptığının kendisine hatırlatılması ayıp bir şeydi.

Bones mutfığa geldi. Bir mutfaktan çıkan Vlad'a, bir de bana bakıyordu. Sonra gözlerini devirdi.

"Aman Tanrım, Kedicik. Bu kendini beğenmiş herifi sevdiğini söyleme bana."

Hafifçe gülümsedim.

"Evet, biraz seviyorum."

Geçen gece Bones bana Tate'in rahat olduğunu, herhangi bir kötü muamele görmediğini söylemişti. Onu, en iyi ta-

nımla bir dehliz denilebilecek küçük odasında gördüğümde öfkelen dim.

"Rahat dediğin bu mu? Kötü durumda olmak nasıl oluyor o zaman? Cehennemin yedi kat altında olmak mı?"

Alaycı ses tonum Bones'u rahatsız etmedi. Önümüzdeki duvara zincirlenmiş kelepçeli ve kanlı figüre baktı.

"Sakat değil, sadece orada tutuluyor. Üzerindeki kanın da geçen geceden kaldığına şüphe yok. Tabii ki önünde yumuşak bir yatak ve emilecek bir boyun olsaydı daha rahat ederdi ama yaptıklarını düşünürsek yaşadıklarına ızdırıp bile denemez."

Bu sözler, kulak misafiri olan birinin rahatlıkla duyabileceği açık ve yüksek bir ses tonuyla söylenmişti. Tate'in oradan çıkarılmasını talep etmemek için kendimi zor tuttum. Ne de olsa, aramızda bir hain vardı ve bunun kim olduğunu bilmiyorduk.

"Sen dünyanın en şanslı orospu çocuğusun."

Tate bu sözleri nefretle söylemişti. Bones'a bakan gözleri saf zümrüt rengindeydi.

Bones güldü. "Biliyor musun dostum, bu sabah Cat kollarımda uyandığında kendim gerçekten şanslı hissettim."

Tate zincirini çekerek Bones'a küftetti.

Ian güldü ve Bones'un sırtına vurdu. Geçen gece nöbet tutan oydu.

"Herif sen geldiğinden beri bir o yana bir bu yana kıvrılıp duruyor, Crispin. Bir türlü gözlerimi üzerinden ayıramadım. Ah, Rodney, nöbet sırası sende mi? Güzel, ben de yorulmuştum."

"Teşekkür ederim, Ian. Sen dinlen. Seninle sonra konuşuruz."

Ian ilk ikiye, hatta ilk üçe girmese de Bones onu, kendisini öldürmeye çalıştığını düşünmediği kişiler listesinde üst sıralara koyuyordu. Ben Ian'ın ona ihanet edebileceğini düşünüyordum ama Bones bana katılmıyordu. Tate, bu işi gerçekten yapan kişi için bir tehdit oluşturduğundan başına güvenilir nöbetçiler koymak zorundaydık.

Hücrede Rodney, Bones, Tate ve benim dışımda kimse kalmamıştı. Giriş çıkışların tek bir yerden yapıldığı kapalı bir alanda, yer altındaydık. Konuşabileceğimiz tek yer burasıydı, çünkü başka yerde konuşmak yapmacık kaçardı. Ama şimdi, Bones'a ihanet eden kişiyle yüzleşmek istemem mantıklı görünüyordu.

"Bunu nasıl yapabildin, Tate?" diye sordum. Sözlerim bu odaya gelen koridora rahatlıkla ulaşıyordu. Fısıldama gereği duymadım.

"Öndan nefret ediyorum ama ben ona ihanet etmedim," dedi Tate.

"Kazığının altından küçük bir not defteriyle bir kalem çıkardım. Tate yorgun yorgun beni izliyordu. Rodney'ye başımla işaret ettim, o da Tate'in bir elinin kelepçesini çözdü. Onu tamamen çözdük çok fazla ses çıkardı. Bones ise çok dikkatli davranıyordu. Tate'in yanımda serbestçe dolaşmasını istemiyor, Bones'la olacağıma ölmemi tercih edeceğinden korkuyordu. Ben ne kadar karşı çıksam da, hala Tate'in suçlu olduğunu düşünüyordu.

Kağıda hemen birkaç sözcük yazdık ve görmesi için Tate'e doğru tuttum.

Sana inanıyorum.

Gözleri yaşardı. Ona sarılıp her şeyin düzeleceğini söyleyemediğim için yapabileceğim tek şey buydu.

"Ama ben sana inanmıyorum, dostum."

Bones bu sözleri sert bir biçimde söylemişti ve bizi duyan biri Bones'un, Tate'in bana yaptığı ilk açıklamaya yanıt verdiğini düşünürdü. Rodney, Tate'in yazdığı sözlerle tiksinierek baktı ve sonra kağıdı bana uzattı.

Seni seviyorum, Cat.

"Senin ne düşündüğün umurumda değil, seni pis İngiliz," dedi Bones'a.

İnandırıcı görünmeye çalışıyoruz, diye düşündüm içimden gülerek. *En azından bunu becerdik.*

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin, çuk kafa?" diye sözlerine devam etti Tate. "Cat'i bir hüznün girdabına sokmak için ölmüş numarası yaptın ve mucizevi bir şekilde geri dönerek suçunu nefret ettiğin adamın üzerine attın. Cat'e döndüğünden beri beni öldürmek için bir bahane arıyordun ama bahane çıkmayınca sen de beklemekten sıkıldın, öyle değil mi?"

Gözlerimi kıptım. Tate suçlamalara suçlamayla yanıt veriyordu.

Bones kabaca güldü. "Sence sadece seni öldürmek için Cat'i böyle üzer miydim? Embesil!"

Kağıda, "*Burada olma sebebimiz bu değil!*" diye yazdım ve notu Bones'a uzattım. Panikten yazmak yerine ona bir düşünce mesajı gönderebileceğimi unutmuştum.

Bones nota dönüp bakmadı bile. "Sende onun yarısı kadar bile yürek yok, dostum. Beni öldürmek için komplo yapmak hayatının en büyük başarısıydı. Hala bunu yaptığını inkar ediyorsun demek? O halde Cat'in seni asla farkedemeyeceği Tanrı'nın unuttuğu bu yerde kalırsın böyle. Şimdi sen nesin? Bir hain mi, yoksa zavallı bir kaybeden mi?"

Tabii ki bu yanıltmacalı bir soruydu. Hainim dese öldürülecekti. Zavallı bir kaybeden olduğunu kabul etse, duygusal bir yenilgi yaşayacaktı. Bones'la tartışmak istediğim pek çok nokta vardı ama bu biraz bekleyebilirdi.

Tate, Bones'a az öncekinden bile daha büyük bir öfkeyle baktı. Bu da bir şey söylemek demekti aslında. Bones dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bekledi. Tate konuşmaya başladığı sırada ben kağıda not alıyordum.

"Bir konu netleşsin. Beni öldürürsen, bunun gerçek nedeni ihanet falan olmayacak. Seni Patra'ya ihbar eden ben değildim. Bu arada yapan kişiye de bravo. Beni öldürürsen, bunun nedeni bir gün Cat'in benimle geleceğinden korkman olacaktır. Demek istediğim, konu benim ne olduğum değil, senin ne olduğun."

Bones'un beni eritebilecek kadar ateşli koyu kahverengi gözleri şimdi buz gibi bakıyordu.

JEANETTE FROST

"Sana onurlu bir biçimde yaptıklarını kabul etme şansı verdim. Sen bunu reddettin. O halde burada zincirlenmiş halde kalacaksın. Yemek yok. Yanında kimse olmayacak. Açlık ve yalnızlık seni yumuşatıncaya kadar. Bakalım bir ay sonra ne diyeceksin. Onu yalanları ve ikiyüzlülüğüyle baş başa bırakalım. Bu arada, ben de karımla hoş vakit geçiririm."

Bones elini bana uzattı. Kötü el yazısıyla yazılmış kağıdımı tutup bunu Tate'e okutana kadar bekledim. Rodney bu sırada Tate'in kolunu yeniden kelepçeliyordu.

Gerçek suçluyu bulacağuma söz veriyorum. Ben ya da Bones dışında bu odaya biri girese avazın çıktığı kadar bağır.

"Merak etme, Cat," dedi Tate esprili bir biçimde. "Ben burada olacağım."

Rodney kapıyı arkamızdan kapadıktan sonra Bones'a döndüm. "Hala hainin Tate olduğunu düşünüyor musun?"

Nahoş duygular yüzünde rekabet ediyordu. Bana baktı, sonunda başını iki yana salladı.

Hayır.

YİRMİ YEDİ

BİR DÜZİNE OLAN ŞÜPHELİ SAYISINI DÖRDE İNDİRMİŞTİK.

Bu, Bones için son derece acılı bir süreçti çünkü her biriyle en az yüz yıl geçmiş, hepsini de yakın arkadaşı olarak değerlendirmişti. Ama Sezar da Brütüs'ten şüphelenmemiş ve sonunda öldürülmüştü. Bu yüzden Bones değerlendirmeye yaparken acımasız olmalıydı.

Zero, dışarıdan kölece sadık görünmesine rağmen listedeydi. Sonra Tick Tock, Rattler ve Doc geliyordu. Vlad da potansiyel bir şüpheli olarak listedeydi.

Ben kahvaltıda ederken Bones sonunda Don'ı aramış, geldiğini haber vermişti. Amcam doğal olarak Tate'i sormuş, "şimdilik" kendinde olmadığı yanıtını almıştı. Bu konuşma sırasında Don'ın gri kaşlarının dikildiğini hissetmiştim. Don, Tate'i severdi ama gerçekçi biriydi. Tate suçlu bulursa neler olacağını biliyordu. Vampirler af çıkarmazdı.

* * *

Bones, Mencheres'in ağır iyileşeceğini dair sözlerini desteklercesine yürürken kasten yorgunmuş gibi davranıyordu. Öğleden sonrayı koltukta geçirdik. Mencheres, Bones'un ölü kabul edildiği dönemde neler olduğunu anlattı. Mencheres kısaca ama detayları atlamadan Patra'nın opera salonundaki töreni nasıl mahvettiğini anlattı. Annem kulak misafiri olmadığı numarasını bir kenara bırakıp yanımıza oturdu. Mencheres hikayesini bitirdikten sonra da sessizliğini bozdu. "Patra tam bir fahişe, Catherine. Onu öldürmelisin."

Bones güldü. "Bu onura bizzat kendim erişme niyetindeyim."

Bu arada, Bones'un hayatta olduğunu Patra'ya kimin haber vermeye çalıştığını görmeye çalışacaktık. Don bütün telefonların dinlenmesi işini, hatta dışarıya gönderilecek kablosuz sinyalleri yakalamayı üzerine aldı. Bilgisayarlar, cep telefonları, kısacası evin etrafında uçan güvercinler dışında her şey takibe alındı. Hain hamlesini telefonla yapmak zorundaydı. Böylece onu yakalayacaktık. Şimdi beklemek zorundaydık.

"Yüzün hala solgun, Bones," dedi Mencheres. "Beslenmeli ve daha fazla dinlenmelisin."

"Doğru." Bones elimi çekti. "Kedici, sana bir şey göstermek istiyorum."

Geçtiğimiz günlerde inceleme zahmetine katlanmadığım pek çok odayı geçip alt kata, mahzene inen Bones'u takip ettim. Evin en azından üçte biri yer altındaydı. Vampir

ve gulyabanilere ne kadar da yakışan bir durum. Yüzeyde görülen şey işin sadece başlangıç kısmıdır.

İki vampir tahta kapıları açıp bizi selamladı.

Hepsi insan olan bir sürü kişi, eğlence yeri gibi görünen bu yere girdiğimizde bizi selamladı. Bazıları sedirde oturmuş plazma TV izliyor, bazıları da dört bilardo masasının birinde bilardo oynuyor, beş tanesi ise poker partisi düzenliyordu.

"Bu nedir?" diye fısıldadım.

Bones eliyle odayı işaret etti. "Bu vampir mutfağıdır, tatlım. Pek çok vampir evi kanları karşılığında insanlarla ilgilenerek ayakta kalır. Bunu görmeni istedim."

"Oyum kızıl saçlıya," diye seslendi sırtarak yanımıza gelen çilli adam.

"Beni seversin, en iyi tat bende."

Başını arkaya götürdü ve boynunu açtı. "Senden besleneceğimi mi sandın?" dedim ona şaşırılmış bir halde.

Bones güldü. "Evet, böyle sanıyor. Üzgünüm, Neal ama seni ısırmayacak. Ayrıca en iyi tadin sende olduğu da doğru değil." Bones adamın omzuna vurdu. "Yine de işe yararsın. Daha az soğan yemen şartıyla."

Neal, Bones'a yaklaştı, Bones ağzını Neal'ın boynuna götürdü ve sanki Neal yürüten bir kekmişçesine onu ısırdı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra durup deliği kapattı ve Neal'ın çenesini dostça okşadı.

"Bir de daha az sarımsak yemelisin, dostum. İtalyan aşçılar bile senin kadar kötü kokmuyor."

Neal'ın gülümsemesi kaybolmadı. "Hayatımın en iyi pizzasını yedim. Soğan ve sarımsak doluydu. Üzgünüm."

Bones güldü. "Diş fırçası, evlat. Alış şuna. Yoksa hiçbir zaman vampir olamayacaksın." Kızlardan birisi sedirden kalktı. "Dur, kalkma," dedi Bones. "Öylesine uğradık, şimdi gideceğiz."

Annem alt katta neler olduğunu bilse bayılırdı, diye düşündüm içimden. Her biri zırma mesafesindeki yaşayan lokmalar.

"Kim bu çocuklar?" diye sordum alçak sesle. Hiçbiri yirmili yaşlarını geçmemişti.

Bones bana bir sürü odayı gezdirdi. Bir kütüphane, bir bilgisayar bölümü, hatta bir yeraltı jakuzisi bile vardı. Her altı metrede bir yatak odası bulunuyordu. Bunların bazıları dolu, bazıları boştu. Kapısı kapalı olan birkaç tanesinden ise sevişme sesleri geliyordu.

"Her çeşidinden var," diye yanıtladı Bones. "Bazıları kolej öğrencisi, bazıları sanatçı olmak istiyor, kimisi evinden kaçmış, kimisi sokak çocuğu ya da bu işe meraklanmış tipler. Neal da bunlardan biri. Vampir olmak istiyor ve bu hevesini kendini yiyecek olarak sunarak ve ayak işlerini yaparak gösteriyor. Büyük bir evde bir grup vampir toplanmışsa, genelde böyle tipler de takılır."

"Bunların hepsi de uyuşturucu mu alıyor?"

"Tabii ki hayır. Neden burada olduklarını biliyorlar. Evden kaçanlar yaşayacakları, idare edecekleri bir yer arıyor. Yine de kendi güvenlikleri için, pek çoğu bulundukları yeri ya da onları evlerinde tutanların gerçek isimlerini bilmez. Gittikleri zaman yaşadıkları zihinlerinden silinir. Bin yıldır bu böyle, Kedici. Daha önce de sana söylediğim gibi, bir tür feodalizm bu."

"Feodalizm mi?" nefes nefese inleyişlerin geldiği bir odanın önünde durdum. "Sen buna feodalizm mi diyorsun?"

"Burada kim ne yapıyorsa kendi rızasıyla yapıyor. Bütün evler için bunu söyleyemem ama kural olarak bir kişiyi hipnotize edip onu becermek hiç hoş karşılanmaz. Misafiren ve böyle bir şey yaparsan, bu neredeyse bir ölüm sebebidir. Ama karşı taraf da isterse, kim ne diyebilir ki? Bu kendi seçimleri."

Kim ne mi diyebilir? Ben derim. *Pekala, Mencheres. Yem tedarik etmeye devam et bakalım. Sen de iyi beden, Bones efendi! Pislik herif.*

"Sen benden de iyi biliyorsun, Kedicik," dedi Bones tüm ciddiyetiyle. "Bu asla olmayacak."

Aklıdışı bir biçimde önündeki kolay fırsatlar beni rahatsız etse de, ona inandım. "Bu yüzden mi bunu bana gösteriyorsun? Bir şey saklamadığını görüp rahat etmem için mi?"

"Nedenlerden biri bu diyelim, evet." Bones gülümsedi. "Esas neden tam arkada duruyor ve popona ıstahla baktığı için de birazdan dayak yiyecek."

"Adamım," dedi malum kişi, yaltakçı bir ses tonuyla. "Burayı günlerdir görmemiştim..."

Dönüp ona sarıldığım için cümlesini tamamlayamamıştı. Juan da bana sarıldı ve İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

"Tatlım, kocan dönmüş, ne güzel."

"Evet, geri geldiği için çok mutluyum," dedim burnumdan nefes alarak. "Seni gördüğüme de çok sevindim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Juan sırıttı. Her zamanki çapkın hali yerli yerindeydi. Demek başka türe geçmek insanı değiştirmeye yetmiyordu.

"Harika hissediyorum, şimdi gözüme daha güzel görünüyorsun. Şu tenine bak." Parmağıyla yanağıma dokundu. "Büyüleyici."

"Patilerini karımın üzerinde daha fazla gezdirmene izin yok, dostum." Bones onu hafif bir yumrukla birkaç adım geriye itti. Juan hala sırıtıyordu.

"Sana birçok şey için teşekkür borçluyum, adamım, ama en çok da şunun için: Sayende kadınlar bana artık çok daha çekici görünüyor. Ah, hele kokuları. Kalp atışları. Ve tatları..." Gözlerini kapattı. "Öyle lezzetli ki."

Gözlerime inanamayarak Bones'a döndüm. "Sen bu adamı daha beter bir hale getirmişsin!"

Bones omuz silkti. "Yeni kazandığı duyuların şokuna girmiş. Alışacak. Ya da senin poponu avuçlamayı düşünmekten vazgeçmezse kısırlaştırılacak. Kör olduğumu mu sanıyorsunuz?" Juan'ın popoma sahte bir masumiyetle yaklaşan eline vurdu.

"Kendini kontrol et, adamım. Öğren artık."

"Canım." Juan beni bu kez saygıyla yanağımdan öptü. "Açlığuma yenik düşmeyeceğim ve yine dövüşmeye başlayacağım. Bones bana güç verdi... ve ben bu gücü israf etmeyeceğim."

Televizyon izleyen kızlardan biri fingirdek bir gülüşle yanımıza geldi. Bones ve Juan'a bakıyordu. Juan alarına geçip burnunu sağa sola bükerek kızı kokladı ve gözleri birden yemyeşil parlamaya başladı.

"Müsriflikten bahsediyorduk..." Juan beni çabucak öpüp sırtarak kızın peşinden gitti.

"Sarışınım, lütfen... bekle. Susadım ve ben aslında çok hassas biriyimdir... benimle her konuda konuşabilirsin..."

"Burası onun için tam bir cennet," dedim etrafı izlerken. "Bir haftada kendine bir harem kurar."

Bones, Juan'ın koridorda gözden kayboluşunu izledi. Şimdi bir köşeye çekilmiş, kızın boynuna burnunu iştahla sürttüğünü ikimiz de duyabiliyorduk. "O iyi bir herif. Zamanla öğrenecek."

"Neyi öğrenecek?" *En azından artık kimseden hastalık kapmaz ya da kimseye bir şey bulaştıramaz,* diye düşündüm. Juan'ı vampire dönüştürmek kadınlara yapılmış bir iyilik sayılırdı.

Bones kolunu omzuna attı ve bu açık büfe restorandan ayrıldık. "Birçok kadınla birlikteliğin geçici bir heves olduğunu, gerçek aşkı bulduğunda ise sonsuza dek süreceğini öğrenecek."

Ona yan yan baktım. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Dudaklarını umutla büktü. "Kesinlikle."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Evet, zor bir zaman geçiriyorduk. Güvendiğimiz biri Bones'un ölümünü istemişti ve bu sorunlardan yalnızca biriydi. Yine de hayat, sahip olduğu anın değerini bilmeyen insanların, vampirlerin ya da gulyabanilerin elinde heba oluyordu. Ya da benim gibi acayip bir melezin.

"Güzel."

YİRMİ SEKİZ

BEKLEME SİRASİ BANA GELMİŞTİ. BAŞKA KOŞullar altında olsaydık Bones'la kapalı kapılar ardında bir tatil geçirdiğimizi düşünürdüm. Ama odamdan çıktığım anda etrafımdaki insanlara şüpheli gözlerle bakıp açıklarını aramaya çalışmak benim tatil anlayışıma pek uymuyordu. Bones için bu daha da zordu, biliyordum. En azından içimizdeki hain her kimse benim onunla yüzyıllık bir geçmişim yoktu.

Bu sabah kahvaltıda, Bones bir sohbet konusu açtı. Ben tostumu yerken o da Zero'yu karşısına almış, Reno'nun buraya, Whistler, British Columbia'ya kıyasla daha güzel bir iklimi olduğundan bahsediyordu. Şüphelilerin hepsine kulak misafiri olabilecek kadar yakındaydık. Burada ipucu bulma yeteneğimi de kaybettiğimi sanıyordum. *Hain, mut-fakta cep telefonuyla konuşan Zero olabilir miydi, yoksa misafir odasında silahıyla oynayan Doc muydu?*

Doc'tan söz açılmışken, onun tuhaf davrandığını sezmiştim. Birkaç kez Tate'in tutuklu olduğu odanın civarında elinde silah, ağzında sigara, bir cerrah dikkatiyle etraftaki herkesi süzerek gezindiğini görmüştük. Bones yanımdan ne zaman ayrılrsa yanımda bitiyordu ve bir hayalet kadar sessizdi. Bones geri geldiğinde de saygılı ama ağır adımlarla yanımdan uzaklaşıyor, yine de yakın mesafede kalıyordu.

Bu hali beni ürkütüyordu.

Bones bunu umursamıyor, yine de onunla açık açık konuşmaya ya da yüzleşmeye yanaşmıyordu. Bunun yerine, onu her gördüğünde gülümseyerek "Selam dostum, burada mıydın," gibi umursamaz ve doğal tepkiler veriyordu. Bense Bones'u alkışlamak için kendimi zor tutuyordum. Belki ben de yüz yıl sonra, eğer o kadar uzun yaşasam, böyle rol kesmeyi öğrenebilirdim.

Diğer iki şüpheliler Tick Tock ve Ratler, işlerini öyle şen ve kayıtsızca sürdürüyordu ki onları aklımdaki totem direğinin en altına yerleştirmiştım. Aslında onlar benim Doc'tan rahatsızlığımı hissetmiş gibiydi, çünkü Bones yanımda olmadığı zaman Doc etrafımdaysa onu bir şekilde benden uzaklaştırıyorlardı. Rahatsız etse de artık giysilerimin altında bıçak taşımaya başlamıştım. Gerçi Doc'un silah kullanmadaki ustalığını gördükten sonra ben bıçaklarımdan birini elime alana kadar onun beni eleğe çevirebileceğinden de kuşkuym kalmamıştı.

Reno konusunu konuştuğundan sonra Bones sabah kahvaltısını etmeye gitti. Ben de verandada takılıyordum. Vam-

pirlerin hemen hepsi soğuktan nefret ederdi, çünkü onların vücudunda insanlardaki gibi bir ısınma sistemi yoktu. Mencheres de aralık ayında Kanada dağlarında saklanmaya meraklı değildi, ama buranın yaşayan ölülerce göz ardı edilen güvenli bir mekan olduğunu iyi biliyordu. Yılın bu zamanlarında Florida nabızsız ziyaretçilerle dolup taşıyordu. Elinizi sallasanız bir yaşayan ölüye çarpardı.

Ağaçlığın orada, verandanın sağ tarafında yalnız bir siluetin kıvılcıdadığını görünce içimi hafif bir endişe sardı. Ben bu görüntüyü tanıyordum. Uzun, zayıf ve ölümcül. Bir parıltı gördüm ve hava şu anda yumuşak olmasına rağmen içim ürperdi. Bu parıltı güneşin metal bir zemine vurduğu yansımaydı.

Acile etmeden döndüm ve kapıya yöneldim. Kalp atışlarımın hızlanmaması için tüm gücümle uğraşıyordum. Öyle bir ses, bir vampir için korkuyla atılan çığlık kadar güçlüdür. Yürürken bir yandan da, *Kurşunlardan hiçbir hayati organıma zarar gelmeden kendimi kurtarabilir miyim*, diye düşünüyordum. Ama Doc zaten yalnızca kafamı hedef alırdı. Neden başka bir yere ateş etsin ki?

Ben daha kapıya varmadan kapı açıldı. Vlad şu anda ağaçlıktaki karartıyla benim aramda duruyordu. Onu görmeye daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim.

Teşekkür ederim, dedim ama istediğim gibi ona omzumdan bir bakış atamadım.

"Burası buz gibi," dedi dudaklarını alaycı bir tavırla bukererek. "Donarak öleceksin."

"Doc'tan uzak dur, Kediciik," dedi Bones odamıza girer girmez ve ben de ona verandada olanları anlattım.

"Onu yakalayıp bildiği her şeyi anlattırmalısınız," diye mırıldandım, böylesine açık bir hedef gösterdiğim için de kendimden tiksiniyordum.

"Evet, ama onu işkenceyle konuşturmaya çalışmak, kendini ele vermesini beklemekten daha uzun sürer," dedi Bones. "İnan bana, bu yalnızca bir tercih meselesi olsaydı, hangisini tercih edeceğimi biliyorsun."

Evet, bu çok doğruydü. Hatırlayamasaydım Bones bir gösteri hazırlayarak hafızamı yerine getirmeyi iyi bilirdi. O bu odadan her çıkışında yüzüne şen bir kayıtsızlık maskesi takmayı becerebiliyordu. Ama içeri girer girmez maskesi düşüyordu. Neredeyse sabırsız bir tavırla şakaklarını ovuşturdu. Benim için ne kadar kötü bir durumsa onun için kat kat kötü bir durumdu bu.

"Gerçek bir huzur ve sessizlik isteyecek kadar delirmiş olamazsın," dedim. "Yani, senin beynindeki sesler hiç susmaz ki, öyle değil mi? Ya dışarıdaki insanların gürültüsü ya da benim aklımdan geçen saçmalıklar."

Acı acı güldü. "Dert etme, sevgilim, çok kısa bir süre önce gerçek sessizliği tattım. Bana sorarsan şu sessizlik denen şeye gereğinden fazla değer veriyormuşuz."

Yatağın yanındaki yüksek arkalı koltuğuna oturdu. Kırmızı kadifeden ve maun ağacından yapılmış, alın oymalı, on sekizinci yüzyıldan kalma bir koltuktü. Bones koltukla uyum içinde görünüyordu, o kadar güzel ve o kadar alımlıydı.

Yere oturdum ve kafamı bacaklarının üstüne koydum. "Bu senin suçun değildi," dedim usulca.

İç çekti. "Öyleyse kimin suçuydu, Kedici?"

Aklımdan kimi geçirdiysem açığa çıkmıştı. Bones beni halının üzerine yattı ve üstüme kapandı. Hayır, tutkularının esiri olduğu için değil, aniden patlayan silah sesinden beni korumak içindi.

Beni banyoya götürdü ve gözden kaybolmadan hemen önce, "Burada kal," diye bağırdı. Söylediği şeyi umursamayıp peşine düşmeden önce ne kadar hızlı hareket ettiğini görmüş ve şok olmuşum. Burada kalıp umarım bir şey olmaz diye düşünerek vakit kaybedecek değildim. Doc yalnızca gümüş mermi kullanırdı. Bu benim için olduğu kadar Bones için de tehlikeliydi.

Merdivenlerle uğraşmadan üç kat aşağı atlamış ve kala-balığın koştuğu yönü takip etmişim. Silah birkaç kez daha patladı, ama sayamayacağım kadar hızlıydı ve silah sesine eşlik eden çığlıklar ayaklarımı yerden kesip beni düşürdü. Gürültü aşağıdaki zindandan ve çığlıklar da Tate'ten geliyordu.

Dar koridorda birbirini ezen vampirleri geçip yıktılan kapıdan çıkmak üzereyken kendisine çarptığım sırada bıçağımı çıkaran adama saldırdım. Hızımdan ikimiz de beton duvara çarptık. Düşünmeye bile gerek duymadan gümüş bıçaklarımdan birini çarpınan adamın göğsüne sapladım. Neresini parçaladığımı bile bilmiyordum. Neden bu adam Doc değildi ki. Ayaklarımı hızla çeker çekmez duvarda açılan yeni delikten dışarı fırladım.

Tate'in "Cat! Cat!" diye bağırışları arasında Vlad'ın karizmatik sesini duydum.

"Yanlış adamı tutuyorsun, Bones. Cat'e hayatını borçlusun."

"Kedici, iyi misin?"

Bones'un Doc'u öyle bir tutuşu vardı ki ona bakarken bir an cevap veremedim. Ya da kafamı duvara çarpmanın gecikmiş serserletici etkisini de yaşıyor olabildim. Alnımda biriken kanı elimin tersiyle sıkdım ve Spade'in ayağa kalkabilmem için uzattığı elini tuttum. Küçük odada insanlarla burun buruna duruyorduk.

"İyiyim," demeyi başardım. "Seni bıçaklayacaktı."

"Hayır, Doc, Rattler'a bir kez daha ateş edecekti değil mi, dostum?" diye sordu Bones, Doc'u daha da sıkarak. İrkildim ve içgüdüsel olarak sırtımı kamburlaştırdım. Doc'un böyle bir hareket yapma şansı yoktu. İki büküm duruyordu. Bones onu kağıt gibi ikiye katlamıştı.

"Bones!" Sesimin sertliğinden irkilmiş gibiydi. "Rattler seni bıçaklayacaktı."

"Cat haklı," dedi Tate zincirlerini çekerek. "Annette'i de yaraladı. Annette iyi mi?"

"Annette benim yanımda," diye cevap verdi Mencheres hücrenin dışından. "Zero, gidip bir insan getir. Annette'in kana ihtiyacı var. Annette, kıpırdama. Biraz canın yanabilir..."

Annette'in acı dolu kısık sesi bütün bu gürültüyü delip geçmişti. Duraksayarak konuşuyordu ve kelimeleri duyulur duyulmaz herkes çenesini kapatmıştı.

"...Crispin... bunu Rattler yaptı-aahhhh! Yüce İsa, bu dayanılmaz bir acı... Doc onu vurdu... beni bıçakladığı sırada... lanet bıçağı çıkardın mı Mencheres, bakmaya dayanamıyorum..."

Bones Doc'u serbest bıraktı. Vlad, Rattler'i cezalandırıcı bir biçimde kollarının arasında tutuyordu. Tek eli Rattler'in kalbinin yakınlıklarına sapladığı bıçağın üstündeydi. Bones kalabalığı ite kaka koridorda yerde yatan Annette'in yanına gitti.

"Hareket etme, tatlım," dedi bir çocuğu teselli edercesine yumuşak bir tonda. "Elini tutuyorum, hissediyor musun? Bitmek üzere, sık dişini..."

Mencheres büyük bir hassasiyetle Annette'in göğsündeki gümüş kaplı bıçağı ulaşmaya çalıştı. Lazer ameliyatı bile bu kadar hassas yapılamazdı. Bu kadar dikkatli davranmasının sebebi ortadaydı. Bıçak Annette'in kalbine çok yakın bir yere saplanmıştı ve en küçük bir hata onun ölümüne sebep olabilirdi. Bıçak göğsünden çıkana kadar nefesi mi tutmuştu, çünkü her şeye rağmen Annette'e hayranlık duyuyordum. Bıçak çıktığında Annette acıyla inledi ve ben de doğrulup bir oh çektim. Herkes çok rahatlamış görünüyordu. Nefes alıp vermesine gerek olmayanlar bile derin bir ohhh çekmişti. Zero geri geldiğinde yanında gözleri faltaşı gibi açılmış bir çocuk vardı. Bones yana kayarak çocuğun Annette'in yanına uzanmasına izin verdi ve Annette hemen dişlerini çocuğun boynuna geçirdi. Bones hala onun elini tutuyordu ve Annette'in elini dudaklarına götürdükten sonra yavaşça yanına bırakıp ayağa kalktı.

Doc da ayakta bekliyordu, aradaki zamanda omurgası iyileşmişti. Annette çocuğu bıraktığı sırada Doc topallayarak ona yaklaştı. Zero, Doc'un yürümesine yardımcı oluyordu. Demir eksikliklerini giderecek sağlam bir besin desteğine ihtiyaçları vardı.

Doc gerindi ve sırtından kütürtüler yükseldi. "Sanırım tamamen yerine oturdu. Bones, bir daha sırtıma fizik tedavi uygulamaya kalkışma. Sonuçta bu odadaki diplomalı tek doktor benim."

"Sen lanet bir dişiçiydin. Duyduğuma göre pek iyi değilmişsin. Yine de sen gelmiş geçmiş en hızlı nişancı-sın ve sana hayatımın geri kalanı boyunca bunun için hep minnettar kalacağım." Sonra Bones, Vlad'a döndü. "Karım ondan uzaklaşır uzaklaşmaz Rattler'in göğsünden o bıçağı çıkarın." Spade'e döndü ve sadece, "Tate'i serbest bırakın," dedi.

Spade, Tate'i zincirlerinden kurtarıırken duyulan tek ses metal şingirtılarıydı. Tate de serbest kalınca Doc gibi gerindi ve gördüğü ağır muameleden ötürü daha az minnettar bir tavır takındı.

"Sana hain olmadığımı söylemişim."

"Benden şüphelendiğini biliyorum," dedi Doc. "Bu sabah seni huzursuz ettiğim için üzgünüm, Cat, ama Rattler evin etrafında seni gözetliyordu. Onu gördüğümü farkedip umutsuzluğa kapıldı. Onu buraya kadar takip ettim ve Annette'i bıçaklamak üzereyken onu gördüm. En azından mermilerim onun işini bitirmesine engel oldu."

Bones elini Doc'un omzuna koydu. "Annette'yi buradan götür ve bir kez daha söylüyorum, sana minnettarım."

İkisi gidince Bones yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle Vlad'a döndü. "Duvardaki şu boşluğu dolduralım mı?"

İkisi Rattler'ı, Tate'in az önce kurtulduğu zincirlere bağlarken eski prensin yüzünde de benzer bir gülümseme belirdi.

"Acıkmışsındır," dedim serbest kalır kalmaz yanıma gelen Tate'e.

"Şurada büyük bir stok var. Söyle de biri sana göstereyim."

Tate kollarını sanki hala zincirlerin acısını hissediyormuş gibi ovuşturdu. "Yemek bekleyebilir. Kafan kanıyor."

"Ben onunla ilgilenirim." Rattler'ı bağladıktan sonra Bones yanıma geldi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Vurulma tehlikesi bir yana, kafan duvara çarpmış bir yumurta gibi patlayabilirdi. Katır inatlı kadın seni, anlaşılan kafatasın da inatçılığın kadar güçlüymüş. Üst katta kalmanı söylediğim halde beni ve uyarılarımı dinlemediğin için sana teşekkür etmiş miydin?"

"Hayır," dedim küçük bir gülüncükle.

Bones beni bırakıp pantolonundan bir bıçak çıkardı. "O halde bir ara teşekkür ederim. Söz."

Avcunu kesti ve kanını kafama bastırdı. Kafamdaki yarık iyileşirken sızlıyordu. Beni son bir kez öpüp bütün dik-katlerin odağı olan vampire döndü.

"Neden?"

Sesinde hem cezalandırıcı hem de ihanet acısı duyan bir ton vardı. Rattler başını öne eğdi. Spade, Rattler'ın göğüs

kafesine öyle şiddetli bir dirsek attı ki bir an kolunun yarısını göremedim.

"Sana bir soru soruldu, Walter!"

Walter, nam-ı diğer Rattler soluğu kesilmiş, susuyordu.

Bones, Spade'c durmasını işaret etti. "Tamam, dostum. Biz onun canını yakmadan her şeyi itiraf etmesi için ona bir şans verelim." Ardından Rattler'a döndü ve daha sert bir tonda konuşmaya başladı.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorsun. Kendini cesur göstermenin bir önemi yok, herkes sonunda pes eder. Bu yüzden ya Patra'ya ne zaman, neden ve nasıl yardım ettiğini bütün ayrıntılarıyla anlatır ve tek parça halinde kalırsın... ya da seni parçalara ayırırız."

İlk kez böylesi acımasız bir gözdağı karşısında en ufak bir acıma bile duymamıştım. Rattler üzerine atılıp onu lime lime etmediğime sevinse.

"Para için mi yaptın?" diye sordum kısık bir sesle. "Sana altın, şan ve şöhret mi vaat etti? Ağözlülüğün mi yaptın tüm bunları?"

"Para umurumda bile değil." Bu cevabı ne bana ne de Bones'a vermiş, ikimize de bakarak ortaya konuşmuştu. "Ne yaptıysam aşk için yaptım."

"Aşk için mi?" diye tekrarladım. "Patra'ya mı aşkınsın? Öyleyse sen kendini bilmez bir budalası."

"Patra için değil. Vivienne için."

"Patra, Vivienne'i öldürdü. Neden hala..." diye söze başladı Bones ve sonra durakladı. Gülüş denmeyecek katlıktaki bir ses çıkararak başını iki yana salladı.

"Ah, anlıyorum. Bunca zamandır öyle mi? Bana aylar önce Vivienne'in öldürüldüğünü söylemiştin. Senin için üzülmüştüm, pislik herif, meğer o günden beri bu anı kolluyormuşsun!"

O anda bende jeton düştü. Mencheres'in evinde sırf sevdikleri Patra'nın elinde rehine olduğu için kendini canlı bombaya dönüştüren vampirlerin yarattığı o patlamayı hatırladım. Görünüşe göre Patra aynı şeyi Rattler'a da yapmış, sevdiği birini kaçırıp Rattler'ın Bones'a ihanet etmesini sağlamıştı. Ne aşıklık biriydi şu Patra. Eğer mümkün olsaydı ondan daha fazla nefret ederdim.

"Vivienne'in hala hayatta olduğunu nereden biliyorsun peki?" diye sordu Bones.

Rattler, Spade'den dirsek yediği anda görüldüğünden daha herbat görünüyordu.

"Çünkü her hafta Patra beni arıyor... ve bana Vivienne'in çığlıklarını dinletiyor."

Bones odada volta atmaya başladı, güçten düşmüş gibiydi.

"Ben ona sadece treni söyledim," diye devam etti Rattler. "Karına sakdıracağını bilmiyordum. Daha önce Cat'i yakalayıp onu öldürmekle tehdit edecektim, ama Doc beni gördü ve ben Cat'i yakalayamadan Doc'un beni vuracağını biliyordum. Bu yüzden Melek'in kendisini tehlikeye atabilecek kadar değer verdiği diğer kişinin yanına geldim, ama başaramadım. Beni cezalandıracağını biliyorum, ama bundan önce tek bir şey istiyorum..."

"Benden bir şey istemeye nasıl cüret edebiliyorsun?" Çok sert bir tonda söylemişti.

"Bana anlayış göstermen için yalvarmayacağım. Beni öldüreceksin, biliyorum, ama bunu yapmadan önce... Bones, efendim, beni bağışlamamı istiyorum."

Bones durakladı. İçeriye ağır bir sessizlik çökmüştü. Sonra Rattler'in tam karşısına geçti. "1867 yılında, senin arkadaşın oldum. Beş yıl sonra seni vampire dönüştürdüm ve sana bir vampir olarak yapabileceğin en kötü şeyin ne olduğunu söyledim?"

Rattler bakışlarını kaçırdı. "Efendine ihanet etmek."

"Doğru. Yapabileceğin en kötü şeyi yapıp bir de af mı diliyorsun? Buna nasıl bir karşılık vermem gerekiyor biliyor musun, Walter Tannenbaum?" Bones susmuştu, bu bana bir uyarı olmalıydı. Belki kafamı duvara vurmamın etkisiyle algılarım böylesine yavaşlamıştı, belki de Bones önüne çıkan herkesi göz açıp kapayıncaya kadar açacak denli hızlı hareket etmişti.

"İşte böyle."

Az önce avcunu kestiği bıçak hala elindeydi. Bones daha sözünü bitirmeden bıçağı Rattler'in kalbine saplamıştı. Bir an göz göze geldiler, ben çaresizce Bones'un koluna sarıldım ve Rattler'in gülümsediğini farkettiğim sırada etraftan protesto bağırışları yükseldi. Rattler'in yüzündeki gülümseme bir anda yok olmuştu. Bedeni gevşeyerek yere devrildi ve derisi solmaya başladı.

"Bones, neden?"

Şimdi bu soruyu sorma sırası bendeydi. Başını bana doğru çevirdi.

"Çünkü onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım, yani onu bağışladım."

JEANETTE FROST

Rahatsız edici bir sessizlikten sonra konuşmaya başladım. "Ama ben onu bağışlamadım."

Yalnızca sesindeki acı ona bağırmaı engelliyordu. Bunun yerine ben de Bones gibi susmuştum.

"O fahişenin seni öldürdüğünü söylediğinde güldüğünü duydum. Sonra da bütün bunlar benim hatam olduğu için bana teşekkür ettiğini gördüm. Ben de onu cezalandırmayı hak etmiyor muydum? Ben Rattler'dan daha mı az acı çektim? Bu merhametli bir davranış olabilir, Bones, ama doğru bir davranış değildi. Bana bunu sen öğrettin. Rattler'ı ne kadar sevdiğin önemli değil, onu sen öldürmemeliydin. Ben Max'i sana bırakmıştım. Sen de Rattler'ı bana bırakmalıydın."

Son sözümü de söyleyip diğer vampirlerin geri çekilerek açtığı yoldan yürüdüm ve küçük odayı terkettim.

YİRİMİ DOKUZ

BONES ARAMIZDAKİ HALİNİ BULANA KADAR güçten düşmüş gibi yaptığı için tren pususu sırasında tutsak aldığı, Patra'nın başyardımcısı Anubus'la pek ilgilenememişti. Aslında Bones'un dönüşünün yarattığı heyecanla Anubus neredeyse ihmal edilmişti. Gerçi kendisiyle ilgilenmeyişimiz eminim onun da işine geliyordu. Hatta hücreesine birilerinin geldiğini görünce şaşırmış gibi göründü.

Ian, Rodney ve Spade'in, yanlarında Bones olmadan döndükleri zaman Anubus'u getirdiklerini farketmemiştim bile. Bu yüzden onu gerçek anlamda ilk kez görüyordum. Bir doksanı aşan boyuyla Anubus bir Mısırlı için fazla uzundu. Belirgin yüz hatları ve uzun düz saçları ona soyundan bir mirastı. Korkunç bir hüküm giymek üzere olan bir mahkuma da hiç benzemiyordu. Çelikten bir duvara zincirlenmesine rağmen rahat görünüyordu.

Kasvetli bakışlarıyla beni şöyle bir süzdü. Tıpkı benim ona baktığım gibi bakıyordu. Düşmanca. Kenara çekildiğimde karşısına çıkan adamı görür görmez yüzünde ilk gerçek endişe ifadesi belirdi.

"Ah, selam, Anubus. Şu işe bak, sanırım seni en son elli yıl önce görmüştüm. Hatırlarsın, şu şımarık kıza daha yeni tanışmıştım. Beni küçük köşküne götürmüş sonra da beraber bir biçimde düzüşüp beni seksten soğutmuştu. Gece boyunca altımda bir kez bile kıpırdamadı. Eğer yatağın da aynı ölçülerde bir deliği olsaydı aletimi oraya sokup daha çok zevk alırdım..."

Anubus'un öfke dolu böğürtüsü Bones'un cümlesini yarıda kesmişti. Yüzümdeki kayıtsız ifadeyi korumaya çalışıyordum. Anubus Patra'ya bir tanrıça gibi taptığı için Bones onu kıskırtma yöntemini bulmuş ve bu konuda beni de uyarıyordu, ama yine de orada hazır bulunmak istemiştin. Sanırım bu vampiri çileden çıkarmak için fazlasıyla açık konuşacağını söylediğinde şaka yapmıyordum.

"Kapa çenen, seni pislik! Hala hayatta olduğuna inanmıyorum, ama bu fazla uzun sürmeyecek. Öbür dünyanın ateşi senin hak ettiğinden de büyük olacak."

"Ah çok korktum," dedi Bones alaycı bir tavırla. "Yani bunca zamandır Patra sana vermedi öyle mi? Zaten pek de matah bir şey değil, dostum, inan bana. O kadının bacaklarının arasındaki şeyi en iyi 'vasat' kelimesi açıklar. Mencheres'in böyle bir kadına nasıl bağlandığını aklım almıyor, aşkın gözü kör olsa gerek. Eğer o aşk benim olsaydı yalnızca gözü kör değil, ayrıca seksten de yoksun bir aşk

olurdu. İste sana kelimenin tam anlamıyla gerçek bir kadın." Bones beni öne doğru itti. "Uykusunda bile, senin tapındığın o Mısırlı çamur yığınının çok daha tutkulu. Patra bu kadının yanında solda sıfır kaldığını biliyor. Bu yüzden onu öldürmek için uğraşmadı mı zaten? Dünya Cat'i bir kez gördüğünde o çamur yığının üstünlük yalanlarına bir daha kanmayacaktı çünkü, öyle değil mi?"

"Hepiniz gebereceksiniz," diye hırladı Anubus. "Patra, İsis'in reenkarnasyonu ve bu dünyanın tek tanrıçasıdır. Saltanatı iki bin yıldan fazladır sürüyor ve sizin gibi çekirge sürüsünden bile aşağılık olan böcekler onu durduramayacak!"

"Senin acilen düzüşmeye ihtiyacın var, dostum," dedi Bones kibarca. "Bunca yıldır ona bir kez sürtünmene bile izin vermedi değil mi? Korumalarının bakir ve sapık kalmasını istiyor değil mi? Testislerin şişe şişe beynine zarar vermiş senin, kesin. Çıplak bir kadın görmeyeli ne kadar oldu ha? Konstantin değiştirilmeden önce miydi sonra mı?"

Bu sözlü saldırı Bones'un pek kullanmadığı bir taktikti, ama bu taktiğin karşısındaki silahla vurmak kadar işe yaradığını biliyordu. Ian, Rodney ve Spade hiç hoş olmayan başka yollar da denemiş, ama Anubus'tan işe yarar hiçbir bilgi alamamıştı. Sanırım Bones'un Patra'yla seviştiğini Anubus'a anlatmaya devam etmesi, bir işkencecinin Papa'ya Bakire Meryem'i nasıl becerdiğini anlatması gibi bir şeydi. Elbette Patra namuslu bir kadın değildi, ama Bones'la arasında geçen alçakça ilişkinin dışında yaşadıklarını gizli tutmayı bilmişti. Hatta kendisinin kutsal bir

soydan geldiği gibi çirkin iddiaları da vardı. Bir sürü insan ona resmen tapınıyordu. Anubus da bu kategoriye dahildi.

"Gözünün önüne geliyor mu? Ellerim Patra'nın vücudunda, ahhhhhh, kim bilir kaç sabah bunu hayal ettin? Yatağında uzanıp bunu yaptığım için beni öldürmek istedin ve sonra da ona dokunduğum her anın, onunla yaşadığım her şeyin benim için berbat bir deneyimden ibaret olduğunu öğrendin."

Vay canına, Anubus'un bütün dikkatini üzerimizde toplamıştı. Gözleri yemyeşil yanyordu, kan beynine sıçramıştı. "Sen onun için kurban edilmeye bile layık değilsin. Patra seninle yalnızca seni ölüm cezasına çarptırabilmek için yattı, yine de Mencheres onu anlayamadı. O gece keşke seni öldürmeme izin verseydi."

Bones tekrar güldü, ama bu kez daha yüksek sesle.

"Sence o beni ölüme götürmek için altına yatan ilk kadın mı? Sandığın gibi değil. Bu numarayı ondan önce de ondan sonra da defalarca gördüm. Ama üzgünüm, Patra'nın yatakta berbat olmasının sebebi bu değil. Patra, sahtekar, yapmacık. Yalanlarından ve giysilerinden sıyrıldı mı sizin gibi salakların desteğiyle güçlenmiş bir ihtişam hılyası içindeki küçük yaramaz bir kızdan başka bir şey olmadı için böyle."

"Mezarın dibini boylayacaksın," diye kükredti Anubus, bütün soğukkanlılığını yitirmişti. "Patra senin cezanı kestti. Bela seni bulacak ve dinmez bir açlıkla seni yutacak..." Sonra bir anda sustu. Bones'un gülümsemediğini anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. Doğrudu, şakacı tav-

MEZARIN DİİNDE

rı bir anda silinip gitmişti. Anubus'un benzi attı, ama artık çok geçti. İşin bitti, adamım, bunu sen de biliyorsun.

"Şimdi, dostum," dedi Bones, Anubus'a doğru eğilip parmağını onun yüzüne hafifçe dokundurarak. "Ne demek istediğini hemen söyleyecek misin?"

"Şampanyayı hemen açalım mı yoksa çocukların üzerine püskürtmek için biraz daha bekleyelim mi?" diye sordu Denise. Mavi tonların hakim olduğu ve antika mobilyalarla döşeli oturma odasında oturuyorduk. Tahta masa dev bir ağaçtan oyulmuş gibiydi. Üzerini gümüş servis takımları, porselenler ve nefis yemekler süslüyordu, ama kimse yemeğine dokunmamıştı. Ben Denise'in sorusuna cevap vermeden hemen önce parmaklarımla masanın cilalı yüzeyinde ritim tutuyordum.

"Humm? Ah, tabii tabii, mantarı patlat. Onlar da birazdan gelirler."

Alt katta durmak yerine buraya gelişimin iki sebebi vardı. Birincisi, Denise'i ve annemi tatil gününde etraflarında bir yığın yabancıyla yalnız bırakmak istememişim ve ikincisi de Bones bana gitmemi söylemediği halde yanında durmamı istemediğini anlamışım. Artık Anubus'un gizlediği kayda değer bir şeyler olduğunu anlamışlardı ve onun ağzından laf alabilmek için kolları sıvayacaklardı. Bones benim kendisini öyle bir ortamda görmemi istemiyor, ona duyduğum hislerin değişeceğini sanıyordu. Ben öyle düşünmesem de yanında durarak dikkatini dağıtmak istemişim. Anubus'tan olabildiğince hızlı bir biçimde hepimi-

zin hayatını etkileyecek bilgileri edinmeye çalışırken yanında bulunmamam daha uygun düşerdi.

Denise şampanyayı kadehlere doldurdu. "Bu mükemmel bir tat," dedi büyülenerek. "Dostum, bu ev tam bir içki deposu. Bütün o brendileri gördün mü? Eğer burada bir süre daha kalırsak karaciğerim iflas edecek!"

Onun böyle keyifli olması beni hafif bitkin bir halde de olsa gülümsetmişti. Hayır, şu anda alt katta korkunç şeylerin yaşandığından haberi yoktu. *Vampirlerle uzun süre takılsan, diye geçirdim aklımdan, neler olabileceğini öğrenirsin. Vampirlerin hayatı yalnızca eğlence ve yılanmış şarapla geçmiyordu.*

Bunun yerine şöyle dedim: "Depoyu doldur! Gece yarısına iki saat kaldı, eğlenceyi başlatalım. Zero'dan aldığım son bilgilere göre epey ilerleme kaydetmişler, artık ne demekse."

Bones, Mencheres, Spade, Vlad, Rodney ve Ian aşağıdayken Tick Tock ve Zero bana korumalık yapıyor. Tanrım, ayaklarımızın yanlışlıkla birbirine çarpmasını bile engelliyorlardı.

"Kar yağmıyor," dedi annem. "En azından artık pencereden dışarısını görebilirsiniz. Bu sıkıcı yeri terketmek için sabırsızlanıyorum, haberiniz olsun ben burada çok uzun kalmayacağım."

İşte annem başladı. Ama bazı Noel dilekleri asla gerçekleşmemiş.

İç çıktım. "Eğer burada vampir ve gulyabanilerin arasında olmaktan sıkılıyorsan Patra'nın vampir ve

gulyabanileriyle aynı ortamda olduğunda kim bilir nasıl eğlenirsin."

"Ben çocuk değilim, Catherine," diye karşılık verdi her zamanki sert tonuyla. "Benimle çocukmuşum gibi konuşma."

Eskisine göre daha iyi bir halde olmama rağmen son günlerin gerginliğini üzerimden atamamıştım.

"Çocuk değilsin öyle mi? İşte buna çok şaşardım, çünkü bütün hayatım boyunca bir çocuk gibi davrandın."

Anneme verdiğim kaba yanıt karşısında Denise'in ağzı bir karışık açık kalmıştı. Şampanyasından bir yudum alıp gösteriyi daha iyi izleyebilmek için arkasına yaslandı.

"Bu kadarı yeter," dedi annem öfkeyle. "Ben gidiyorum!"

Niye şu çenemi tutmayı beceremiyordum ki? Annem dış kapıya ilerlerken teslim olup peşinden gittim.

"Anne biraz mantıklı ol. Hava altı derece, donarak ölürsün. Hem zaten buradan nereye gidebileceğini sanıyorsun ki?"

"Burama kadar geldi," diye patladı. "Şuraya git, şunu yap, otur, kalk, seni zavallı ölümlü budala, bu numaraları çocuklar yer! Dışarıda binecek bir araba illa ki bulurum."

Bağırıp çağırırken bir yandan da beni yolundan iterek çimenliğe doğru yürüyordu. Onu durdurmam, çünkü hem ona fiziksel güç kullanmak istemiyordum hem de tartışmamızın herkese yansımaları doğru olmazdı. Oturma odası aile içi anlaşmazlıkları çözmek için hiç uygun bir durumda değildi.

"Yanıyorsun, anne," dedim, dondurucu rüzgarı duymamaya çalışarak. Üzerime palto filan almamıştım ve soğuk giysilerimden içeri sızıyordu. "Sen bir baş belası mısın? Evet. Peki, hayatıma hiç girmemiş olmanı ister miydin? Elbette hayır. Şimdi, gerçekten eve dönmeliyiz, hava buz gibi..."

"En yakındaki eve, caddeye, kasabaya artık karşıma ilk ne çıkarsa oraya kadar yürüyeceğim," dedi sinirle ve hiç yumuşamamıştı.

Ağaçlığa varmıştık, ay ışığında kar tanelerinin gümüşü bir parıltısı vardı. Nefesim ağzımdan sis bulutu gibi yoğun çıkıyordu. "En az otuz kilometre boyunca karşıma hiçbir şey çıkmayacak," dedim sakın bir tavırla. "İnan bana, biliyorum. Mencheres bu evi de işte bu sebeple seçti. O kadar yolu yürüyemezsin, beş dakika içinde hipotermiye yenik düşersin. Biz koskoca bir arazinin ortasındayız, inan bana, etrafımızda hiçbir şey yok..."

Sonra bir anda sustum, kaskatı kesilmiştim, ama soğuktan değil. Aniden annemi sıkıca tuttum, bir adım daha atmadı. Yüz ifademi görmeden önce hissimla bana döndü.

"Ne?" dedi fısıltıyla.

"Şişti."

Onun bu sesleri duymasına imkan yoktu, ama ben çok rahat duyabiliyordum. Ayrıca son elli metredir birbirimizle bağırarak konuşuyorduk. Uzaktan gelen ağır ayak sesleri gürültüleriyle gecenin sessizliğini bozuyordu.

Gözlerimi kısıtım, bütün enerjimi seslerin geldiği yöne yoğunlaştırdım. Ne kalp atışı ne soluk sesi ne de havayı sa-

ran bir vampir enerjisi hissedebiliyordum. Yavaşça hareket ediyorlardı. Çok kalabalıklıktılar. Neden hiçbir şey hissedemiyordum? Vampirler ve gulyabaniler etraflarına bir enerji yayardı, ama şu anda öyle bir şey yoktu. Bu lanet şey de neyin nesiydi?

Ne olduğunu anlamaya çalışmadan annemi kaptığım gibi eve koştum. Koştüğümü duyan Zero ve Tick Tock kapıya çıkmıştı.

"Herkesi alt katta toplayın," diye bağurdım, annemi içeri iterken. "Bir şeyler geliyor."

"Ne?" dedi Denise, sandalyesinden fırlayarak.

Randy hemen onun yanına gidip onu durdurdu. Zero aceleci ama saygıda kusur etmeyen bir tavırla merdivenleri işaret etti. "Lütfen, buradan gelin."

Annemin yerinden kıpırdamadığını görünce ona gözlerimi diktim. "Ayık ya da baygın, onlarla gidiyorsun hemen!"

Bir şeyler mırıldandı, ama omuzlarını düşürüp diğerlerinin ardından gitti.

"Tick Tock," dedim soluk soluğa, hala dışarıdaki sesleri duymaya çalışıyordum. "Bones ve diğerlerini çağır."

İki dakika içinde önde Bones, arkasında Spade ve Rodney çıkageldiler. Üzerlerindeki lekeleri görmezden gelerek pencereyi işaret ettim.

"Onları duyuyor musunuz? Hiçbir şey hissedemiyorum, ama kalabalık olduklarını biliyorum. Buraya doğru geliyorlar."

Bones gözlerini kıstı. Yeşil ışığını karanlığa dikmişti. Birkaç saniye sonra homurdandı. "Ben de hiçbir şey hisse-

demedim, Kedicik, ama sanki fil sürüsü gibi ayaklarını yere vura vura yürüyorlar. Bunlar her neyse, insan olmadıkları kesin. Charles?”

“Hiçbir fikrim yok, Crispin. Sadece tüylerimi ürpertti.”

Rodney Spade’e onu desteklediğini belirten bakış attı.

“Benim de aynen öyle.”

“Pekala.” Bones parmaklarını kütürdetti. Gözleri yemyeşil olmuş, parlıyordu. “Onları karşılamaya hazır olalım. Bıçağa, kılıca, oka ve silaha ihtiyacımız olacak... bir an önce. Bazıları yüklü geliyor gibi. Bakalım karşımıza ne çıkacak.”

“Neden burayı terketmiyoruz ki?” diye sordum silah deposuna yürürken.

“Çünkü herkesi taşıyacak kadar helikopterimiz yok. Arabaları alırsak bizi pusuya düşürebilirler. Düşmanla savaşa çıkacağız, sevgilim. Karşımıza neyin çıkacağını göreceğiz. Şimdi, helikopteri de hazırda bekletiyoruz. Eğer gerekirse sen anneni, Denise’i ve Randy’yi güvenli bir yere götürebilirsin.”

“Seni burada bırakıp gitmem,” dedim. “Ne olursa olsun.”

Bones silahlarını kuşanırken yatıştırıcı bir tonda konuşmaya başladı.

“Bak Kedicik, onlar insan ve ölüme direnemeyecek kadar zayıf. Ama geri kalanlarımız...”

“Boşuna çenenin yorma.” Onunla aynı yatıştırıcı tonda konuşuyordum. “Juan da helikopter kullanmasını biliyor ve ben ondan daha güçlüyüm. Annemlerin gitmesi gerekirse Juan onları götürür. Sen daha hızlı bir çözüm yolu dü-

şünüyorsan, beni bir yumrukla bayıltıp helikoptere atmak gibi, saçlarını daha da ağartacak görevler yüklenerek eski işime geri dönerim."

Bones beni hızla öptü.

"Lanet kadın. Kendi kendine birkaç düşünce okuma tekniği öğrendin, değil mi? O halde hemen üstünü değiştir. Kazağın çok hantal, hareketlerini kısıtlayabilir."

Hemen giysilerimi çıkardım, üzerimde yalnızca sutyenim, taytım ve spor ayakkabılarım kalmıştı. Bacaklarıma, belime ve kollarıma yılların tecrübesiyle birkaç saniye içinde gümüş bıçaklar kuşandım.

"Hiç laf dinlemeyeceksin değil mi?" diye sordu Bones clindeki kılıcı bana uzatırken. "Şunu da al, neyi öldüreceğimizi bilmiyoruz, gümüş işe yaramayabilir. Ama bu halde donarsın, Kedidik."

"Şu anda düşünceğimiz en son şey bu değil mi?" dedim gergin bir biçimde gülerek.

"Şimdi tam hareket özgürlüğüm var, en önemlisi de bu."

"Çok haklısın." Bones da kazağını çıkarıp yerdeki kazağımın yanına attı. Diğer vampir ve gulyabaniler de aynı şeyi yaptı. Silah kuşanırken avizenin ışığı çıplak gövdelerine yansıyor, vücutları ışıldıyordu. Biz hazırlanırken ayak sesleri iyice yaklaşmıştı.

Mencheres alt kata indi. Onu o ana kadar görmemiştim, ama belli ki Mencheres neler olduğunu biliyordu, çünkü baştan aşağı silah kuşanmıştı.

"Çimenliğe çıkalım, savaşmaya dışarıda başlayacağız ve gerekirse eve gireceğiz," dedi Bones. "Zero, sen insanları

topla ve alt kattaki hücrelere koy, çünkü en sağlam yer orası. Emre itaat etmeyen olursa zor kullanabilirsin, özellikle de Cat'in annesine."

Ben bu lafa uygun bir karşılık verirdim, ama zamanı değildi. Dikkatli adımlarla dışarı çıktık, evin etrafında bir savaş düzeni kurmaya çalışıyorduk. Dışarı çıkar çıkmaz el işaretleriyle anlaşmaya başlamıştık. Vampirler ve gulyabaniler bütün askeri liderlerin sevecekleri kadar hızlı hareket ediyordu. Elbette ki onlar birçok askeri liderden çok daha önce doğmuştu. Ne demişler, meşk kemalle erdilir.

Dondurucu rüzgar yüzünden titriyordum. Evet, hava aşırı derecede soğuktu, ama beni öldürmezdi ve hipotermi beni endişelendiren bir konu değildi. Sonuçta ben yarı vampirdim, kanım donmazdı. Yine de arkadaşlarım kadar dayanıklı olmayı isterdim. Vampirler ve gulyabaniler soğuğu hiç sevmezdi, ama aralarında dişleri takırdayan da yalnızca bendim.

"İyi misin, sevgilim?" diye sordu Bones gözlerini öndeki ağaçlık alandan ayırmadan. Evin tam önünde duruyorduk ve yanlış yerde olmadığımızı umuyordum.

Dişlerimin birbirine çarpmasını engellemek için çenemi sımsıkı kapatmıştım. "Hareket etmeye başladığımda ısıtırım."

Benim tarafımda bir kıpırdanma oldu. Tate tek bir kelime etmeden yanına geldi, Spade'i omzuyla kenara itiyordu.

"Bırak onu," dedi Bones, Tate'i geri göndermek isteyen Spade'e. "Yaptığı en iyi iş bu."

MEZARIN DİİNDE

Tate, Bones'a cevap vermek üzereydi, ama ne söyleyeceğini hiçbir zaman bilemeyecektim. Ağzını açtığı sırada ağaçların arasından gizemli yaratıklardan biri çıktı ve Tate'in lafını ağzına tıktı. Bones kaskatı kesilmişti. Tâvandan sarkan buz saçakları gibi soğuk ve katı görünüyordu. Spade ısığa benzer bir ses çıkarıp birinin dua ettiğini duydum.

"Yüce İsa," diye fısıldadım, yeni bir soğuk dalgası içime yayılmıştı. "Bu da ne böyle?"

Sorumun cevabını Mencheres verdi. Aniden hırlayarak koşmaya başlayan ve çürümüş dudakları arasından çenesini iğrenç bir biçimde açıp kapayan yaratığın sesini bastırabilmek için sesini yükseltmişti.

"Bu," diye cevapladı, "mezarın ta kendisi."

ofuz

ESKİ FİLMLERDE ZOMBİLER NEREDEYSE ROMİK görünürdü. Yeni filmlerde ise yuvalarından fırlamış gözleri ve vücutlarından sarkan çürümüş et parçalarıyla daha çılgın bir görünüme kavuşmuşlardı. Şu anda bize doğru koşanların bir kısmı diğerlerine oranla daha fazla çürümüş, kemikleri gözle görünür olmuştu. Ama hepsinin ortak bir özelliği vardı: Hepsi kurt gibi açtı ve biz de onların yemeğiydik.

İlk zombi ortaya çıktığında Mencheres de bizim gibi donakalmıştı. Soruma verdiği gizemli yanıtın sonra kendisine hiç uymayan bir tavırla sövüp saymaya başlamış, dikkatim yaklaşan kalabalıktan Mencheres'e kaymıştı.

"Hiçbir zaman aklıma böyle bir şey yapabileceği gelmemişti," diyordu. "Bunun bedelini ödeyecek, ben ya da buradaki biri olmasa bile günün birinde yaptığı bu şeyin bedelini biri ona ödeyecek."

MEZARIN DİİNDE

Bu sözler kulağa hiç hoş gelmiyordu. Hatta bu sözler hepimizin toplu mezarına dikilecek olan yazıtı andırıyordu.

Bones, Mencheres'i omzundan tutarak kuvvetle geri çekti. "Patra'nın kötülük yapma kapasitesini tartışacak zamanımız yok. Bu şeyler..." birkaç metre ötemizdeki şeyleri başıyla işaret etti, "...öldürülebilir mi?"

Mencheres üzerindeki şaşkınlığı atmış, yüzünde semsert bir ifade belirmişti. Elini Bones'un elinin üstüne koydu.

"Hayır."

Bu tek kelime ağzından duygusuzca çıkmıştı. Mencheres, Bones'un elini sıkarken kendini olacaklara hazırlıyor gibiydi.

"Onlar öldürülemez," diye devam etti, kılıcını kınından keskin bir sesle çıkarırken. "Acı da duymazlar ve hatta bizi görebilmeleri için gözleri olması gerekmez. Onları bize yönelten güç, Patra'nın hayalgücünden başka bir şey değil."

Herkesin geri çekilmesini emrederek öne doğru ilerledi. Yaratıklar Mencheres'in yalnızca birkaç metre ötesindeydi ve şimdi ona doğru koşmaya başlamışlardı. Yaklaşıkça daha da ürkütücü görünüyordular. Geldikleri yönden korkunç hırıltılar yükseliyordu.

"Mezardan çıkmışlar," diye devam etti Mencheres ve kenara çekilerek karşısına çıkan zombiden kendini kurtardı. "Büyü bozulana kadar da mezara dönmeyecekler. Bunlardan kaçamayız. Yüz kilometrelik alan içinde yakınından geçtiğimiz bütün mezarlıklar boşalacak ve peşimize önlerine çıkan her şeyi öldüren yeni zombiler düşecek."

Mencheres kılıcını öyle hızlı savuruyordu ki hareketlerini takip etmekte zorlanıyordum. Yaratıkların da aynı hızla ona saldırmalarını şaşkınlıkla izliyordum. Bunlar az önce ayaklarını yere sürümüyorlar mıydı? Bu hız da neyin nesi şimdi? Offf, lanet olsun!

Mencheres hareketlerini bulanıklaştıran bir hızla kılıcını savurmaya devam etti. Zombilerin parçaları havada uçuşuyordu. "Onları uzakta tutup Patra'nın yaptığı büyüü bulmamız gerek," diye devam etti aynı sakin tonda. "Patra'ya ait bir şey olabilir. Belki mahkumların üzerindedir ya da Rattler bir yerlere gizlemiştir. Eğer o nesneyi bulup yok edersek bu yaratıklar da ölecek. Biz büyüü nesneyi bulana kadar bunların saldırısı kesilmeyecek."

Mencheres'in söylemeye çalıştığı şey gözümün önüne geliyordu. Yüce Tanrım, bu yaratıkların etrafa savrulan parçaları bile saldırmaya devam ediyordu. Başsız bir gövde yerde sürünerek ilerliyor, parçalanmış bir kafatası şeytani bir gayretle Mencheres'in ayağını kemirmeye çalışıyordu. İşte bu korkunç bir şeydi. Gerçi parçalara ayrıldıklarında daha az tehlikeli oluyordlardı. Belki kurtulma şansımız olabilirdi.

"Üç kişiyi eve gönderin, büyüü arastırın," diye seslendi Mencheres etrafını saran yaratıkları parçalamak için fırl fırl dönerken. "Küçük ve dikkat çekmeyen bir şey olmalı. Onu bulun ve yok edin."

"Tick Tock, Annette, Zero, eve gidip arayın," dedi Bones kılıcını savururken başını bir anlığına onlara çevirerek.

Duraklamadan eve yöneldiler, Annette hariç. Karanlıkta kaybolmadan önce bir an durup Bones'a baktığını gör-

düm. Ben de aklımda aynı düşünceyle Bones'a bakıyordum. Belki de bu onu son görüşüm olacaktı.

"Beni dinleyeceğini bilsem asıl seni eve gönderirdim," dedi neredeyse iç çekerek. "Ama seni iyi tanıyorum. Seni çok seviyorum, Kediciik. Hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

Cevap vermeye vakit yoktu, ama gerekmiyordu da. Vücudumun her hücresi ona aynı karşılığı haykırtıyordu zaten. Bones sesini yükseltti ve kılıç kuşanmış dört düzine adamına seslendi.

"Patra üzerimize ölüm salıyor, dostlanım. Hadi, ona aynı nezaketle karşılık verelim!" Öne doğru birkaç adım atarak yeni istilacı dalgasını karşıladı. Yüzlerce yaratığa karşı dört düzine adam ne yapabildi ki? Hayatta kalma ihtimalimizi biliyordum. Kılıcını havaya kaldırıp Bones'un peşinden ilerleyen herkes gibi.

"Çaresiz değiliz." Bones'un sesini hiç bu kadar kontrollü duymamıştım. Eğer şu ortamı görmesem onun keyifli olduğunu bile söyleyebilirdim. "Hayatımızda çok kez güçsüz olduk, ama bu gece farklı. Şu anda nasıl öleceğimize kendimiz karar verebiliriz. Eğer hayatınızda kendinizi hiçbir konuda bir Usta gibi hissetmediyseniz bile, şu anda bir Usta oldunuz. Ve ben kendi adıma bu hakarete öyle bir karşılık vereceğim ki diğerleri benim yanımda olmadıkları için pişmanlık duyacaklar!"

Bones'un sözleri ağzından bir kükremlerle çıkmıştı ve adamları da aynı kükremlerle ona karşılık verdi. Gecenin bir vakti intikam hırsıyla titriyorduk ve bir anda hiç üşümediğimi farkettim. Korkmuyordum da. Daha önce de ölüm-

le burun buruna gelmiştim, hatta kendi isteğimle. Şimdi Bones'un yanında, hayatımdaki her hatayı temize çekebilir, her ödekleğimi silebilir ve yılların pişmanlığından kurtulabilirdim. İçinde bulunduğumuz an dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Şu anda hep olmak istediğim o kişi olmuştum. Güçlü. Korkusuz. Sadık. Övünebileceğim biriydim artık.

İlk yaratık üzerime atladı ve kılıcım ona gereken yanıtı verdi. Çürümüş yüzüne yeşil bir aydınlık inmişti. Güldüm, içimde vahşi bir mutluluk vardı.

"Bunu gördün mü? Bu benim gözlerimden çıkan ışık, bak sana daha neler göstereceğim..."

Ölüme karşı ilk kavgamı on altı yaşında vermiştim. Tek silahım ucuna ince bir hançer tutturulmuş gümüş bir haçtı ve onunla bir vampiri öldürüp öldürmeyeceğimi bile bilmiyordum. Öldürmüştüm elbette ve o günden beri öldürmeye devam ediyordum. On altı yaşından beri yüzlerce kez savaştım, ama hiçbir, hiçbirinin bu gibi değildi.

Tanrıya şükür hava karanlıktı. Vampirlerin gözlerinden yayılan yeşil ışık sayesinde onları açaçlıktan yığın yığın gelen diğer yaratıklardan ayırt edebiliyordum. Gulyabanileri onlardan ayırt etmek biraz daha zordu, ama zaten hepi topu on kişiydiler. Gözlerinize durmadan sıçrayan kan, et ve çürümüş uzuv parçaları kalabalıktakileri birbirinden ayırt etmenizi engelliyordu. Her yerde et parçaları vardı. Mide bulandırıcı parçalar yerlerde sürü-

MEZARIN DİİNDE

nüyor, kopmuş parmaklar bacaklarınıza sülük gibi yapıyor ve ağaçların arasından yeni yeni yaratıklar gelmeye devam ediyordu.

Gözümü kan бүrümüşü ve karşıma çıkan her şeyi parçalarına ayırıyordum. Zihnim öldürmeye odaklanmıştı ve kendi bedenimdeki yaraları gözüm görmüyordu. Kollarımı, omuzlarımı, bacaklarımı, her yerimi kemiriyorlardı. Üzerimde giysilerimin kalıp kalmadığının bile farkında değildim, tek gördüğüm şey etrafı kaplayan kandı. Bu yüzden arkadaşlarımın gözlerinden çıkan yeşil ışık bana yardımcı oluyordu. En azından onları görüyor ve yalnız olmadığımı anlıyordum. Çünkü etrafımı çıldırmış zombiler sarmışken kendimi yalnız hissediyordum.

Vlad'ın bir avantajı vardı. Fırsat buldukça birkaç zombiyi birden yakalayıp kül ediyordu. Tütuşan vampirler ortalıkta korkunç meşaleler gibi dönüp duruyordu. Yine de onları tutup ateşe verebilmesi için zamana ihtiyacı vardı. Zombilerle baş etmenin en iyi yolu buydu.

Arada bir gözüme turuncu bir alev çarpıyor ve anlatması güç çığlıklar duymaya başlıyorsam Vlad'ın hala hayatta olduğunu anlıyordum. Daha da önemlisi, yaratıklarla alay edercesine yükselen İngiliz aksanlı bir ses duyduğumda Bones'un da hala hayatta olduğunu anlıyordum. Bunun dışında etrafımda kimlerin kaldığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Gerçekil, gerçekil!" diye bir ses duydum. Önümdeki yaratık bir anda ortadan ikiye bölünmüşü. İki parça halinde yere yığıldığında Bones'u gördüm. Tanınmayacak bir

haldeydi ve refleks olarak kaldırdığım kılıcımın onu parçalara ayırmasını son anda engelledim.

"Benimle gel," diye hırladı. Kolumu tuttu ve küfürler yağdırarak bıraktı.

"Lanet olası kadın, neden yardım istemedin?"

Ne demek istediğini anlamamıştım ve şu anda tartışacak ortam da yoktu. Tek eliyle beni göğsüne yasladı, diğer eliyle yaklaşan yaratıkları doğramaya devam ederek beni eve doğru götürdü. Ayaklarım yere sürtünüyordu ve başım hafif hafif dönmeye başlamıştı. Gözlerimi kaplayan pus biraz dağılmıştı ve eve girer girmez görüşüm tekrar netleşti.

Evin altı üstüne gelmişti. Şaşkına dönmüştüm, çünkü asıl savaş dışarıda veriliyordu, ama sonra anladım. Patra'nın büyüülü nesnesinin ne olduğunu bilmeyen Annette, Tick Tock ve Zero evdeki her şeyi darmadağın etmişti. Sağlam tek bir şey bile kalmamıştı ve evdeki diğer vampirlerle gulyabaniler yıkıntıların arasından koşturarak kapıya yaklaşan zombileri evden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Evin aşağıda üç katı ve o katlara da iki girişi vardı. Ama biz o girişlerin bulunmadığı yöndeydik ve bu da çıkışımız olmadığı anlamına geliyordu.

Bones beni yıkıntıların arasında beliren Tate'in kollarına bıraktı. "Onu en alt kata indir," diye bağırdı ve gitti. "Yokluğumuzu telafi etmem gerek."

"Bones, hayır!" diye itiraz ettim, ama Tate hızla dönüp beni alt kata indirmeye başladı. Kalabalığı yararak geçerken "kolun, kolun," diye bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir kapıdan içeri girdik ve içeridekilerin yüzünde dehşetli bir ifade belirdi. Çocukları gördüm. Korkuyorlardı. Belki de onlara Vampir Yemeği Olun broşüründe bu gibi şeylerden söz edilmemişti.

"Yer açın," diye bağırdı Tate ve içeridekiler korkudan derhal kendilerine söyleneni yaptı. Tate beni yere yatırıp eline bir bıçak aldığı sırada hepsi bir kenara çekilmişti.

"Bırak beni, oraya dönmem gerekiyor..." diye başladım ama sonra çenemi kapattım. Off, şimdi bana niye öyle bakışlarını anlamıştım.

"Bana biraz kan verin," dedim kolumun halini görünce. Daha doğrusu kolumdan arta kalanın halini demeliyim. *Ne geliyorsa hep sol koluma*, sakın olan koluma geliyordu. Önce Max kolumu yakmıştı, şimdi de bu. Eğer kolumun dili olsaydı, sızlanmaları hiç bitmezdi.

Kolumu omzuma bağlayan sadece birkaç bağ kalmış ve etim kemiklerim ortaya çıkacak biçimde parçalanmıştı. Şimdi zombilere benzedim işte, diye düşündüm. Bazıları tıpkı böyle görünüyordu.

"İyileşirken biraz acıyacak," dedi Tate sinirle, elindeki bıçakla boynunu kesiyor ve ağzımı boynuna doğru götürüyordu. "Çok iç. Ben yerine koyabilirim."

Normalde Tate'in kanını içmezdim, ama şu anda normal koşullar altında değildik. Sonuçta bir an önce toparlanıp dışardaki savaşa dönmem gerekiyordu ve dışardaki yaratıkların mola falan vereceği yoktu. Bunu düşünerek dişlerimi Tate'in açtığı yaraya bastırıp içmeye başladım. Yara kapanmasın diye sürekli emmek zorundaydım. Tate

anlamak istemediğim bir ses çıkardı. Soğuk kanını emdikçe emiyor, kolumun sızladığını hissediyordum. Ben daha sert bir biçimde emdikçe Tate beni sımsıkı göğsüne bastırıyordu. Dördüncü yutkunmada kolum müthiş derecede acıyordu, ama altıncıda artık yalnızca sert bir sızı kalmıştı. Dokuzuncu yutkunmadan sonra Tate'i iki elimi kullanarak kendimden uzaklaştıracak kadar iyileşmiştim.

Tate'in gözleri yemyeşil yanıyordu ve bu ifadenin savaşla bir ilgisi olmadığını anlamıştım. Kolumun hızla iyileşmesini şaşkınlıkla izlerken aniden ayağa kalktım. Damarlarımda dolaşan yeni kan kendimi daha az insan ve daha fazla vahşi hissetmeye sebep olmuştu. Kaybettiğim kanı düşününce şu anda vücudumdaki kanın yüzde altmışının yavaşan ölü hücrelerinden meydana geldiğine kuşku yoktu.

"Hadi, asker," dedim. "Öldürülecek yaratıklar bizi bekliyor."

Arkama bile bakmadan merdivenleri koşar adım çıkıp acımasız savaş seslerinin yükseldiği alana doğru yol aldım.

Vampirler salonun etrafında ve merdiven sahanlığının önünde kümeler halinde toplanmıştı. Çılgınlık atarak önüne gelen her şeyi kemirmeye çalışan korkunç yaratıklara her yandan saldırıyorlardı. Şimdiye kadar onları zapt edebilmiştik, ama o an acı gerçeği gördüm. Bu barikat fazla dayanmazdı. Yaratıkların sayısı gitgide artıyordu.

İleri doğru atılıp savaşa girecekken Annette'le çarpıştım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve duvardaki küçük bir heykeli parçalamak için koşarken beni görmedi bile. Heykelciği

parçaladı, ama olan biten tek şey etrafa savrulan cam parçalarıydı ve Annette umutsuzca bağırıp büyüü nesneyi aramaya devam etti.

"Annette!" Onu sarsıp kendine getirmeliydim. "Tick Tock ve Zero nerede?"

Hiçbir yeri işaret etmeyen bir hareket yaptı. "Tick Tock evin diğer tarafında, Zero, Anubus'tan bir şeyler öğrenmeye gitti, ama o yaratıklardan altısı onun peşinden gitti, içeri zorla girdiler! Zero'nun çığlığını duydum ve sonra şu tarafa gittim. Ah, Cat, bulamıyorum, o şeyi bulamıyorum!"

Bahsettiği şeyin ne olduğunu sormaya gerek yoktu. Burası didik didik edilmekten yakında çökebilirdi.

"Aramaya devam et, Annette, o şeyi bulacağız. O yaratıkları da buradan uzak tutacağız..."

Beni iteledi. "Anlamıyorsun. Zamanımız kalmadı! Mezarlar bir bir boşalıyor, o yaratıkların hepsi... hepsi buraya geliyor. Tenha bir yerdeyiz ama o kadar da تنها değil. Görüyor musun? Patra'nın bizi öldürmek için bu kadar yaratığa ihtiyacı yok ki. Kısa bir süre içinde yerimizi bulacak, çünkü bütün zombiler ok işareti gibi burayı gösteriyor!"

Kahretsin! Zombiler durmadan buraya mı akıyordu? Şimdi halimiz berbat değil, berbattan da öceydi. Şaşırtıcı bir biçimde şu anda herkesten daha öfkeliydim. O fahişe kazanmayı hak etmiyordu. Tamam, biz de çok masum sayılmazdık, ama o bizden kat be kat kötüydü. Arkamdan, bodrum katından bir gürültü yükseliyordu. Çığlıkları duyabiliyordum. Tanrım çığlıklar gittikçe artıyordu ve parçalanan yaratıkların sesleri geliyordu. İşte o an gelip çatmış-

tu, her şeyi anlıyordum. Sona geldik. Hayır, bunu durduramazdım, ama kendi sonumla nasıl karşılaşaçağıma kendim karar verebilirdim. Büyük bir kararlılıkla kılıcımı çektim. "Aramaya devam et, Annette, her şeyi. Ben de öldürmeye devam edeceğim. O fahişe bizi istiyorsa gelip kendi almak zorunda."

"Alt kattaki odalara, millet, derhal!" diye emir verdi bir ses. Kalan iki düzine adamımız geri çekilmeye başladı. Ben ilerlemeye çalışırken Bones ve Mencheres'in çıkışın önünü tuttuklarını gördüm. İki kişi de döne döne ölüm saçıyor-du, sanki birer ölüm makinesine dönüşmüşlerdi. Her zaman Mencheres'in kibarlığının altında öldürücü bir yanı olduğunu düşünmüştüm. Yanılmamışım. Yaşayan bir kabus gibiydi.

Vlad beni yakalayıp geri çekti. Elleri sıcak, dışarının soğuğuna rağmen sıcaktı. "Hadi gel, onlar da birazdan bize katılacak," dedi vücuduyla beni içeri itelerken.

"Hayır, yukarı gideceğim!" diye bağırdım, kendimi ondan kurtarmaya çalışıyordum.

"Bones kendi hiyerarşisinin lideri, bu yüzden şu anda olması gerektiği yerde," diye karşılık verdi. "Ama sen benimle geliyorsun."

Yumruğunu küt diye alnımın ortasına indirmişti. Kafamda yıldızlar uçurken kolunun altından sıyrılıp sendeleyerek koşmaya başladım, ama bu kez beni saçlarımdan yakaladı. Bir anda her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi göründü gözüme. Vlad beni geri çektiğinde ayaklarım yerden kaydı ve o anda bütün sesleri aşan kindar bir kahkaha duydum.

MEZARIN DİİNDE

O yaratıklardan altısı onun peşinden gitti, içeri zorla girdiler! demişti Annette. Zero'nun çığlığını duydum...

Zero o sırada Anubus'un hücreğine gidiyordu. Ama o andan beri kimse Zero'yu görmemişti. O kahkahaları savuran da Anubus'tu. Anubus. Etrafında yarım düzine vahşi yaratık varken bir duvara zincirli halde başına hiçbir şey gelmemişti. Bu nasıl olabilirdi ki? Aklıma tek bir şey geliyordu.

"Vlad, birini yakabilmek için ona dokunmak zorunda mısın?"

Soru onu öyle şaşırtmıştı ki bir anda beni serbest bıraktı. "Ona daha önce dokunmuş olmam gerekir, ama eğer o anda dokunamayacak bir durumdaysam bu çok zor olur ve uzun sürer."

"Zor," dedim derin bir nefes alarak. "İmkansız değil öyle mi?"

"Evet, imkansız değil, neden?"

"O, Anubus." Sesimi yükseltmişim, çünkü adrenalinim artmaya başlamıştı. "Patra'nın büyüülü nesnesi tam olarak bir nesne değil. Anlamıyor musun? Anubus bu evdeki Truva atı, Bones onu getirirken neredeyse öldürülecekti! Patra, Bones'a pusu kurarak onu öldürecek, sonra da sıra bize gelecekti, çünkü Anubus'u bu eve getirmiştik. Patra onu öldürmeyeceğimizi biliyordu. Kim en değerli rehinesini öldürür ki?"

Vlad gülümsemeye başladı. Beni bırakıp ellerini iki yana açarak başının üstünde birleştirdi. Etrafımızda tam bir karmaşa hakimdi.

"Şu anda Anubus ona ulaşamayacağım kadar uzakta, ama bakalım günü kurtarabilecek miyim..."

"Devam et," diye karşılık verdim, bir çırpıda etrafındaki alanı temizledim. "Erkile beni."

Elleri parıldamaya başladı, ama kızıl değil, mavi bir ışıktı bu. Ürkütücü bir mavimsi mor ışık koridorda süzülüyordu. Ellerindeki kıvılcımlar saçlarıma sıçrarken ben de yaklaşan zombileri doğramaya devam ediyordum. Birisi tiz ve acı dolu bir çığlık attı. Sesin kimden geldiğini anlar anlamaz Vlad'a acımasız bir gülüş attım.

"Dikkatini çekmeyi başardın, Drakula."

"Çok güçlü," dedi Vlad gergin bir sesle. Elleri tamamen alev almıştı. "Sana ismimi bir kez daha mı hatırlatayım?"

"Seni küstah..." dedim kılıcımı dişlerini gıcırdatan bir zombinin karnına sokup onu tüm gücümle ortadan ikiye bölerken, "...havalı..." işe yaramıyordu, yaratık kılıcı kemiriyordu. Tanrım bu şeyler ne kadar da sertti, "...gösteriş düşkününü ihtiyar yarasa..." Çaaaat! Kafamı duvara geçirmiştim. Eğer ikiye yarılmadıysa şaşardım. "Ne bekliyorsunuz? Sen bütün canavarların kralı değil misin? Uslu durmayan çocukları yiyen efsane sen değil misin?"

İki zombi daha şu anda sırt sırta vermiş yaratık doğrayan Bones ve Mencheres'ten sıyrılıp geldi.

"Hadî, Vlad, şanına yaraşanı yap! Duvara zincirlenmiş Mısırlı bir vampiri kül edemezsen Türkleri Romanya'dan nasıl sürdüğüne şaşarım!"

Bir anda gürültü koptu. Sanki elektrik transformatorü patlamıştı ve aynı anda zombiler yere yıkıldı. Aniden du-

MEZARIN DİRİNDE

raklayan yaratıkların üstünde onları örten bir toprak belirdi. Sonunda onlardan geriye yalnızca toprak yığınları kalmıştı. *Topraktan geldiler, diye düşündüm ve toprağa geri döndüler.*

“Başardın,” dedim soluğum kesilerek ve kılıcımı yere atıp ona doğru değil, ama tam ters tarafa doğru koşmaya başladım.

“Herhalde yani,” dediğini duydum güçlü bir çift kol beni sarıp kanlı göğsüne bastırırken. “Ben Vlad Têpesh'im, ne sandın?”

O'UZ BİR

O Tuz saniye kadar Bones'ün kollarından ayrılmadım. Dudaklarını saçlarıma bastırılmış, ellerini sırtıma kenetlemişti ve o anda tarif edilemeyecek kadar mutluydum. Sonra vampirlerin sevinç çığlıkları arasında kulağı-mı delercesine içime işleyen o sesi duydum, o boğuk iltiyi.

"Anne."

Esneyen bir yaydan fırlamışçasına hızla koridora koştum. Bones da arkamdan geliyor, ama bu kez o benim hızıma yetişemiyordu. Denise'in kucağına serilmiş, baygın halde yatan annemi gördüğümde bir anda dizlerimin üstüne çöktüm. Denise ellerini annemin midesine sertçe bastırıyordu. Hemen yanlarında ise pislik yığınının dönmüş bir zombi kalıntısı vardı ve annem bir ölü kadar solgundu.

"Hayır!"

Çığlık ağzımdan bir anda çıkmıştı. Çok fazla düşünmeden bıçaklarımdan birini çıkarıp bileğimi kestim

MEZARIN DIŞINDE

ve annemin başını kaldırarak kanayan bileğimi ağzına dayadım. Bıçak bileğimi kemiğe kadar kesmişti ve oluk oluk akan kan annemin ağzından taşıyordu.

O anda tıkanıp hafifçe yutkunmaya başladı, ağzından köpükler çıkıyordu. Çenesini oynatarak yutkunmasını sağlamaya çalışıyordum. Denise bir yandan ağlıyor bir yandan dua ediyordu. Bones onu kenara çekip annemin yanına eğildi. Aynı bıçağı alıp kendi bileğini kesti ve bana kalp masajı direktiflerini verirken bileğini annemin ağzına dayadı.

Yaşlı gözlerle, ellerimi annemin göğsüne basturdum. Bones'un kanı vücuduna girmeden hemen önce annemin kalbi durmuştu. Bones ona kan verirken ben de göğsüne belli aralıklara basınç yapma devam ettim.

"O şey odaya girdi," dedi Denise hıçkırıklara boğularak, kendisi de yaralanmıştı. "Ve birden annemin üzerine atladı! Onu engellemeye çalıştım ama çok güçlüydü... Hadi, Justina, sakın pes etme!"

Denise'in bağırtısından annemin kalp atışlarının normale döndüğünü hissetmem zaman almıştı. Geriye çekildim, annem öksürürken gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

"İğrenç... hayvan... defol... üzerimden," dedi Bones'a çatallı bir sesle.

Bones homurdanarak geri çekilmeden önce durup avuç içini kesti. Avcunu bileğimdeki yarığa bastırdığı sırada gülmeye başladım.

"Merhaba, Justina. Anlaşılan yine beraberiz."

Denise de gülmeye başlamıştı, sonra gözyaşlarını silip etrafına bakındı.

"Randy nerede? Senin yanında değil miydi?"

Yüzümdeki gülümseme silinip gitti. Randy'nin odada olmadığını Denise söyleyene dek farketmemiştim. Annemi kanlar içinde görünce her şeyi unutmıştım. Kaşları çatılıp ayağa kalkan Bones'a göz ucuyla baktım.

"Neden bizimle olsun ki?" diye sordu Denise'e sert bir tonda. "Randy'ye burada kalmasını söylemiştim."

Denise yerinden fırladı, yüzü bembeyaz kesilmişti. "Patra'nın büyü yaptığı o şeyi bulmanıza yardım etmek istiyordu. Evden ayrılmayacağını söyledi. Yirmi dakika önce gitti..."

Bones döndü ve hızla odadan çıktı. Denise'in yanına gidip elini tuttum. O kadar kan kaybetmeme rağmen ellerim onun ellerinden daha sıcaktı.

"Sen burada kal," dedim. "Biz onu buluruz."

Denise ela gözlerini gözlerime dikti ve öyle bir öfkeyle baktı ki geri çekilmek zorunda kaldım.

"Mümkün değil," dedi ve beni iteleyip odadan çıktı.

Gitmesine izin verdim, adrenalin seviyem düştüğü için sersemlemiştim. Annem yattığı yerden doğruldu. Kana bulanmış gövdesine ve lime lime olmuş giysilerine bakıyordu.

"Anne," diye söze başladım.

"Benim için endişelenme," diye lafımı kesti. "Denise'in yanına git."

Ona minnettarlıkla bakarak yanından ayrıldım ve evin içindeki enkazın arasında ağır ağır yürümeye başladım. Bir dakika sonra Denise'in yürek parçalayan çığlıklarını duydum. Gözlerim karardığı halde koşmaya başladım.

Bones mutfakta diz çökmüştü, Denise kollarındaydı. Yanlarına ise kıpkırmızı ve pis bir şey yığılmıştı...

"Ah, Yüce İsa," dedim fısıltıyla.

"Geri getir onu!" diye çığlık atıyordu Denise, Bones'un sırtını yumruklarken.

"Geri getir! Geri getir! GERİ GETİR!"

Ama bu imkansızdı. Annem, Bones ve benim kanımı aldığı sırada hala hayattaydı, bu sayede iyileşebilmişti. Randy'nin vücudu ise parçalara ayrılmış, o parçaların üzerinde kendisine saldıran zombinin artıkları kalmıştı.

"O öldü, tadım," dedi Bones, Denise'c, onu kocasının dehşet verici kalıntılardan uzaklaştırırken. "Çok üzgünüm."

Denise'in onu duyabildiğini hiç sanmıyordum. Bones'u yumruklarken çığlık çığlığa bağırıyor ve ağlıyordu. Ona yaklaştım, acısını hafifletecek hiçbir şey olmadığını bildiğim halde faydasız tesellilerle onu rahatlatmaya çalışıyordum.

Spade bir karış suratla mutfğa girdi ve yanımıza eğildi.

"Crispin, Denise'i buradan götürreceğim. Senin de Cat ve diğerlerini güvenli bir yere götürmen gerek. Fazla zamanımız kalmadı."

Bones tek bir söz bile etmeden başıyla onayladı. Spade usulca Denise'i Bones'un kollarından aldı ve mutfaktan çıkardı. Hayatta kalan herkes alarına geçmiş, buradan hızla ayrılmanın bir yolunu arıyordu. Patra gelip işimizi bitirmeden burayı hepimiz terk etmeliydik.

Bones beni yerden kaldırdı. Kendim yürürüm diyerek onunla tartışmayacaktım. Doğrusu yürüyebilecek hal-

de değildim. Evdeki eşya yıkıntılarının arasından geçerken televizyonun açık kaldığını farkettim.

"...üüüüç... ikiiii... biiir... Hoş geldin Yeni Yıl!" diye haykırdı Dick Clark ve havai fişekler patlamaya başladı, yeni yıl şarkısı çalıyordu. İki saat içinde bunca şeyin olup bitmesi imkansız gibi görünüyordu.

Gözlerim karardı. Kan kaybı etkisini gösteriyordu. Gözlerimi kapayıp açtığımda çimenlikte olduğumuzu farkettim. Kızıla boyanmış karın üzerinde öbek öbek ceset parçaları vardı. Kuruyup büzüşen bu küçük kalıntılar bir zamanlar vampir ve gulyabaniydi. Tate'in ortalıkta dolaştığını görmek yüreğime su serpmiştı. Juan ve Dave'in de hayatta olduklarını umuyordum.

Ian yere eğilmişti, kestane rengi saçları sayesinde arkadan görünüşüyle bile herkesten ayrılıyordu. Omuzları titriyordu. Bones beni yere bırakıp hızlı adımlarla Ian'a doğru yürürken Mencheres onu durdurdu. Yüzünde kaskatı bir ifade belirmişti.

"Kaç kişi?" diye sordu Bones boğuk bir sesle.

Mencheres'in bakışları yerlere saçılan uzuvlara kaydı. "Henüz bilmiyoruz."

Bones, Ian'ın yanına gitti. "Ian, dostum, onları alıp buradan uzaklaşmalıyız. Başlarında bekleyip ölmemiz onlar için hiçbir şey ifade etmez artık. Patra bu gece istediğinden fazlasını aldı zaten. Yeni bir saldırıya izin veremeyiz."

Ağrılan gözkapaklarımın arasından bu üçlünün arkadaşlarına ait kalıntıları toplamaya başladıklarını gördüm.

oTuz İKİ

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA KARŞIMDA DAVE'İ gördüm. Gülümsüyordu. "Selam, Cat. Açktn mı? Su filan ister misin?"

"Susadım," dedim çatlak bir sesle. Uzattığı suyu içmeye çalışıyordum. "Neredeyiz?"

Boş bardağı elimden aldı. "Güney Dakota'dayız ve herkes tekrar toparlanana kadar burada kalacağız."

Göz ucuyla soluma baktığımda kalın perdelerin arasından parlak günışığının sızdığını gördüm.

"Tanrım, saat kaç?"

"Üçe geliyor. Epey kan kaybettiğin için sana iki ünite kan verildi. Sonra da Bones uyanıp kendini yormanı istemediği için sana Don'ın özel olarak hazırlattığı uyku haplarından içirdi. Onunla hapları almamak için tartıştığını hatta yutmamak için tükürmeye çalıştığını hatırlamıyor musun?"

Söylediklerinin hiçbirini hatırlamıyordum. Doğrudum, üstümde kan lekelerinin olmadığını ve temiz bir tişört giydiğimi farkettim.

"Son birkaç saat Don için çok zor geçti," diye devam etti Dave. "Boş mezarları ve ortalıkta dolaşan cesetleri basına açıklayana kadar akla karayı seçti. Şükürler olsun ki Kanada hükümeti de vatandaşlarının zombilerin varlığına inanmasını istemiyor. Bu yüzden hükümet bize çok yardımcı oldu."

Homurdandım. Don'ın bu olayları örtbas etmeye çalışırken nasıl deliye döndüğünü hayal edebiliyordum.

"Peki, basına ne uydurdu?"

"Bazı mezarların boşalmasına sebep olan küçük bir deprem ve heyelan hikayesi uydurdu, ama basın bu bahaneyle dalga geçeceğe benziyor. En azından olay küçük bir bölgede yaşandı. Büyük şehirlerden birinde olsaydı Don bu kabusu hiçbir yalanla gizleyemezdi."

"Bir deprem ve heyelan ha? Bunu mu söyledi yani?"

Dave omuz silkti. "Bu kadar kısa bir sürede yapabileceğinin en iyisini yaptı bence. Bu, açılan mezarları bir şekilde açıklıyor. Zombileri de, üstü başı berbat olan ve olayın şokuna girmiş birkaç kazazede diye geçiştirdi. Bu açıklamaların nasıl karşılanacağını biliyorsun. İnsanlar gördüklerinin doğru olduğuna inanmak istemez. Sıradan her insan doğaüstü güçlerin var olmadığına inanırsa daha mutlu bir hayat sürer."

"Denise nerede?" Zavallı Randy. Benim yüzümden bu işe karışıp hayatından olmuştu.

"Uyuyor. Spade ona senin sakinleştiriciden küçük bir doz verdi. Şimdilik ona en iyi gelecek şey, uyumak."

"Dave... kimleri kaybettik?"

Bakışları bulutlandı. "Randy'yi biliyorsun. Zero da git-ti, Tick Tock gibi..." saymaya devam etti, duyduğum her isim içimde bir yara açıyordu. Bazılarını tanıyordum, bazılarıyla hiç tanışmamıştık. Yine de hiçbirinin yeri doldurulamazdı. Dave on sekizden fazla vampir ve gulyabaninin adını saymıştı. Sarsıcı bir kayıptı bu. Randy dışında dört insan daha ölmüştü. Bones'un harap olduğuna şüphem yoktu.

"Bones nerede?" diye sordum, bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtarak.

"Alt kattı. Ama önce üstüne bir şeyler giysen iyi olacak."

Bir anda tişört dışında bir şey giymediğimi farkettim.

"Off. Üzgünüm, farkına varamadım..."

Bitkin bir halde gülümsedi. "Sen benim kardeşim gibisin, önemli değil. Ve dostun olduğum için söylemekte bir sakınca görmüyorum... Dişlerini fırçalamalısın. Nefesin berbat kokuyor."

Dave'in tavsiyesini dinleyip dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım ve giyindim. Ayakkabı aramakla uğraşmadığım için ayaklarım çıplaktı. Dave bana salonun kapalı kapılarının önüne kadar eşlik etti ve sonra geri döndü. Bones bana yaklaştığında ona sarsılıp uzunca bir süre öyle kaldım. "Üzgünüm," demek hiçbir işe yaramayacaktı.

Ian da oradaydı. Savaşın ardından ne düş almış ne de üstünü değiştirmişti. Çıplak göğsü kan ve pisliğe bulanmıştı.

"Keşke bulmacayı biraz daha erken çözebilseydin, Kızıl Melek," dedi acılı bir halde. "Adamlarımızın yarısı öldükten sonra böyle parlak fikirler pek işe yaramıyor."

Şaşırmıştım, böylesi bir öfkeye hazırlıklı değildim. Ben daha cevap bile vermemişken Bones hiç tereddüt etmeden Ian'ı boğazından yakaladı.

"Ağzından onu suçlayan tek bir kelime daha çıkarsa sabrım taşacak," dedi hırlayarak. "Eğer o olmasaydı şimdi hepimiz ölüydük, unuttun mu?"

Ian'ın turkuaz rengi gözleri yeşile dönmüştü.

"Unutmadığım tek bir şey var o da bu savaşa onun yüzünden girdiğimiz. Her şeyin sorumlusu o! Onun yarısı iyileşebilirdi, Crispin, ama yan odada yatan arkadaşlarımızın yaraları hiçbir zaman iyileşmeyecek, öyle değil mi? Bir kadının incinen gururunun intikamını almak için daha kaç can feda edeceğiz..."

"Bones, hayır!"

Mencheres tam o anda ortaya çıktı. Bir burkulma sesi duydum. Ardından bulanık bir görüntü ve sonunda Bones'un geriye doğru savrulduğunu gördüm. Tek kolu yoktu. O anda yanımıza gelerek olaya şahit olan Spade'in seslenişini bastıran bir çığlık atım.

Ian boğazını sıkın kopmuş ele hayretler içinde bakıyordu. Kopan uzuv anında çürümeye başlamıştı. Bones'un yanına gittim, ama beni kenara itti ve Mencheres'in üstüne yürüdü.

"Bu hakaretleri susturmama neden engel olduğunu açıklar mısın, Büyük Efendi?"

Şimdi bütün vücudum kaskatı kesilmişti. Eğer Bones ve Mencheres birbirine girese her şey mahvolacaktı.

"İan'ın kafasını koparmak üzereydin," diye cevap verdi Mencheres. "İkiniz de bunu yaptığınıza pişman olacaksınız, birçok açıdan. Ayrıca Patra'ya yeterince kurban verdik. Sayımızı daha fazla azaltmanın gereği yok."

Ian son olaylara şaşırılmış gibi görünüyordu. Başını şaşkınlıkla iki yana salladı ve sonra Bones'la bana hayretler içinde baktı.

"İsa aşkına, Crispin, bana ne olduğunu bilmiyorum," dedi soluk soluğa. "Sana böyle öfkelenmek için bir sebebim yoktu. Bağışlayın beni, ikiniz de."

Bones elini saçına götürdü. O sırada kopan uzunun daha yerine tam olarak gelmediğini farketti ve öfkeyle homurdandı.

"Bu kolu iki yüz kırk yıldır kullanıyordum. Onu senin kafanı koparmaya çalışırken kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Lanet herif, şimdi kendimi toparlamak zorundayım."

"Şimdi hepimizin her zamankinden çok toparlanmaya ihtiyacı var," dedi Mencheres.

"Evet," dedi Bones, Mencheres'e öyle bir bakışı vardı ki tüylerim diken diken oldu. "Özellikle de senin, Büyük Efendi, çünkü aruk bu sona ermek zorunda."

Vlad odaya girdi. Etrafa baktı ve Bones'la Mencheres'in birbirlerine bakışını gördü, bir koltuğa oturdu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Mencheres sevinçsiz bir tavırla. "Sana söyleyeyim, ben bunu yapamam."

Bones yıldırım hızıyla Mencheres'in yanında belirdi. "Gerçek şu ki çok yakında ya sen öleceksin ya da o. Patra'nın sana ne hissettirdiğini, doğru şeyi yapmanı engelleyecek ne gibi gizli düşlerin olduğunu en iyi sen bilirsin. Öncezilerinin asla yanılmadığını bana sen söylemiştin, ama şimdi yanılıyor olma umuduyla çekimser kalıyorsun. Ama çekimser olma, buna bir son vermek zorundasın, çünkü hiyerarşindeki, yani ortak hiyerarşimizdeki insanlara karşı bir sorumluluğun var."

Şaşkına dönmüştüm. Patra, Mencheres'in elinde değildi. O zaman Mencheres bu işe nasıl bir son verebilirdi ki? Vlad bana doğru eğildi, düşüncelerimi okumuştı. "Görmüyor musun, Cat? Patra seni bir kabusun içine hapsedmeye çalıştığında büyüü bozan kimdi? Dün gecceki zombi saldırısında onları durdurmanın yolunu bilen kimdi? Mencheres'ti. Yani eğer bu büyüleri tanırıyorsa uygulamayı da biliyordur."

Mencheres'in solgun yüzüne baktığımda gerekli onayı aldığım için karşısına dikildim.

"Bunu yapmak zorundasın. Patra durmayacak! Etrafındaki herkesin ölümünü izlemek mi istiyorsun? Eğer bir şeyler yapmazsan herkesin ölümüne seyirci kalacaksın."

"Sen yapabilir miydin?" diye sordu Mencheres bana doğru atılarak. "Eğer bunu yapan Bones olsaydı, onu öldürebilir miydin? Onu böyle kolayca mezara gönderebilir miydin?"

Durdu, beklemediğim kadar açık konuşuyordu ve afallamıştım. *Mencheres hala Patra'yı seviyordu. Hem de o kadının yaptığı her şeye rağmen. Zavalılı herif.*

Sözcüklerimi özenle seçtim. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi yapmayacağım, Mencheres ve eğer bütün bunları yapan Bones olsaydı, ben de kahrolurdum. Ama..." duraklayıp sevdiğim adama döndüm, "...kendini böylesine kaptırıp sevdiğirimi öldürmeye kalkışsaydın ve ben de dahil etrafımdaki herkesi öldürene kadar savaşını sürdürmeye ant içseydin, evet. Seni ben öldürürdüm."

Bones bana baktı. Yüzünde ince bir gülümseme belirdi. "İşte benim hatunum."

Sonra da gözlerini Mencheres'e dikti. "Sana rahatlatıcı tek şey söyleyebilirim: Patra için acısız bir ölümü kabul ediyorum. Bunu hak etmiyor. Karıma kötülük eden herkesi en ağır ölümle cezalandıracağıma söz vermiştim, ama senin için, sözümü geri alacağım. Yapman gerekeni hemen yaparsan."

Mencheres'in gözleri yemyeşil yanıyordu ve etrafa öyle bir enerji yayıyordu ki ürpermiştim.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Bones gözünü bile kırpmadı. "Biz aynı hiyerarşinin efendileriyiz ve ben halkımızı öldüren bir düşmana karşı niyetimi açıkça belirtiyorum. Kimin tarafında olduğunu unutmamalısın. Patra'nın senin bu zaafının farkında olduğunu göremiyor musun?"

Mencheres hiçbir şey söylemedi. Odadaki bütün gözler ona çevrilmişti. Sonunda ayağa kalktı. Gözlerindeki öfkeli parıltıyı zapt etmeye uğraşıyordu. Tıpkı kanatlarını katlayan yırtıcı bir kuş gibiydi.

"Öyle olsun. Dün gece Patra mezarların içindekileri üstümüze saldı. Bu gece onların intikamını Patra'dan alacağız."

otuz üç

YILDIZLAR GİTTİKÇE DERİNLEŞEN MAVİ GÖÇÜN
üstünde göz kırpyordu. Mencheres çimenliğin
tam ortasındaydı. Yere serdiğimiz beyaz örtü ıslanma-
sın diye yerdeki karları temizlemiştik. Mencheres beyaz
örtünün önünde bağdaş kurup oturmuştu. Arkasında
sıralanan bir düzine kadar vampir ve beyaz örtünün üze-
rine yaydığı kemiklerle birlikte *Son Akşam Yemeği* tablo-
sunun, cehennemden fırlamış bir örneğini andırıyordu
adeta.

Hiçbirimiz ne olacağını bilmiyorduk. Mencheres gi-
zemli sözlerini ettikten sonra günbatımındaki savaş için ha-
zırlanacağını söyleyerek odasına çıkmıştı. Üst kattaki pen-
cerelerden birini kullanarak buradan gidip gitmeyeceğini
merak ediyordum, ama Bones, Mencheres'in sözünü tuta-
cağından emindi ve gerçekten de şimdi tam karşımızda du-
ruyordu.

Buraya inmeden önce Don'ı aramış, bu gece bir şeyler olacağını ona söylemiştim. Böylece heyelan ve deprem hikayesinden daha iyi bir kılıf bulmak için vakti olacaktı.

Ona bu olayın nerede gerçekleşeceğini açıklayamazdım. Zamanını ya da neler olacağını da. Ya da halka ve basına en az biçimde yansımaları sağlayacak herhangi bir ayrıntıdan bahsedemezdim.

Zaten bu ayrıntıları ben de bilmediğim için ne biliyordum onu söyledim. Don'ın öfkesi anlaşılırdı. Yaşayan ölümlerin bir kara büyü saldırısı için tüm güçleriyle harekete geçtikleri konusunda onu uyarıyor, ama cesetlerin mezardan mı çıkacağını yoksa gökten mi yağacağını bilmiyordum. Don çıldırmakta haklıydı, kesinlikle. Benimse vampirlerin varlığını halktan gizlemekten başka endişelerim vardı. Hayatta kalmak zorundaydım. Bu yüzden savaş boyalarımı sürdüm ve silahlarımı kuşandım.

"Hiçbirinizin konuşmasını istemiyorum," dedi Mencheres. Kemiklerin karşısına geçip oturduğundan beri ağzından çıkan ilk söz bu olmuştu. "Ben işimi bitirene kadar."

İşini ne zaman bitirdiğini nasıl anlayacağız ki? diye düşündüm. *Ayağa kalkıp selama durduğunda mı? Yer yarılıp içinden yaratıklar çıktığında mı?* Bir an o korkunç kokuşmuş yaratıklar gözümün önüne geldi ve ürperttim. Eğer onlardan birini tekrar göressem galiba bu biraz erken olacaktı...

Havada bir elektriklenme oldu. Tüm dikkatimi Mısırlı vampire yöneltmiştim. Mencheres başını önüne eğmişti ve

uzun saçları yüzünü örtüyordu, ama saçlarının arasından gözlerinin yemyeşil parladığı görülmüyordu. Yanımda duran Bones titremeye başladı ve ben de göz ucuyla ona baktım. Mencheres'e kilitlenmiş gibiydi. Elini tuttum ve aynı anda hissettiğim hafif çarpılmayla elini bıraktım. Mencheres her ne yapıyorsa bu Bones'u da etkiliyordu.

Aralarındaki güç alışverişi devam ediyordu. Sebebin bilmediğim bir rahatsızlık duyuyordum. Geçen gece öldürülen arkadaşlarımızın kemikleri birden bire havalandı. Kemikler yükselerek Mencheres'in etrafında bir halka oluştu ve sonra da dönmeye başladı.

Önce yavaş bir hızla döndü kemikler, sanki görünmez bir iple her biri havaya asılmıştı, ama sonra hız kazandılar. Mencheres'in etrafında dönen kemikler bir süre sonra karsıgamsı bir hızla erişti ve çene kemiği ürktürücü biçimde sallanan kafatasları dışındaki diğer kemiklerin görüntüsü bulanıklaştı. Mencheres'in saçları şiddetli rüzgarda savruluyor, havadaki akım yüzünden bütün vücudum karınca-lanıyordu. Mencheres'in bedeninden yükselen enerji öyle yoğunlaşmıştı ki oturduğu yerde şimşek çakması bile beni şaşırtmadı.

Dönen kemikler bir çatırtıyla içe doğru çöktü ve Mencheres beyaz bir sis tabakasına büründü. Kolumu uyuşturan cereyana aldırış etmeden Bones'un elini tuttum ve dostlarımızın tozlarına şaşkınlıkla bakmaya başladım. *Küller küllere*, diye geçirdim içimden duyusuzca. Mencheres cesur adamlardan arta kalan küle döndürmüştü.

Neden? Neden bunu yapmıştı?

Mencheres başını kaldırmaksızın kucağındaki bıçağı eli-ne aldı. Sonra da onu tam kalbine sapladı.

O anda soluğum kesildi ve Mencheres bıçağı bükerken şaşkınlıkla izledim. Çeliktir, gümüş *olamaz*, diye düşündü-ğümü farkettim. Yoksa şimdi Mencheres önündeki, gri bir karı andıran kalıntılar kadar ölü olurdu. Göğsündeki ya-radan akan kan kalp anşları gibi düzenli bir biçimde be-deninden aşağıya süzülüyordu. Kalbine saplı bıçağı, elleri ve giysileri kara bir kanla kaplanmıştı. Bu manzaraya daha fazla bakamayacaktım. O anda kana bulanık kemik tozla-rının ayrılıp genişlemeye... ve bir biçim almaya başladığı-nı gördüm.

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Juan, Mencheres'in ses-sizlik emrini bozmuştu.

Bense şaşkınlığımı dinsel sözcükler kullanarak ifade et-memişim: Hassiktir bel!

Gözlerimin önünde az önceki tozlar birer insan figürü-ne dönüşmüş ve Mencheres'in etrafını sarmıştı. Mencheres anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyor, bu bulanık figürler yükselmeye devam ediyordu. Hayata dönen ruhla-rı andırıyorlardı, çünkü içleri görecek kadar saydam ol-masına karşılık üç boyutluydular. Üç boyutlu saydam, çıp-lak adamlar. Biri yüzünü bize doğru döndü ve Bones hafif-çe inledi. *Randy*, dedim şoka uğramış bir halde. *Bu Randy!*

Mencheres'i kaplayan kemik tozundan figürler oluşma-ya devam ediyordu. Bıçak hala kalbindeydi ve yarası ka-nıyordu. Bense bu kadar kan kaybetmesine rağmen hala hayatta kalabilmesine şaşıyordum. Ama Mencheres'in kanı

aktıkça figürlerin bulanıklığı azalıyor ve hayaletimsi adamlar artık tek tek seçilebiliyordu. Tick Tock vardı, hemen yanında da Zero ve ah Tanrım, işte Randy...

Geçen gece öldürülen yirmi üç kişi de net bir biçimde görünerek Mencheres'in etrafını sardıktan sonra Mencheres bıçağı kalbinden çıkardı ve konuşmaya başladı.

"Onlar bizim dostlarımız değil. Hiçbirimizi tanımıyor, eski hayatlarına dair hiçbir şeyi hatırlamıyorlar. Onlar öldürülen tüm insanların öfkelerinin kalıntıları ve ben onların öfkesine bir beden kazandırımdı. İçlerindeki intikam hırsıyla katillerine doğru yol alacaklar. Yapmamız gereken tek şey, ben onları serbest bıraktıktan sonra peşlerinden ilerlemek. Onlar bizi Patra'nın saklandığı yere götürecekler."

Ben daha kafamı toparlayamadan Mencheres anlaşılabilir bir kelime söyleyip hayaletlerin bir anda göğe yükselmesini sağladı. Vay canına, amma hızlıydılar. Peki, biz onları nasıl takip edecektik?

Mencheres ayağa kalkıp kollarını havaya kaldırdı ve ben çığlığı bastım. Ayaklarımı yerden kesilmişti. Bir anda metrelerce yükseğe çıktık.

"Acele etmeliyiz," dediğini duydum, az önce çimenlikte duran herkesin şimdi etrafımda son hızla uçuşunu hayretler içinde izlerken. "Patra'yı kısa bir sürede bulacaklar."

Patra, kuşbakışı -ya da bizim durumumuzda vampir bakışı- demeliyim- yaklaşık yüz kilometre uzaklıktaki tenha bir otele gizleniyordu. Bones beni sınıksız tutuyordu. Aslında buna gerek yoktu, çünkü Mencheres bunca insanı

uçurabilecek akıl almaz bir güce sahipti. Bir vampirin bu tür yeteneklerinin olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti, ama işte burada Mencheres'in uçan halısının üstünde intikamla yanıp tutuşan hayaletlerin peşi sıra uçuyorduk. Bu yaşadıklarımızın önemini daha sonra uzun uzun düşünecektim. Don'ın kendisine verdiğim raporu okurken bayılıp ayılmalarını da izleyecektim.

Otel yoksul bir mahallenin tam ortasıydı. Seslerden anlaşıldığı üzere burada fazla insan yaşamıyordu. Aslında bu bölge muhtemelen yeni bir inşaat için yerle bir edilmek üzereydi, çünkü etrafta buldozerler ve başka inşaat makinaleri gözüme ilişmişti. Mencheres bizi otelin birkaç yüz metre yakınlarına getirdi. Patra'nın burada olduğunu nasıl anladım? Çünkü hayaletler duvarların bile içinden geçerek doğrudan buraya yönelmişti. İyi numaraydı.

"Onun adamlarını aşman gerekecek," dedi Bones'a binayı göstererek. "Ben seninle gelemem. Eğer öldürülürsem hayaletler de yok olur ve ancak onlar seni Patra'dan koruyabilir."

Bunu yapacaklarına emindim, evet. Hayaletler otele girdikten birkaç dakika sonra kulakları sağır eden korkunç çığlıklar duymaya başladım.

"Neden Patra'yı kendin öldürmüyorsun?" lafı çıktı ağzımdan. "Eğer intikam dolu ruhlar yaratabiliyorsan ve iki düzine insanı havada uçurabiliyorsan Patra senin için çocuk oyuncağı olmalı."

Mencheres kaldırıma yığıldı yığılacak gibi görünüyor-du. "Yapamam," diye fısıldadı. "Şu anda bile, yapamam."

İçimde hemen bastırdığım bir acıma hissi kabarmıştı. Hala Patra'yı seviyor olabildirdi, ama Patra ona karşı aynı hisleri beslemiyordu ve bu kadın mezara girene kadar hiç-birimize rahat yoktu.

Bones, Mencheres'e soğuk ve kısa bir bakış attı. "Sözümü tutacağım. İşimiz bitince seni buluruz. Juan, Dave, siz Mencheres'le kalın. Kimsenin yaklaşmadığına emin olun."

Juan operasyona katılmayacağı için itiraz etmeye başladıysa da Bones'un tehditkar bakışıyla çenesini kapattı. Sonra Bones parmaklarını küttürdeterek yüzünü otele döndü.

"Tamam, millet. Hadi bitirelim şu işi."

Otelin çevresinde Patra'nın çok adamı olmalıydı. Pencereelerde, çatıda, bodrum katta ve girişte bekliyor olmalıydılar. Gerçi öfke dolu yirmi üç hayalet bir anda otele akın edince herkesin dikkati dağılmıştı. Patra'nın aralıksız çığlıklarını duydukça hayaletlerin ona ne yaptıklarını çok merak ediyordum. Kaçışan insanların bağırılan ve silah sesleri de gürültüyü artırıyordu. Bones'a şöyle bir baktım ve *Nasıl yani? Bu öfkeli hayaletler katı bile değiller, nasıl oluyor da içeride üçüncü dünya savaşı çıkmış gibi bir karmaşa yaratabildiler ki?* diye düşündüm.

Bones omuz silkti. "Bunu anlamanın tek yolu var."

Bina girişine vardığımızda orada olması gereken korumalardan hiçbirini görememiştik. Spade kaşlarını çatı ve başını iki yana salladı. *Tuzak*, diyordu. Belimden dört el bombası aldım, pimlerini çektim ve içeri fırlatım. Birkaç saniye sonra camlar aşağı indi ve patlamayla birlikte bina sarsıldı. Bizi orada bekleyen biri varsa artık yerinde olma-

sına imkan yoktu. İçeri daldık, vampirler dört bir yana yayıldı. Bones ve ben daha yavaş ve temkinli adımlarla ilerliyorduk. Üst katlardan çılgınlık ve korkunç bağırışlar yükseliyordu. Sonunda bir düzine vampirin, altında büyük bir merdiven bulunan bir girişe yığıldığını gördük. Daha kaçımayı başaramadan gümüş yağmuruna tutuldular.

"Herkes nerede?" diye sordum Bones'a kısık sesle. Şu bir avuç vampir dışında alt katlarda kimseyi görmemiştik.

Bones başını kaldırdı. "Yukarıda birkaç kat daha olduğunu duyabiliyorum. Bir şeyler orayı darmadağın ediyor. Hayaletler olmalı, ama nasıl yapıklarını bilemiyorum."

Sesler Çinlilerin yangın tatbikatlarını andırıyordu. Çığlıklar, ayak sesleri ve hiç de tanıdık gelmeyen patırırlar duyuyordum. Yukarıda her ne oluyorsa, Patra hala hayattaydı. En yüksek çığlık da ondan geliyordu.

Bones eliyle üç işareti yaptı, gruba üçe bölünmesini söylüyordu. Sekiz kişi merdivenleri tutacaktı. Diğer sekiz kişi binanın dış cephesine tırmanacaktı ve son sekiz kişi de asansör boşluğuna çıkacaktı. En fazla ses dokuz kat yukarıdan, çatıya en yakın kattan geliyor gibiydi, bu yüzden biz de oraya yöneldik.

Küçük bir grup vampir merdivenlerden inerek bize doğru koştuğu sırada üçüncü kattaydık. Üstleri başları kan içindeydi, giysileri paramparçaydı ve gözleri biz dahil hiçbir şeyi görmüyordu. Ben yine de elimdeki M-16'yı gümüş kurşunlarla doldurup vampirlere ateş açtım. Etrafa dağıldılar, namludan fırlayan gümüş kurşunlar kalplerini parçalara ayırmıştı ve adamların silahlarını bana uzatılar. Elbette

benim favorim bıçaktı, ama uzak mesafede silah daha kolay oluyordu.

Üst kattaki kargaşa sürüyordu. Ortalığı paniğe boğan bir şeyler vardı. Tabii bu paniği tek başına hayaletler yaratıyor olamaz mıydı? Yani ever, ürktüücü görünüyorlardı, ama ortalıkta dolaşıp milleti korkutmak da öyle kolay değildi. Sonuçta burası, İsa yeryüzüne indiği sıralarda dünyada bulunan bir Usta vampirin kalesiydi. Tahmin edeceğiniz gibi, yaşayan ölülerle uğraşmak biraz zor oluyordu.

"Bu fazla kolay oldu sanki," diye fısıldadı Ian, düşüncelerini dile getirmişti.

Vlad ona küçümseyici bir bakış attı. "Patra'nın gücünü asla hafife alma."

"Dikkat edin," dedi Bones. "Her şey üst katta oluyor. Hadi partiye katılalım."

Merdivenlerde iki grup vampirle daha karşı karşıya geldik. Cehennemden kaçır gibi koşuyorlardı, ama bu kez onları alt etmek için savaşmak gerekmedi, onları adeta katlettik. Biz yaklaştıkça gürültü şiddetleniyordu. Sonunda gürültünün doruğa ulaştığı katta geldik ve dehşet verici çığlıkların yükseldiği odaya yöneldik.

Kapıda koruma falan yoktu, hatta kapı açıktı. Vlad elleyle bir ateş topu yaparak odanın içine yolladı, ama buna gerek bile kalmamıştı. İçeri girerken bizi engelleyecek kimse yoktu ve odaya girer girmez duraklayarak karşıdaki manzaraya bakakaldım.

Daha önceki zarif ve etkileyici Patra'dan eser kalmamıştı, şimdi Patra yerde kıvranıyordu. Burnundan, gözlerinin

den, ağzından, vücudunun her yerinden kanlar akıyordu. Hayaletler dört bir yanını sarmıştı. Yılan gibi sokularak vücudunu sarıyor, kırbaçlıyor, bir yanından girip öbür yanından çıkıyor ve bunu sürekli tekrarlıyorlardı. Patra ise birçok dilde yardım çağlıkları atıyordu.

Biz Patra'yı izlerken en fazla on beş yaşlarında bir vampir, dehşete kapılmış bir halde odanın bir ucuna savruldu, iki kolu da kopmuştu. Yoksa bu vampirin göğsüne giren hayalet Zero muydu? Vampir çağlıklar atıyordu ve ardından bir patlama sesiyle bütün uzuvları odanın dört bir yanına savruldu. Hayalet, cesedin parçaları arasında tekrar belirdi. Bir saniye kadar bekleyip Patra'nın bulunduğu tarafta yöneldi ve Patra'yı sarmalayan diğer bulanık gri figürlerin arasında kayboldu.

Her yanda Patra'nın korumalarının cesetleri vardı. Sanyaları oldukça fazlaydı ve neredeyse içleri dışlarına çıkmıştı. Cesetlerin parçaları, giysileri ve silahları etrafa saçılmıştı. Bu inanılmaz katliamı gerçekleştiren ölümcül hayaletler bize aldırmaksızın Patra'ya acımasızca işkence etmeyi sürdürüyorlardı.

Patra ızdırapla kavruluyor, hayaletler etinin içine girip çıkarken Patra'nın derisi kabarıyordu. İç organlarının püre haline geldiğine kuşku yoktu. Hayaletlerin korumalara yaptıklarını görünce isteseler Patra'yı öldürebileceklerini anlamıştım. Ama onu hala öldürmemeleri intikam hislerinin sandığımdan da şiddetli olduğunu gösteriyordu.

Bones bir elini kaldırdı. "Herkes geri çekilsin," dedi ve eline bıçağını aldı.

Parçalanmış korumalara telaşla baktım. "Eğer Patra'ya yaklaşırsan bu hayaletler seni de parçalara ayıracaklar!"

Bones yüzümü okşadı. "Beni değil. Görmüyor musun? Mencheres böyle olacağını biliyordu. Bunu görmüştü. Bu yüzden gücünü paylaşmak için beni seçti. Bu hayaletlerin zarar vermeyeceği tek kişi benim. Onları hissedebiliyorum... ve onlar nasıl Mencheres'e zarar veremezlerse, bana da zarar veremezler."

Elini indirdi ve Patra'ya doğru yürüdü. Patra'nın bunu farketmediğini hiç sanmıyordum. Gözleri açık olduğu halde hiçbir şey görmüyor gibiydi. Geçen gece öldürdüğü insanların acımak ve yorulmak bilmeyen hayaletleri onun etrafını kuşattıkça her yanından kanlar fışkırıyordu.

Grimsi figürlerden biri Patra'yı bırakıp hızla Bones'a döndü. Tam atılacakken Bones'un sesi beni durdurdu. "Geri çekil!"

Duraklayan yalnızca ben değildim. Tick Tock olduğunu acıyla farkettiğim o şey de durmuştu. Ondan geriye şimdi yalnızca öfke dolu bir hayalet kalmıştı. Olduğu yerde dönüp duruyor, saldırma arzusu olduğunu düşündüğüm bir tepkiyle titriyordu.

Bones, Patra'ya doğru yürümeye devam etti. Ben de bıçaklarımı sırayla öfkeli hayaletlere savurdum. Bones'un geldiği yöne dönen hayaletler Patra'ya saldırmaktan vazgeçmişlerdi. Bones birkaç dakika önce yaptığı gibi bir kez daha elini kaldırdı.

"Geri. Çekilin." Sözcükler ağzından hırıltıyla çıkıyordu ve her hecesindeki enerjiyi hissedebiliyordum. Hayalet-

ler Bones'un her adımında biraz daha geri çekilerek karşılık verdiler. Artık Patra'ya dokunmuyorlardı, ama Patra'nın yattığı yerin hemen arkasına geçip pusuya yatmışlardı.

Birkaç saniye sonra Patra'nın kıvranmaları azaldı ve vücudundaki sayısız yara kapanmaya başladı. Gözleri, o iri, güzel gözleri sakinleşmiş ve şimdi karşısında dikilen adama bakıyordu.

"Senin işin bitti!" dedi Patra, böyle söylemek bunu gerçekleştirmeye yetecekmiş gibi. Bones'tan yavaş yavaş uzaklaşırken arkasında sessizce hırlayan hayaletlere yaklaştığını farketti ve duraklayarak yardım ararcasına etrafına bakındı.

"Hayır, tatlım," dedi Bones gaddarca. "Asıl senin işin bitti."

Korumalarının etrafa saçılan ceset parçalarını, kapıdaki bir yığın adamın kendisine doğrulttuğu silahları ve hayaletlerin önünde geçit vermez bir duvar oluşturduğunu görünce Patra durumun vahametini kavramıştı. Eğer burada köşeye sıkışmış biri varsa, o ta kendisiydi ve bunun farkındaydı. Başını geriye attı ve öfkeyle bağırdı.

"Kahretsin, Mencheres! Senin hiç insafın yok mu?"

Böyle öfkelenmesine şaşıp kalmıştım. Bunca şeyi yaptıktan sonra Mencheres'in gelip kendisini kurtaracağını mı sanıyordu gerçekten? Onu öldürmeye çalıştığı sırada bunun bir karşılığı olacağını hiç düşünmemiş miydi?

Kalkıp kaçmaya çalıştığı esnada Bones onu yakaladı. Patra geri çekildi, Bones'un elindeki bıçağı kapmaya çalışıyordu... ve o anda Mencheres çıkageldi. Patra donakalmıştı. Umutsuzca yalvaran gözlerini Mencheres'e dikti. Göz

ucuyla Mencheres'e baktığımda ağladığını gördüm. Gerilmiştim, Patra'yı kurtarmasını engellemek için hep birden bu adamın üzerine mi atlasak diye düşünüyordum ki Mencheres başını önüne eğdi.

"Bağışla beni," diye fısıldadı Patra'ya.

Bones bıçağını Patra'nın göğsüne sapladı ve ardından çevirdi. Patra hala gözlerini Mencheres'ten ayırmamıştı, yüzüne acı dolu bir şaşkınlık ifadesi yayıldı. Sonra ifadesi kaçınılmaz bir biçimde yok oldu. Teni bal rengi parlaklığını yitiriyordu ve Bones onu yere bıraktığında kuruyup büzüşmeye başladı.

Patra'nın cesedinin arkasında görünmez bir rüzgar esti. Yirmi üç hayalet rüzgarla beraber savrulup geriye bir avuç toz bırakarak yok oldular.

Bones uzunca bir iç çekti. "Belki artık huzur içinde yatılabiliyorsunuz, dostlarım. Bir gün tekrar görüşeceğiz."

EPILOG

Bir hafta sonra Randy'yi toprağa verdik. Don, Randy'nin trajik bir araba kazası sonucu öldüğünü bildiren sahte raporlar hazırladı. Törende tabutun kapalı kalmasını gerektirecek cinsten bir kaza süsü verilmişti. Denise, ısrarım üzerine Bones ve benimle kaldı. Randy'nin bize yardım etmek için odadan çıkmasına engel olmadığını düşünüp kendini suçluyordu. Onu rahatlatmaya çalışsam da bu hiçbir işe yaramıyordu. Yanında olmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Elimden fazla bir şey gelmese de, en azından bunu yapabildim.

Patra'yı Mencheres gömdü. Nereye gömdüğünü bilmiyordum. Bones da öyle, hatta bu umrunda bile değildi. Patra ölmüştü. Bones için önemli olan buydu. Geride kalan herkes için de önemli olan tek şey buydu. Onun hiyerarşisindekilerden bazıları başka

bir Usta'nın emrine girmek istedi. Bazıları özgür kalmayı tercih etti ve hatta bir kısmı Bones'un hiyerarşisine geçmeyi talep etti. Patra'nın hiyerarşisindeki konumlarına bağlı olarak Bones bunu kabul etti. Sonuçta Patra uzun bir süredir yeryüzündeydi ve onun emrindeki herkesi öldürmeye kalkışmak toplu bir kıymdan farksız olurdu.

Kendi isteği dışında Patra'nın hiyerarşisinde bulunan birkaç vampir için Bones ateşkes imzaladı. Onlar Bones'a Patra'nın servetiyle ilgili ayrıntıları aktardılar, Bones da onlara arkalarına bile bakmadan gitme hakkını verdi. Bones, Patra'nın emrindeki üst düzey vampirlerle ateşkes yapmadı. Patra'nın servetinin bir kısmını onların başlarına karşılık ödül olarak koydu.

Kiralık katiller başlarına ödül konan vampirleri avlamak için harekete geçmişlerdi bile. Patra'nın cesedini alıp otden ayrıldığı günden beri Mencheres'i görmemiştik. İki ayı geçmişti. Kendisine ancak telefonla ulaşabiliyorduk, bir yerlerde gizleniyordu.

Bones da üzerine gitmemekle birlikte, yaptığı bunca şeye rağmen Patra gibi bir kadına nasıl aşık olduğunu anlayamıyordu. Ben de bunu anlayamıyordum, ama aşka bazen akıl sır ermiyordu. Niye diye sormak faydasızdı.

Şimdiye dek Mencheres'in yaptığı yasaklı büyüye bir tepki gelmemiştir. Usta vampirlerin ileri gelenleri bundan yakındysalar da Mencheres'in

yaptığı Patra'nın yaptıkları yanında hiç kaldığı için bu konunun üstüne çok düşünmemişti. Ya da Mencheres'ten korkuyorlardı, çünkü o hem bu büyüleri bilecek kadar yaşlı hem de uygulayabilecek kadar güçlü sayılı vampirden biriydi. Belki de sıranın kendilerine gelmesinden endişeleniyorlardı. Tüm bu gördüklerimden sonra Mencheres'in dostları arasında bulunmaktan son derece memnundum. Günün birinde Bones'un da benim için böyle bir gücü kullanması ihtimalini düşünmek beni tedirgin ediyordu. Bazı şeyler ihtimal dışıydı muhtemelen, çünkü aksini düşünmek yeterince korkutucuydu.

Ama şimdilik, bunu düşünüp endişelenmeyecektim. Sevdığım adam yanımdaydı ve en iyi arkadaşımın kederine ortak olmam gerekiyordu. Gelecek kendisi için endişelenebilirdi.

JEANIENE FROST

Kocası ve şımarık köpeğiyle Florida'da yaşıyor. Belki vampir değil ama yüzü kireç gibi, genelde siyah giyiyor ve geç yatmayı seviyor. Dahası hayaletleri göremediği halde mezarlık ziyaretlerini asla aksatmıyor. Jeaniene, şiire ve hayvanlara aşık. Fakat çocuklardan korkuyor, yemek yapmaktansa nefret ediyor. Şu anda çoksatır "Gece Avcısı" serisinin yeni kitabını yazmakla meşgul.

www.jeanienefrost.com
www.artemis yayinlari.com

